

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

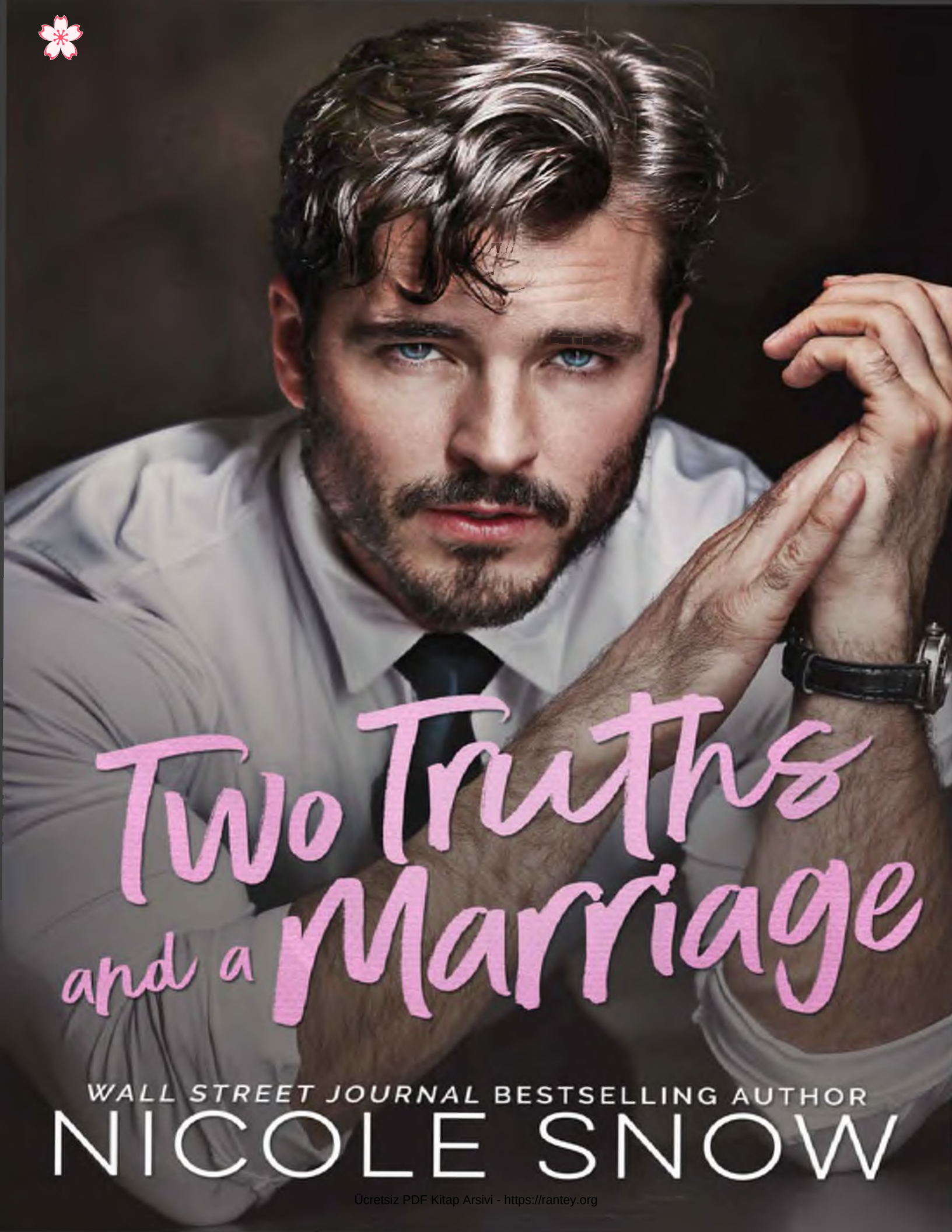
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Two Truths and a Marriage

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
NICOLE SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İKİ GERÇEK VE BİR EVLİLİK

HUYSUZ BİR GÜNEŞ IŞIĞI ROMANTİZMİ

NICOLE SNOW

ICE LIPS YAYIN

İçerik telif hakkı © Nicole Snow. Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

İlk yayın tarihi Mart 2024.

Yasal Uyarı: Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. Bu hikayedeki karakterlerin gerçek kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

Lütfen yazarın emeklerine saygı gösterin! Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz veya kopyalanamaz. İncelemelerde veya tanıtımlarda kullanılan kısa alıntılar istisnadır. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Teşekkürler!

Kapak Tasarımı – CoverLuv. Fotoğraf: Wander Aguiar Photography.

Düzeltilme: Sisters Get Literary Author Services.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında

1. Tatlı Rahatlama (Ardıç)
2. One Sweet Deal (Dexter)
3. No Sweet Sucker (Juniper)
4. Tatlı Takip (Dexter)
5. Tatlı Konuşmacı (Juniper)
6. Evim Güzel Evim (Dexter)
7. Tatlı Söylentiler (Juniper)
8. Tatlı Yavaş Dans (Dexter)
9. Sana Aşık (Juniper)
10. Tatlı Kaos (Dexter)
11. Anlaşmayı Tatlandır (Juniper)
12. Tatlı Kutlama (Dexter)
13. Tatlı Sohbetler (Juniper)
14. Tatlı Anlar (Dexter)
15. Tatlı Seyler (Ardıç)
16. Tatlı Nokta (Dexter)
17. Tatlı Zorlama (Juniper)
18. Tatlı Cehennem (Dexter)
19. Tatlı Kaygı (Juniper)
20. Tatlı Anılar (Dexter)
21. Tatlı Kalp Ağrısı (Juniper)
22. Tatlı Sürprizler (Dexter)
23. Tatlı İhanet (Juniper)
24. Tatlı Pişmanlıklar (Dexter)
25. Tatlı Veda (Juniper)
26. Tatlı İntikam (Dexter)
27. Acı Tatlı Göz yaşları (Juniper)
28. Tatlı Sözler (Dexter)
29. Tatlı Rüvalar (Ardıç)

[Bir Patronun Teklifi Önizleme](#)

[Nicole Snow Hakkında](#)

[Nicole'un Diğer Kitapları](#)

KİTAP HAKKINDA

Hayatımın iki gerçek ve bir yalan haline geldiği anı hala tam olarak hatırlıyorum.

Dexter Rory gibi bir adama taze pişmiş tatlılardan oluşan bir dağ teslim etmeyi unutamazsınız.

Ne kadar iyi bahşiş verse de, onun somurtkan, otoriter, acımasız tanrı gibi yüzünü bir daha görmek istemedim.

Bana onun yüzüğünü takacağım söyleneşydi, gülmekten öldürdüm.

Ama işte buradayım, inkar edilemez gerçekte yüzleşirken akıl sağlığımı korumaya çalışıyorum.

Gerçek 1: Bu adama ruhsal olarak alerjim var.

Fırtına kadar huysuz, iki kat daha öngörülemez ve hayatımın eserini şeytan olarak görüyor.

Gerçek 2: Onun parasına ihtiyacım var, ailemin fırınına ayakta tutmak için tek umudum bu.

Bu yüzden, sonsuza kadar süremeyecek devasa bir yalanı yaşıyoruz.

Yani, aynı havayı solumaya bile zorlanırken nişanlandığımızı kim inanır ki?

Ama Dexter, kazanması gerektiğinde çok ikna edici olabiliyor.

Ve beni hayranlık dolu büyükannemin önünde başımı döndürecek şekilde öpüşmesi...

Merhaba, kelebekler.

Gerçek her geçen gün daha az önem kazandığında ne olur?

Bir yalana aşık olmaya başladığında ne olur?

TATLI RAHATLAMA (ARdİÇ)

Bazen üniversiteli bir kız olmak istediğim günler oluyor.

Sık sık değil, tabii ki. Ve bunun nedeni, omuzlarımda milyarlarca dolarlık borç olması fikrini sevdiğimden de değil. Çünkü Sugar Bowl son demlerini yaşarken, ihtiyacımız olan son şey *daha fazla* borç.

Ama birkaç matematik dersi daha alsam, bu rakamlar yüzünden beynimin daha az ağrması için kesinlikle yardımcı olurdu.

"Bu doğru olamaz," diyorum.

Gözlerimi ovuşturup, beşinci kez hesap tablosuna gözlerimi kısarak bakıyorum.

Kimse bana bir işi devralmanın, gerçek anlamda çalışmaktan çok bilgisayar ekranı başında kambur oturarak daha fazla zaman geçirmek anlamına geldiğini söylememişti. Zaten solgun olan tenim neredeyse bembeyaz parlıyor. Ekranın mavi ışığının saçlarımı kıvırcıklaştırdığından yüzde doksan eminim.

Rakamlar.

Çirkin para rakamları.

Keskin dişleri ve hayallerimi çiğnemek için vahşi bir iştahı olan sayılar.

Evet, işler iyi gitmiyor.

Ekrandaki kabustan bir mola verip etrafa bakıyorum. Arka ofis, Nana'nın zamanındaki gibi görünüyor.

Aynı eski uzun metal dosya dolapları tozlu duvar kağıdına yaslanmış durumda - tabii ki Nana dükkanı demir yumrukla yönettiği zamanlarda toz daha azdı - ve her yere asılmış eski solmuş fotoğraflar.

Duvara yapıştırılmış aynı ödüller. Sayabileceğimden daha uzun yıllardır *Kansas City'nin en iyisi* olduğunu ilan eden gazeteler, kartlar ve bronz plaketter.

Aklımı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunda her zaman yaptığım gibi, ayağa kalkıyorum, sandalyemi geri itiyorum — kulaklarımı tırmalayan o gıcırdayan tekerleği görmezden gelerek — ve odada dolaşarak, fotoğraflarla kaplı duvarı yavaşça inceliyorum.

Nana, genç ve parlak, 1955 Haziranında dükkanın açılış gününde ailesiyle birlikte dükkanın yanında duruyor. Fotoğrafın altında tarih yazıyor, fotoğraf, dünyanın Instagram filtrelerinin asla yakalayamayacağı bir çekicilikle siyah beyaz parladığı bir dönemde çekilmiş.

Gözüm, ellili yılların sonlarında yapılan iç mekan yenileme fotoğraflarına kayıyor. Ve yine 1970'lerin ortalarına. 2000'den önce, Sugar Bowl her on ya da yirmi yılda bir çarpıcı bir yeniden tasarımdan geçiyordu ve her biri, büyük bir yeniden açılış için akın eden mutlu, aç müşteriler ve haberler seline neden oluyordu.

Şimdi bu hayal bile edilemez.

Başarılı olmak, devam etmek, bu fırının büyüklüğünü hatırlamak için bir sürü nedenle çevriliyim. Ama aynı zamanda, bu güzel anılar ve muhteşem övgüler 2021'de, Nana'nın emekli olduğu yılda, birdenbire sona erdiği gerçeğiyle boğuluyorum.

Uçmayı başaramadığımın bariz kanıtı.

Bu, eskiden çok başarılı olan bir mağazada saklı olan ailemin mirası.

Benim yönetimimde, mağaza zorlukla ayakta kalmaya çalışıyor.

Boğazım düğümleniyor.

Eğer kendimi acınacak bir durumda gören biri olsaydım, bir yıl önce pes ederdim. Bunun yerine, ellerimi belime koyup etrafa bakınıyorum. Gözlerim başka bir fotoğrafta duruyor, Nana ve annem küçük bir kızken.

"İzlemesen iyi olur anne," diye uyarıyorum. "Bu benim en iyi anım değil. Yani... geçen yıl da öyle değildi, ondan önceki yıl da. Birkaç dakika sonra gel. Mağaza yine hareketlenecek ya da tabela rüzgarda sallanıyor olacak."

Başka bir olasılık beni ürpertir: Ben burayı devraldığımдан beri, yirmi iki yaşında ve taze yüzlü olduğumdan beri olduğu gibi, tökezlemeye devam edeceğiz. O zamanlar hala bir erkek arkadaşım vardı ve gelecek için büyük umutlarım vardı.

Daha iyi zamanlar.

Daha kolay zamanlar.

Neden daha fazla çaba göstermem gerektiğini ve neden beceriksiz olduğumu hatırlatan her şeye son bir kez melankolik bir bakış attıktan sonra bilgisayarımın başına döndüm.

"Hurda yığını," diye fısıldıyorum. Bu eski şey, muhtemelen *Titanic'teydi*, kutusu kadar büyük monitörüyle, Nana'nın çiçek bahçesini içine sığdırabilecek kadar büyük.

Bir gün, buradaki her şey gibi o da ölecek, ama onu değiştirmeye cesaret edemiyorum.

Gelir o kadar az ki, gelecek çeyrekte yazıcı için mürekkep kartuşu alabilirsem şanslı sayılacağım.

İç çekip koltuğuma gömülürken göğsüm şişer.

Bahar menüsü yeni kahveler ve hafif hamur işleri sunuyor, ama bunlar hızlı ve rahat bir müşteri kitlesi için daha düşük fiyatlı ürünler.

İki hafta önce, fırınlar rastgele çalışmayı durdurdu ve muhasebecimiz emekli oldu, bu da üç katı ücret alan yeni bir muhasebeci için büyük paralar ödememiz gerektiği anlamına geliyordu.

Bu yeri işletmek için gereken maaşları saymıyorum bile, bunlar benim zaten kıt olan kârımı daha da eritiyor.

Bu lanet rakamlara güvenecek olursak, öngörülen cirom şöyle görünüyor...

Şey, diyelim ki çöp kutusu seviyesinde.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp boğazım yırtılana kadar çığlık atmak yerine - bu koşullar altında tamamen makul bir tepki - alnım ekrana çarpana kadar öne eğiliyorum.

Çok *sıcak* ekran.

Bu sıcaklık, yumurtayı yavaşça pişirmek için kesinlikle yeterli olmamalı.

"Oh, hayır. Oh, lanet olsun," diye tıslayarak geri çekilirim ve neredeyse devasa

makineyi gıcırdayan masadan iterek geri çekildim.

Tam o sırada Emmy kafasını içeri soktu. *Mükemmel zamanlama*. "Hey, Junie!" dedi, bir eliyle elektrikli buklelerini geri çekerek. "Kasa başında bir adam bekliyor."

Alnımdaki ağırlı yeri ovuşturarak dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bir adam mı? Ne adamı?

Karşılaştığım tek tür.

Espressosu üç derece fazla soğuk olduğu için kırmızı halı muamelesi ve ömür boyu indirim bekleyen başka bir kaba herif.

Ama burası benim dükkanım. Ben fiilen patronum ve kapıdan içeri giren her öfkeli müşteriye yatıştırmam bekleniyor.

Bunda *iyi* olduğumu söylemedim. Müşteri ilişkilerinde matematikten sadece biraz daha iyiyim.

Bu sıcakta koltuk altlarım çoktan terlemeye başladı. Missouri'nin yazları her zaman acımasız bir dönem geçirir ve biz de tam da o dönemin ortasındayız.

Tanrım, eski bilgisayar ile çalışan klimayı değiştirmek arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, başım gerçekten belada demektir.

Nefesimi çekip parlak monitörden uzaklaşıyorum, sinir krizimi aşırı ısınmış makineyle birlikte geride bırakmayı umuyorum.

Belki geri döndüğümde rakamlar sihirli bir şekilde değişmiş olur.

"Yolu göster, Emmy," diyorum, hissettiğimden çok daha fazla coşkuyla, gömleğimin içine biraz çok ihtiyaç duyduğum havayı üfleyerek, onu ve bizi bekleyen pisliği takip ediyorum.

Ve ne pislik bir *herif*.

Tanrım, bu tür korkutucu derecede seksi alfa erkeğin tezgahımın başında durup yüzümü parçalamak için beklediğini görmeye hazır değildim.

Somurtkan bir pislik bekliyordum - ve dürüst olalım, o kesinlikle öyle - ama o dünyanın en seksi pisliği finalisti.

Uzun boylu mu? Evet.

Günahla parıldayan koyu mavi gözler? Evet.

Gökyüzünü taşıyabilecekmiş gibi görünen geniş omuzlar? Evet, bebeğim, onda var.

Binlerce taleple dolu yüzündeki korkutucu bakış da dahil olmak üzere, tam bir Beyaz Atlı Prens.

Ben kasada yerimi alırken, o tasarımcı altın kordonlu dijital saatine bakıp iç çekiyor.

Evet, kesinlikle bir pislik.

Ama tasarımcı marka oxford gömleği ve parlak mavi kravatına bakılırsa, çok zengin. Bugün zengin müşterileri gücendirecek durumda değilim.

Bu yüzden, zor durumdaki bir işletme sahibinin yapabileceği tek mantıklı şeyi yapıyorum: eğiliyorum, derinlere dalıyorum ve ruhumun derinliklerinden bir gülümseme çıkarıyorum.

"Merhaba," diyorum, müşteri hizmetleri sesimle neşeli ve canlı bir şekilde, bana yağdırmak üzere olduğu saçmalıkların hepsini savuşturmaya hazır. "Siparişinizde bir sorun mu var?"

"Hayır, henüz yapmadım," diye cevaplar. Bana bakmıyor bile. Gözleri yukarıya, başının üzerindeki menüye sabitlenmiş durumda.

Tamam.

Neyse ki bu işi bir süredir yapıyorum.

Bir pislik, elmacık kemikleri ne kadar keskin, çenesi ne kadar belirgin olursa olsun — ve Tanrım, ne çene hattı ama — para kazanmamı engelleyecek.

"Tabii," diyorum neşeyle. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bugün teslim edilecek büyük bir özel siparişi yerine getirebilir misiniz?" Benim başımı sallamamı beklemeden, pastaların parıldadığı cam vitrine elini sallıyor. "Bu saçmalıklardan birer tane istiyorum. Turtalar, cheesecake'ler, turta, cupcake'ler, hepsi. Ekstra tatlı olsun."

Bu boktan şey mi?

Donup kalıyorum, şaşkınlıkla bakarken beynim öfkelenip savunmaya geçmemeye çalışıyor.

Bu bir sipariş, her ne kadar hayal edilebilecek en kaba şekilde verilmiş olsa da. Gerçekten pahalı bir sipariş, iyi para kazandıracak bir sipariş.

Şanslıysam yılda sadece bir düzine kez gelen *en sevdiğim* türden bir sipariş.

Gülümsememi göz kamaştırıcı hale getiriyorum. "Elbette! Bu saçmalık için özel bir isteğiniz var mı?"

Dilim yine beni yaktı. Kibar olmayı unutmuşum.

Bana, ayakkabısının altında ezilmiş bir böcekmişim gibi bakar ve sinirli bir şekilde elini havada sallayarak, "Hepsi. Burada yaptığın her şey. Umurumda değil." der.

Ona bakarak daha fazlasını bekliyorum, ama o sanki kişisel olarak kendisine hakaret edilmiş gibi fırın vitrinine bakıyor.

"Tamam, evet, bunu yapabiliriz," diyorum yavaşça, onu baştan aşağı süzerken.

Yani, deli gibi görünmüyor, ama belki de zenginlerin her zamanki gibi dengesizdir. İçeri girip, ne sattığını umursamadan bütün mağazayı satın alan türden. "Eminim özel bir paketle ihtiyaçlarınızı karşılayabiliriz..."

"Ekstra tatlı," diye keser sözümü. "Boğulacak kadar zengin."

Oof. Beni öğürmeyi hayal ettirdiğinde gözlerinin parlamasından nefret ediyorum. "Tabii, tabii. En tatlı ürünlerimizi bulmak veya biraz ekstra krema eklemek çok kolay."

"Her neyse, bayan. Mükemmel olması gerekiyor. Size güveniyorum." Gözlerini bana dikip bakması, bu işi tanınmayacak hale getireceğime güvendiğini gösteriyor.

"Mükemmel, ha? Şanslısın. Elli yıldan fazladır bunu yapıyoruz," onun pislikliğine nazıkçe karşılık veriyorum, yanaklarımı ağrıtan daha da geniş bir sincap gülümsemesi takınıyorum.

Fırın vitrinine nefret dolu bir bakış attıktan sonra, şüpheli gözlerini bana çevirip kılıç gibi sapladı.

Oh, olamaz.

Bu nemli havada ve arka ofisin saunaya dönüşmesiyle saçlarım muhtemelen yıpranmış kırmızı bir top haline gelmiştir.

Ama neden bu kadar şüpheli bakıyor?

"Beyefendi, bana güvenin, doğru yere geldiniz. Burası ismine yakışır bir yer," diyorum, arkamdaki otuz yıllık gazete eleştirilerinin çerçevelerini işaret ederek. "Neye ihtiyacınız olursa olsun, bize güvenebilirsiniz. Pastalar, eklerler, elmalı turta, bal-zeytinli turtalar veya hayal edebileceğiniz her şey. Özel siparişler, toplu siparişler, numune siparişleri, her şey. Ne istediğinizi ve ne zaman istediğinizi söyleyin, biz teslim edelim. *Bugün* bile." Kahretsin, saçmalıyorum. Ama bu kötü bir slogan değil. "Neye ihtiyacınız olursa olsun, biz hallederiz."

"Doğru." Koyu renkli kaşlarından biri kalkar ve beni baştan aşağı süzer. Bu adil değil.

İçeri dalan huysuz bir müşterinin beni bu kadar savunmasız hissettirmeye hakkı yok.

"Görüşlerinizi almak için birkaç numune ister misiniz?" diye neşeyle soruyorum. "Yüzünüze bir gülümseme kondurur, garantili."

Nedense, ağzı daha da aşağı doğru kıvrılır.

"Ben tatlı yemem ve *sohbet* edecek vaktim yok." Bu kelimeleri sanki kirliymiş gibi tükürür gibi söyler. "Bu siparişi saat altıya kadar hazırlayabilir misin?"

Eep.

Kaşlarım neredeyse kafamdan uçacak.

Ama tamam, tamam.

Kötü polis rolünü oynamak ve bizi baskı altına almak istiyorsa, sevimli tavırları bırakıp işe koyulmaktan mutluluk duyarım.

"Sugar Bowl, Kansas City'nin boşuna bir kurumu değildir," diyorum ona, az önce bana kullandığı sert ses tonuyla. "Halledeceğiz. Erken."

"Umarım bu itibar, senin iddia ettiğin kadar mükemmeldir. İşte teslimat adresi," diye mırıldanarak, küçük bir Post-it notu çıkarır ve vitrinleri sallayacak kadar sert bir şekilde tezgahın üzerine vurur. "Saat tam altı. Geç kalmayı aklından bile geçirme."

Sonra, mafya babasına yakışır son bir soğuk bakışla mağazadan fırlayarak çıkar, arkasında çan, şeytanı cehenneme geri göndermekten memnunmuşçasına çınlar.

Emmy ve Jake hemen arkamda kıkırdamaya başlarlar.

"Ne pislik!" diye fısıldar Emmy ve Jake daha da kıkırdamaya başlar. "Aferin Junie. Bugün aslan terbiyecisi gibisin."

Bunu kabul etmiyorum.

Bırakın çocukluklarını
yapsınlar.

İçimde bir enkaz haline gelmiş olsam bile, kendimi toparlayan yetişkin ve profesyonel bir işletme sahibi olacağım. Maaşımızı aldıktan *sonra* evde yastıklarına vurabilirim.

Omuzlarımı bir saniye gerginleştirip, keskin bir nefes alıyorum.

Bıraktığı adres, birkaç kilometre uzaklıktaki lüks bir otel. Sadece parası olanların girebileceği türden bir otel.

Tahmin etmiştim.

"Tamam, ekip," diyorum, arkamda gülen iki gence en iyi patron suratımı takınıp dönerek. "Bunu halletmek için iki saatimiz var. Adam her şey için ekstra tatlı dedi, sanırım. Destek çağırıyorum. Ne olursa olsun, bunu mahvetmeyeceğiz."

MOTOR, gaz pedalına hafifçe basarken vızıldıyor, kavşaktaki ışıkların kırmızıya dönmemesini umuyorum.

Başka bir sorun çıkmazsa ve geç saatteki trafiğin yoğunluğu bana karşı nazik olursa, harika bir zamanlama yapıyorum.

Karamelli elmalı turtalar çeviriyorum.

Ama ben, Nana'nın eski tariflerindeki en tatlı tatlıyı yapmaya karar veren dahiyim. Tam kıvamına gelmesi için üç parti yapmak gerekti.

Bay Tatlı Dış'ın ölüm kalım meselesi olan teslim tarihine yetişmek için neredeyse onlarsız gitmek zorunda kalacaktım. Neyse ki, teslim tarihinden hemen önce piştiler ve hızlı bir tat testinden geçtiler, ama *çok az* kalmıştı.

Erken geleceğime dair verdiğim söz boşa çıktı.

Şu anda bile, yaz akşamının yoğun trafiğinde zorlanarak ilerliyorum. Nemli geceler insanları arılar gibi dışarı çıkarıyor, yemin ederim.

Ama kavşakta bekleyemeyecek kadar acelem var.

Neyse ki, ışık yeşile dönmeyen önce direksiyona sadece bir kez vuruyorum ve sonra Riverwalk'a doğru yola çıkıyorum, yol üzerinde Winthrope KC otelini geçiyorum.

Motorun uğultusu bir tıkırtıya dönüşür.

"Oh, hayır, şaka mı bu? Şimdi olmaz!" Ön cama yüzümü buruşturuyorum. Yine para bulmam gereken büyük ve çirkin bir tamir faturası daha. "Hadi ama bebeğim. Yapabilirsin. Oraya varır varmaz dinlenmene izin vereceğim..."

Gaza basıp tekrar yavaşladığımda, tıkırtı koltuğu sallıyor.

Ugh.

Hiç dua eden biri olmadım, ama şu anda bu aptal otele varabilirsem ruhumu herhangi bir tanrıya satarım.

Bu adamın siparişi, birkaç büyük araba tamirini ve daha fazlasını karşılayacak kadar büyük. O kadar büyük ki, para kokmasaydı, ödeyebileceğinden endişelenirdim.

Ve bahşiş verirken cimri davranmazsa...

Ohhh, bahşiş verirse, birkaç hafta boyunca ev yapımı muzlu ekmek ve dondurulmuş burritodan daha fazlasıyla *yaşayabilirim*.

Ama fazla umutlanmamaya çalışıyorum.

Cömert bahşişler asla garanti edilemez, ama aptal müşteriler hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da genellikle yarı yarıya iyi bahşiş verenler olduklarıdır. Sanki kimse görmeden vicdanlarını satın almaya çalışıyorlarmış gibi.

Tabii ki, bu her şeyin yolunda gitmesine bağlı ve ben bu teslim tarihine yetişmeliyim.

Mucizevi bir şekilde, minibüs bozulmadan otelin otoparkına giriyorum.

Kutlama için zaman yok.

Resepsiyonla kısa bir sohbetten sonra, ilk kutu setini alıp konferans salonuna taşıyorum. Neyse ki, ana kapıdan çok uzak değil.

Sürpriz bir şekilde, Bay Tatlı Dış konferans odasında tek başına duruyor ve bir generalin savaş alanını inceler gibi her şeyi dikkatle inceliyor.

Kollarını dirseklerine kadar sıvamış, dudakları hafifçe kıvrılmış ve keskin mavi gözleri en ufak bir hatada beni parçalamaya hazır bir şekilde devasa ceviz masasına yaslanıyor.

Ama ilk başta beni görmediğini düşünüyorum.

Kapının sesini ya da panik içindeki ayak seslerimi duymuyor gibi görünüyor; sadece gün batımının tadını çıkaran şehri gören, duvar boyu uzun pencereden dışarıya bakıyor.

"Partiye başka kimse gelmiyor mu? Bu bir kişi için çok fazla," diye şaka yaparken ilk kutuyu yere koyuyorum.

O, tanıdık fırtınalı bakışıyla bana doğru dönerek başlıyor. "İnanılmaz. Beş dakika geç kaldın." Saatine dokunarak

"Tatlıların lanet olası bir ambrosia olsa iyi olur. Gerisi nerede?"

"Hemen geliyor!" diyorum gergin bir şekilde, dilimi ısırarak *sen tam bir ahmaksın.*

Sadece benim eşyaları indirdiğimi anlaması iki saniye sürer.

Sürpriz bir şekilde, beni dışarıdaki minibüse kadar takip eder ve kalan kutuları taşımama yardım eder, kollarında yüksek bir yığın oluşturur.

"İnsanların bunları yediğine inanamıyorum," diye homurdanıyor, odaya geri döndüğümüzde, bir kapağı açıp içindekileri kontrol ediyor — Nana'nın meşhur strudel parçaları. "Bu, diyabete davetiye çıkarıyor. Böyle şeker bombalarına günah vergisi uygulanan yerler var."

Vay canına, ne kadar da hassas bir konu.

"Ne yani? Kimsenin biraz şeker yemesi yasaklanmalı mı?" diye soruyorum düz bir sesle.

"Aklı başında herhangi bir dünyada, bu madde DEA ajanları tarafından kontrol edilen bir madde olurdu. Bir günlüğüne diktatör olsaydım, bu şeyi tamamen yasaklardım."

...glikozun olmadığı bir dünya konusunda oldukça ciddi, değil mi?

Ve bu kadar yakışıklı bir adamın nasıl olup da dünyanın en büyük sopasını kışına soktuğunu merak ediyorum.

"Çok komiksin." Yaptığım şeyi bırakıp ona bakıyorum, bunu bir şaka olarak görmezden gelmeye çalışıyorum. Elbette yakışıklı, ama açıkça biraz — tamam, çok — deli. "Ne dediğini duyuyor musun?"

"Biliyorum. Ölüm tuzu satarak geçimini sağlayan biriyle bu konuyu tartışmaya gerek yok."

"Ölüm tuzu mu? Anlamadım?" Bir saniye sonra, dilimi ısırıp iç çektim.

Bakışları beni delip geçiyor.

Tanrı aşkına, nazik ol. Parayı unutma.

"Şey, demek istediğim... Biraz kafam karıştı. Bana yardım et. Bu şeyi ekstra tatlı sipariş eden sensin, değil mi?"

Bu şeyi *ekstra tatlı* sipariş eden sensin, değil mi?" Biraz fazla sert bir şekilde başka bir kutuyu açtım ve içindeki ahududu ve beyaz çikolatalı cheesecake'lere kaşlarımı çattım. "Lütfen bana bir tür sağlık manyağı olduğunu söyleme."

"Sağlık delisi demek, kendime gerçekten dikkat ettiğim anlamına geliyorsa, evet, beni dava et," diye homurdanıyor.

"Oh, o gün gelse de görsünler," diye içimden homurdanırım. Bakışları on kat daha ateşli hale gelir.

Tüm örnekleri masaların üzerine koymak ve düzgünce düzenlemek açıkça onun yeteneği değil, bu yüzden ben birkaç kez düzenledikten sonra, o pes eder ve beni terleten sarsılmaz bir bakışla izler.

Dostum, o kötü bakışları keser misin?

Tatlıların üzerine damlatmamam küçük bir mucize.

Arkamı döndüğümde, kollarını kavuşturmuş duruyor. Gömleğinin pazılarını ikinci bir deri gibi saran görüntüsünden nefret ediyorum. *Hayır, bakmıyorum.*

"Gerçeği bilmek ister misin? Bana kalsaydı, bu şeylerin her gramını telafi etmek için zorunlu takip ve haftalık egzersiz saatleri olurdu," diye homurdanıyor, beni geçip tatlılara bakıyor.

Yani o sadece şekerini sevmeyen bir pislik değil, aynı zamanda metrik sisteme takıntılı bir pislik.

Onun deliliğini görmezden gelip geri adım atarak yaptığım işi inceliyorum. Kendim söyleyeyim, özellikle zaman sıkıntısı göz önüne alındığında, fena bir sunum değil.

"Neyse ki karar senin değil. Zaten yeterince kontrol delisi var," diyorum, umarım tam bir küçümsemeyi gizleyen neşeli bir gülümsemeyeyle. "Her neyse, *beş dakikalık* gecikme için özür dilerim. Verdiğiniz zahmet için fiyatı elli dolar düşürmekten memnuniyet duyarım." Vurguyu çok kalın yapıyorum ve onun kaşları daha da çatılıyor. "Ama her şey burada ve sizin isteğinize göre özelleştirildi." Kendimi tutamadan bir sırıtış kaçıyor. "Yani... açıkça *sizin* isteğinize göre değil. Ama siparişinize göre özelleştirildi, demeliyim."

Gözleri odanın içinde dolaşıyor, muhtemelen beni suçlayabileceği başka bir şey arıyor.

O, yürüyen bir at penisi gibi görünüyor.

Hiçbir şey yeterince iyi değil. Her zaman şikayet edecek bir şey buluyor.

Ama benim hazırladığımda bir sorun yok — üç kez kontrol ettim — ve nefes nefese geçen bir dakikanın ardından, isteksizce başını sallar.

"Sipariş edildiği gibi," diye kabul ediyor. "İndirimi unut, tam fiyatını ödeyeceğim." Vay canına.

Bir adım geriye sendeledim.

İşlerin yolunda gitmesine alışkın değilim.

"Harika!" Fikrini değiştirmeden önce kağıt faturayı ve kredi kartı okuyucuyu ona uzatıyorum. On beş yaşında gibi görünen hantal plastik okuyucuya

on beş yaşında.

Aptal.

Onun rahatlık hakkında keskin bir yorum yapmasını bekliyorum — ve ben de kirazlı turtayı alıp yüzüne yapıştırmak için can atıyordum ama o sadece faturaya bir imza karalayıp siyah kredi kartını bıçak gibi okuyucuya soktu.

Sanki benden kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi. Tamam. Bu his karşılıklı.

O ekrana bakıp, melasdan daha yavaş bir hızla işlemin bitmesini beklerken, ben de kafasının arkasına ve o kalın siyah saçlarına dilimi çıkarıyorum.

Çocukça, evet, ama kendimi daha iyi hissettiriyor. Sonra kapı açılır.

İkimiz de başımızı kaldırıp, tüm paranın kralının içeriye havalı bir şekilde girmesini izleriz.

O, muhtemelen ellili yaşlarında, ayı gibi bir adam. Sweet Tooth, yapılı ve zayıf, evet, ama kalın kolları ve penguen göbeği olan bu yaşlı adama kıyasla neredeyse küçük görünüyor.

Sweet Tooth hemen somurtmayı bırakır. Oh, gergin mi?

İlginç.

Belki de Kingpin, Sweet Tooth'un patronu falan? Mantıklı.

Her köpekbalığı bir balinaya hesap vermez mi?

Acımasızca gülümseyerek işkencecime dönüyorum.

"Gördüğün gibi, her şey burada ve mükemmel bir düzen içinde," diye yüksek sesle duyuruyorum, o ise bana defolmamı söyleyen bir bakış atıyor. Kaşlarının gözlerinin üzerine çökmesi bir şekilde çok hoş. Bu diğer adamın önünde olduğu sürece, içindeki mavi ateşli öfkeyi dışa vurmuyor. "Ve istediğin gibi ekstra tatlı. Alerjiniz olup olmadığını bilmiyorum, ama emin olmak için, fındıklı ürünler ayrı pişirildi ve sol tarafta, şurada ve..."

"Evet," Sweet Tooth dişlerini sıkarak cevaplar. "Anlaşıldı, hanımefendi."

Kingpin, kaşlarını kaldırmış ve yüzünde sırtkan bir gülümsemeyle tezgâhın karşısına bakar. "Rory, beni çok etkiledin! Yoksa sevimli teslimatçı kıza mı teşekkür etmeliyim?"

Sweet Tooth keskin bir nefes alır ve bana öfkeyle bakar.

"Teşekkürler," der içtenlikten uzak bir sesle. "Hepsi harika görünüyor."

Berbat, dostum.

Hiç çaba göstermiyorsun.

Masumca gülümserim.

"Çok tatlı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Faturayı göğsüme sıkıştırır ve büyük elini sırtıma dayayarak beni kapıya doğru yönlendirir.

Kingpin'e bakıp cheesecake'i beğenip beğenmediğini öğrenecek vaktim bile olmadan, Sweet Tooth beni adeta kaldırıp kapıdan dışarı atıyor.

Kapı arkasında yüksek bir *klik* sesiyle kapanır!

"Tanrım." Arkanı dönüp kolumu ovuşturarak bağırırım, "Rica ederim!"

Sonra şansımı zorlamamaya karar verip oradan uzaklaşıyorum.

Koşmadan, olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşıyorum.

Ancak minibüse döndüğümde imzalı fişe bakmaya zahmet ediyorum.

Altında, gösterişli bir çizgiyle yazılmış bir isim var. *Dexter Rory*.

"Tamam," diyorum, yüzümü ovuşturarak. "Ne kadar cimri bir bahşişçi olduğunu görelim bakalım, Dexter Rory."

Son satıra göz gezdiriyorum ve gözlerim neredeyse yerinden fırlayacak. Ağzım açık kalıyor.

Hay aksi.

BİR TATLI ANLAŞMA (DEXTER)

Forrest Haute'nin yüzünü doldurmasını izlemekten daha iğrenç birkaç şey vardır.

Hayvanat bahçesindeki bir bebek su aygırının, çocuklar camın arkasından çılgılık atarken tam anlamıyla bir dışkı fabrikasına dönüşmesini gösteren viral video.

Buzdolabımın arkasında yeniden keşfettiğim, altı haftadır unutulmuş Philly biftekli sandviç.

Twitter, X ya da her ne haltsa, bu günlerde ne diyorlarsa, ünlülerin son saçmalıkları... Dünya, bir otel mirasçısı ile tek hitlik grunge rock yıldızı arasında elektrikli araçlar üzerine bir kamuoyu tartışmasına gerçekten *ihtiyaç duyuyor* mu?

Midem zayıf değildir. Kan gölü olan herhangi bir slasher filmini izleyebilirim ve hiç umursamam, ama bu dünyaları yiyip bitiren adam beni hasta ediyor.

Sorun, onun midesinin Noel Baba'yı kışkandıracak kadar büyük olması değil. Bu adamın, kek, pasta ve şekerle dolu sonsuz fincan kahveyi yiyebilmesi için üç mideye sahip olması gerekir.

Hayır, sorun onun yemek yeme *şekli* ve bu, herhangi birini bir yıl boyunca akşam yemeğinden soğutmaya yeter.

O tamamen insan olamaz. Çenesini birkaç santim daha açarak, yarım karamelli elmalı turtayı tek seferde ağzına tıkabiliyor. Belki de kertenkele insanlar gerçekten vardır.

En azından *bir* şey yolunda gitti.

O beceriksiz teslimatçı kız, bu odayı 3 metre öteden bile kokusuna dayanamadığım tatlılarla doldurmak için bol bol zaman harcadıktan sonra, bu gerçekten şok edici bir durumdu. Ve görünüşe göre, kardeşlerim Haute'nin efsanevi tatlı düşkünlüğü konusunda haklıydılar. Son yirmi dakikada kanını kalınlaştıran bu kadar şekerle nasıl ayakta kalabildiğini merak ediyorum. Son yirmi dakikadır kanını kalınlaştıran bu kadar şekerle nasıl ayakta kalabildiğini merak ediyorum.

Bir yanım onun durup, solup, yere yığılmasını bekliyor, ama o devam ediyor.

Ve devam ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, ona bir dakika daha bakarsam, kusacak olan ben olacağım, bu yüzden yüzümü çevirip parmaklarımı masada sabit tutmaya zorluyorum.

Gergin bir şekilde masaya vurmam beni hiçbir yere götürmez. Buraya kadar geldim, ama iş henüz bitmedi.

Kartlarımı doğru oynamam gerekiyor. Ya da belki önce komaya girene kadar yemesine izin vermeliyim.

Her halükarda, bu mülke ihtiyacım var.

Higher Ends International'ın buna ihtiyacı var.

Tek yapmam gereken zamanımı beklemek ve Haute'nin bir fırının günlük üretiminin büyük bir kısmını silip süpürmesini izlemek, bu da beni bir yere götürebilir.

Bir iç çekişi bastırarak, şehri ve camdan yüksek binaların üzerinde parıldayan gün batımını tekrar seyrediyorum. Orada bir yerde, kıvrımlı Missouri Nehri'nin kıyısında oturmuş, birçok insanı çok zengin edecek doğru yenilemeyi bekliyor.

The Mill, doğru şekilde yönetilirse bir altın madeni olabilir. Haute ya da onun geliştirme kolunda kararları veren kişi, ne yaptıklarını hiç bilmiyorlardı.

Sadece bir aptal onu yeniden düzenleyip sanatçı loftları olarak pazarlardı. Kansas City'nin sağlıklı bir sanat topluluğu var, elbette, ama burası New York değil. Buradaki ortalama, açlık çekmeyen bir sanatçı, en çılgın rüyalarında bile bu tür lüks stüdyoları karşılayamazdı, ki ekibi daha fazla araştırma yapsaydı bunu bilirdi.

O binanın tarihi, konumu, nehir kenarındaki cazibesi... Tanrım, orada gerçek bir potansiyel var. En iyi yanı ise, onu KC metropolünün en lüks kiralık dairelerine dönüştürmek için çok fazla bir şey gerekmeyecek. İnsanlar böyle bir konum için aptalca paralar ödeyecekler.

Bu, şimdiye kadarki en kazançlı anlaşmalarımızdan biri olabilir. Önce şu lanet şeyi elimize geçirmem gerekiyor.

Ne yazık ki, bu Forrest Üç Mide Haute'nin ağzını tıkamamasına bağlı.

Ayrıca, onun iştahıyla ilgisi olmayan diğer söylentiler de var sanırım. Chicago mafyasının özellikle kötü şöhretli bir kolu ve Haute ailesinin bu kolla olan bağları ile ilgili olanlar.

Hepsi geçmişte kaldı, sözde.

Yeni ortaklıklara tamamen körü körüne girmiyoruz. Ama bunu öylece ortaya çıkıp sorabileceğim bir şey değil.

Şeytandan bir derece uzak bir adamla flört ederken incelikli davranmak gerekir.

Sonunda durakladığında ve ağzını peçeteyle sildiğinde, fırsatı değerlendiriyorum.

"Bu akşam bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Haute," diyorum, o başka bir kek almadan önce. "Ve nehir kenarındaki Mill loft'larla ilgili geleceğinizi yeniden düşündüğünüz için teşekkürler."

Haute, üzerine pudra şekeri serpilmiş koyu renkli bir şey kaldırır. Lanet olasıca şeker. "Lütfen. Bu üçlü çikolatalı cupcake bana başka seçenek bırakmadı."

Şaka yapıyor, değil mi? Tanrım.

Eğer bir yığın pasta onu gerçekten ikna edebiliyorsa, o seksi küçük fırıncıyı *öpebilirim*.

Geriye dönüp bakınca, o kızın gözleri çok tatlıydı — o uçucu kızıl saçları ve deniz köpüğü yeşili gözleri ile hiç sorunum olmayan türden — kişiliği çürümüş muz kabuğu gibi olsa bile.

Ama neyse, Haute'yi Mill'i devretmeye ikna ederse, kutlama için hayatımdan bir yıl götürecek bir şeyi bile yutabilirim.

Soru şu ki, ne?

Ekstra tatlı istedim, ama bu şey sadece bakmakla bile dişlerimi çürütebilir. Tek biraz lezzetli görünen şey, kremasını kazıdığımda, bitter çikolatalı turta, ama o da muhtemelen bir aylık şeker ihtiyacımı karşılayacak kadar şeker içeriyor.

"Bir süredir yerel pazarda çok başarılıyız. Rakamları gördün mü? The Mill, Higher Ends ile en iyi ellerde olacak," diyorum, pastayı kendime doğru çekip, kaşlarımı çatarak tabağıma bir parça koyuyorum. Haute'nin ifadesi daha da kendini beğenmiş hale geliyor. Sanki bunun bir işkence olduğunu biliyormuş gibi. "Birlikte, mülkün benzersiz tarihi köklerini koruyarak, tıpkı loftlarda hayal ettiğin gibi,

aynı zamanda mülkün benzersiz tarihi köklerini de koruyacağız, tıpkı sizin loftlar için hayal ettiğiniz gibi."

Haute bana donuk bir bakış atar, koyu kahverengi gözlerinde bir anlık rahatsızlık belirir.

"Rakamlar ne olursa olsun, ilk başta emin değildim. Açıkçası Rory, bu toplantıyı neredeyse tamamen reddediyordum. Bana sorarsan, bu tuhaf bir iş modeli gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Zenginlerin Airbnb'si mi?" Adam bir dilim cheesecake alır ve yarısını ağzına tıkkıştırır. "Gerçekten bu kadar talep var mı?" Hala çiğnerken, "Benim zamanımda, parası olan insanlar hizmet almak istediklerinde iyi otellerde kalırlardı. Tıpkı burası gibi yerlerde. Bunun nesi yanlış?"

Yemekle meşgul olduğu için benimle düzgün konuşamadığını görünce, ben de ona karşılık vererek pastayı ısıyorum ve odanın her yerine sıçratmamayı umuyorum.

Hala çok tatlı, ama lezzetli.

"Pazar zamanla değişiyor, Bay Haute. Her şey zihniyet meselesi, nesilsel bir değişim," diyorum. "İnsanlar kalabalık otellerde kalmadan, benzersiz tesislerde otel konforu ve hizmeti istiyorlar." Elimi odanın içinde sallıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu benim tezimi desteklemiyor. "Böyle yerler güzel, evet, ama ayrıcalık nerede? Yerel cazibesi? İnsanlar, dünya standartlarında hizmet ve tasarımcı ambiyansı için Winthroe tesislerini ziyaret ediyor. Kansas City'de bir sığınak arıyorlar, elbette, ama burası şehrin kusursuz bir parçası değil, değil mi? Burası daha on yaşında bile değil. İşte burada devreye giriyoruz. İnsanlar, sizin de bildiğiniz gibi, özel ve yerel olan şeyler için iyi para öderler. Genç ve varlıklı insanlar da bizim gibi tarihi ve sanatı saygıyla karşılarlar."

Gözlerini kısarak benim görüşümü ve insanların onun saçma sanatçı loftları için para ödemediklerini düşündü. Son kontrol ettiğimde, boşluk oranı yüzde seksen idi.

"Anlıyorum. Yine de, hizmet konusunda bu tür otellerle rekabet edemezsiniz."

"Spa ve spor salonu tesislerini kastediyorsanız, elbette, Winthroe bizden üstün. Ancak onlar gibi, personelimiz de konfor sağlıyor. İsteğe bağlı oda servisi, oda servisi, lüks yemekler, çamaşırvane, her şey. Higher Ends'in patlayıcı bir büyüme yaşaması boşuna değil." Akışıma giriyorum, şekerin verdiği enerjiyi unutuyorum. Bu yüzden buradayım — satış için. Ona neler yapabileceğimizi ve bizim sıradan bir tuhaf girişim değil, savaşta test edilmiş ve kendini kanıtlamış bir şirket olduğumuzu hatırlatmak için. "İnsanlara istediklerini veriyoruz,

Bay Haute. Maksimum mahremiyet, harika hizmet ve gerçekten özgün mülkler. Bizi engelleyen tek şey, dar bir pazarda markamıza layık yeni satın almalar bulmak — ve burada devreye siz giriyorsunuz."

Haute kaşlarını kaldırdı.

"Bu konuşmayı ne kadar zamandır hazırlıyordun?" diye sorar, "Yoksa bunu anında mı uydurdun?"

Siktir.

Gözlerimizi birbirine kilitlerken ona içten bir gülümseme atıyorum.

"Tek planladığım şey size bu enfes tatlıları getirmektir."

Başını geriye atıp gülüyor, sesi de kendisi kadar gürültülü bir havlama sesi gibi.

İşte oldu. *Tam isabet.*

"Seni tebrik etmeliyim, Rory."

"Sana karşı dürüst olacağım." Sahte bir dürüstlük ifadesiyle ellerimi masanın üzerine koyarım. "Emlak piyasası kalabalık ve pahalı, burada bile. Kansas City'de rekabet beş yıl öncesine göre on kat arttı. Burası büyüyen bir köpekbalıkları denizi ve bizim korumamız gereken bir itibarımız var. The Mill tam da aradığımız şey. Şanslıysak, bir nesilde bir kez karşımıza çıkan türden bir mücevher."

"Sen hırslı ve açsın, bunu kabul ediyorum." Haute tabağımdaki turtayı işaret etti. "Lezzetli mi?"

Kahretsin, bu adam bir saniye olsun içgüdüleriyle düşünmeyi bırakabilir mi?

"En iyisi," diyorum. Aklım, fırıncı kızın dükkânına girdiğimde yaptığı büyük iddialara geri dönüyor. "Sugar Bowl bu civarda bir tür kurumdur."

"Ah, nedenini kesinlikle anlayabiliyorum." Haute bir parça alır ve ısırır, kulağa müstehcen gelen düşük, takdir dolu bir homurtu çıkarır.

Porno filmlerde uygun olabilir, ama profesyonellerin iş toplantısında değil.

Tabii ki, o profesyonelliği yüzüne vursa bile anlayacak türden biri değil.

Bana kalsa, bu odada paranın daha kolay harcanması için su ve self servis kahve dışında hiçbir şey olmazdı. Ama geçen hafta, Haute, yerel unlu mamullerden oluşan özel bir tadım setinden bahsedene kadar ikinci bir toplantıya bile razı olmadı.

İşte buradayız ve durum tam da hayal ettiğim kadar korkunç.

"Peki, tabii ki. Nihai kararları ortaklarımla görüşmem gerekecek," diyor Haute, ağzı dolusu turta ile. Çikolata dişlerine bulaşmış ama onu yalamaya hiç zahmet etmiyor. "Ancak şunu söyleyeyim, Rory, geçen haftaya göre bu konuda daha iyimserim."

İyimser.

İlerleme.

Zamanı da gelmişti. Aylardır bu anlaşmayı peşindeydik. Görüşmelerin ayarlanması bir yana, ekibinden bir cevap almak bile haftalar sürdü.

Beni rahatsız eden tek şey, "ortaklar" demesi.

Umarım sıradan emlakçıları kastetmiştir, daha şüpheli bir şeyi değil.

Bu anlaşma, daha başlamadan neredeyse suya düşecekti. Archer, Haute'nin başka yerlerdeki itibarı nedeniyle bu anlaşmayı sürdürmemiz gerektiğinden emin değildi. Ve bilirsiniz, mafya ile olası bağlantıları.

Yatağımızda at kafalarıyla uyanmak hoş olmazdı.

Ama yine de, on yıldan fazla bir süredir onu kirli işlere bulaştıran hiçbir şey olmadı. Varlıkları, tuhaf sürprizler olmadan, her zamanki sıkıcı şekilde büyüdü, istikrarlı ve bazen de onun gibi bir dev gibi tökezledi.

Umarım kışına çomak sokulmuş ağabeyimin haklı olmadığı ortaya çıkar. Yine de, burada şüpheli bir şey *varsa*...

Hayır, bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

O mülk satıyor. Biz satın alıyoruz ve iş burada bitiyor.

Elbette, KC'nin bu muhteşem gayrimenkulünü elinden çıkardığı için kârın küçük bir kısmını talep edecektir, ama bu beklenen bir şey.

Bu tatlı bir anlaşma. Basit. Ve avukatların parmak izleri her yerde olacak.

Beklenmedik sürprizlere, geleneksel ya da başka türlü, *yer* olmayacak.

Eğer şaibeli işler yapıyorsa, bunun için binlerce işe bulaşmıştır ve bu Mill olmayacaktır. Anlaşmayı kabul ederse mülkte sürekli hisse sahibi olacağı teklif edildiğinde olmaz.

Sanki aklımı okuyormuş gibi parmaklarını yüksek sesle

yalıyor. Siktir, tamam.

Şimdi midemi bulandırmak istercesine uygunsuz bir şekilde şapırdatıyor.

"Biliyor musun, senden emin değildim," diyor, "ama sanırım bu konuda daha iyi hissediyorum."

Sonunda.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum. "Bunun senin ve Higher Ends için karşılıklı olarak faydalı olabileceğini düşünüyorum..."

"Henüz bitirmedim," diye tersler.

Masada yumruklarımı sıkıp derin bir nefes alıyorum.

Evet, o başka *biri* olsaydı, şimdiye kadar kapıdan çıkmış olurdum, ama bu anlamaya ihtiyacımız var.

Gururum bekleyebilir.

Beni açgözlü bir domuz gibi merakta bırakıp, aynı domuz gibi yemek yediği için, onun yapmacık yüzüne yumruk atmaktan daha çok istediğim bir şey olmasa da.

"Benim yaşımda denemeler yapmak iyidir. Hata yapmaktan daha kötü olan tek şey, durgun kalmaktır. Bu iş hayatında da geçerlidir, ama hayatta daha da geçerlidir," diye devam eder.

Lanet olsun, umarım hala anlamadan bahsediyordur. İhtiyacım olan son şey, dengesiz bir erkek erkeğe sohbet. Belki de Archer'ı göndermeliydik.

Herkes bu konuda benden daha iyi olurdu. Kötü şöhretli, öngörülemez kardeşim Patton bile.

Haute, pastalara bakıyor — en azından geriye kalanlara. Yirmi kişiye yetecek kadar aldığımdan eminim ama o hepsini kırıntıya çevirmiş.

"Her neyse, evet, bence bizim bir geleceğimiz olabilir, Rory." Sanki benim onun saçma bir şey isteyeceğini zaten bildiğimi biliyormuş gibi bana yavaşça bakıyor. "Özellikle bir şartla — bu lezzetleri yeni mülkün bir parçası yaparsan."

"Bu lezzetler..." Beynim takılıyor ve ağzım kapanıyor. Ciddi olamaz.

Değil mi?

Ama yine de, bu adam ne zaman şaka yaptı ki? Ya da gülümsedi, birinin acı çekmesinden zevk aldığı zamanlar hariç?

Ama fırıncı kıza gülümsemişti. Bunu fark etmiştim.

Ve içimden ürperiyorum çünkü onun devasa iştahı muhtemelen yemekle sınırlı değildir.

Kızın sevimli olduğunu düşündüğüne şüphe yok, ama onun zevkine göre yeterince tatlı olmayacaktır. Bana yaptığı gibi pasif-agresif davranırsa olmaz, ama eminim ki kendini tutuyordur.

"Rory, Rory. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma," dedi, ben çok uzun süre tereddüt edince. O ölü gözlü bakış, çividen daha serttir.

Kahretsin, çabuk düşün.

"Partnerlerimizi hayal kırıklığına uğratmaya inanmıyorum," diyorum ona. İşe geri dönelim, çünkü tek bildiğim bu. Bu garip, yabancı bir alan olsa da ve yaz sığağı klimalı binaya sızıyor olsa da, ter boynumdan aşağı akıyor olsa da. "Ne önerirseniz önerin, eminim bunu gerçekleştirebiliriz."

Gözlerimi bir saniye fazla tutarak, burada tüm gücün onda olduğunu hatırlatıyor. Ayrıca söylediğim tek kelimeye bile inanmıyor.

Acele et, acele et. Düşün.

"Siz medyum musunuz, Bay Haute?" diye gevezelik ediyorum, sonra ne diyeceğimi bilmeden. Tek bildiğim, bu lanet olası kekler yüzünden bu anlaşmayı mahvedemeyeceğim. "Tasadüfen, Kansas City'deki tüm tesislerimize Sugar Bowl tatlılarının tamamını ve isteğe bağlı menüyü eklemeyi planlıyoruz."

Siktir.

Ağzım hareket ediyor, ama kendimi neye mahkum ettiğimi anlayamıyorum.

Şimdi o korkunç kadınla tekrar çalışmak ve ona daha fazla pasta yapması gerektiğini söylemek zorunda kalacağım. Ona şekerden ne kadar nefret ettiğimi söyledikten ve bunun tek seferlik bir çılgınlık olduğunu açıkça belirttikten sonra.

Haute geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Onu ve beni yalan söylemeye zorlayan devasa tatlı dişini nefret ediyorum.

"Harika. Sen de benim kadar bu tatlıları seviyor olmalısın," diyor, beni ona yumruk atmak istememe neden olan o yapmacık, katmanlı cazibesiyle.

"Hayranlıktan daha fazlası!" diye yalan söylüyorum. Boynumun arkasındaki ter damlaları aşağıya sızarak yakamı ıslatıyor. Sanki beynimden önce vücudum bunun nereye varacağını hissediyor gibi. "Sugar Bowl ben doğmadan önce de vardı" — ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum, o bana söylese bile

— "yani iyi olduğunu biliyorsun. Onları spot ışığından uzak tutmak aptallık olur." "Bir şeyin beklentileri karşıladığı nadirdir, evet." Bakışları bana kayar bana yöneliyor, her zamankinden daha meraklı. "Tüm mülklerinle bunu gerçekten başarabilir misin, Rory? Böyle küçük bir yerel dükkan için zor bir iş, değil mi? Benim için abartmana gerek yok."

Ama abartıyorum.

Mantıklı olan şey, geri adım atmak ya da Mill bizim elimize geçer geçmez sözümüzü geri çekmek olurdu. Ama ben hiç o kadar mantıklı biri olmadım.

Bir şeye başladığımda, sonuna kadar giderim. Bana inanmasını *istiyorum*.

Gözlerim odayı çılgınca tarıyor, duvardaki resimlere bakıyor duvardaki resimlere bakıyor.

At sırtında bir adam ve beyaz köpeği, yüz yıllık kırmızı gün batımına bakıyor.

Çalışan bir kadın, hizmetçi gibi görünen bir kadın, uşak odasında uzun bir pasta hazırlıyor.

Yüzyıl önce modası geçmiş, mutlu çiftin yüzü görünmeyen bir kalabalığın önünde kucaklaştığı soyut bir düğün sahnesi.

Son resim beynime kazınıyor ve hemen kısa devre yapıyor.

"Fazla söz vermeyi göze alamam, Bay Haute," diyorum. "Benim yöntemlerim var. Sevgili nişanlım bu günlerde Sugar Bowl'u yönetirken bu çok kolay."

Siktir, siktir.

Ne yapıyorsun?

Sanırım kendi mezarımı büyük bir stil ile kazıyorum.

Onu dikkatle izlerken, yalanımı fark ettiği anda azarlayacağını düşünürüm, ama o sadece kalın kaşlarını kaldırır.

"Nişanlım mı?"

Ağzım kuruyarak başımı sallıyorum.

"Az önce gördüğümüz o tatlı kızıl

saçlı kız mı?" Dişlerimi sıkıyorum.

Onu tanıdığımda tatlı olmaktan uzak olduğunu biliyorum, ama ağzımdan laflar dökülürken ona bunu söyleyemem.

Bu yüzden aptal gibi tekrar başımı sallayıp, "O ateşli bir kız. Her şeye tutkuyla yaklaşıyor." Umarım bu onu susturmaya yeter.

"Bugün kesinlikle biraz ateş getirdi." Haute havada bir şeyi tokatlıyormuş gibi mimik yapar ve şaşırtıcı bir şekilde, onu daha da fazla hor görmek mümkün. "Sen şanslı bir adamsın, Dexter Rory."

Evet, çok şanssız, şaşırtıcı derecede aptal bir pislik.

Ne tür bir aptal, sadece bir satış yapmak için, bir kez gördüğü ve *hatta sevmediği* bir kadınla nişanlı olduğunu iddia eder?

Görünüşe göre bu adam.

Ve bu o kadar aptalca ki, burada kendime gülmekten kendimi alamıyorum. Kendi ölüm fermanımı imzalamak bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?

"Evet," diyorum. "Daha şanslı olamazdım."

Bir yalan daha ne fark eder ki? Cenaze ateşinde mi? Ne olursa olsun, bu anlaşmayı imzalamam daha iyi.

"Detayları konuşmak için onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor Haute, kalın elini uzatarak. Bir gergedan gibi yapılı bir adam için garip bir şekilde gevşek bir el sıkışma, ama Mill üzerinde el sıkışırken umurumda bile değil. "Bizi tanıştırmam gerekecek. Tabii ki, bana bu lezzetli tatlılardan daha fazla getirmeye devam et."

Onunla tanışması imkansız, ama bu yarının sorunu.

Şimdi, hayatımı düzeltmek için ne kadar harcama yapmam gerektiğini bir kenara bırakıp, tatlı kılığına girmiş bu lanet şekerlemelere ne kadar harcama yapmam gerektiğini hesaplamam gerekiyor.

Bu da o dayanılmaz kadınla daha fazla karşılaşacağım anlamına geliyor. Nişanlım.

Dünyanın en büyük aptal palyaçosu olduğumun kanıtı.

TATLI EMİCİ OLMA (JUNİPER)

İyi bir barbekü sandviçinden daha iyi bir şey yoktur.

Bu sandviç her şeyi içeriyor: lahana salatası, közlenmiş biber, sotelenmiş mantar, karamelize soğan ve tabii ki beni mini komaya sokacak kadar et.

Ben bir fırıncı kızı olabilirim, ama iyi bir parça çekilmiş domuz eti sevdiğimi inkar edemem. Bu şehirde, iyi barbekü neredeyse bir din gibidir.

Elime bir spatula verin ve beni ızgaranın başına bırakın, daha mutlu olamazdım. Bu beni eski günlere, babamın bana ızgara yapmayı öğrettiği günlere götürüyor. Ben onun her zaman istediği oğluydum.

Yani, sinirlenip gitmeden önce.

Ama bu başka bir zaman anlatılacak bir sürü travma, o yüzden büyük bir ısırik alırken barbekü sosunun yanağımdan akmasına odaklanıyorum.

"Yüzünde bir şey var..." Emmy, ona baktığımda uzaklaşır. "Biliyor musun? Boş ver. Mükemmel görünüyorsun."

"İyi cevap, Emmy." Saçımı abartılı bir hareketle geriye atıyorum, bu onu güldürüyor, ben de yüzümü peçeteyle siliyorum. Jake yemekle meşgul olduğu için gülümsemiyor, ama bugün öğle yemeğini benim ısmarladığımı söylediğimden beri kesinlikle daha mutlu.

Hepsi Bay Dexter Rory ve onun lüks kredi kartı sayesinde. Onun kötü tavırlarıyla uğraşmak, bir kez olsun karşılığını verdi. Bıraktığı bahşiş...

Tanrım.

Sandviçimi hatırlayarak başımı salladım.

Kabul etmek istemiyorum ama adam *cömert* davrandı. Sipariş, minibüsü tamir ettirmek için yeterli parayı bıraktı ve diğer felaketler için de bolca para kaldı.

Şimdiden yeni bir bilgisayar ve birkaç başka ihmal edilmiş yükseltme için gözümü dikmiş durumdayım.

Bugün herkes için öğle yemeği gibi.

En iyisi de, onun zengin, seyahat eden bir pislik olduğunu bildiğim için, onun kibirli ve sinir bozucu derecede çekici yüzünü bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

Jake sandviçini bitirip peçetesiyle ağzını silerken memnuniyetle iç geçirir. "Harikaydı. Annemin ev yapımı sandviçlerinden çok daha iyiydi."

Söz konusu ev yapımı sandviçler masalardan birinde terk edilmiş durumda. Streç filmle sarılmış ve ıslak olan bu sandviçler, muhtemelen bugün gördüğüm en iştah açıcı olmayan şeyler.

"İğrenç." Emmy yüzünü buruşturur.

"Bana mı söylüyorsun. Krem peynir ve turşunun üzerine jöle sürülmesi gerektiğini kim düşünür ki?" Jake inler ve başını öne eğirir. "Sen bir hayat kurtarıcısın, Junie."

"Hayat kurtarmaktan bahsetmişken, benim hesaplara dönme vaktim geldi."

"Bu," diyor Emmy kararlı bir şekilde, "duyduğum en az hayat kurtaran şey duyduğum en az hayat kurtaran şey."

Onun saçlarını okşayarak yanından geçiyorum. İyi bir çocuk.

Çoğu işletme bir aile olduklarını iddia eder, ama burası bazen gerçekten öyle *hissettiriyor*. Sarah ve Jake üniversite için para biriktirmekle meşgul; Emmy sanat kariyerini başlatmaya çalışıyor ve masraflarını karşılamak için part-time çalışıyor, bir de ben varım, her şeyi bir arada tutmaya çalışıyorum.

Bilgisayar bugün her zamankinden daha az şikayet ederek çalışmaya başlıyor. Korkunç hesap tabloları açtığımda, o kadar da kötü gelmiyorlar.

Aslında, neredeyse hissediyorum ki...

Tamam, *ışık* biraz abartılı olabilir. Ama duvarlardaki Nana'nın fotoğraflarına ve onun başarılı olduğu dönemdeki mağazanın haline baktığımda, kendimi o kadar da başarısız hissetmiyorum.

Hesapları düzenlemek ve gerçek anlamda rakamları hesaplamaya başlamak için neredeyse yeterli zamanım olmuştu ki, Emmy aralık bıraktığım kapıyı çaldı.

"Junie," dedi tereddütle.

"Ne oldu? Hesap makinesiyle randevum olduğunu söylememiş miydim?" diye cevap veriyorum, inlememeye çalışarak. Bu üç aylık saçmalığı bitirip, nihayet biraz nefes alabileceğim, kâr marjları ve giderler dışında başka bir şeye odaklanabileceğim noktaya *çok yaklaştım*. "Önemli bir şey olsa iyi olur."

"O. Birkaç gün önceki adam..." diyor çok sessizce.
Mavi gözleri tereddütle bana bakıyor. "Bilirsin. Büyük Balık." Aman Tanrım.

Sadece *bir tane* saçma sapan büyük sipariş ve berbat tavırları yüzünden ona bir lakap takmaları delilik.

"Siktir." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip, direnen telleri çekip, kırmızı ve yıpranmış saçları avucumda izliyorum.

Neden geri geldi ki?

Aşırı bahşış verdiğini fark etti ve şimdi hatasını düzeltmek için mi geldi?

Hayır, olamaz. Midem düğümleniyor.

Ama ya daha da kötüsü ise? Ya yemek bir şekilde patronunu hasta ettiyse...

Kafamda hesap yapıyorum.

Bu adama Roma imparatoru gibi görkemli bir şekilde yemeği sunalı üç gün oldu. Büyük patronunun hastalanması ve onun da bunun bedelini ödemesi için bolca zaman var - ve benim hayatımı cehenneme çevirmenin bir yolunu bulması için.

"Ona benim burada olmadığımı söyleyemez misin?"

diye soruyorum. Tabii ki, ondan beni saklamasını isteyemem.

Onunla Jake'in ilgilenmesine izin vermek adil ve akıllıca olmaz. Şu anda bu çok cazip olsa da.

"Junie..."

"Sakin ol, geliyorum, geliyorum." Sandalyeye kendimi çekip onu ön tarafa kadar takip ediyorum.

O, eskisi gibi aynı korkutucu *erkekliğiyle* tezgahın yanında duruyor.

Sanki onunla ilgili her şey, beynimin ilkel kısmını şok etmek ve korkutmak için tasarlanmış gibi, bana cehennemden gelen müşterinin korkutucu derecede seksi bir erkek gibi görüldüğünü hatırlatıyor.

Ve lanet olsun, kafası karışık bedenim, nedense *bunu seviyor*.

Ben tezgahın arkasına geçerken, bana gülümseme sayılabilecek bir şey yapıyor.

"Merhaba," diyorum zorla, geçen seferki gibi rahat ve yatıştırıcı bir müşteri sesi çıkarmaya çalışmıyorum.

Eğer buradaysa ve kızgınsa, zaten daha iyi bilir. Sonuçta, ona daha önce küstahça davrandım.

İçimden utanıyorum.

"Juniper Winkley, değil mi?" diye soruyor, isim etiketimi okuyarak.

"Tekrar görüşmek güzel."

Hoş mu? *Hoş mu?*

Bu adamın benimle ilgili hiçbir şeyi "hoş" bulduğuna inanmıyorum, ama o kadar içtenlikle söylüyor ki, neredeyse inanacağım.

Sonra aklıma gelip neyin peşinde olduğunu merak ediyorum.

Gözlerimi kısarak boğazımı temizliyorum.

"Evet." Ne diyeceğimi bilemeden tereddüt ettikten sonra, "Teşekkürler?"

diyorum. "Daha önce sana düzgün bir şekilde teşekkür etmedim." Bu sefer daha geniş bir gülümsemeyle

daha geniş ve son derece sahte bir gülümsemeyle.

Oh, tanrım.

Gözlerine kadar ulaşmıyor, ama yine de bu gülümsemede çekici bir şey var. Sadece rol yapıyorsa bile, bu kadar yakışıklı bir yüzün sürekli somurtkan olmaktan başka bir ifadeye bürünmesi hoş.

Dişleri de güzel, mükemmel dizilmiş ve çok beyaz.

Seni daha iyi yiyebilmek için, canım.

"Her neyse, örnekleme için gösterdiğiniz çabayı gerçekten takdir ediyorum." Bana üzerinde altın harflerle Dexter Rory yazan bir kartvizit uzattı. Altında *Higher Ends International* yazıyordu. "Ortaklarım, teslim ettiğiniz her şeyden özellikle etkilendi." Sesinde şimdi gerçekten sıcak bir ton var ve ben dikleşiyorum. Az önce "*etkilendi*" mi dedi? "Fırın kapandıktan sonra buluşabilir miyiz diye umduğum için uğradım."

Görüşmek mi? Kapandıktan sonra mı?

Hay aksi. Bana çıkma teklif mi ediyor?

Ama daha önce hiç bir erkek bana randevu teklif ederken kartvizitini vermişti, ama o gerçek dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü pek bilmiyor gibi görünüyor.

Tereddüt ettiğimde, "Bir teklifim var," diyor.

Yüzümdeki paniği görebiliyormuş gibi, çenesi seğirir ve gülümsemesi biraz solur.

"Sana bir iş teklifi," diye düzeltiyor ve elimdeki karta başını sallıyor. "İkimiz için de kazançlı bir fırsat."

"Oh. Oh, tamam, bir iş teklifi," diye mırıldanıyorum, düşünmek için kendime zaman tanıyorum. "Tamam. Evet. Yapabilirim."

"Ne zaman kapanıyorsun?"

Sakin ol, sakin.

"Hafta içi saat altıda kapanıyoruz," diyorum ona. Belki de o ayrıcalıklı herif, çoğu insanın hafta içi *çalıştığını* ve akşamları eve gidip ertesi gün aynı şeyi tekrar yapmak zorunda olduğunu unutmuştur. "Saat altı buçuk civarında geri gelmek isterseniz, fırsatınızı konuşabiliriz."

"Saat altı buçuk tam. O zaman görüşürüz." Gülümsemesi kaybolmuş bir şekilde başını sallar ve kapıdan çıkar.

Vay canına.

Onun bir çapkın erkekten çok koruyucu meleğe benzemesi garip.

daha çok koruyucu

meleğe benzemesi Bu yüzden zihnimin çok tuhaf yerlere gittiğini anlıyorum.

garip. Belki de bu, takım elbisesinin geniş omuzlarına

geniş omuzlarına tam oturmasıyla ilgili olabilir.

Yakışıklı bir adam, bunu kabul etmeliyim.

Kartviziti bile güzel ve gösterişli. Lake kaplı, altın kabartmalı ve *parayı* fısıldayan ekstra bir ağırlığı var.

Kötü esprileri bir kenara bırakırsak, Big Fish gerçekten nasıl ses getireceğini biliyor. Dudaklarımı büzerek kartı eğdim, böylece harfler ışığı yansıtacak.

Higher Ends International, ha? Her neyse.

Pahalı gibi geliyor.

Başarılı gibi.

Bu isim, onun peşinde olduğu şeyin iyi bir fırsat olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Ama umutlanmamam gerektiğini biliyorum. Dexter Rory gibi adamlarla daha önce tanıştım. Sadece nefes aldıkları için tüm dünyaya hakları olduğunu düşünen zengin adamlar.

Nana beni aptal yetiştirmede. Büyük ve kolay bir fırsat kapıyı çaldığında, her zaman bir tuzak vardır.

Olmak zorunda.

Sadece, paslı bir kanca gibi derime batmadan önce bunun ne olduğunu anlamam gerekiyor.

Kapanış ^{zamanı} geldiğinde, kıvrıcık saçlarımı kontrol altında tutmak için bir saç bandına ihtiyacım var.

Nemli aylar başlar başlamaz, tüm kafam yazla savaşa girer.

Mağazanın bir ucundan diğer ucuna koşturmaktan yanaklarım kızarır, sadece birkaç kez gıcırdayan tavan vantilatörünün altında durup boynumdaki teri silerim.

Hesaplarım hala bitmedi ve o kadar geç saatte müşteri akını oldu ki, hala şokun etkisinden kurtulamıyorum. Uzun yaz geceleri ve okulların tatil olması, kapanış saatinden bir saat önce büyük çocukların şeker almak için mağazaya akın etmesine neden oluyor.

Temizliği aceleyle bitirip kapıdaki tabelayı çeviriyorum ve ön tarafın ışıklarını kapatıyorum. BOWL yazısının birkaç harfinin yanık olduğunu fark ediyorum.

Bir onarım daha.

Harika.

Belki de bilgisayar için ayrılan para, sonuçta aydınlatma için harcanmak zorunda kalacak.

Elimi zonklayan yüzüme sürer ve kapıya yaslanırım.

Ve orada, alışveriş yapan ve eve giden geç saatteki kalabalığın arasından büyük adımlarla yürüyen Bay Big Punctual Fish var. Saat altı buçuktan bir dakika bile geçmedi.

Açıkça görülüyor ki, o beklemiyor.

Emmy ve Jake arkada, önlüklerini çıkarıp eve gitmeden önce bir kez daha ellerini yıkıyorlar. Bu gece temizliği benim yapacağımı söyledim ve onlar da seve seve bu işi bana bıraktılar.

İşten sonra yapacakları planlar hakkında neşeyle sohbetlerini dinlerken, kıskançlık duygusunu bastıramıyorum.

Bir zamanlar ben de öyleydim.

Ve şimdi buradayım, paspas yapıp, ovup, burada olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih edecek gibi görünen bir adamla buluşuyorum.

Kapı zili neşeyle çalıyor, o da "Kapalı" tabelasını görmezden gelerek içeri giriyor. işaretini

görmezden Anlayın artık.

geliyor. Daha önce olduğu kadar çekici görünüyor, ancak

Çenesinde gergin bir ifade var.

Gergin bir şey.

Adam bir şeyden dolayı çok sinirli, bu da benim için ve bu küçük iş toplantısı için iyiye işaret değil.

"Kahve ister misin?" diye soruyorum ve makineyi çalıştırıyorum. "Ben bir tane alacağım."

"Harika. Teşekkürler." Temizlenmiş fırın vitrininin yanındaki masaya oturuyor.

En azından nazik davranıyor, odayı duvarları delip geçecekmiş gibi X-ray görüşüyle tarayarak, geri çekilmek için en ufak bir neden arıyor gibi görünse de.

İki kahve hazırlayıp tezgaha yaslanarak ona bakıyorum. Bronz tenini ve mavi gözlerinin derinliğini ortaya çıkaran lacivert bir takım elbise giyiyor.

O keskin gözler, beklemediğim bir hesaplayıcı niyetle bana bakıyor.

Bir an için, saçlarım dağınık, yüzümde makyajsız, önlüğümle ortalıkta dolaşmak istemediğimi düşündüm. Keşke yazın nemi, bakımı gecikmiş, gürültülü klimalarımızı alt edemeseydi.

Başka bir hayatta, burada olmamayı ve işten sonra Bay Rory'ye benzeyen ama gülümsemeyi bilen bir adamla randevuya çıkmayı dilerdim.

O, şüphesiz çok farklı bir tür profesyonelle çalışmaya alışkın. Kesinlikle hayal kuran türden biri değil.

Tamam, derin nefes

al.

Bunu yapabilirsin.

"Cupcake?" diye teklif ediyorum. "Mevcut."

Gözleri hala vitrinde duran birkaç ürüne kayar ve burnunu kırıstırır.

"Teşekkürler, ama ben tatlı seven biri değilim," diyor o derin, yuvarlak sesiyle.

"Ah, tabii. Bir sonraki başkanın kurabiyelere savaş açmasını umuyorsun." Bu espriye dayanamıyorum, bu yüzden gülmüyorum.

Tatlıları sevmeyen biri, geçen gün şekerin yasaklanması gerektiğini söylediğinde gösterdiği tepkiyi tanımlamak için çok uygun bir ifade.

Ama madem buraya geldi, onu dinlemeliyim, bu yüzden içimdeki alaycı cadaloğlu kontrol altına alıp, dilimi acı verene kadar ısııyorum.

"Açıkçası, Bayan Winkley, benim zevklerimin önemi yok. Yaptıklarınızın ne kadar popüler olduğunu gördüm," diye ekliyor, dirseklerini masaya dayayarak. "Ortaklarımın anında hayranı olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir."

"Oh, harika. Ne rahatladım. Sizi burada tekrar gördüğümde bir sorun olduğunu düşünmüştüm." İçecekleri alıp kendime bir cupcake alarak masaya doğru yürüdüm. O istemiyor olabilir, ama bu benim yememem anlamına gelmez. "Çok fazla şikayet almıyoruz, ama her zaman bir ihtimal vardır."

Ve şikayet edecek biri varsa, o da sizsiniz, diye eklemek istiyorum. "single objection." He gives me another one of those korkutucu yapmacık gülümsemeler.

"Tamam, peki..." Boş dükkâna geniş bir hareketle işaret ediyorum. "Tüm dikkatim sende."

Rahatsız edici bir şekilde, kahvesinden başını kaldırıp bana bakıyor. Muhtemelen bu, şimdiye kadar birbirimize en yakın olduğumuz an.

Aramı z da daha fazla mesafe bırakmadığım için pişmanım. Eminim ki elmacık kemikleri camı kesebilir.

Ve lanet olsun, gözlerinden bahsetmiş miydim?

Yakından bakınca daha da muhteşem görünüyorlar, bu da daha da sinir bozucu. Bu kadar güzel gözler onun gibi bir pislige ait olmamalı.

Kesinlikle bana açık denizde güneşin parıldamasını hatırlatmamalılar.

"Benim buralı olduğumu biliyor muydun?" diye soruyor. Bu bir sürpriz.

"Yani buradan mısın?" Kaşlarımı çatarak, kafamdaki karışıklığı gizlemek için kahvemi yudumluyorum.

Şaşırmamam gerekirdi. Aynı çevrelerde dolaşmıyorduk ve burası büyük bir şehir.

"Kansas City'de doğdum ve büyüdüm," diyor. Sesinde bir parça gurur var. "Birkaç yıl önce kardeşlerimle bir şirket kurduk: Higher Ends International. Hızla büyüyen bir start-up, ülkenin dört bir yanından insanlara beş yıldızlı kiralama deneyimleri sunuyor."

"Ah, sen de onlardan birisin." Ağzımı kapatamadan sözler ağzımdan çıkıverdi. "Onlardan mı?"

Yüzüm kızardı.

"Yani... benim yaşımdaki hiç kimsenin ev alamamasının nedeni, birçok yatırımcının mülkleri satın alması değil mi? Kafam karıştıysa özür dilerim." En çılgın hayallerimi dile getirerek dürüst olsam da olur.

Ayrıca, bunun asla gerçekleşmemesinin birçok nedeninden biri de onun olması.

"Bayan Winkley, kafanız karışmış. Higher Ends, TikTok'ta sahte başarılarıyla övünmek için kredi ile alabildikleri kadar çok dubleks daireyi toplayan, bir gecede ortaya çıkıp kaybolan bir grup serseri değildir," diyor küçümseyici bir şekilde. "Biz son derece seçiciyiz. Sadece, yüksek fiyat ödeyen üst düzey müşteriler için, bölgeye uygun, gerçekten zengin ve sürükleyici bir deneyim sunan mülkleri satın alıyoruz. Hızlı büyüyen derken, bizim yarattığımız benzersiz niş pazarı kastettim."

Tabii. O kadar hızlı büyüyor ki, ben bile duymadım ve ben *de* buradanım. Ona bakıyorum.

Ve o, konut sıkıntısı yaratan acımasızlardan biri olmasa bile, aradığı müşteri türünü hayal ettiğimde kendimi çok daha iyi hissettiğimi söyleyemem. Fırında çalışıp geçimini sağlamak için mücadele eden, harcayacak parası bol olan zengin insanlar.

"Şüphesin," diye homurdanıyor.

"Ben temkinli olmayı tercih ederim."

Yine burnunu çeker.

Kahvemi yudumlarken gözlerimi kısıyorum, kendini beğenmiş yüzüne kahveyi püskürtme isteğiyle mücadele ediyorum.

"Senin için hiçbir tehlike yok, sadece bir avantaj var. Teklifim basit," diyor. "Seni bir deneye davet ediyorum. Sugar Bowl, yeni pilot programımıza katılmak için mükemmel bir yer. Taze hamur işleri ve misafirlerimizin isteyebileceği diğer her şeyi birkaç tesisimize sağlamak için tasarlandı."

Ugh.

Sıradan bir iş.

Neden bunu bu kadar zorlaştırmak zorunda?

"Ayrıca," biraz daha sıcak bir sesle, "pilot program iyi giderse, daha büyük ürünler sunmayı düşünüyoruz, özel günler için özel pastalar gibi. Misafirlerimiz sipariş verir, siz de bizim yıldız tesislerimize teslim edersiniz. Karmaşık değil."

İçim sıkışıyor.

Yıldız tesisler dediği şekilde beni tedirgin ediyor. Cazip olmaktan çıkıp, gerçek olamayacak kadar iyi bir hale geldi.

Ayrıca, bu gece onun parıldayan mavi gözlerinde korkunç derecede dikkatimi dağıtan bir şey var. Aslında onun somurtkanlığı ve sürekli homurdanmasını özlüyorum.

En azından o zaman, *nazik* davrandığında ne kadar çekici olduğunu unutabilirdim.

"İlginç geldiğini kabul ediyorum," diyorum yavaşça, kekimi ısırp tabağıma kırıntılar bırakarak. Kötü bir alışkanlık, ama sinirlerimi kontrol edemiyorum, özellikle de bu durum karttan bir evle oynamak gibi hissettirirken ve tek bir yanlış hareket her şeyi yıkacakmış gibi hissettirirken.

"Ama?" diye ısrar ediyor.

"Ama neden birdenbire ilgilenmeye başladın?"

Yüzü yine kapanıyor, sıcaklığı stoik bir maskenin arkasına çekiliyor. "Ve, şey, karşılığında ne istiyorsun? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Bunda bir bit yeniği olmalı." Yumruk atmanın bir anlamı yok.

"Şey." Boğazını temizledi. "Başka bir şey daha var."

Elbette.

"Biliyordum."

Yavaşça nefes alır, ciğerlerini çalışır durumda tutmaya çalışır gibi etrafına bakınır.

Haklısın. Ben de nefes almakta zorlanıyorum. Çünkü işte geliyor.

Bu yüzden, akıl hastanesine yatırılması gereken kadar bahşış veren, aşırı derecede yakışıklı erkeklerle anlaşma yapmamalısın.

Ve yüzüne bakılırsa, bu gerçekten çok büyük bir sebep.

Soğuyan kahvemini bir yudumunu daha alıyorum. Sanırım bunu atlatmak için kafeine ihtiyacım olacak. Ya da belki de pes edip, sadece gerçek acil durumlarda çıkardığım, arkada sakladığım viskiyi şimdi getirmeliyim.

"Başlamadan önce, bunun sadece geçici bir durum olduğunu söz veriyorum." İki elini masaya koyar, avuç içleri aşağıya bakar. "Bu çok aptalca bir durum ve tamamen benim hatam. Geçen gün benimle birlikte olan adamı kazanmak çok zor. Kazandığımda, ona yanlış bir izlenim verdim ve bu, ilerideki anlaşmamızı biraz karmaşık hale getirdi."

Bu, kalbimin gırtlığına kadar çıkmasına yetiyor. "Beni korkutuyorsunuz, Bay Rory," diyorum.

O iç çekip yavaşça tekrar bana bakarken, bunu kesinlikle ciddiylim. "Sadece nişanlıymışız gibi davranmanı istiyorum."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum, doğru duyduğumu merak ediyorum. Ama o kendini düzeltmiyor.

Ne? Ne? Ne?

Sanki elinde bıçak varmış gibi masadan geri çekiliyorum.

Gördün mü, biliyordum.

Bu adam sıradan, zengin, yakışıklı bir pislik değil, psikopat.

O *aslında* deli ve eğer bu, bana çıkma teklif etmek ya da benden yararlanmak için yapılan karmaşık bir oyunsa ya da... ya da...

Aklıma başka bir şey gelmiyor.

Bizim nişanlıymış gibi davranmamızı istemesinin başka hiçbir mantıklı nedeni olamaz. Bu mantıksızlığın ötesinde.

Rory de ayağa kalkar, sandalyesini o kadar hızlı geri iter ki neredeyse düşer ve ellerini kaldırır. "Bak, nasıl geldiğini biliyorum. Tamamen delice, ama beni dinle..."

"Seni dinlemek mi?" Sesim tiz ve tiz çıkıyor. "Neden dinleyeyim ki? Ben bu iş için uygun değilim ve sizin yardıma ihtiyacınız var, bayım."

"Bayan Winkley, bu bir kazaydı. Felaket bir dil sürçmesi. Lanet olası bir beyin gazı, diyebiliriz." Sinirli bir şekilde söylemesi beni güldürdü. Sonra tekrar iç geçirdi. "Açıkçası, iş ortağım benim fikirlerimden çok sizin tatlılarınızı sevdi. Hemen hemen çok büyük bir emlak anlaşmasını ilerletmek için bunu bir şart haline getirdi. Ona bunu gerçekleştirebileceğimi, bağlantılarım olduğunu söyledim, bir şey diğerine yol açtı ve sonra tam bir aptal gibi beyaz bir yalan söyledim."

"Beyaz yalan mı? Bu hafif bir ifade. Ona *nişanlandığınızı mı* söyledin?"

"Evet." Elini yüzüne götürdü.

Hay aksi.

"Ne yani? Sence ben de bu oyuna uymalı mıyım?"

Bu seni öldürür mü? yüzü öyle diyor, ama dilini tutuyor.

"Başka ne dememi istiyorsun?" diye homurdanır, yumuşaklığı kaybolmuştur. "Sana söyledim, büyük bir hata yaptım. Baskı altındaki bir toplantıda kaçınılmaz bir hata. Bu anlaşmaya ihtiyacımız *var*, Bayan Winkley."

"Oh, tamam. Bu tamamen gerçekten olmuş bir olay gibi geliyor, doksanlı yılların ucuz romantik komedi filmlerinden çıkmış bir senaryo gibi değil." Bir mazeret olarak, oldukça berbat.

Elbette benden ona inanmamı beklemiyor.

Ama o koyu mavi gözleriyle bana çaresizce bakıyor ve bu bana iki şeyden birini söylüyor. Ya beni arabasının bagajına tıkacak ya da gerçekten bu kadar inanılmaz aptalca bir şey yaptı.

"Aman Tanrım. Sen ciddi misin?" diye homurdanıyorum, yaz sığağında kendimi yelpazeliyorum. "Tamam. Tamam, bence bir dakika sakinleşmemiz gerekiyor."

bunu iyice düşünelim..." Elimi saçlarımın arasından geçirip, arkada geçici bir topuz yapıyorum. "Yani, ben senin *nişanlınmışım* gibi davranırsam, nefret ettiğin bir sürü şeye imza atmaya hazır mısın?"

"Sahte nişanlı." Sertçe başını salladı. "O zaman düşünecek misin?" Dişlerimi sıktım.

Kesinlikle hayır.

Ama ona bunu söyleyemem. O açıkça dengesizken ve öyle olsa bile... Paraya ihtiyacım var.

Birbirimizi tanımadığımızın farkındayım. Bu gerçek *olsa* bile, akli başında bir insanın yapacağı bir şey değil.

Ve yapsak bile, bunu kabul edip kamuoyuna açıklamam mümkün değil.

Nana beni evlendirmek için bir görev üstlendi ve neredeyse nişanımız bozuldu, bu yeterince kötüydü.

Ne kadar sahte ya da zayıf olursa olsun, bir daha asla atlatamazdı.

"Bay Rory, bu çok tuhaf, ama gururum okşandı. Sanırım," diye yalan söylüyorum, onu nazikçe reddetmeye çalışarak. "Gerçekten, gururum okşandı. Ve eğer hala devam etmek istiyorsanız, bu deneme teslimatını denemeye hazırım. Ama ben... sizin nişanlınız olamam. Ailem, onlar... bu durumdan hiç hoşnut olmazlar."

Gerçi, eğer öğrenirse, Nana evlilik treninin başına geçer ve meraklı kuzenlerime borazan çalar.

Bu düşünce beni ürpertir. Tam bir işkence. Hayır. Mümkün değil.

Son baktığımda, hava 32 derece ve nemliydi, yani cehennem donmuş olmaktan çok uzak.

Bunu bana asla unutturamazlar ve onun kolonya modelinin koyu saçları, delici mavi gözleri ve tehditkar görünen *elmacık kemikleri* olması, durumu daha da kötüleştiriyor.

"Üzgünüm," diyorum daha kararlı bir şekilde. Önlüğüm çok sıkı geliyor ve arkadaki düğüm çekince sıkışmış gibi görünüyor. Sahte bir nişanı reddedip önlükle sıkışıp kalmak gerçekten berbat. *Tanrım*, neden çıkaramıyorum? "Anlaşmanın bozulmasına neden olmak istemem, ama bu benim için çok tuhaf. Profesyonelce olmaması bir yana."

Onun tartışmasını, öfke nöbeti geçirmesini, kahvesini odanın öbür ucuna fırlatmasını bekliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, her zaman öfkeli, patlamaya hazır pisliklerle uğraşmaya alışkın olduğum için bu en kötü şey olmazdı.

Bir dakika önce öfkesini patlatacak kadar çaresiz görünüyordu, ama şimdi yine ürkütücü bir şekilde sakın ve düğümü çözmeye yönelik üzücü çabalarını sönük bir merakla izliyor.

"Yazık," diyor sert bir sesle. "Korkarım nişan anlaşmanın bir parçası."

Tabii, tabii. İnsanların büyük paralar için çılgınca şeyler yaptığı onun çılgın dünyasında anlaşmanın bir parçası olabilir, ama benimkinde değil.

Geçimimi zorlukla sağlıyorum, ama hala bir parça gururum var. İç çekerek önlüğü bırakıyorum ve ellerimi indiriyorum.

"Üzgünüm," diyorum ona tekrar. "Gerçekten. Ama pastalarımızı beğendiğinize sevindim. Eğer başka bir sipariş verirsiniz, normal bir sipariş mesela, buyurun..."

Cümlemin ortasında duruyorum.

Cüzdanından başka bir kartvizit çıkarır - acaba kaç tane kartvizit taşıyor? - ve bir kalem. Tabii ki pahalı bir kalem, çünkü bizim gibi ucuz bir paketinden çıkan basit bir tükenmez kalemle dolaşmaz.

"Bu benim özel numaram," diyor ve arka yüzüne hızlıca bir şeyler karalıyor. "Bir düşünün, Bayan Winkley. Kararınızı verdiğiniz anda beni arayın."

"...ama zaten öyle," diyorum ona.

Adam ya seçici bir şekilde sağır ya da acımasızca inatçı. Bana ruhumu delip geçen yoğun bir bakış atıp uzaklaşıyor, ama önce arkamda durup eğiliyor ve...

Hay aksi,

olamaz.

O olamaz.

Ama öyle.

Düğüm çözülmeden önce, parmaklarının çalıştığını, sert eklemlerinin sırtımı kazıdığını zar zor hissediyorum.

Şok içinde ona bakıyorum.

"Sen Özgürsün. Ben umarım bunu bunun bunun değişmeyeceğini değişmeyeceğini fark düşündüğünde"

Sanki sudan çıkmış balık gibiyim, çıkmayan kelimeleri zorluyorum ve o kapıdan kaybolurken sırtına bakıyorum.

Tanrım.

Kahvemini geri kalanını içtikten sonra, fincanımı masaya koydum ve kolumu acıyana kadar çimdikledim.

Evet, maalesef hala buradayım.

Rüya görmüyorum.

Bu, karanlık bir şaka ile sarılmış gerçek hayattaki bir kabus. Mükemmel bir anlaşma ve ciddi miktarda para *bir anda* yok oldu!

Ve hepsi de zengin bir aptalın çenesini tutamaması yüzünden.

Yeniden oturdum, parçalanmış kekimi yiyerek, kedimin yanına eve dönmeden önce temizliği bitirmek için enerji toplamaya çalıştım.

"Nişanlandın mı?" Yalnız kahkaham dükkânın içinde yankılanıyor. "Bu şimdiye kadarki en çılgın şey olurdu..."

Şaka yapmıyorum.

Bu adamla çıkma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor, onunla *evlenmeyi* planlıyormuşum gibi davranmak ise hiç söz konusu bile olamaz. Ama elleri sırtımda elektrik gibi hissettiriyordu.

Igh.

Neden ruhları pislik olan erkekler en iyi düşmüş melekler oluyor? Bu adil değil.

Ama Dexter Rory, kılık değiştirmiş gerçek bir melek olsa bile, yine de fikrimi değiştirmezdin.

Onunla evlenecekmiş gibi davranmayacağım, o kadar.

O da bu rolü oynayacak başka bir enayi bulmak zorunda kalacak, gözlerini kırıp, sanki o, akşamdan kalma bir boz ayıdan daha iyi bir kişiliğe sahipmiş gibi ona yalakalık yapacak tatlı bir kız bulmak zorunda kalacak ve ben de para bulmak için daha mantıklı bir yol bulmak zorunda kalacağım.

TATLI TAKİP (DEXTER)

İnsanlık tarihinde daha önce görülmemiş, yepyeni bir utanç düzeyine ulaşan kim tahmin edin?

O kişi benim.

Önümdeki trafiğe küfrederek gaza basıyorum. Tesla sanki havada uçuyormuş gibi ileri atılıyor, ama bu sefer bu durum yüzüme bir gülümseme kondurmuyor. Yoğun bir gecede Kansas City şehir merkezinde araba kullanmak kimsenin eğlenmek için yapacağı bir şey değil.

Tüm toplantılar arasında, Sweet Stuff ile olan toplantı tam da böyle bir şeydi. Onun dükkânına girerken hiçbir hayale kapılmamıştım.

Onun isteksiz, şüpheli ve inatçı olabileceğini düşünmüştüm. Neyse.

Herkes sahte bir ilişki yaşıyormuş gibi davranmak istemez, ve tüm bunlar benim ayağımı boğazıma kadar sokup sonra da kıcımdan çıkardığım için oldu.

Yine de, işin ona buna degeceğini ikna edeceğini düşündüm.

Önemli bir kazanç için geçici bir rahatsızlık.

Zaten onunla çıkmak *istediğimden* değil. Diğer her şey gibi bu da bir iş anlaşması.

Ama hayır. Bayan Winkley'in başka planları var.

Zavallı dükkanının bu acımasız ekonomide zorlukla ayakta kalmasına izin vermek istiyor. Sohbetimizden önce biraz araştırma yaptım. Azalan yorumlara ve düşük sosyal medya etkileşimine bakılırsa, Sugar Bowl'un daha iyi günleri olmuş.

Geçmişte olduğu gibi yemek eleştirmenleri ve seyahat rehberlerinden övgü dolu yorumlar almıyor.

Kurum olsun ya da olmasın, insanların kapısını çalarak bu kızıl saçlı cadalozdan paralarını almasını yalvardıkları bir yer değil.

Hepsi onun *gururu* ya da başka bir saçmalık yüzünden. Benim de gururum var.

Ve şimdi o gidip Haute ile olan şansımı mahvettiğine göre, başka bir toplantı daha bekliyor demektir. Kardeşlerimin önünde bu felaketi itiraf etmem gereken bir toplantı.

Lanet olsun.

Dişlerimin arasından nefes alıp, trafiğin içinden geçerek şehir dışındaki Lee's Summit'e doğru yola çıkıyorum. Silikon Vadisi'nde olması gereken şık, modern bir ofis.

Tabii ki, her şeyin başıma yıkılması için hala zaman var. Her zamanki gibi konferans odasında beni bekliyorlar.

Archer, doğduğundan beri uyguladığı tanıdık ciddi bakışıyla masanın başına oturuyor. Patton ise hala lisedeymiş ve ödevlerini yapmamış gibi sandalyesine yaslanmış, bana alaycı bir gülümseme gönderiyor.

"İşte geldi," diyor Patton, bir beyzbol yorumcusu gibi. "Ortanca kardeş geri döndü, tembel kışını sürükleyerek kötü haberlerle."

Ah, kahretsin.

Küçük kardeşim bir gün olsun yüzümden ne düşündüğümü anında anlamasa olmaz mı?

Başım büyük belada.

Üçüncü sandalyeye kayıyorum ve Patton'a parmak gösteriyorum. "Kimse sana toplantıda nasıl davranacağını öğretmedi mi?"

"En iyisinden öğrendim," diyor omuz silkerek.

"Çocuklar, kesin şunu," diye homurdanır Archer. "Her zaman kavga etmek zorunda mısınız?"

İçimde her şey ağzımdan çıkacakmış gibi hissetsem de, yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıyorum.

"Biz kardeşiz," diyorum ona. Bana attığı sinirli bakış, bunu unutmak istediğini gösteriyor. "En iyi yaptığımız şey bu."

Archer gülümsemiyor, ama Patton gülümsüyor ve sandalyesini tekerleklerinin yüksek sesli bir gıcırıtısıyla tekrar yere düşürüyor.

"Ee," diye sordu. "Ne kadar kötüydü?"

"Ne diyebilirim ki? Haklıydınız." Ellerimi açtım. "Haute gerçekten tatlıya düşkün."

"Söylemiştim," diyor Patton sırtarak. "Adam sanki zamanı doluyormuş gibi yiyor."

"Vücudunda bu kadar şeker varken, ömrü kalmamış olabilir. Onun doktoru olmak istemezdim," derim, zaman kazanmak için.

"Dex," Archer keskin bir sesle. "Devam et."

Gözlerimi devirdim, daha çok gösteriş için, bir sonraki sözlerimi dikkatlice seçerken. "Başlangıçta toplantı iyi gitti. Gerçekten mükemmeldi. Ortaklarıyla konuşmak istiyor ve Mill ile makul şartlarda ilerlemek istiyor gibi görünüyor.

"Ama?" Archer bana boş boş bakıyor. "Ama?" diye tekrar ediyorum.

Patton sandalyesini tekrar eğdi. "Her zaman bir ama vardır, yoksa iyi haberi hemen bize söyledin."

Ona bakıyorum. Kimse Patton'ın, tembel gülümsemesi ve çabuk parlayan öfkesi ile bu kadar sezgisel olabileceğini düşünmez, ama o her şeyi görebilme yeteneğine sahiptir.

"Dediğim gibi, adam şeker bağımlısı," diyorum. "Onun için ayarladığım tatlı numuneleri hatırlıyor musun? O kadar beğendi ki, yeni mülke sonsuz miktarda unlu mamul tedarik etmeyi bir çalışma koşulu haline getirdi."

"Dalga geçiyorsun herhalde." Archer inler ve başını ellerinin arasına gömer. "Bir aptalla mı uğraşıyoruz? Ortakları bir ara kafasında bir şey mi kırdı?"

Haksız değil.

Sadece, aptal olan benim.

"Dahası var," diyorum düz bir sesle, "ve bu hoşunuza gitmeyecek." Archer bana sert bir bakış atıyor.

Otuz yıldır onun saçmalıklarıyla uğraştığım için buna alışmış olmam gerekirdi, ama nedense, Archer olduğu için, her bakışında hala bir yumruk atmayı başarıyor. Sanırım bunun nedeni kalın, koyu kaşları ve sakalının yaşla birlikte gümüş rengi almaya başlaması.

"Lanet olası lafı dolandırmayı bırak da söyle," diye bağırır.

Ellerimi kaldırıyorum. "Söylüyorum ya. Haute, anlaşmanın bir parçası olarak hamur işlerini istedi. Ben de ona tamam dedim ve ayrıca, ben bir nevi" — *kahretsin, işte başlıyoruz* — "Sugar Bowl'un sahibiyle nişanlıyım" dedim.

Sessizlik.

Beş saniye boyunca, belki daha uzun.

Muhtemelen üçümüz için yeni bir rekor.

Sonra Patton'ın sandalyesi yere o kadar sert çarpar ki masaya yığılır, yüzünde sırtıkan bir gülümseme yayılır. "Seksi mi?"

"Siktir git, Pat." Bir kağıt parçasını buruşturup ona fırlattım. "Sorun bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Archer kafamı koparıp Patton'a fırlatmak ister gibi görünüyor. "Beni eğlendir. Önemli bir iş görüşmesinde, tanıştığın bir kadınla nişanlandığını söylemeye karar verdiğinde

"Kaç kez?"

Çenemi sıkıyorum. "İki kez," diyorum.

"Ne... Ne seni bunun iyi bir fikir olduğuna inandırdı? Sarhoş muydun?" Archer yumruğunu masaya vurur.

"Bak, bunun iyi bir fikir olduğunu *hiç* söylemedim - kes sesini, Patton. Aptalca olduğunu biliyorum. Ağzımdan kaçan korkunç bir laf."

"O buna inandı mı?" Patton kahkahalar arasında sorar. "Haute, senin - Dexter Rory, kalbi çarpmayan adam - bir *pasta şefi* ile nişanlı olduğuna inandı mı?"

"O dükkanın sahibi ve *evet*, öyle oldu. Forrest Haute önce midesiyle düşünür ve sanırım midesinden etkilendi."

"Kahretsin. Kız çok seksi olmalı." Patton, Archer'a bakar. "Aksi takdirde etkilenmezdi."

"Lanet olsun, Pat. Yeter," Archer öfkelenir. "Bunu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmalıyız, Haute'nin bu pastaneci kıza mastürbasyon yapmasını düşünmemeliyiz."

En kötüsü de Patton'ın haklı olması.

O kız, o çırpınan, inatçı, lanet olası tavırlarıyla *sevimliydi* ve Haute ona bol bol gülümsedi.

Bu da onun da onu çekici bulduğu anlamına geliyor.

Bu da onun kıskanç olması gerektiği ve benim için hiçbir önemi olmayan bir kadın için kanımda en ufak bir karıncalanma hissetmemem gerektiği anlamına geliyor.

Ne oluyor lan?

"Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz," diyor Patton, bana gülümsüyor. "Daha fazla çaba göstermelisin kardeşim. Bu kızın seni *istemmesini* sağla."

Onu yeterince uzun süre bakarsam kardeşimi ateşe verebilir miyim acaba?

"Patton haklı," diyor Archer. Bir kez daha bakıyorum. "Bu saçmalığı halletmen lazım. Şirketin şimdiye kadarki en büyük anlaşmasına çok yaklaştık. Senin dilinin tutulması yüzünden bunu şimdi kaybedemeyiz, Dex." Masaya kaşlarını çatıyor. "The Mill bizi kalıcı olarak ayarlayabilir. Colt'un ömür boyu rahat uyumasını sağlayabilir."

Colton.

Archer'ın oğlu, benim yeğenim ve Archer'ın mükemmeliyetçi bir pislik gibi hayata bu kadar sert yaklaşmasının tek nedeni.

Onu nefret bile edemiyorum.

Colt iyi bir çocuk ve Archer, üç ebeveyne sahip olmaktan daha iyi bir bekar baba.

"Kızın işbirliği yapması için ona kârdan iyi bir pay teklif et," diyor Patton. "O bir iş kadını, değil mi? İyi bir fırsat gördüğünde bunu anlayacaktır."

"*Kendi* payından kes," diye ekliyor Archer. "Bizi bu karmaşaya sen soktuğun için."

Tabii, pislik.

Keşke benim işimin bittiğini düşünmeseydi. Dilimi metal tadı alana kadar sertçe ısıyorum, parmaklarımı masaya vuruyorum.

Bir, iki, üç.

İşte, epik hatalarımın pastasının üzerine konulan kiraz, krema ve tüm o lanet dolgu geliyor.

"Mesele de bu," diyorum. "Ben zaten denedim. Bir saatten az bir süre önce onunla oturdum ve ona hayatının fırsatını gümüş tepside sundum. Bana deliymişim gibi baktı ve resmen beni kapı dışarı etti."

Belki de gerçekten psikopattım.

Bu, Haute'a nişanlandığımı söylememin nedenini açıklıyor, değil mi?

Aniden, annemize, akıl sağlığını yitirmiş bir büyük amca veya uzak bir kuzen olup olmadığını sormak için dayanılmaz bir istek duydum.

Şaşırtıcı bir şekilde, beklenmedik bir beyin hastalığına yakalanmak, işleri ne kadar batırdığımı itiraf etmekten neredeyse daha kolay geliyor.

Patton kendini tutamadan burnunu çeker.

"Ne? Yemi yutmadı mı?" diye sorar, Archer'ın bakışlarını görmezden gelerek. "Onu öptün mü? Ateşli tavırlarını sergiledin mi? Boşanırken mal paylaşımında ona payını vereceğine söz verdin mi?"

mülkün senin payını ona vereceğine söz verdin mi?"

"Lanet olsun, Patton, kes sesini. Bu şaka değil," Archer homurdanır. "Hayır, ama oldukça komik. Küçük Dex, uçuruma düşüyor.

"Teşekkürler, pislik. Bilgeliğin bu durumu çok daha iyi hale getiriyor,

"Bununla mı?" Patton kaşlarını kaldırır. "Kardeşim, kendi başının çaresine bak.

"Bununla mı?" Patton kaşlarını kaldırır. "Dostum, k e n d i başınasın.

Archer haklı, bu *senin* temizlemen gereken bir karışıklık."

"Haksız değil." Archer yanındaki kağıt bardaktan bir yudum alır. Görünüşe göre su ya da votka. Ben de bir içkiye ihtiyacım olduğunu fark ederim. "Mazeret yok. Onu evine kadar takip edip, ikna olana kadar evinin önünde bir deste Benjamin ile kamp kurman gerekse bile umurumda değil. Ne yaptığın umurumda değil Dex, ama bunu düzeltmelisin. Haute'yi kaybedemeyiz."

Tamam,

tamam.

Önemli

değil.

Sadece Bayan Juniper Winkley'i, ilgilenmediği bir plana ikna edeceğim, yoksa hepimiz mahvoluruz.

Evet, bunu yapabilirim.

Sadece, onu ikna etmeye çalıştığımda beni kelepçeleyip götürmemesi için dua etmem gerek.

LITTLE MISS CONGENIALITY telefonlarıma cevap vermiyor.

Bilmeliydim.

Mağazanın numarası artık benim ana iletişim numaram sayılır, ama ne zaman arasam, cevap veren çocuklar onun burada olmadığını, müsait olmadığını, Mojave Çölü'ne sinek balıkçılığı yapmaya gittiğini söylüyorlar.

Bahane, bahane. Hiç çaba bile göstermiyorlar.

Bir keresinde cevap verdiğinde, ben üç kelime bile söylemeden telefonu kapattı. Sesimin bu kadar ayırt edici olması gururumu okşamalı, ama çoğunlukla sadece başımın belası oluyor.

Tıpkı o gibi.

Geçmiş hayatımda kimi kızdırdım da bu kadar şanslı oldum?

Bu şehirdeki başka herhangi bir kadına nişanlım olmaması için teklif edebilseydim, yapardım. En azından sokaktan rastgele seçtiğim, paraya daha duyarlı bir kadın aramalarımı görmezden gelmezdi.

Kadınlarla tanıştım. Onlarla nasıl başa çıkılacağını biliyorum. Ancak bu hanımefendi tamamen farklı. Övgü dolu bir şekilde değil.

Onu anneme tanıştıracacağım türden biri değil. Onunla sevişmek istediğim türden biri de değil.

Eğer yol kenarında lastiği patlamış bir şekilde mahsur kalsaydı, durup yardım edip etmemeyi uzun uzun düşünürdüm.

Benimle konuşmayacağına göre, yine mağazaya gidiyorum. Yoğun olduğu öğle saatini seçiyorum.

Önümde birkaç kişi var, çoğu tatlı krizini gidermek isteyen çocuklu aileler. Onlara hizmet edilirken, tezgahın arkasındaki gençleri izliyorum.

Onlar gerçekten çocuklar. Liseden yeni mezun olmuşlar, belki üniversitede okuyorlar. Erkek çocuğun çenesinde sivilceler var ve kız çocuğu da gençliğin yuvarlak yüzlü tombulluğunu henüz kaybetmemiş.

Ama kibarlar, bunu kabul etmeliyim. Verimli de, önümdeki insanlara düzenli hareketlerle hizmet ediyorlar.

Kız beni gördüğü anda gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Onun isim etiketini okumak için zar zor vaktim oluyor. *Emmy*.

"Merhaba Emmy," diyorum, tezgaha yaslanıp zorla bir gülümseme takınıyorum. "Patronun Bayan Winkley'i görmeye geldim."

Emmy yutkunur ve omzunun üzerinden arkaya bakar, pencereden kırmızı saçlı bir baş açıkça görünür. Kapı aralık ve neredeyse eğrilmiş gibi görünüyor. Sıcaklık ve zaman burayı gerçekten mahvetmiş.

"Şey, başka bir gün denemeniz gerekecek. Junie, yani Bayan Winkley, şu anda burada değil," diyor bir saniye sonra, gözlerinde panik belirliyor.

Nefret ettiğim bir şey varsa, o da kendi kışını kurtarmaya çalışan yalancılardır. Muhtemelen bu, aynaya bakmak gibi olduğu içindir.

Ona bağırırsam muhtemelen ağlayacağını bildiğim için kendimi tutuyorum.

Bana fikrini söylemekten çekinmeyecek Bayan Winkley'in aksine.

"Üzgünüm," diyor çocuk, kasadaki kıza katılarak. "Onu duydun, Bayan Winkley burada değil.

Hadi oradan.

Belli ki emir almışlar ve sadık küçük uşaklar gibi emirleri yerine getiriyorlar.

Peki.

"Müsait olduğunda tekrar geleceğim," diye mırıldanıyorum, sahte bir gülümsemeyle uğraşmaya gerek duymadan.

Gerekirse bütün gün beklerim.

Emmy gözlerini kırıştırır ve çocuk — Jake, sanırım etiketinde öyle yazıyor — bana somurtarak bakar. "Onun müsait olduğu daha uygun bir zaman var mı?" diye sorarım.

"Şey, son zamanlarda çok dışarıda. Çok meşgul!" diye bağırıyor çocuk arkamdan. "Aramak daha iyi olabilir. Bir daha boşuna gelmek istemeyebilirsiniz..."

"Oh, inan bana, istiyorum," diyorum ve elimi şiddetle sallıyorum. "Bir dahaki sefere görüşürüz."

Ertesi gün geri geldiğimde, neon tabeladaki birkaç harfin yanmış olduğunu fark ettim.

Bütün mekanın acilen yenilenmesi gerekiyor.

Evet, her yer tertemiz, ama fırın vitrinleri hariç neredeyse her şey eskimiş ve modası geçmiş.

Sugar Bowl ayakta kalmak istiyorsa ciddi bir yatırıma ihtiyacı var.

Sweet Stuff'ın kendisi de bunu biliyor olmalı ve bu bana bir fikir veriyor.

Tezgaha doğru yavaşça ilerlerken zihnimde küçük bir envanter yapıyorum. Işıklar eski, paslanmaz çelik aletler mat ve çizik, genel estetik eski.

Zemin de ciddi bir yenileme gerektiriyor. Tezgahın yan tarafında birkaç çirkin çizik var. Tüm renk düzeni, yüzyılın başında son kez güncellenmiş gibi görünüyor. Sanki doksanlı yıllara geri dönmüş gibi hissediyorum.

Diğer alanların yenilenmesini beklerken, birkaç yeni masa ve sandalye yardımcı olabilir. Lekeli camlara bakılırsa, pencerenin de yenilenmesi, hatta değiştirilmesi gerekiyor.

Ön tarafına bakılırsa, arka taraf muhtemelen aşırı temiz ama son derece eski. Yangın çıkmadan önce ekipmanları değiştirilmeli.

Çenem geriliyor.

Evet, sermayeleri yoksa bu çok zor bir iş olacak. Ve henüz başlamadıklarını düşünürsek, cevabımı zaten biliyorum.

Tezgaha ulaştım ve Jake ile küçük konuşmalar yapmaya zahmet etmedim. Beni spatula ile nasıl parçalayacağını bulmak istermiş gibi baktığına göre, bunun bir anlamı yoktu.

Archer ile tanışsa iyi olur. İyi anlaşılır.

"Dostum. O burada değil," diye sertçe söylüyor, ben tek kelime etmeden. "Sana söyledik, dışarıda."

"Tamam, dinle *dostum*." Ellerimi tezgahın üzerine düz bir şekilde koyuyorum. "Bayan Winkley'i görmeye geldim ve onun arkada olduğunu biliyorum. Onu görebiliyorum."

Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, o da beni duyabiliyor, çünkü o yıpranmış kapıyı tutup sertçe kapatıyor.

Daha doğrusu, *kapatmaya çalışıyor*.

Kapı, öldürülüyormuş gibi gıcırıyor ve kapandıktan iki saniye sonra mandal tekrar açılıyor.

"İpucunu anla. Seni görmek istemiyor," diyor Jake öksürerek. "Üzgünüm."

Üzgün değil. Hiç de bile.

Çocuk, gezegendeki en inatçı kadının vekili olsa da, gerçek bir otoriteyi kullanmaktan zevk alıyor gibi görünüyor.

Siktir git.

"O zaman bir sipariş vermek istiyorum," diyorum. "Ofis için, bugün içinde teslim edilsin. Halledebilir misin?"

"Sipariş mi? Ne için?" Jake şüpheyi burnunu kırıstırıyor.

"Yemek için, tabii ki." Kredi kartımı çıkarıp, ciddi olduğumu kanıtlamak için ışığa tutuyorum. "Hizmetiniz yetersiz olsa da ürünleriniz lezzetli."

Çocuk kavgaya hazırmış gibi bana gözlerini kısarak bakar.

"Biliyorum. Herkes ürünlerimiz hakkında böyle diyor," diyor Jake, sesinde hafif bir alaycı tonla, hizmet hakkındaki yorumumu görmezden geliyor.

Herkesin bir düzine çürüğü vardır, eminim. Yine de, onları ikna etmek istiyorsam, bu küçük şekerli ölüm toplarını Tanrı'nın insanlığa bir armağanıymış gibi davranmam gerekiyor.

"Sanırım haklılar. Bu şey için kırık camların üzerinde sürünerek gidecek bir adam tanıyorum," diyorum. "Başka bir numune daha alalım, ama bu sefer standart tatlılıkta olsun."

Jake çocuk olabilir, ama kafası da fena değil. Mümkün olan en büyük anlaşmayı yapar ve sonunda ödeme için bana o eski kart okuyuculardan birini sunar.

En azından sipariş geldiğinde, Juniper Winkley eski minibüsüyle orada olmalı. O zaman konuşabiliriz.

Bu mağaza ile birlikte benimle çalışmanın ona ne kadar fayda sağlayacağını gösterebilirim, onu ikna edebilirim.

"Hoşça kal!" Jake, beni uğurlarken sinir bozucu bir neşeyle el sallıyor. Birkaç doların yapabilecekleri inanılmaz.

Ayrıca, kendini daha hafif hissedenden tek kişi o değil. Titreyen tabelanın altından geçip ofise geri dönerken, ben de gülümsüyorum.

o lanet siparişi GETİRİYOR.

Emmy, koyu saçlı ve araba sürerken burnundan kayan gözlüklü kız, ortaya çıkıp benim izlediğim sırada siparişi içeri taşıyor. Hayatımı kurtarmak için yutamayacağım şeylerle dolu üç kutu.

Harika.

"Siparişiniz için teşekkürler," diyor bana gergin bir şekilde, sanki yüzünü ısırmak üzereymişim gibi bana bakarak.

"Bir daha gelmeyi planla," diyorum keskin bir sesle.

Ofisteki herkes beni sevecek, en azından sekreter Sylvia'dan, kafein ve saf şekerle beslenen servis temsilcilerine ve stajyerlere kadar.

Juniper de vekaleten öyle olacak. *Umarım öyle olur.*

"Oh, vay canına, gerçekten mi? Tamam!" Emmy, ben fişi imzalayıp büyük bir bahşış yazarken gülümsemesi genişliyor. "Bir sonrakini ne zaman istersiniz?"

"Yarın." İkna etmek için fazla zamanım yok.

"Oh, harika. O zaman yarın görüşürüz!"

Kahretsin, siparişi istiyorum ama bu parlak gözlü çocuğu istemiyorum.

"Aslında, bir dahaki sefere Bayan Winkley'i bizzat gönderirseniz diye umuyordum..."

"Hoşça kal!" Saçlarını hızlıca sallayarak kapıyı açar. Sanki arkasında bir sürü kızgın Doberman varmış gibi minibüse koşar.

Ağzım açık, şaşkın ve küfür edemeyecek kadar sersemlemiş bir şekilde orada duruyorum. İşte bu.

Evrenin, ağzımdan çıkan laflar yüzünden bana korkunç bir şekilde ödeşmek istediğinin ve hiçbir şeyin, *kesinlikle hiçbir* şeyin planlandığı gibi gitmeyeceğinin kesin kanıtı.

ÜÇ GÜN VERİYORUM.

Üç gün boyunca sabırsızlıkla sevmediğim yemekleri sipariş edip, onun ortaya çıkmasını bekledim, ama Juniper Winkley, tıpkı bir kutup cadısı gibi beni dondurdu.

Dördüncü gün, beklemekten bıktım.

Onunla nazıkçe konuşmaya çalışmaktan da bıktım.

Onun pastaları için prens gibi bir meblağ ödediğim halde benimle görüşmek istemiyorsa, o zaman çekle tatlandırılmış bir mektupta söylemem gerekenleri söyleyeceğim.

Onun dükkanından çıkan en büyük şeker yığınının bile daha değerli, iğrenç derecede büyük bir çek.

Bu aptallığı neredeyse yeniden düşünüyordum, ama yapamıyorum.

Geleceğimizi açgözlü ellerinde tutan bir adama düşüncesizce duyurduğum nişanı, konuşarak kurtaramam.

Forrest Haute ile olan bu anlaşmayı bozarsam, onun koca ağzı da kolayca dolaylı hasara yol açabilir. Bu sektörde haberler çabuk yayılır, özellikle de Kansas City kiralama piyasasında yükselen yıldızlarsanız.

Bu yüzden lanet olası zarfı çekle birlikte kapatıp arabama koyuyorum. Bir ara o dükkandan çıkmak zorunda kalacak ve çıktığında ben orada olacağım.

Tabii ki onunla konuşmak

için değil. Açıkçası, o buna

pek sıcak bakmıyor.

Eğer parayı alıp mağazasına yardım için birini işe alırsa, hepimiz daha iyi oluruz.

Sugar Bowl'un önüne park edip motoru durduruyorum.

Saat altıya beş var, yani onu kaçırmamam gerekir.

Erken çıkacak bir tip değildir. Arka ofiste temizlik yaparken ya da eski bir bilgisayarın başında ya da belki de eski, yıpranmış bir yemek kitabı yığınının üzerinde, kayıp mutfak sihrini arayan gerçek bir buz cadısı gibi sayfalarını tararken hayal etmek çok kolay.

En azından iş ahlakı var.

Saat altı olduğunda, gölgeli bir figürün cam kapıya yaklaşıp "Açık" tabelasını "Kapalı"ya çevirdiğini görüyorum. Neon ışıklar sönüyor.

Tıpkı düşündüğüm gibi.

Şimdi onun ön kapıdan ya da binanın arkasındaki sokağa açılan küçük yan kapıdan çıkmasını beklemem gerekiyor.

Birkaç dakika sonra, uzun bir bekleyişe hazırlanırken, yaşlı bir kadın dükkânın önünde durur ve tabelaya bakar. Kadın, doğru adres olup olmadığını anlamaya çalışır gibi tabelaya gözlerini kısar.

Dik oturuyorum.

Eğer aklımdan bile geçerse...

Bir saniye bile tereddüt etmeden kapıdan içeri girer.

Siktir, bu kadar yeter.

Bunun için vaktim yok.

Sweet Stuff, sıradan bir ziyaretçiye veya sonradan gelip pasta alan birine zaman ayırabiliyorsa, çalışanlarının A1C puanlarını yükseltmek ve onun majesteleriyle görüşmek için ürünlerini satın almak için canını dişine takan devasa bir aptala da kesinlikle zaman ayırabilir.

"Hazır ol ya da olma," diye mırıldanıyorum, "işte geliyorum lan."

TATLI KONUŞAN (JUNIPER)

Bu dükkanı devralıp akşamları kahve içmeyi rutinime ekleyene kadar, çalışmanın gerçek anlamını hiç bilmiyordum.

Bu, Montana'nın Heart's Edge adlı küçük bir kasabasında bulunan The Nest adlı bir yerden gelen özel bir karışım. Sahibi Felicity Charter, geçen kış bir kadın iş dergisinde, artan ulusal talebi karşılamak için küçük kahve dükkanını gerçek bir kahve kavurma tesisine dönüştürdüğünü anlatan havalı bir röportaj verdi.

Ve şöhret ve büyük paralar kazanma yolunda hayatında yaşanan çılgın olaylar... Aman Tanrım. Benim durumumun kötü olduğunu sanıyordum.

On dört saatlik vardiyalar çekip, işimde pek bir şey başaramadan ve Nana'nın gölgesinde yaşamak, olabilecek en zor şeydi sanıyordum.

Ama benim Felicity Charter'ın sorunları yok.

Boynumda nefes alan bir mafya prensesi, yetiştirmem gereken çocuklar ya da mutlu etmem gereken film yıldızı gibi görünen devasa bir kocam yok.

Daha da önemlisi, Felicity zorluklar karşısında pes etmediğini bildiğim için, ben nasıl pes edebilirim?

Nasıl çekip gidebilirim ki?

En azından dükkan şimdilik kapalı. Sessiz saatlerin tadını çıkarıyorum. Kollarımı uzatıp, bu karmaşadan kurtulmak için çalışacağım uzun bir akşama hazırlanıyorum.

Biraz klasik rock dinleyip, temizlik yaparken ve yarın için hazırlık yaparken kendimi eğlendirebilirim. Vakit kalırsa,

ve mağazanın gelecek yıl için sigorta poliçesi yenilemesini gözden geçirebilirim, primlerin iki katına çıkmamış olması için dua ederek.

Keşke ayaklarım bu kadar ağrımasa.

Kapının üzerindeki zil çaldığında hala kendi düşüncelerime dalmış durumdayım ve başımı kaldırıp Nana'yı görüyorum.

Onun çarpıcı bir giriş yapmadığı bir gün olduysa da, ben orada değildim.

Saçını yine yaptırmış, seksenli yılları hatırlatan kabarık beyaz bir perma yaptırmış, ama bana ruhuma kadar ulaşan bir kucaklaşma için kollarını açarken, onda eski ya da modası geçmiş hiçbir şey yok.

"Oh, Junie. Çok yorgun görünüyorsun!" diye söylüyor, ben de yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkürler... Sanırım? Bu bir iltifat mı?"

"Bir hafta izin alman gerektiğini hatırlatmak için. Sugar Bowl kimseyi zincirlemek için yapılmadı, canım."

"Peki ne yapayım? Yerime başka birini mi işe alayım? Çok komiksin, Nana." Bu aklıma geldi, yarının programını kontrol ediyorum.

Kayıtlarda Sarah ve Kiki var.

Ve tabii ki ben, çünkü ben her zaman görevdeyim.

"Trafik yoğunluğu yoksa çalışmanın bir anlamı yok, değil mi?" İşaret levhasını işaret ediyor. "Gurur ve sevincimiz ne zamandır dışarıda?"

Nefesimi tutuyorum ve onun tavsiyesini düşünüyormuş gibi yapıyorum.

Sonra ne diyeceğini biliyorum ve bunun imkânı yok.

"Sadece birkaç gündür," diyorum belirsiz bir şekilde. "Haftaya mutlaka tamir ettireceğim."

"O eski şey için birini mi tutacaksın?" Elini küçümseyerek salladı. "Yarın senin için tabelayı tamir edebilirim."

Oh hayır.

Aniden, merdivenden düştükten sonra kaldırımda yatan, kırık bedenli Nana'yı görüyorum. Hiç hoş bir görüntü değil ve onu nazıkçe kovmak için bir başka büyük neden.

"Nana, emekli oldun, unuttun mu? Buraya gelip dükkanımı tamir edemezsin," diyorum kararlı bir şekilde. "Haftaya birini çağırıp tamir ettireceğim. Ücreti çok uygun."

Ve eğer öyle olmazsa, çılgın bir adamın düzinelerce çikolatalı kruvasan ve muzlu pudingli kek sipariş etmesiyle onarım masraflarını karşılayabileceğimi düşünüyorum.

"Ayrıca, yaz mevsimindeyiz. Gün batana kadar hava aydınlık kalır," diyorum ona.

"Peki," diyor, ses tonunda benim küçükken tanıdığım bir tını var. "Ama sadece artık işleri sen yönettiğin için, tatlım."

Evet, çok kötü.

"Bir dakikan var mı?" Nana, dükkanda hâlâ sahibiymiş gibi dolaşırken, eski mikserlere sevgiyle bakarken, benim vaktim olduğunu zaten biliyor. Elinde cam bir kap tuttuğunu fark ediyorum. "Sadece uğramak istedim. Bu akşam yeni bir cheesecake tarifi denedim ve araştırma için bir örnek istersen, çok beğenilebilir."

Gülümsüyorum. Bu benim Nana'm, aşırı derecede yardımsever.

Sugar Bowl'u bana devrettiğinden beri, aynı küçük dansı yapıyoruz: Ben onun başarısının onda birine sahipmişim gibi davranıyorum, o da sözünü tutmadan beni her zaman ateşten kurtarmaya çalışmışymış gibi davranıyor.

Meşale bana geçtiğinde yoluma çıkmayacağına her zaman yemin ederdi.

Tabii ki, şimdi temizlik yapmam gerektiğini ona söylemenin bir anlamı yok, bu yüzden saçımdan bandı çıkarıp ellerimle saçlarımı tarıyorum. Bütün gün burayı hareketli tutmakla uğraştıktan sonra, beni öldüren tek şey ayaklarım değil.

"Cheesecake'e nasıl hayır diyebilirim?" diye sesleniyorum.

Zil tekrar çaldığında, o iki tabak ve bir çatal ile ön tarafa dönüyordu.

Of. O geldikten sonra kilitlemeyi unutmuş olmalıyım.

İlk aklıma gelen bu, ama kader son zamanlarda benden nefret ettiği için, kapanış saatinden sonra kek pop arayan sıradan bir müşteri değil.

Bu Big Fish ve tanrılar tarafından yaratılmış bir adam için insan olarak mümkün olan en sinirli haliyle görünüyor.

O kekleri ofisine teslim ettiğimde onun en huysuz halini gördüğümü sanmıştım, ama hayır.

Görünüşe göre, öfkeli mavi gözleri, beni azarlayacak mı yoksa duvara fırlatıp yiyip bitirecek mi tahmin edilemez hale getiren daha yüksek bir seviye var.

Daha da iyisi, Nana sesin yönüne dönüyor ve onun orada durduğunu görüyor, korkutucu bir mega pislik gibi rahatça oksijeni emiyor.

Günlerdir onu görmezden geliyordum. Onun kendini kaybetmesini, bana saldırmasını, çılgına dönmesini, bir şeyleri fırlatmasını bekliyordum.

Beklemediğim şey, bu insan ejderha
büyükanneme gülümserken dudaklarının seğirmesi.

Oh, kahretsin.

"Bir dakika. Siz ünlü Jo Winkley misiniz? Juniper'ın büyükannesi?" O, sanki hayatının yarısını beklemiş gibi ona elini uzatarak ilerledi. Oda dönmeye başladığı için travma geçirdiğimi düşünüyorum. "Ben Dexter Rory. Sonunda sizinle tanışmak harika, hanımefendi. Hakkında çok şey duydum, tabii ki hepsi iyi şeyler."

Tanrım, Tanrım, o ne yapıyor...

"Sugar Bowl'u ünlü yapan kadının elini sıkmak büyük bir onur," diye devam etti, dudaklarında hala o yılan gibi gülümsemeyle. "Ve cesaretle söyleyebilirim ki, Juniper'ı hayatıma sokan kadın."

Ne oluyor lan?

Dizlerim titriyor.

Rüya görüyor olmalıyım.

Masaya yaslanıp kolumu çimdikliyorum. *Sertçe.*

Kötü bir hareket. Bu, bana bir çürükten başka bir şey kazandırmaz, çünkü bu gülümseyen manyak, sahte kişiliğiyle Nana'ma tatlı sözler söylüyor.

Bu çok

kötü. Çok

kötü.

Sonra Nana gülümsüyor ve yüksek sesle gülüyor ve her şey daha da kötüye gidiyor.

O kahkahayı *tanıdığımda* ise delice kötüleşir.

Yıllar boyunca bu kahkahayı duymuştum, ama genellikle *tanıdığım* kimseye yönelik değildi.

Ama şu anda, bu bir ölüm cezası.

Bu, onun onu sevdiği anlamına geliyor.

"Teşekkür ederim. Junie'nin çekici genç erkeklere zaman ayırdığını bilmiyordum," diyor çok yüksek sesle, kaşları yüzünden uçacakmış gibi bana bakarak. "Neden iyi olanları saklıyorsun, canım?"

"Juniper... Junie... O komik biridir. Korkarım ki, aramızda hangimizin daha büyük bir işkolik olduğuna karar vermen gerekecek," diyor, alçak, neredeyse acımasız bir kahkaha atarak. Bu adamın güldüğünü hiç duymamıştım. *Gülebildiğini* sanmıyordum. "Yine de, ne kadar oldu, yaklaşık yarım yıldır çıkıyoruz, değil mi Junie? Sugar Bowl'un orijinalini tanıma zamanı geldi."

Çıkmak.

Onu çıplak ellerimle öldüreceğim.

Ama büyükannem benden daha yüksek sesle nefesini tuttu. "Flört etmek! Aman Tanrım. Junie, hiç söylemedin ki... Nasıl yaparsın? Zavallı büyükanneni rüzgarda sallanmaya bırakarak..."

"Şey. Şey!" Beynim çalışmıyor, dilim ise hiç çalışmıyor.

Akciğerlerim bile yanıyor. Bayılmak üzereyim.

Avuçlarım terliyor, daha fazla destek almak için tezgaha tutunuyorum, tek nedeni bu, yoksa yere yığılacaktım.

Bu bu adam... tam pislik kafalı bok *çuvalı* kullanıyor
kendi kendi büyükannesini bana karşı kullanıyor.

Onun bu kadar alçalacağını hiç tahmin etmemiştim.

Ve birinin yüzümün ölümcül bir kırmızıya döndüğünü fark etmesi ne kadar sürer acaba diye merak ediyorum.

"Sorun yok," diyor Rory sakın bir şekilde, hızla bana yaklaşarak. Kahretsin, hayır, bana sarılacak ve...

Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Bedensel bir deneyim yaşarken yapabileceğim hiçbir şey yok. O beni kendine doğru çekerken, ben korkmuş bir köpek yavrusu gibi orada duruyorum.

Bu arada, Nana sanki ona benim düğünümde bir koltuk vermiş ve benim yirmi yaşına girdiğimden beri beklediği tüm torunlarını ona teslim etmiş gibi, onun kocaman omzunun üzerinden gülümsüyor.

Hepsi de o normal olamadığı için. Hayır, olamaz.

Dexter Rory, Nana'nın aileden sakladığımı düşündüğü, lezzetli, tatlı dilli, şeytani bir şeytan olmalı.

Ondan nefret ediyorum.

Gerçekten *nefret ediyorum*.

Daha önce de ondan nefret ettiğimi sanıyordum, ama bu... *bu* gerçek, ateş püsküren bir tiksinti. Onun soğuk, ölü, hala atan kalbini vücudundan söküp, Nana'yı bana düşman ettiği için *yakmak* istiyorum.

Onun yüzündeki umutlu, mutlu ifadeyi silmeyi imkansız hale getirdiği için yüzünden silmeyi imkansız hale getirdiği için.

"İnanamıyorum, Junie," Dexter beni bırakır bırakmaz Nana şakıyor.

"Ve ah, tatlım, Maine istakozundan daha kırmızı oldun. Nemden mi? Bu hafta klimana bakmamı istersen, onu da yapabilirim."

Gah!

Gözlerim Lucifer'e kayıyor ve tam da o anda onun en ufak bir sırtışı yakalıyorum. Evet, bu sefer numara yapmıyor.

Bu eyalette meşru cinayet yasal olsaydı, yüzünü taze hamurun içine sokup boğardım.

"O günleri hatırlıyorum," diyor Nana dalgın bir şekilde, aramızdaki gerginliği fark etmeden. Elini yanağına koyuyor ve ne söyleyeceğini tam olarak biliyorum.

Hayır, hayır, hayır, lütfen yapma.

Ama yapacak.

Büyükbabamla yaşadığı mükemmel aşkı anmak üzere.

Ve bunu benimle ve sahte nişanım olan bu bencil yılanla karşılaştıracak.

Liam'dan bahsederse, kesinlikle çılgılık atacağım.

"Büyükbaban ve ben çıkarken, hatta evlendikten sonra bile, o odaya girdiğinde ben çok heyecanlanırdım." Nana bana "*nihayet*" diyen bir bakış attı.

Burada olan şey bu *değil*.

"Sonunda başka birini bulduğuna çok sevindim," diyor bana. "Liam'ı unutmanın zor olduğunu biliyorum..."

"Hayır. Bu konuşma bitti," diyorum, elimi kaldırıp titremeden tutmaya çalışarak. "Nana, bekle. Sanırım önce havayı temizlemeliyim..."

"Gerek yok. Dün gece seni ektiğim için özür dilerim prenses. Geç saatlere kadar çalışmam gerekti," diyor Dexter. *Prensens mi?* Ona sert bir bakış atıyorum ama o sadece elime bir zarf tutuşturuyor. "Bu yüzden uğradım. Umarım bu konser biletleri plan değişikliğini telafi eder."

Elim titriyor.

Bütün vücudum titriyor.

Bu adam o kadar utanmaz ki, gerçekten korkutucu. Yalan söylediğinde de aynı şekilde acımasız.

Daha da kötüsü, Nana'ya gerçeği söyleyemem.

O bize *öyle* bakmaya devam ederken olmaz.

"Önümde uzun bir gece var. Piyasanın üçüncü çeyrekte nasıl olduğunu bilirsin," diyor, kolunu omuzlarıma dolayarak bana bir kez daha çok gerçekçi gelen bir kucaklama veriyor. Sanki bir tanesi yetmezmiş gibi. "Böldüğüm için üzgünüm, ama seninle tanışmak harikaydı, Nana Winkley."

"Bana Jo de!" diyor Nana, farkında olmadan bir hain gibi. "Oh, onu eli boş gönderme, Junie. Yola çıkmadan önce bir şey ister misin, Dexter? Bugünün artıkları kutulara koyuyor."

Kalbim sıkışır.

"Nana..."

"Erkek arkadaşını aç bir şekilde işe gönderemezsin." Başka bir şey söylemeden, fırın vitrinini açar ve birkaç muffin, bir marshmallow brownie ve bir elmalı turta çıkarır. "Bu yeterli olur mu?"

Beynim tekrar çalışmaya başlar.

Sonunda intikam alma şansı.

Fazla değil, ama bir kız elindekilerle idare etmek zorundadır.

"Daha fazla al!" diye tatlı bir sesle ısrar ediyorum ve vitrindeki artıkları körü körüne alıyorum. Normalde günün sonunda yerel bir evsiz barınağına gönderilirler, ama ona ödetme fırsatını nasıl kaçırabilirim?

"Marshmallow browniler bugün çok lezzetli. Neden bir tane almıyorsun, *tatlım*?" diye soruyorum, onun şaşkın bakışlarından keyif alarak.

O derin mavi gözlerde bir şey parıldıyor, ama zaferimin tadını çıkaramadan, bir turta kapıp üç büyük ısırıkta yutuyor.

Kahretsin.

Sevimli yaşlı bir bayanı kandırmak için sevmediği bir şeyi yemek bir yarışma olsaydı, o birinci olurdu. Şu anda, kendinden nefret etmek için pek çok yeni neden kazanıyor.

"Teşekkürler bayanlar," diyor, kutuyu kabul edip sanki uranyumla doluymuş gibi uzakta tutuyor ve bana hızlıca el sallıyor. "Görüşürüz Junie."

Nana, ben sandalyeye çöküp otururken, neredeyse zıplayarak ona el sallıyor.

Hay aksi.

Bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyorum.

"Ee," diyor Nana, kelimeyi uzatarak ve karşımda oturuyor. "Bana hemen onun hakkında her şeyi anlat. *Dexter*." Onun adını sanki bir tür ödölmüş gibi söylüyor.

Keşke bilseydi...

Yüzümü ellerimle yarı yarıya kapattım ve "Anlatacak bir şey yok, Nana. Onunla tanıştın," dedim.

Yüzü çatıldı.

"Juniper Winkley, *sakın* bana yalan söyleme. Onu gördün mü? Aylardır çıktığınızı söyledi ama ben onu ilk kez görüyorum!"

"Eh, abartıyor," derim, sanki bu beni kurtaracakmış gibi. Ama Dexter Rory ile tek bir randevuya çıkmaktansa, dikenleriyle birlikte çiğ kaktüs çiğnemek daha iyi olurdu, ona doğruyu söylüyorum. "O sadece ısrarcıdır."

"Bu seni taptığı anlamına gelir! Oh, Junie..."

Aslında Nana, onun taptığı tek şeyin dolar işareti olduğundan eminim, ama tabii. O, açgözlü kıcıyla daha fazla para biriktirmek için beni istiyor.

"Peki, ne zaman akşam yemeği yiyeceğiz?" Gözlerini kırıştırtıyor. "Onu tüm aileye tanıtmalıyız."

"N-Nana!"

"Sadece söylüyorum. O son kalp kırıcı alçağın ardından yeni birini bulduğunu herkesin bilmesinin zamanı geldi - ve ne kadar da lezzetli bir av."

İşte bu.

İşte böyle öleceğim.

Sevgili büyükannemin elinde tam bir aşağılanma yaşayacağım, o ise umutlarını bir insan çingiraklı yılanına bağladığının farkında bile değil.

"Her neyse. Liam'ı tekrar gündeme getirirsen..."

"Ah, tatlım, bilirsin ki öyle demek istemedim. Sadece senin ne kadar incindiğini biliyorum, özellikle de onun parmağına yüzüğü takmak üzere olduğunu düşündüğün anda. Ama hayatına devam etmek doğru olan şey. *Tek* doğal olan şey bu ve bunu yaptığın için seni kutluyorum."

İç çekiyorum.

"Nana, sana daha önce de söyledim, Liam'ı çoktan unuttum," diyorum, elimi reddedici bir hareketle sallayarak.

Ama işte buradayım.

Sırf bana yüzük bile aldığını söyleyip sonra da çok çalıştığımı ve sıkıcı hayatımın ona yetmediğini söyleyerek beni terk eden adamı hatırlamak zorunda kalmamak için, başka bir bencil zengin pislik için yalan söylüyorum.

Tabii ki, Tinder'da yeni bir kız aramaya başladıktan sonra bana söylediği ve bir arkadaşım onun profilinin ekran görüntüsünü aldığı anda öğrendiğim gerçeği, sadece çürümüş kirazın üstüne konulan çilek gibiydi.

"Evet, evet, sadece emin değildim," diyor Nana. "Neredeyse fırında yaşıyor gibi olduğun için..."

"Hala yeni başlıyorum. Ve, şey, önceki pisliği unuttuğumu kanıtlamak için yeni bir erkek arkadaş ihtiyacım yok, teşekkürler."

"Ah, ama artık yeni bir erkek arkadaşın *olduğuna göre*, onu ailenle tanıştırmalısın, Junie." Nana kaşlarını çatıyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor. Onun yaşlı olduğunu, solduğunu, kırılğan olduğunu unutmak kolay. "Yaşlı bir kadının aptalca hayallerini kurmasına izin veremez misin? Tek istediğim, ben ölmeden önce senin mutlu ve yerleşik bir hayatın olmasını görmek. Bu o kadar kötü bir şey mi, tatlım?"

Bum.

Aynen böyle, kalbimi bir kedi yavrusu gibi iplikle vurur. Kaçınılmaz olanı düşünmek bile kalbimi sarsar.

Ölüm eninde sonunda hepimize gelir, ama ben Nana'nın sonsuza kadar yaşayacağını düşünmeye devam etmek istiyorum. O, sırttan bir ölüm meleği ile dans edecek kadar güçlü.

"Nana, hadi ama. Böyle davranma."

"Burada sonsuz zamanımız yok, Junie. Benim yaşıma geldiğinde, anlayacaksın."

"Biliyorum, ama..." Ah, neyse, pes etmek zorundayım, değil mi? Dexter ve Nana'nın acıma duygusu arasında, hiç şansım yok. "Tamam. Onunla Pazar günü öğle yemeğine gelmesi konusunda konuşacağım. Bir ara. Ama çok heyecanlanmayacağına söz vermelisin, tamam mı? İkimiz de işlerle çok meşgulüz ve... ve dürüst olmak gerekirse, birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz. Kim bilir, belki de yürümez..."

Cümlemi bitiremiyorum.

Nana elini elime koyup beni durdurduğunda.

"Oh, Junie. Bağlanmak korkutucu olabilir, özellikle de ömür boyu sürecekse," diye fısıldadı, gözleri empatiyle parlıyordu. "Bana güven. Çok uzun süre saklanırsan gerçek aşkı asla bulamazsın."

"Evet. Aşk." Öyle sert yutkunuyorum ki neredeyse boğuluyorum. Evet. Hâlâ kafamda onun cinayetini planlıyorum.

Zengin bir emlakçı adamı küçük parçalar halinde bir turtaya dönüştürsem kimse fark eder mi acaba? Hey, Sweeney Todd'da neredeyse işe yaramıştı.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor Nana, cam kabını açarak içindeki muhteşem kokuyu serbest bırakıyor. "Şimdi, kutlamak için bir parça cheesecake yemeye ne dersin?"

Saat sekizi geçene kadar eve varamadım.

Merdivenlerdeki küften anlaşıldığı kadarıyla, apartmanım bir dünya savaşı, hippî dönemi ve muhtemelen dinozorları yok eden meteorun da içinden geçmiş. Bu şey nemli ortamda çok iyi gelişiyor.

Asansör de yine bozuk, bu yüzden en üst kattaki daireme merdivenlerden çıkmak zorundayım.

Nasıl bayılmadan dayanabildiğimi merak ediyor olabilirsiniz.

Ben de merak ediyorum.

Ama burayı iki yıllığına kiraladım ve kira son birkaç yılda şehirdeki diğer yerler kadar fırlamadı, bu yüzden az da olsa şükrediyorum.

İçeri girince, iç çekerek anahtarlarımı tezgahın üzerine atıyorum ve su aramak için buzdolabını açıyorum. Tezgahın üzerinde evraklar ve faturalar var.

Önce su, sonra şarap. Bugün

kesinlikle şarap günü.

Köşeden gelen bir tırmalama sesi dikkatimi çekiyor.

"Hâlâ devam ediyorsun, ha?" Onu görünce gülümsüyorum.

Catness, bu sabah uğraştığı duvardaki aynı deliği pençeliyor. Muhtemelen uzun süredir peşinde olduğu fare yüzünden.

Kedi al, dediler. Kemirgenlerle senin için onlar ilgilenir, dediler.

Büyük, tembel tekir kedi, fare avlama becerilerini çoğunlukla gösteriş için kullanıyor. En son bir fare yakaladığında, avcılıkta beceriksiz annesine hediye olarak kucağıma bıraktı.

Eğlenceli anlardı.

"Ne yaparsan yap, yatak odasından uzak tut. Duydun mu?" diye sertçe söylüyorum.

Catness sadece esneyip dramatik bir şekilde gerinerek kuyruğunu salladı.

Günün sonuna geldik ve fare paniğiyle bitmesini hiç istemiyorum. "Hadi

şunu halledelim. Önce önemli olan şey..." Dökmeye zahmet etmiyorum.

Şarabımı bir bardağa doldurup şişeden direkt içiyorum. Çantamdan Dexter'ın zarfını çıkarıp açıyorum ve içindekileri inceliyorum.

Kötü bir hareket.

Durduramadan, şarabı kanepeye tükürüyorum. İçindeki çek elli bin dolarlık.

Elli bin dolar. Bana. Ne için tam olarak?

Bu, bütün bir kongre için devasa miktarda pasta siparişi vermek için yeterli bir miktar. Çeki daha yakından inceliyorum.

Üzerinde benim adım yazıyor. Açıklanamayan bir şekilde benim ve görünüşe göre onunla istediğim her şeyi yapabilirim.

Ama durun. Zarfın içinde başka bir şey daha var.

Notu çıkarırken ellerim titriyor. Tanrım, kağıdı bile ekstra kalın, zengin adamların kullandığı türden, üzerinde stilize Dexter Rory başlığı olan bir kağıt. Bunu bana kimin gönderdiğini bir saniye bile unutmam mümkün değil.

Notu kısa, iş gibi ve her şeyin kısa, emir verici satırlarla yazıldığı bir sözleşme gibi.

Çek bir depozito, sanırım. 180 gün boyunca onun nişanlısı gibi davrandıktan sonra diğer yarısını alacağım.

Ama görünüşe göre o bunu benim kadar istemiyor, çünkü "her iki taraf için de mümkün olduğunca acısız" olması için pazarlık edilebilir şartlar ve minimum ortak görünümüler olduğunu da yazmış. Hatta bunu güzel ve yasal tutmak için bir avukat bile ayarlamış. Rory, anlaşmasının yürürlüğe girmesi için sadece birkaç kısa etkileşim bekliyor.

Sonuna geldiğimde burnumdan soluyorum.

Bunu uygunsuz bir temas olmadan tamamen profesyonel bir şekilde sürdürebiliriz, Bayan Winkley. Öpmek, dokunmak, aynı yatakta yatmak yok.

Tabii ki, o kısmı da müzakere etmek isterseniz başka.

Aman Tanrım.

Beni susturun.

Dexter Rory'yi asla isteyerek öpmem, onunla yatmam, *yani* gerçekten yatmam, bu yüzden bu herhangi bir anlaşmanın şartı olacak.

Ya da anti-koşul ya da her neyse.

Öpmek yok.

Tatlı okşamalar

yok. El ele

tutuşmak yok.

Hiçbir şey yok.

Dünyada eşlerine veba hastasıymış gibi davranan yeterince evli çift var. Aramızda her zaman birkaç adım mesafe bırakmamız o *kadar* da garip değil, değil mi?

Bir yudum daha şarap içip çok hızlı yutkunuyorum ve elimle öksürüyorum.

Böyle yazıldığında, bu anlaşma onun ilk teklifinden biraz daha az çılgınca geliyor.

Ama bu, dükkânımda yaptığı küçük pusuyu mazur göstermez.

Ne istiyorsa, ailemi bu işin dışında bıraksın.

Notu ters çevirip parmaklarımın altında kağıdı hissediyorum. El yazısı da güzelmiş, piç kurusu.

Dexter'in kişisel antetli kağıdının üstünde bir adres var.

Bir yudum daha şarap içip şişeyi tezgahın üzerine koydum.

Sürprizler yapabilen tek kişi Dexter değil.

Emir yağdırarak ortalıkta dolaşmadığı zamanlarda nerede yaşadığını görmek eğlenceli olmaz mıydı? Big Fish'in evi ne kadar abartılı ve lüks bir yer acaba?

Şans ve cesaret için birkaç yudum daha şarap içerim. Sonra bir kutu kedi maması açar ve Catness'in kabına dökerim.

O hemen koşarak gelir, kuyruğunu sallayarak ve halkının akşam yemeği şarkısını söyleyerek.

"Merak etme evlat, hemen döneceğim," derim ona, kapıdan çıkmadan önce anahtarlarımı alırım.

Beni rahat bırakmayacaksa, ödeme zamanı geldi.

Dexter Rory'yi ziyaret edip, ona şahsen ne kadar aşağılık bir pislik olduğunu hatırlatmanın zamanı.

EVİM GÜZEL EVİM (DEXTER)

Parmak eklemlerim çok ağrıyor.

Bu iyi bir ağrı, efor, ter ve kum torbasının sağır edici darbesinden kaynaklanan bir ağrı.

Bugün yaşadıklarımın sonra, ihtiyacım olan türden bir acı bu. Çeki, anlamayı ve kirli oyunları unutmanın bir yolu.

Çoğu insan acıyı başa çıkılması ve en aza indirilmesi gereken bir şey olarak görür. Ben ise çok erken bir aşamada bunu yapmayacağıma karar verdim. Bunun yerine, acıyı bir başa çıkma mekanizması olarak kullanmayı seçtim.

Başka seçeneğim var mı?

O fırına girip Juniper Winkley'in ikonik büyükannesinin orada durduğunu fark ettiğim anda yaptığım kadar.

Evet, ödevimi yaptım.

Muhteşem Jo Winkley hakkında, sıradan bir fırını nasıl alıp onu diş çürüten her şeyin tapınağına dönüştürdüğünü anlatan makaleleri araştırdım. Etkileyici bir hikaye.

Özellikle kadın girişimcilerin her türlü engelle karşı karşıya olduğu bir dönemde, onun büyük başarısını takdir etmekten kendimi alıkoyacak kadar kalpsiz bir piç değilim.

Bu şehirdeki şeker bağımlıları hala yaşlı Winkley'i tapıyorlarsa, bu durum, büyükannesinin çok büyük izinden gitmeye çalışan torunu için yüz kat daha geçerli.

Juniper Winkley, yaptığım şeyleri kolayca affetmeyecek, bu kesin. Eğer o kadar zorlanmasaydı, belki pişman olurdum.

Boks torbasının etrafında dönüp duruyorum, göğsüm inip kalkıyor ve ter boynumdan aşağı akıyor.

Kansas City'ye döndüğümünden beri aynı kum torbası kullanıyorum. Yaklaşık bir milyon darbeye birlikte yaşını gösteriyor.

Spor salonumdaki soğuk ışık, yıllar boyunca benim akıl sağlığım için çektiği acıları gösteren yara izlerini vurguluyor.

Belki de bu eski şeye karşı bir zaafım var. Çünkü ona yumruk attığımda, o da bana karşılık veriyor.

Kemiklerimi sarsan bir güçle devam ederken, vücudumu sınırlarına kadar zorlayarak, kaslarım çılgılık atana kadar zorlayarak, ağrı kollarımı kaplıyor.

Tekrar.

Daha

sert.

Daha hızlı.

Interkom çaldığında kollarım uyuşmuş durumda ve nefesimi yakalamak için sendeleyerek geriye doğru adım atıyorum.

Yüzümü havluyla silmek için durup ekrana bakıyorum. Kim olabilir ki? Saat dokuzu geçti.

Patton ve Archer her zaman uğrayacaklarını önceden arar veya mesaj atarlar. Temizlikçim dışında genellikle kimse gelmez ve o da asla gece gelmez.

Yalnızlığa alışkınım ve böyle olmasını seviyorum.

Ama lanet şey tekrar çalıyor ve odayı geçip cevap vermek için yüksek sesle küfrediyorum. "Evet? Kim o?"

"Kapınızı açabilir misiniz?" diye bir kadın sesi, tuhaf bir şekilde neşeli bir şekilde soruyor. "Ne için?" Şüpheyi kaşlarımı çatıyorum.

Artık herkes, bir dolandırıcı kapıya gelip yardım isteyen dolandırıcılık olaylarını duymuştur. Her zaman üç tane canavarca adamla birlikte gelirler, kapıdan içeri girdikleri anda kafanı kırıp sahip olduğun her şeyi çalmak için hazırdırlar.

"Bay Dexter Rory'ye teslimat var," diyor. Sanki gülmemeye çalışıyor gibi mi geliyor, yoksa bu sadece benim hayal gücüm mü? "Geç kaldığım için özür dilerim. Bay Haute'nin ofisinden gelen evraklar var. Çok acil."

Kahretsin, kahretsin.

Forrest Haute'un başıma daha fazla bela açacak birkaç yol daha bulacağımı bilmeliydim.

"Hemen geliyorum," diye mırıldanıyorum.

İnleyerek, zemin kata çıkan merdivenleri tırmanırken kapıyı uzaktan açmak için düğmeye basıyorum.

Evrak işi. Bu lanet saatte.

Adam, çalışanlarına bazı işlerin ne kadar acil olursa olsun sabaha kadar bekleyebileceğini söylemeli. Ön kapının arkasında duran küçük bir silueti görünce neredeyse hırlıyorum, gizlilik camı şu anda buzlu cam modunda.

"Bu Bay Haute'dan kişisel olarak geliyorsa," diye başlıyorum kapıyı açarken, "ona bekleyebileceğini söylemelisiniz..."

Donup kaldım.

Bu Haute'un uşaklarından biri değil, tabii paralel bir evrene düşmediysem.

O.

Tarçın kırmızısı saçları, şeytani yeşil gözleri ve hafifçe kızarmış yanakları var. Başını eğip beni baştan aşağı süzer, her hareketimi değerlendirir.

Yavaşça. Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi. Lanet olsun.

Ve ben burada, at gibi terleyip spor salonu faresi gibi giyinmişim. "Başka birini mi bekliyordun?" diye soruyor, beni geçip davet edilmeden. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama aslında değil. Sadece evimizi kontrol etmem gerektiğini düşündüm, tatlım."

Onunla birlikte şeytanın kendisi gülüyor gibi bir esinti içeri giriyor. Evi sarsacak kadar kuvvetle kapıyı çarpıyorum.

"Burada ne işin var, Bayan Winkley?"

"Oh?" B ana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Yani, beklenmedik ziyaretleri *sevmediğini* mi söylüyorsun?"

? Ne yazık." Dişlerim, dilimle tanışın.

Beni yakaladı.

Ona saldırmak, bunun neden uygunsuz, kaba ve sadece lanet olasıca tuhaf olduğunu makineli tüfek gibi sıralamak istiyorum.

Ama *ilk* oraya giden pislik benim.

Amacımı gerçekleştirmek için onun ailesini hedef aldım.

"Eminim az önce olanlar için üzgünsündür ve bunun iyi bir nedeni var. Adil olmak gerekirse, ben senin evine ve özel alanına hiç girmedim. Cesaret edemedim," diyorum sert bir sesle. "Sugar Bowl halka açık ve herkese açıktır."

"Kapalıyken değil," diye tersler, yeşil gözlerini yeşim bıçaklar gibi bana çevirir. Etrafta dolaşır, koyu renkli Madagaskar döşemesini, yüksek kaliteli akıllı aletlerin bulunduğu açık plan mutfak, duvara monte edilmiş televizyonu ve kusursuz el işçiliği ahşap işçiliğiyle yapılmış şömineyi içeren geniş Japandi

tarzı geniş salonu, duvara monte edilmiş televizyonu ve kusursuz el işçiliği ile yapılmış ahşap şömineyi inceliyor. "Tanrım, dostum. Geri kalanlarımız için biraz yer ayırmaz mısın?"

Dudaklarım kıvrılır.

"Bayan Winkley, sizi uyarıyorum. Bu gece buna ihtiyacım yok."

"Öyle mi? Çok yazık." Sesi sert. "Bu duyguyu biraz biliyorum. Uzun bir günün ardından pusuya düşürülmek çok can sıkıcı, değil mi?"

Lanet olsun ona.

Aptal olmaya karar verdiğimde, kızacağımı biliyordum, ama evime gelmesi başka bir boyutta saçmalık.

"Sana bir numara bıraktım. Ara," diye homurdanıyorum, o evimi sanki bir sanat galerisiymiş gibi dolaşırken onu mutfaktan takip ediyorum.

Akşam yemeğinden kalan tabağım hala orada, büyük bir enchilada'nın yarısı tezgahın üzerinde, buzdolabına girmeyi bekliyor.

"Ama *canım*, nişanlı olduğumuzu sanıyordum? Yüzük takıldığı anda evcilik oynamak artık moda değil mi?" Omzunun üzerinden bana uzun uzun bakıyor, gözleri kısılmış. "Ayrıca, adil olan adildir."

"Peki," diye homurdanıyorum, mutfak tezgahına yaslanarak. "Lanet olsun, sen kazandın. Buraya gelip yaşadığım yeri görmek mi istiyorsun? Buyur tatlım. Kendine bir içki al ve biraz kal."

Ağzı, limon emiyormuş gibi sertleşir. Bir an için, zihnim başka yerlere gider ve o dudaklarla gerçekten ne yapabileceğini merak ederim.

Ama o sadece merdivenlere doğru yürüdü.

"Bodrum nerede? Orada ceset olmadığından emin olsam iyi olur, ve emin ol ki tüm dolaplarını karıştıracağım - Tanrım, eminim çok büyüktürler - sadece iskelet olup olmadığını kontrol etmek için."

"Bana güvenmediğini biliyorum..."

Bana yine sert bir bakışla bakıyor. "Sana güvenmemek mi? Bütün bunlardan sonra, öylece razı olup her sözüne inanmamı mı bekliyorsun?" Aşağıya inen merdivenleri buluyor ve ışığı açıyor. Hareketlerinde o kadar çok bastırılmış öfke var ki, bir kül yığınının dönüşmemesine şaşırıyorum.

"Sadece birkaç misafir odası, bir okuma alanı ve evimdeki spor salonu var," diye açıklıyorum. "Daha önce spor salonu görmediysen, keyfine bak."

Gözleri cehennem ateşi gibi parlıyor.

Kahretsin, öyle demek istemedim.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama o önce konuştu.

"Bay Rory, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Zaten zekamı aşağıladınız. Bu yeterince kötü, ama bununla başa çıkabilirim." Dişlerini keskin bir gülümsemeye sıkıştırarak ileri adım attı. "Ama dinleyin, başka bir şeyi daha aşağılarken burada böylece duracağımı sanıyorsanız..."

"Senin düşündüğün gibi demek istemedim, Winkley. Görünüşünde hiçbir sorun yok, hiç de bile. Dilim sürçtü."

"Uh-huh," diyor sıkı bir şekilde. "Bunu sık sık yapıyorsun, değil mi? Konuşma terapisi alabilirsin."

"Kadın, sana batırdığımı söyledim. Bu saçmalığa ihtiyacım yok." "Benim de senin alaycılığının ihtiyacı *yok*, Büyük Balık." Yine lanet olasıca dilim tutuldu.

Nasıl oluyor da dilimi işe yaramaz bir süngere çevirmeyi bu kadar iyi beceriyor?

"Bu kesintiye devam edebilir miyiz?" Kollarımı kavuşturup, onun bakışlarına karşılık verdim. Yine göğsüme, en çok terleyen kısmına baktı, sonra ekipmana baktı.

"Egzersiz mi yapıyordun?"

"Sen geldiğinde mi? Evet. Akşam rutini."

"Hiç şaşırmadım." Ben onu merdivenlerden aşağı takip ederken burnunu kırıştırıyor. Egzersiz odasını bulması uzun sürmüyor. "Bütün burası para ve... iğrenç, erkek teri kokuyor."

"Seni buraya davet etmedim." Ya da evime hiç davet *etmedim*. "Koku sorun oluyorsa, git."

"Aslında hayır. *Seninle* bir sorunum var." Ona gönderdiğim notu ve çeki doğrudan göğsüme soktu. Şokun etkisiyle bir adım geriye sendeledim.

"Bu ne cüret," diye mırıldanır.

Oh, lanet olsun.

Kaşlarım yukarı kalkıyor.

"Şimdi de sana para teklif ettiğim için kızdın mı?"

"Evet. Hayır. Belki. Of! Biliyor musun, boş ver gitsin." İki eliyle saçlarını tarar ve öfkeyle yukarı çıkar.

Eğer zamana ihtiyacı varsa, anlarım.

Şu anda onda neredeyse kırılan bir yan var. Sanki bu deneyim onu hem ateşlemiş hem de nefesini kesmiş gibi.

Bir dakika sonra onu takip ettiğimde, koridorda, uzun bacaklı sarkık bir oyuncak bebek gibi duvara yaslanmış beklerken buluyorum.

"Bayan Winkley? İyi misiniz?"

"Hiç de değil." Acı dolu bir kahkaha attı. "Tanrım, sen hiç anlamıyorsun, değil mi? Beni *kızdıran* şey, reddedemeyeceğimi bildiğin bir şey vermiş olman."

Evime daldığından beri ilk kez sarsıldım. İkinci kez düşünmeye alışkın değilim.

Onun dükkânına dalmadan ve büyükannesini torununun duygularıyla oynamama yardım etmesi için ikna etmeden önce düşünsem ölür müydüm?

Bu yangını söndürmek için, şimdiye kadar doğmuş en beceriksiz pislik gibi çırpınmak yerine, önce bunu iyice düşünseydim ölür müydüm?

Onun yanındaki duvara sırtımı dayarken içimden düşük, kaba bir homurtu çıkar.

Sonra göğsümde küçük bir umut tohumları filizlenir. Belki de buraya gelmesinin tek nedeni beni lanetlemek ve ne kadar aşağılık bir insan olduğumu hatırlatmak değildi.

Bu deliliğe benimle birlikte katılmayı düşünmüyor olabilir... Değil mi?

"Dolaplarınızdaki iskeletleri aramayı henüz bitirmedim, bayım," diye fısıldadı ve aniden bana döndü. Dağınık topuzundan parlak kırmızı saçlarının bir tutamı düştü ve onu kulağının arkasına koydu.

Kahretsin.

Bu kadına zaten duygusal olarak travma yaşatmamış olsaydım, aptallığımı ikiye katlayabilirdim.

İki elimle yüzünü tutup onu duvara yapıştırır, ciğerlerindeki son nefesini alana kadar Juniper Winkley'i içerdim.

"...ve bana şimdi gitmem için *herhangi* bir neden verirsen, tek bir neden bile, söz veriyorum gideceğim." Hala konuşuyor ama ben dinlemiyorum.

Elimde hala o çek var, ama kulaklarımda çınlayan kan, şu anda bunu düşünmek için çok fazla geliyor.

İşte bu.

O pes etmeye ve küçük bir adım atmaya hazır. Ve bunun için tek gereken, iğrenç bir duygusal şantaj ve bir sürü sıfır içeren bir maaş günü vaadi oldu.

Kahretsin.

Nedense, onun işbirliğini kabul etmeyeceğim. Ailem için milyonlarca dolarlık bir anlaşmayı mahvettikten sonra, manzarası olmayan cehennemin en karanlık köşesindeki yerimi garantiliyorum.

Mutfığa geri dönüp çekini mutfak tezgahına fırlatıyorum, onun beni takip edip tekrar çekini kapmasını bekliyorum.

Başımı kaldırdığımda, onu paramparça ederken beni izliyor, sonra hızla yenisini yazıyor.

"Rory? Ne yapıyorsun?" Çeki inceliyor ama kıpırdamıyor. Burnunu kırıstırıyor ve bir kez daha kıyafetlerime bakıyor. "Rory!" diye tekrar sesleniyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Dostum, kokuyorsun," diyor soğukkanlılıkla. "İş konuşmak istiyorsan, git üstünü değiştir. Sen duş alırken bekleyebilirim."

Bu kadarı yeter.

Ona en pis bakışımı attım.

Lanet olsun, bu kadın beni öldürecek.

"Beni bok gibi hissettiren ziyaretçiler beklemiyordum," diye hatırlatırım ona, kafasını koparmamaya çalışarak. Bunun kabul edilmesi için en ufak bir şans bile varsa, onu kendimden uzaklaştırmayı göze alamam. Bir daha olmaz.

Burnunu çekip salona doğru yöneldi. "Önce giyin. Bu benim şartım. Sonra geri kalanı hakkında seninle konuşmayı *düşüneceğim*."

"Neyse. Hemen dönerim. Kendini evindeymiş gibi hissetme."

Bana gözlerini devirdi ve ben de yukarı çıktım, hazır olduğunda görebilmesi için yeni çeki tezgahın üzerine bıraktım. Kendime fazla heyecanlanmamayı hatırlatmaya çalışıyorum.

Bu boktan şey bir anti-kutlama. Bir şekilde, dayanamadığım bir kadınla sahte bir nişanla kendime işkence etmek için *daha fazla* para ödüyorum.

Yine de, bu kadar yaklaştığımızda riske giremem. Bu gece tek bir görevim var ve o da evimi işgal eden savaş tanrıçasını bunun onun için en iyi seçenek olduğuna ikna etmek.

Teoride zor değil, ama o tanıdığım en inatçı insanlardan biri.

Kaybetmeyi göze alamayacağı parayı *biliyor*, ama ben en ufak bir hata yaparsam, sırf inat için çekip gidecek.

Duşa girip, sıcak suyun üzerime akmasına izin veriyorum.

Açıkçası, onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Hatta çekini geri getirdi, ama nedenini anlayamıyorum. Aptal mı bu kadın? Kendini iyi göstermeye mi çalışıyor?

Kahretsin, bir yanım onun çeki bozdurup kaçmasını bekliyordu, ama işte burada.

Ve ben de burada, onun şeker kasesine daha fazla şeker ekleyerek, para ve daha sonra pahalıya ödeyeceğim berbat kelime oyunları ile anlaşılmayı tatlandırıyorum.

Kısa süre sonra, dayanamayacağım kadar sertleşmiş bir şekilde duştan çıkıyorum ve onun herhangi bir şey hakkında ne düşündüğünü umursadığım için kendimden nefret ediyorum.

Dolabımı karıştırarak bir pantolon ve gömlek seçiyorum, sonra hızlıca kolonya sıkıyorum. Kauai sahilindeki beyaz mermer bir malikaneden çıkmış gibi kokan taze bir koku.

Onu etkilemek istiyorsam, yarım yamalak önlemlerin bir anlamı yok.

Aşağı indiğimde, ona güvenebileceğini ikna edecek kadar etkileyici koktuğumu umuyorum.

Kanepede uzanmış halde bana bakıyor. Yavaşça nefes alırken kaşları hafifçe çatılıyor.

"Huh. Demek milyon dolarlık bir kokuya sahip olabiliyorsun. Kim bilebilirdi?" diye sorar, ben yanına yaklaşırken.

Onun saçmalıklarını görmezden gelerek, telefonumu alıp uygulamayı kullanarak şömineyi yakıyorum. "Bu tersine bir iltifat mıydı? Gerçekten çok duygulandım, Bayan Winkley."

Sanki vurulmuş gibi ellerimi kalbimin üzerine koyduğumda, o gülüyor. Yüksek, parlak ve çok gerçekçi bir gülüş.

Yıpranmış kapüşonlu sweatshirtine sarılır, başparmaklarını orijinal tasarımı kesinlikle olmayan deliklerden geçirir. Topuzundan birkaç saç teli daha kayar, o da iç geçirip topuzu gevşetir, parmaklarını düğümünün arasından geçirir. Meyveli şampuanın hafif kokusunu alırım.

"Artık benimle konuşacak kadar güzel kokuyor muyum, ne dersin?" Bu konuşmayı tekrar rayına oturtmam gerekiyor.

"Tabii, sanırım. Üzgünüm." Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir. "Çocukça davrandım."

"Katılmıyorum." Yastıklara yaslanıp ona bakıyorum, olabildiğince küçük olmak istercesine kıvrılmış haliyle. "Kokumun hoş olmadığını da inkar etmiyorum."

"Ya da harika görünmediğimi," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Şansını zorlama, bayan."

Gözlerini kaçırıp ve o duvarlar yine yükseldi. Siktir et.

Onu uzaklaştırmamalıyım, çekici olmalıyım. O ne kadar zorlaştırsa da.

"Notumu aldın," diyorum. "Teklifim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bana elli, hayır, yüz bin dolar verdin. Delirdin mi sen?" "Evet."

Şaşkın bir sessizlik içinde bana bakıyor. "Depozito olarak mı? Ben daha hiçbir şey yapmadım, sen bana tam ödeme yapıyorsun."

İçimden inlerim.

"Bayan Winkley, size *iki katı* ödeme yapmaya karar verdim. Koşullar aynı. Bu saçmalık bittiğinde geri kalanını alacaksın. Bunu, geçici deliliğime katlandığın için tehlike primi olarak düşün."

O büyük yeşil gözler beni delip geçer. Sonra geriye yaslanır ve iç çeker. Her şeyi sindirmesi için ona birkaç saniye veririm.

"...benim sahte nişanlılık işini kabul edip etmeyeceğimi bile bilmeden tüm bunları yaptınız?"

Lanet olsun, hatırlatma.

"Buna teşvik deyin," diyorum sertçe.

"Şey, ben buna saçma derim. Çılgınca. Biraz aptalca," diyor ve sonunda ağzının köşesinde yine utangaç bir gülümseme belirliyor. Gözlerini aydınlatan, samimi, içten bir gülümseme. "İlk çeki bozdurabilirdim ve sen elli bin dolardan olurdun."

Gözlerimi kısıyorum. "Evet, bunu yapabilirdin, ama yapmadın. Çekle buraya geldin. Kolayca fikrimi değiştirebilir ve çeki geri alabilir, seni beş parasız eve gönderebilirdim. Şimdi kim aptal?"

O, hala tezgahın üzerinde duran ve görünmez bir filin ağırlığıyla duran yeni çেকে bakarak burun kıvrıldı.

"Benim ahlakım var, Rory. Şok edici, biliyorum," diye tükürür ve bana başını sallar. "Bir şey üzerinde anlaşmadan önce onu almak istemedim. Ve eğer anlaşılamazsak, onu geri isteyeceğini düşündüm."

Huh.

"Bu jestin için teşekkür ederim." Kollarımı kavuşturuyorum. "O zaman devam et. Şartlarını söyle."

Bir dakika düşünür, başparmağının ucunu ısırır. Gözlerimi başka yere çevirmek için çok uğraşırım.

"Öncelikle bilmen gereken şey, bunu sadece para için yaptığım," diyor, sanki bu bir suçmuş gibi. Beni başından savmak için yaptığı onca şeyden sonra, başka bir şeyle ilgilendiğine inanmak için deli olmam gerekirdi. "Ve... ve eğer bizim halka açık yerlerde görünmemizi istiyorsan, her şeyi önce bana danışmalısın. Bana önceden haber vermelisin. Bir daha *asla* dükkânıma gelip benim işbirliği yapmamı bekleme."

Bunu hak ettim.

"Tamam. Sorun değil," diyorum.

"Ve Dexter?"

Adımı kullanmasını beklemediğim için irkildim.

Gözlerinde yine sert bir ifade var — utangaçlığı kaybolmuş, yerine daha önce onu besleyen tanıdık sessiz öfke gelmiş. Sanırım yetişkinler gibi konuşmak, dükkânına izinsiz girdiğim için beni affettiği anlamına gelmiyor.

"Ailemle uğraşmayacaksın," diyor sert bir sesle. "Ben izin vermedikçe büyükannemden uzak dur. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ciddiyim. Benim iznim olmadan onlara yaklaşırsan, anlaşma iptal olur."

"Olası olmayan bir şekilde tekrar aklımı kaçırırsam, hiç direnmeden ateş mangasının önüne çıkarım. Tabii bu senin için de geçerli."

"İnan bana," diyor alaycı bir şekilde, "Ailenle hiç ilgilenmiyorum. Herkesi bizim aşık olduğumuza ikna etmek için çaresiz olan *ben* değilim."

"Aslında sadece bir adamı ikna etmeye çalışıyorum." Elimini saçlarımın arasından geçiriyorum. O kırılmalı geri dönüyor, sanki o kırılmalı camdan yapılmış gibi. "Bak, daha önce olanlar için özür dilerim. Sana ulaşmam gerekiyordu ve yaptığım araştırmalardan büyükanneni tanıdım."

"Araştırma mı? Beni araştırdın mı?" Gözleri inanamama ile parlıyor.

"Her iyi müzakerede olduğu gibi, karşı tarafta kimlerin olduğunu bilmem gerekiyordu," diyorum. "Açıkçası, işler çok ileri gitti. Büyükannenizi hedef almamalıydım, ama siz konuşmuyordunuz ve yaratıcı olmam gerekiyordu. Fırsatı gördüm ve doğaçlama yaptım."

"Doğaçlama! Beni boktan bir duruma sokmak zorunda kaldın, öyle mi?" Diye homurdanır ve beyaz halılara bakarak gözlerini kaçırır. "Bir daha böyle bir şey olmamasına dikkat et."

"Anlaştık."

"Ve mülklerin için Sugar Bowl siparişlerinden vazgeçmesen iyi olur. Bu da anlaşmanın bir parçası, küçük notuna eklememiş olsan bile."

Kendimi tutamadan gülümsedim.

O ateşli, tamam, ve bundan nefret ettiğimi söyleyemem.

Doğrusu, ikimizin arasında yıldırım gibi çakan gerginlik varken, onda nefret ettiğim hiçbir şey olduğunu söyleyemem.

Kızıl saçları ve orman havuzu yeşili gözlerinde, tüm bunların hayal ürünü olmadığını dilememe neden olan acımasızca çekici bir şey var. Sadece

bir geceliğine.

Ama yine de, tavırlı ve zümrüt yeşili gözlü kızılılara karşı her zaman zaafım olmuştur.

Onunla profesyonel olmayan bir ilişkiye girme düşüncesi tüylerimi diken diken etse de, daha dik oturuyorum.

"Kabul," diyorum ve omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor. "Yarın tüm şartlarımızı içeren uygun bir sözleşme yazabiliriz. Neyin dahil edilmesini istediğini söyle, ben de avukatıma iletirim. O da hemen inceleme için gönderir."

"Ah, doğru. Avukatı unutmuşum." Yüksek sesle homurdanıyor, ama şaşırması görünmüyor. Neden şaşırırsın ki? Avukat sahibi olmak, emlak sektöründe geçimini sağlamak için pratikte bir ön koşuldur, hele ki böyle bir anlaşmayı alay konusu yapmak için.

"Benim bütün bir hukuk ekibim var, tatlım."

"Mantıklı." Omuzlarını silkiyor ve etrafına bakınıyor, yumuşak bir bukle önünden düşüyor.

Tam göğsüne düşüyor — ki ben ona bakmamaya son derece dikkat ediyorum. Burada profesyonellik çok önemli. Ben Patton değilim.

Şımarık serseri kardeşimden farklı olarak, benim sınırlarım var. Yıllarımı bunları tertemiz bir bahçe gibi yetiştirmekle geçirdim.

O, benim yanımda kanepede uzanmış, tuhaf bir şekilde çekici görünse bile benim yanımda uzanmış olsa bile.

"Şansımız yaver giderse, bu gecedен sonra neredeyse hiç etkileşimde bulunmayacağız, Bayan Winkley.

Tebrikler."

Yine başını bana doğru eğdi, dudakları hafifçe gülümsedi. "Buna katılmak isterdim, ama biri büyükanneme kendini tanıttı ve sizi bir daha görmezse, bana bunu asla unutturmayacaktır."

Kahretsin. Doğru. Bunu tahmin etmeliydim.

"Muhtemelen onu akşam yemeğine ikna edebilirim," diye ekledi. "Sadece üçümüz." "Sorun değil. Eğer bu, senin hayatında açtığım delikleri kapatmaya yardımcı olacaksa, akşam yemeğine gelebilirim."

."

"Olmaz. Sana en azından bunu yapmana izin veriyorum. Ve nazik davranman gerekecek..."

Ne oluyor? Neden sanki benden bir aslanla güreşmemi istiyor gibi geliyor?

?

"Onu etkileyebilecek yeteneğimden şüphe mi ediyorsun?" diye soruyorum.

"Senin herkesi etkileyebilme yeteneğinden şüphe ediyorum, arkanda kasırga hasarı bırakmadan," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçırıp kapüşonlu sweatshirt'ündeki delikleri karıştırıyor. "O sana birçok soru soracak ve sen de cevap vermek zorunda kalacaksın."

"O zaman cevaplarız," diyorum omuz silkerek.

"Hayır, *çok* fazla soru demek istedim. Bu sefer kendini tamamen rezil etmemeye çalış."

"Sakin ol," diyorum, gözlerimi devirerek. "Daha önce de yaşlı insanlarla uğraştım. Onu kısa sürede gülmekten yerlere yatıracağım. Benden hoşlanacak."

"Ama çok fazla değil." Juniper beni dikkatle süzüyor. Şimdi sıra bende.

"Onun seni çok fazla sevmesini istemiyorum," diye tekrarlar. "Sen iş adamını kandırdığın anda ayrılırsak olmaz."

"Kapıyı açtığımda Haute'nin adını biliyordun," diye yüksek sesle merak ediyorum, hatırlayarak.

"Evet. Ben de araştırma yapabilirim. Mesela zengin bir adamın evine nasıl sızılacağını. Google'da oldukça büyük bir iz bırakmışsın ve Instagram takipçilerin herkese açık," diyor düz bir sesle. "Ayrıca, bu bir sigorta."

"Sigorta mı? Ne diyorsun sen..."

"Artık neler yapabileceğimi gördün, beni bir daha kızdırma, Dexter. Bir dahaki sefere buraya girdiğimde, testislerinle birlikte çıkacağım."

Yüksek sesle kıkırdayarak güldüm. "Önce onları taşımak için üst vücut gücüne ihtiyacın var."

"Aman Tanrım!"

Hâlâ başımı sallayarak, tekrar bizi gerçeklere döndürmeye çalışıyorum.

"Dur biraz, Winkley. Önce onu etkileyebileceğimden emin değilsin, sonra da onu çok fazla etkilememi istemiyorsun. Hangisi doğru?" Alnımı ovuşturup, yüzündeki tanıdık inatçı ifadeye iç çekiyorum. "Boş ver. Her şey yoluna girecek. Bir saniye olsun bu konuyu kafana takmayı bırakabilir misin?"

"Her şey bittiğinde ve Nana'nın üç ömürlük soruları başımıza yağmur gibi yağmadığında stres yapmayı bırakacağım."

Bir içkiye ihtiyacım var.

"Bak ne diyeceğim," derim, kalkıp mutfığa doğru yönelirim. "Ruh halini neyin neşelendireceğini biliyorum. Burada bekle."

"Sanki başka bir yere gidebilirim de. Kapı var!" diye arkamdan seslendi.

Doğru. Çünkü görünüşe göre, bir saniye bile unutmama izin vermiyor O hala kafama o baltayı vurmaya devam ediyor sanki.

Ben merdivenlerden aşağı inip şarap mahzenine girip yirmi yıllık bir şampanya şişesi çıkarırken, o kanepenin arkasından beni izliyor. İyi bir şampanya.

Kim bilir ne zamandır mahzende duruyordu, içecek kimse yoktu. Son birkaç yılda kutlama yapmak için iyi nedenler vardı, ama Patton egzotik kokteylleri seviyor, Archer ise viski ve birayı tercih ediyor.

Geri döndüğümde gözleri büyüdü, şişeyi tezgahın üzerine koyup iki bardak buldum.

"Ortaklığa ve havayı temizlemeye," derim kuru bir şekilde, mantarı açıp ikimize de birer bardak doldururum.

"Tanrım, senin gibi yaşamak nasıl bir şey olmalı," diye düşünür, ben tekrar yanına otururken bardağını alır. "Süslü şampanyanı içip, bir düğmeye basarak şömineyi yakmak."

"Eğer bizim eğlencemizi bozacaksan, Bayan Winkley, ayık kalabilirsin."

Bu sefer, bir yudum aldıktan sonra gülümsemesi biraz daha genişler. "Vay canına, bu... vay. Burnumu gıcıklıyor. Sen bunu su gibi içiyorsun, değil mi?"

"Aslında," diyorum, onun varsayımı ve bundan açıkça aldığı zevk beni rahatsız ediyor, "ben sosyal bir içiciyim. Karaciğerimi sağlam tutmayı seviyorum."

"Hmmm. Tatlı yok, alkol yok. O zaman kötü alışkanlıkların yok mu?" diye tısladı, bakışları yüzüme kaydı ve tekrar uzaklaştı. "Bir şey bir şey Dexter'ı sıkıcı yapıyor..."

"Sen dayanılmazsın, biliyor musun?"

"Birini tanımak için bir tane olmak gerekir." Kadehini kaldırdı. "Ama özür dilerim, kutlama yapıyorduk, değil mi? Sefalet ve arkadaşlığa."

Kadehimi onun kadehine dokundurdum. "Hayatımın en büyük anlaşmasına."

"Buna karşı çıkamam." Kaşlarını çatıp bir yudum aldı. Gözlerinin arasındaki kırışıklık derinleşti ve gözlerinin üzerinden neredeyse fark edilmeyecek kadar hızlı bir gölge geçti. "Biliyor musun, şimdi düşününce, benim hayatımdaki tek nişana da kadeh kaldırmalıyız."

Ona dikkatle baktım, bunun da bir şaka olup olmadığını merak ederek.

Hayır, o melankoliyi taklit etmek mümkün değil, her ne kadar keskin bir alaycı olsa da. Fazla düşünmeden kolumu kanepenin arkasına kaydırıp ona doğru eğiliyorum. Benim kadehimle onun kadehini ikinci kez tokuşturduğumda nefesini tutuyor.

"Şimdiye kadarki en iyi sahte nişana," diyorum. "En azından önümüzdeki altı ay için."

Gülümseme önce gözlerine, sonra ağzına geri döner.

"Hayatımda yapacağım en iyi hataya," diye tekrarlar.

TATLI SÖYLENTİLER (JUNIPER)

Para sahibi olmak garip bir şey.

Hayatımı düzeltmek için harcayabileceğim gerçek para gibi.

Bilgisayarın vızıldaması artık sırtımda soğuk terler dökmeme neden olmuyor.

Mağazaya bakıp her şeyin acilen yenilenmesi gerektiğini gördüğümde midem düğümlenmiyor.

Ama önce önemli olan şeyleri halletmeliyim.

Çeki bankaya götürüyorum. Banka memuru bana tek boynuzlu at görmüş gibi bakıyor — benim gibi normal bir kız ne zaman bu kadar büyük bir çeki bozdurur ki? — ama çek imzalanmış ve bana yazılmış, bu yüzden hesaba yatırılıyor.

Sonra alışverişe başlıyorum.

İlk olarak, bir dizüstü bilgisayar. Artık, saymayı öğrendiğimden beri kullandığım hurda bir bilgisayara güvenmek zorunda değilim. Bu, evdeyken ya da geç saatlere kadar çalışma tabloları üzerinde çalışırken, her yere taşıyabileceğim şık ve modern bir küçük makine.

İş ve uyku dışında pek bir hayatım yok. Ve şimdi, görünüşe göre, Dexter Rory için yalan söylemek de var.

Hayatımın en çılgın kararını pahalı şampanya eşliğinde nasıl kutladığımızı hatırlayarak somurtuyorum, sonra mutfaktaki mikserleri değerlendirmeye geri dönüyorum. Tüm aletler arasında, en çok kullanılanlar oldukları için ilk olarak bunların yenilenmesi gerekiyor.

Mikserler, fırınlar, tavalar ve Nana'nın ölümünden beri kullandığımız, zamanlayıcısı bozuk eski mikrodalgayı değiştirecek yeni bir mikrodalga.

Oh, ve yeni tarifler!

Nana'nın limonlu biscotti cheesecake'i olmazsa olmaz. Ben de yeni bir alana yönelmeyi düşünüyorum. Biraz daha az ev yapımı, daha lüks bir şey denemek istiyorum. Özellikle de lüks, yüksek kaliteli mülkleri tatlılarla dolu tutacaksak.

Sevimli, renkli makaronlar işimizi görür. Belki de glikoz seviyelerini yükseltmek istemeyenler için matchamisu veya bitter çikolatalı krema bile olabilir.

Dexter gibi zengin insanlar.

Yaptığım işi bırakıp alnımı siliyorum.

...onun hangi tatlıları sevdiğini umursamaya başladığımda durumun kötü olduğunu anlıyorsunuz. O adamın işkence görmeden yiyebileceği bir pasta varsa, onun ne olduğunu bilmek istiyorum.

Ama kendimi kontrol etmeliyim.

Bu işin karmaşık bir oyun olduğunu düşünmeye başlamadan önce.

O hayatta kalan son erkek olsaydı bile onunla nişanlanmazdın.

Ayrıca, benim çok fazla çaba göstermeme gerek yok. Bana takip etmem için bir senaryo verdi ve herhangi bir görünüşüm için bana önceden haber vermeyi kabul etti.

Kağıt üzerinde, bu çok kolay olmalı.

Sadece, onun şeker kasesinden bir şeyler yemesini izlemek, onun öğürme refleksini tetiklemeden, garip bir şekilde çekici geliyor. Hafif bir matchamisu gerçekten işimi görebilir.

Bu fikri bana onun vermiş olması gerçekten hoşuma gitmiyor, ama iyi bir fikir olabilir.

Not defterime ihtiyacımız olan malzemelerin listesini yapıyorum, düşünürken kalemin ucunu çiğniyorum.

Eğer düzgün bir matchamisu yapacaksam, kesinlikle bol miktarda yüksek kaliteli neon yeşili matcha gerekir. Ama önce birkaç deneme yapıp mağazada test etmeliyim.

Peki ya makaronlar?

Muhtemelen ahududu ve beyaz çikolata gibi temel malzemelerle başlayıp, daha sonra tuzlu karamel veya kırmızı kadife kek gibi biraz daha ilginç malzemelere geçsem iyi olur.

Sattığımız daha ağır ürünleri dengelemek için hafif, yumuşak bir lezzet.

Ayrıca, teslimatlarımızı artırırsak, bir kurye hizmeti kullanmak faydalı olur mu? Yoksa pes edip, yağ sızdırmayan daha büyük bir kamyonet satın almak mı daha iyi olur?

Düşünülmesi gereken çok şey var ama zaman çok az...

"Ne düşünüyorsun?" Sarah tezgahıtan fısıldıyor — muhtemelen bugün onunla randevusu olan Jake'e. "Sence Juniper ve Big Fish *çıkıyor* mu?"

"Çıkıyorlar mı? Ciddi misin?" Jake şaşırmış gibi geliyor.

"Şey, sürekli gelip onunla konuşuyordu, değil mi? Sen öyle demiştin. O kadar meşgul bir adam için garip."

"Evet, Emmy'ye de asıldı." Jake'in sesinde sert bir ton var ve ben gülümsemeyi zor tutuyorum.

Jake, Dexter'ın ona asıldığını düşünüyorsa, Dexter'ı sevmemesine şaşmamalı.

Dexter'ın bunu yapacağını sanmıyorum, ciddi olarak değil tabii ki, kız daha yirmi yaşında bile değil.

Başka ne olursa olsun, onun bir çocuğu kaçıracağını hayal edemiyorum.

"Ama o onu görmedi. Junie o adamdan lanet gibi kaçıyordu," diyor Jake diyor.

"Evet, ama anlamıyo r s u n . Adam gelmeye devam etti. Nana Winkley'nin kapanıştan sonra gelmesini beklediğini duydum. Ona *sarıldı*." "Nana Winkley mi?" Jake ısıklık çalar.

"Hayır, aptal!" Sarah, Jake aptal gibi davranıyormuş gibi iç geçirir - ki, dürüst olmak gerekirse, öyle de. "*Junie'ye sarıldı*."

Jake burun kıvırdı. "Ah, lanet olsun. Bunu nereden biliyorsun?"

"Ertesi gün, buluta kaydetmeye değer bir şey var mı diye her zamanki kontrolümü yaparken güvenlik kamerasında gördüm. O depolama alanı ucuz değil."

Aman Tanrım.

Kamera.

Kafamı bankın üzerine vuruyorum!

Tabii ya. Güvenlik kamerası sahip olduğumuz tek modern şey olabilir.

Ancak şimdi, bu durum dedikoducu çalışanlarım için beklenmedik bir casusluk aracına dönüştü.

"Ne yani? Nana'nın önünde sarıldılar diye çıkıyorlar mı sanıyorsun?" Jake şüpheyle soruyor.

"O ne zaman bir erkeğe sarılır ki? Yani... ne zaman biriyle çıkıyor ki?"

Aralarındaki uzun sessizlik beni boğuyor.

Yetişkin bir kadını hiç çaba harcamadan küçük düşürmek çocukların işi.

"Huh," Jake kabul ediyor. Yine uzun bir sessizlik oluyor. "Haksız olduğunu söyleyemem. Ben sadece onun gizli birkaç erkek arkadaşı olduğunu düşünmüştüm. Çoğu kız patron

tipi kadının seks hayatı vardır, değil mi? Sadece bunu tüm dünyaya duyurmazlar."

"Artık flört koçu mu oldun?" Sarah yüksek sesle güldü. "Ama o kadar büyük siparişleri alıyor, sanırım. Ofisin maaşlarımızı ödemeye devam etmek istemesinin bir nedeni olmalı. *Mantıklı.*"

"Yani o, karşılığında mağazaya yardım ediyor olabilir mi? Kahretsin." Jake düşünürken mırıldanır. "Belki de bir şey yakalamışsın. Bu sabah da yeni ekipmanlardan bahsettiğini duydum."

"Sadece o değil," diyor Sarah, sesini alçaltarak, oysa ben çok uzakta değilim ve her kelimesini duyabiliyorum. "Artık bir dizüstü bilgisayarı var. Gördüm. Junie'nin çalışan bir şey kullandığını hayal edebiliyor musun?"

"Ne? Olamaz." Jake tamamen, acı verici bir şekilde ciddi. "Yani sonunda bir erkeğin parasıyla yirmi birinci yüzyıla mı girdi? Big Fish bir dahaki sefere geldiğinde bana haber ver de elini sıkayım."

Tanrım, onlar gülerken yanaklarımın on ton kırmızıya döndüğünü hissediyorum.

"Hey, nazik olalım ve fazla abartmayalım," diyor Sarah sonunda. "Sonuçta *Junie* bu. Parasını harcamaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Dizüstü bilgisayar hala büyükannesinden ödünç almış olabilir. Muhasebe işlerini bitirmesi gerekiyordu, böylece yeni muhasebeci halledebilsin."

Onlara doğru kaşlarımı çattım.

Bunu yüzüme vurmak için ne güzel bir yol, çocuklar.

Fakir olmakla teknoloji düşmanı olmak iki farklı şeydir. Hayatımı ve mağazamı yenilemek *istemediğimden* değil.

"Yine de şaşırdım," diye fısıldıyor Sarah. "Onun tipi olmadığını düşünmüştüm, anlarsın ya? Yani, onun böyle birine ilgi duyacağını hiç düşünmemiştim... şey..."

"Otokrat mı?" Jake öneriyor. "Berbat mı?"

Zengin mi?" En kötüsü, haklı olması.

"*Seksi*," diye fısıldıyor Sarah, sonra kıkırdamaya

başlıyor. Tamam, yeter artık.

"Çocuklar," diye bağırırım, kafamı kapıdan uzatarak. "Tüm konuşmanızı duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

Sarah nefesini tutar ve kulaklarına kadar kızarır.

Jake boğazını temizler, havai fişekle yakalanmış bir çocuk gibi ayakkabılarına bakarak utançla.

"Peki, şey... haklı mıydık?" diye utangaçça sorar. "Big Fish ile çıkıyor musun?"

"Öncelikle, bu takma adı bırakmalısınız. O para ödeyen bir müşteri ve saygısızlık edilmemeli," derim, sanki ben de kullanmıyormuşum gibi. "İkincisi, özel hayatım sizi ilgilendirmez."

"Seni *kucakladı!*" diye patlar Sarah.

"Sarılmalar platonik olabilir," diye tıslarım. Ama lanet olsun, kamerada gördüyse, o sarılmanın arkadaşlar için olmadığını biliyordur. "Bak, tamam, evet, biz... görüşüyoruz. Buna bir anlaşma diyebilirsin."

"Anlaşma mı?" Sarah burnunu kırıştırır ve saçının bir tutamını at kuyruğuna geri sokar. "Bunu şimdiye kadarki en sıkıcı ilişki gibi göstermenin yolu."

"Şaşıracaksın."

"Pek mutlu görünmüyorsun." Jake bana bakar, önceki utangaçlığı unutulmuştur.

Evet, mutlu değilim.

İlişki kısmından memnun değilim. Öte yandan, para gülümsemek için yeterli bir neden. Bu yüzden dişlerimi gösteriyorum.

"Sadece deneme aşamasındayız çocuklar. Çok ciddi bir şey değil." "Sana para veriyor," diye işaret eder Jake.

"Ben..." Dişlerimi sıkıp derin bir nefes alıyorum. "Aramızda bir iş anlaşması var, tamam mı? O, bizim burada yaptığımız işin büyük bir hayranı. Bu, dükkânın yararına, bu yüzden bir dakikalığına dedikoduyu bırakıp işinize dönseniz olur mu?"

"Tabii, üzgünüm, bugün işler biraz durgun." Jake boş masaları işaret ediyor. "Şu anda kimse yok."

"Evet, tuvaleti temizlemek için mükemmel bir zaman." Kollarımı kavuşturup, ona karşılık vermeye cesaret etmesini bekliyorum.

"Bunun için bize yeterince para ödemiyorsun," diye mırıldanır.

Bir çay havlusu alıp sırtına fırlatırım. "Şikâyet etmeyi bırak da çalış, koca adam. Yoksa hiç maaş alamayabilirsin."

Herkes güler.

Bu boş bir tehdit ve o da bunu biliyor, ama temizlik malzemelerini alıp tuvalete giderken Sarah masaları tekrar siler.

Mutfağa geri dönüp tezgaha yaslanıyorum. Avuç içlerim terliyor ve onları pantolonuma siliyorum.

Sorun yok. *Sorun yok.*

Liam'dan bu yana iki yıl geçti. İki lanet yıl ve onun sıkıcı, bağlanmaktan kaçınan halinden bıktım.

Personelin benim ve var olmayan aşk hayatım hakkında dedikodu yapması aslında normal. Herkesin yeni, yakışıklı ve zengin erkek arkadaşı hakkında dedikodu yapmaz mı?

Sahte olsa ne olur?

Ne kadar seksi ve zengin olursa olsun, Big Fish ciddi bir ilişki için benim ilk, ikinci veya son tercihim olmazdı.

Ama sahte bir ilişki için o mükemmel bir seçim ve kafamda onun kendini beğenmiş yüzünü görmek, anlaşmanın şartlarını hatırlatıyor bana.

Karşılıklı yarar, hatırladın mı?

Eğer iyi bir kız gibi davranırsam, Sugar Bowl, benim ılık patronluk dönemimde ilk kez gerçek bir geleceğe sahip olabilir.

Sinir bozucu, arkadan bıçaklayan erkeklere fazla bağlanmamak için yeterince akıllıyım.

Daha önce yanılmıştım ve dersimi aldım.

Bu, iki yönlü bir iş ortaklığı, gerçek bir ilişki değil. Aşk ya da sıradan bir flört bile değil.

Bir daha asla.

NANA'NIN EVİ KÜÇÜK, sevimli, müstakil ve yaz renkleriyle dolu kocaman bir bahçeye sahip.

Özellikle yabani yoncaların bulunduğu yeşil çimeni ve arka tarafındaki geniş bahçesiyle gurur duyuyor.

Fırıncılık yapmadığı veya ünlü psikopatlar ve korkunç cinayetler hakkında en sevdiği gerçek suç podcast'ini dinlemediği zamanlarda, dışarıda çiçek tarhlarında uğraşıyor ve fidanlıkta bulduğu ölmek üzere olan bitkilerden muhteşem çiçekler çıkarmaya çalışıyor.

O her zaman böyle olmuştur. Yürüyen kurtarıcı kompleksi, bozuk bir şey bulup onu tamir eden tipte biridir ve Tanrı onu korusun.

Bazen, onun en çok düzeltmeye çalıştığı şeyin ben olduğumu hissediyorum.

"Junie," diyor neşeyle, kapıyı açıp yanağıma bir öpücük kondurmadan önce beni içeri davet ediyor. "Biraz geç kaldın tatlım. Mağaza nasıl gidiyor?"

"Daha iyi," diyorum ve onu takip ederek mutfağa giriyorum. Burayı ziyaret eden herkes, buranın evin merkezi olduğunu, her şeyin burada gerçekleştiğini hemen anlayabilir. Odanın ortasında bir masa, pencere kenarında taze otlar ve sürekli çalışıyor ya da soğuyor gibi görünen devasa bir fırın var.

"O tabelayı tamir ettirdin mi?"

"Yarın gelip değiştirmesini istedim, evet." Kapının arkasından önlüğümü alıp bağladım. Onu uzun zaman önce, ben lisedeyken almıştı ve ön tarafında hala soluk harflerle "*Juniper*" yazıyordu.

"Duymak istediğim de buydu! Şimdi, yemek kitaplarımı karıştırırken, çok ilginç olabileceğini düşündüğüm bir Samoa cheesecake tarifi buldum."

Kaşlarımı çattım. "Samoa, kurabiyeler gibi mi?"

"Başka ne olabilir ki? Dokusu için tatlı ve lezzetli bir hindistan cevizi tabanı var, diğer malzemelerle de çok iyi uyum sağlar." Dolabını açıp içine bakar. "Tabii ki sadece taze hindistan cevizi ve ideal olarak Pasifik'ten gelen çikolata kullanacağız. Menüye eklemeye karar verirsen fiyatını biraz yükseltmen gerekecek."

Ouch. Yüzüm buruşur.

"Nana, cheesecake'ler bizim temel ürünümüz. Bu yeni ürün için fiyatları böylece artıramayız."

"Hayır, ama hepsinin fiyatını birazcık artırabilirsin. Bu ekonomide, fiyatları artırmaya başlamazsan yakında batarsın," diyor, başını eğip bana bakarak. Artık tatlı yaşlı bayanın izi yok, yerine sert bir iş kadını var. "Ah, Junie. Kendini çok suçlu hissediyorsun, değil mi? Daha önce de söylediğim gibi, kendini ucuza satıyorsun. Kimse fiyatların artmasından hoşlanmaz, ama küçük bir işletme için bu hayati bir meseleyse, başka seçeneğin yok. Enflasyona ayak uydurmak zorundasın, yoksa hiç ayak uyduramazsın."

"Ama şu anda her şey berbat. Birçok insan zar zor geçiniyor, maaşları..."

"Sen ekonomist değilsin, Junie. Senin işin hayatı adil hale getirmek değil, geçimini sağlamak. Bu bir iş." Bunun üzerine malzemelerini indirip kenara koyar. "Bunu asla unutma."

"Biliyorum." İçten içe onun haklı olduğunu biliyorum. Her zaman pişirme yaparken serdiği masa örtüsüne parmaklarımı gezdiriyorum. Bu beni çocukluğuma götürüyor

çocukluğuma, ona kek yaparken yardım ettiğim ve o bakmıyorken hamuru gizlice yediğim günlere götürüyor. "Ama rekabetçi kalmalıyız. Yıllardır bizimle olan düzenli müşterilerimizi kesinlikle uzaklaştırmamalıyız."

"Burada burada birkaç dolar, bankayı batırmaz, ama bu marjların sana ne kadar büyük bir fark yaratacağı şaşırtıcı."

Gerçekten komik olmasa da gülüyorum.

"Mağazayı bana neden bıraktığını tekrar hatırlatır mısın? Sanırım acımasız iş geni birkaç nesil atladı," diye şaka yapıyorum.

Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor.

"Tüm güzel şeyler bir gün sona erer. Benim de güneşli günlerim oldu, Junie. Artık senin de güneşli günlerin gelme zamanı."

Kalbimi incitmenin iyi bir yolu, Nana.

Özellikle de bu kadar doğruken.

Hayır, onun gibi iş yeteneğim ve somut konulara karşı toleransım yok. Finansal tavsiyeler, ister podcast'lerle kendimi eğitmek olsun, ister muhasebecimizin vergi önerilerini dinlemeye çalışmak olsun, çoğunlukla bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor.

Tatlılar yapmak, onu halledebilirim.

Dükkanı aile odaklı tutmak, evet.

Müşterileri selamlamak ve müdürü görmek isteyen meraklılara bile gülümsemek, tabii ki.

Ama işi yönetmek? Bu işte, aç bir sanatçının maaşından daha fazla para kazanmak gibi mi?

Bu yeri devraldığımdan beri büyük bir sahtekarlık sendromu yaşıyorum.

"Biliyorsun," diyor Nana, bana yakından bakarak, "ışıklar konusunda konuştuğumuzdan beri konuşmadık."

Oh, işte başlıyoruz. "Dexter'dan bahsediyorsan..."

"Ben senin *büyükannenim*," diyor. Bu kartı sık sık oynar ve bunun işe yaradığını itiraf etmekten nefret ediyorum. "Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Tabii ki hayır, ama..."

"Onun hakkında benim hoşlanmayacağımı düşündüğün bir şey mi var?" *Beni sahte bir ilişkiye zorlaması gibi mi?*

Hayatta olmaz.

"Hayır."

"O zaman erkek arkadaşın hakkında konuşmakla sorunun ne?" Yıllar önce değiştirmesi gereken, aynı eski, çentikli kasesi çıkarır.

ama o, bunun *şanslı kasesi* olduğunu iddia edip onu tartmaya başladığında bunu yapmayacak. "Liam'dan bu yana uzun zaman geçti. Bu konuları tekrar konuşabiliriz."

Liam gittikten sonra onu dışladığım şekilde düşünmemeye çalışıyorum.

Onun heyecanı vücudumda diken diken bir his bırakıyor, sanki onu yine hayal kırıklığına uğratacaktım gibi bir korku. Sanki umutları artacak ve hayal kırıklığına uğrayacak, ve bunun sebebi ben olacağım.

Küçük Junie, bir erkeği yanında tutmaya yetmeyen.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum, omuzlarım kamburlaşmış.

"Her şeyi! Ama işinden başlayalım. Ne iş yapıyor?" Tamam, en azından bunu biliyorum.

"Higher Ends International için çalışıyor. Onların önemli adamlarından biri." *Kahretsin, bunu söyledim mi?* "Sanırım oldukça güçlü bir emlak şirketi. O... mülkleri satın alıp yeniliyor ve onları lüks Airbnb'lere dönüştürüyor."

Kaşlarımı çatıyorum.

Bu doğru mu ki?

İnternette araştırma yaparken bulduğum kısa bilgilerden başka bir şey bilmiyorum.

KC kiralama piyasasında önemli bir yerleri olduğu ve kendisinden daha büyük ve zengin olan Forrest Haute gibi adamları takip ettiği dışında, Higher Ends'in gerçekte ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Nana, eski pirinç terazisinde şekeri dikkatlice ölçerken kaşlarını çatıyor. Ona elektronik terazi almayı defalarca teklif ettim, ama o eski terazisini çok seviyor.

O kadar ki, geçen Noel kendime bir tane aldım ve evde yemek pişirmek için kullanmaya başladım. Mağazada kullanışlı değil, ama eski usul tartmanın derin bir tatmin duygusu verdiği ortaya çıktı.

"Demek o bir emlak geliştiricisi," diyor yavaşça. "Ve oldukça başarılı bir emlak geliştiricisi."

"Evet." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Öyle de denebilir." "Ne demek istiyorsun canım? Sen bilirsin herhalde?"

"Para konusunda pek konuşmadık. Yani, o bu kadar zenginken ve ben... şey, ben olduğum için bu biraz hassas bir konu."

Nana gülerek başını sallar. "Juniper Winkley, *sakın* benim huzurumda kendini küçümseme."

"Evi gerçekten çok lüks," diyorum.

Bu onun dikkatini çeker. Kafasını o kadar hızlı çevirir ki gözlükleri burnundan düşmek üzere olur. "Öyle mi?"

Hatırladıklarımı düşünüyorum.

Açıkçası, hepsi bulanık.

Oraya varmadan önce büyük pusumu iyice düşünmemiştim ve onu orada spor kıyafetleriyle gördüğümde, cildine yapışmış terle güneşten daha sıcaktı. Ayakta durup bana, benim tek odalı dairemi on iki kez sığdırabilecek kişisel Olimpos'unda bir Yunan tanrısı gibi sırtarak bakıyordu.

"Çok büyük," diyorum çaresizce. "En son teknolojiye sahip, hayranlık uyandıran bir mutfak var. Oh, bir de kapalı spor salonu."

"Ah, şimdi anlaşıldı. Oldukça zinde görünüyor. Bütün gün kağıt işleriyle uğraşarak böyle bir vücuda sahip olamazsın."

"Nana!"

"Ne? Benim de gözlerim var, biliyorsun." Bu konuşma daha kötüye gidemezdi.

"Peki," diyor Nana, elleri kadar ağzı da meşgul. "Nasıl tanıştınız?"

Eh, yanılmışım. Bu konuşma daha da kötüye gidebilir.

Buna nasıl cevap vereyim?

"Oh, bilirsin," diyorum belirsiz bir şekilde. "İnsanlar. Arkadaşlar."

"Ortak arkadaşlarınız mı var, Junie? Kimler?" Bana keskin bir bakış attı.

"Bilirsin..." Bunu söylemeyi bırakmalıyım. "O insanları tanıyor. Bir sürü insanı. Sürekli iş yapıyor ve muhtemelen Kansas City'nin üçte biri onun tanıdıkları arasında."

"Evet, ama seni kim tanıttı, tatlım?"

Kahretsin.

"... Onu tanımıyorsun, Nana."

O da bu konuşmadan benim kadar rahatsız görünüyor. "O bir kadındı, değil mi?"

"Yani..." Şimdi başım büyük belada. "Bak, telefonum çalıyor. Bekle Nana, hemen dönerim." Tamamen sessiz olan telefonumu ona sallayarak, üst kata, misafir odasına koşuyorum ve kendimi yatağa atıyorum.

Benim neyim var böyle?

Tüm bu karmaşa, herkesi bizim çıktığımıza ikna etmeme bağlı ve ben Nana'yı bile ikna edemiyorum ve hala normal bir insan gibi konuşamıyorum.

Eyvah.

Nana'nın *son arzusu* muhtemelen benim evlenmemi bekleyemediği için benimle evlenecek bir erkek bulmamdır.

Sinirli bir şekilde Dexter'in numarasını açtım ve parmaklarım titreyerek hızlıca bir mesaj attım.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Nana bir sürü soru soruyor ve benim cevaplarım yok. Üzgünüm, berbatım.

Telefonumu bir kenara atıp soluk şeftali pembesi tavana bakıyorum.

Nana'nın en sevdiği renk. Onun tüm varlığı güneş ışığı gibidir ve her bir ışın için çok çalışmıştır.

Onun evine gelmek, sanki kırk yıl öncesine, onun en güzel günlerine, mutlu ve dolu dolu bir hayatın tadını çıkardığı günlere geri dönmüşüm gibi hissettiriyor.

Genelde bu iyi bir şeydir, ama bugün aklıma Jake geliyor.

Yani sonunda bir erkeğin parasıyla yirmi birinci yüzyıla mı girdi? Big Fish bir dahaki sefere geldiğinde bana haber ver de elini sıkayım.

İnleyerek yuvarlanıp yüzümü yastığa gömdüm. Çalışan çocuklar arasında alay konusu oldum.

Başka kim arkamdan gülüyor?

Bana bakıp Dexter Rory'nin daha iyisini hak ettiğini düşünen başka kim var... *herkesin* dışında?

Şaşırtıcı bir şekilde, telefonum şimdi gerçekten çalışıyor. İki kez.

Telefonu alıp ekrana baktığımda, arayanın Big Fish olduğunu gördüm. Evet, rehberimde bu aptal takma adı kullandığım için suçluyum.

Sersemlemiş bir halde yeşil simgeyi kaydırıyorum.

"Alo?" diyorum, yaklaşık olarak hiçbir yere koşmamış olmama rağmen biraz nefes nefeseyim. "Bu günlerde kim ilk arıyor?"

"Mesajlaşmaktan daha hızlı," diyor, o da biraz nefes nefese. Arka plandaki sese bakılırsa, muhtemelen spor salonunda gördüğüm koşu bantlarından birini kullanıyor.

Bu adam hiç izin günü almıyor mu?

"Sorun ne?" diye homurdanıyor.

"Sana söyledim. Mesajla. Normal insanlar gibi."

"Evet, okumadım," diyor koşu bandında ayak sesleri arasında. "Sadece geldiğini gördüm. Ne oluyor?"

Bu çok utanç verici.

En azından mesaj yazarak, ne kadar umutsuz olduğumu duyduğunda onun tepkisiyle yüzleşmek zorunda kalmadım.

"Sadece... Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Yüzümü tekrar yastığa bastırarak sesimi bastırıyorum. "Nana'nın evindeyim ve bana cevap veremeyeceğim türlü türlü sorular soruyor. Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Anlıyorum." Arka plandaki ses kesildi. "Şu anda onunla mısın?"

"Misafir odasındayım." Yine sırt üstü yattım, bu sefer pencerede yansıyan görüntümü izledim. Yüzüm bulanık, renkler soluk görünüyordu. Buna rağmen, bana bakan yüz benimkinden daha güzel görünüyordu. "Bak, bir anlaşmamız olduğunu ve çok iyi para ödediğini biliyorum, ama kendi büyükannemi bile ikna edemiyorsam, senin adamına deli gibi aşık olduğumuza nasıl inandırabilirim?"

"Bayan Winkley, nefes alın."

"Juniper," diye karşılık veriyorum. "Beni sekreterinmişim gibi konuşmaya devam edersen, kesinlikle batarız."

"Juniper." Bunu söyleme şekli beni derinden sarsıyor.

Sanki yavaşça yaklaşan bir fırtına, kemiklerime kadar işleyen bir uğultu gibi. "Senin için söylemesi kolay," diye tersliyorum. "*Senin* ailen bu işe

karışık değil." "Teşekkürler lanet değiller değiller,"

diyor sakın sakın bir şekilde " anlamıyorum

anlıyorum

anlıyorum. Haute, Nana'dan daha kolay ikna olacak, sana söz veriyorum. Yemeğini yerken senin söylediklerine pek aldırmayacaktır."

"Bu, benim burada sıkışıp kaldığım ve onun senin hayat hikayeni sorduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bir de bakmışsın, o akşam yemeğini ne zaman yiyeceğimizi soracak ve..."

"Öyleyse ayarla. Yakında." Bir ara daha olur ve tekrar konuşmaya başladığında sesi daha sessizdir. "Hafta sonu nasıl olur? Böylece buluşup konuyu netleştirmek için zamanımız olur."

"Bu hafta sonu mu?" Elimi gözlerime bastırıyorum.

"Meşgul değilsen tabii." Sesinde, benim meşgul olmadığımı düşündüğünü gösteren bir tonlama var. Sanki hafta sonları izin alabilecek kadar lüksüm varmış gibi.

Yine de zaman ayırabileceğime eminim. Bir gün izin almak için yüz binlerce iyi nedenim var.

"Takvimime bakayım," dedim.

"Bu çarşamba, iş çıkışı saat yedide uygun musun?"

Mağaza saat altıda kapanıyor, ama Emmy ve Jake'i kapanış görevine koyabilirim. Burnumu çimdikledim.

"Tamam. Senin evinde mi?"

"Lee's Summit'teki ofisimde. Sonuçta bu bir iş," diyor çok hızlı bir şekilde.
"Ve Juniper? Geç kalma."

"Tam bir pislik olma," diye karşılık veriyorum. Sürpriz bir şekilde, gülüyor.
Yine kemiklerim titrer.

Bu adamın çıkardığı her ses doğanın gücü gibidir. Bir an için, zihnimde onun dudakları belirir, beni sarayındaki mükemmel mutfak tezgahına yapıştırırken arkamdan kulağıma fısıldayan, sıcak nefesi ve müstehcen sözleriyle, hazır olan...

"Anlaştık. Geç kalırsan, tüm bahisler iptal olur," diyor bana.

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim. *Nazik* ol," diye uyarıyorum, telefon kapanmadan önce, tekrar yere çöküp saçımı karıştırıyorum.

Çarşamba günü için paniğe kapılmadan önce biraz zamanım var. O zaman, kendimi tutabilirsem, hayatımızdaki önemli herkese muhteşem bir şekilde yalan söylemenin mekanizmasını çözeceğiz.

Tanrım, buna uymak için ne kadar hasta olmalıyım?

Aşağı kata inerken, ahlaki değerlerimin ne zaman parçalandığını hala merak ederken, Nana'ya aramanın işten bir çocuktan geldiğini söylüyorum. Beni bir çalı çırpısı gibi hissettiren bir küçük beyaz yalan daha.

Ama buna alışmam gerek.

Midemdeki bu boşluk hissi için de aynı şey geçerli.

Biscotti cheesecake hazırlığı, Nana'nın sıcak hikayeleri ve çılgın veda öpücükleri boyunca devam ediyor, ta ki ben kendi evime, kendi yatağıma dönüp, kıvrılıp duvarda parıldayan akşam güneşini seyredene kadar. Catness göğsüme kıvrılıyor, sıcak bir tüy yumağı gibi.

Bu sinir meselesi. Arkadaşlarınız izlerken, geri dönüp korkak olduğunuzu kanıtlamak istemediğiniz halde, altında su olan dik bir uçurumun kenarında durmak gibi.

Er ya da geç, nefesini tutup atlaman ve dua etmen gerekir.

Ancak, o kadar derine batmış durumdayım ki, artık altımda ne olduğunu bile göremiyorum.

Ve Big Fish'in garip göletinde, ne yazık ki yüzmeyi bilmiyorum.

TATLI YAVAŞ DANSI (DEXTER)

F orrest Haute, yeraltı dünyasıyla şüpheli bağlantıları olan ve damarlarını tıkama eğilimi olan acımasız, demir yumruklu bir magnat olabilir, ama onu etkilemeyi başardıysanız, bunu bilirsiniz.

Bana sorarsanız, biraz fazla minnettar.

Lanet olsun, bir erkek limonlu cheesecake için ne kadar heyecanlanabilir ki? Sugar Bowl'un menüsündeki en yeni özel ürün olduğu için değil. Ona herhangi bir lezzetli ürün göndersem de aynı tepkiyi alacağıma eminim.

"Lezzetli ürünleri gönderdiğin için tekrar teşekkürler," diyor neşeyle. "Hem de Florida'ya kadar. Ne kadar cömertsin."

"Önemli değil. Sana şekerli bir şeyler söz vermiştim ve sözümü tuttum." Kalemimin ucunu masaya bastırarak, hayal kırıklığımı ifade ediyorum.

"Evet, evet, Sugar Bowl, şanslı çocuk." Haute müstehcen bir ses çıkarır. "Onunla kesinlikle büyük ikramiyeyi kazandın. O çok sevimli bir genç kadın ve yaptığı tatlılar... vay canına... daha da sevimli."

Lanet olsun.

"Nişanlım" hakkında müstehcen düşünceler içinde olup olmadığını bile anlayamıyorum, ama yine de kanımda sıcak bir öfke dolaşıyor.

Bu adam iğrenç.

Bu anlaşma bir domuzla iyi geçinmeye bağlı olmasaydı, ona ve tuhaf fantezilerine çoktan siktirip gitmesini söyledim.

"Evet. O bir rüya," diyorum, saate bakarak. Onun gelmesine on beş dakika var ve o zamana kadar bu görüşmeyi bitiremezsem, birini öldüreceğim

birini öldüreceğim. "Bugün konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Sadece teşekkür etmek için aradım, gerçekten." Tabii. Yirmi dakika boyunca teşekkürler ve sanki o lanet kutuyu ben göndermedim de, gönderdiğim şeyi detaylıca anlatma. "Benim şartlarımı kabul edip etmeyeceğinden emin değildim..."

"Hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Anlıyorum. Hayal kırıklığına uğramadım, Rory. Aslında, gösterdiğin çabayı takdir ediyorum. Sugar Bowl'a gelince, bir şey söyleyebilir miyim, Rory, erkek erkeğe..."

Hay aksi, başlıyoruz.

"Orası özel bir yer. Ben biraz gurme sayılırım, inanırsan, ve bu kadar övülen bir yeri bulmak çok zor." Haute'nin sesinde ciddi bir ton var. Tanrım, daha geçen gün evrakları inceleyip her şeyi imzalayıp hazır hale getirmek için direnirken, şimdi pastalar yüzünden duygusal davranmasına inanamıyorum. "Demek istediğim, bu fırsatı kaçıрма."

"Hayal bile edemem," diyorum somurtarak, sandalyeme yaslanıp burnumu sıkıştırarak. Onun gelmesine on iki dakika var. "Anlaşma devam ediyor o zaman, öyle mi?"

"İleriye ve yukarıya. Geriye bakma," diye onayladı. "Görüşürüz, Rory."

"Sabırsızlanıyorum."

Sonunda özgür kaldım, telefonu bıraktım ve bilgisayarımı kapattım.

Saat geç oldu ve ofisteki çoğu kişi çoktan evlerine gitmişti. Bu devasa binada sadece ben kalmıştım, derinleşen akşam gölgeleri içimdeki ruh halimi yansıtıyordu.

Garip bir şekilde, onun geleceğini bilmek, çevremdeki her şeyi dikkatle incelememe neden oluyor.

Daha resmi bir ortam gerektiğinde müşterilerle görüşmek için kullanılan heybetli ve parlak siyah masa. Resepsyonistimin ısrarla aldığı sahte saksı bitkileri. Mekanı daha davetkar hale getirmek gibi saçma bir bahaneyle.

Burası profesyonel bir ortam. Juniper Winkley ile artık çılgılık atmadan, ağlamadan ve birbirimizi parçalamak istemeden görüşmek için mükemmel bir yer.

Son görüşmemizden sonra, bir erkeğin sınırlara ihtiyacı vardır.

Onun tekrar evime gelip, kanepeme oturup, şampanya içip, sanki sahte düğünü atlayıp eski bir evli çiftmişiz gibi bana küstahça davranmasına izin vermeyeceğim.

Bu daha az samimi, evet, ama iş anlaşması için yeterli olacak ve bu sefer şampanya yok.

Onunla oturup şampanya içmek tam bir işkence olmasa bile.

Bu düşünceyi kafamdan atıp, az önce aldığım notları gözden geçiriyorum. O gelmeden önce ne kadar hazırlıklı olursam, bu işi o kadar çabuk bitirebiliriz ve ilerlememizi mahvetme endişem o kadar azalır.

O, benim disiplinimi bozmada çok başarılı.

Kapı açıldığında saate bakıyorum. Gelmesine gelmesine

"Erken geldin," diyorum, ona dönüp bakarak ve "Patton?"

"Başka kimi bekliyordun?" Yüzüne göre biraz fazla geniş bir gülümsemeyle

."Siktir git."

"Sakin bana şeker bebeğin olduğunu söyleme. Bugün seninle buluşacak mı?" saate bakar ve başını eğerek bana bakar. "Kahretsin. Bu kadar gergin görünmene şaşmamalı."

"Gergin *değilim*," diye homurdanarak gözlerimi deviriyorum.

Gerçekten değilim — ikimiz de Haute'yi ikna etmek konusunda hemfikir olduğumuz sürece, onun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil.

"Emin misin? Senin için klimayı açabilirim, terliyorsun gibi görünüyor dostum."

"İş konuşmak için mi geldin, yoksa ne için?" diye sordum, gözlerimle onu delip geçerek.

"Hayır, bunun neresi eğlenceli ki? Kızla tanışmadan önce kendini fazla övmediğinden emin olmak için geldim."

"Tamam, bu kadar yeter, dışarı!" Sandalyeyi geri çekiyorum ve o iki elini uzatıyor.

"Şaka yapıyorum. Aslında geleceği konuşmaya geldim."

"Hadi oradan."

"Bak, tüm anlaşmaları sona erdirecek Kutsal Kase anlaşmasından sen sorumlu olabilirsin, ama üzerinde çalıştığım başka şeyler var, bunları konuşabiliriz diye düşündüm." Kanepenin karşısına oturur, bacaklarını uzatır. "Planları bile yazdım. Uzun, sıkıcı kağıt yığınlarını ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Piç kurusu." Bana uzattığı kağıt yığını kapıyorum. Ve lanet olsun, çok şaşırdım, çünkü bunu düzgün bir şekilde yapmış, önerdiği değişikliklerin kat planlarını, maliyet dökümlerini, hatta raporunda bir dizin bile eklemiş.

Küçük Pat, sadece mastürbasyon yapıp pisliği başkasına temizletmek yerine, işleri kurallara uygun yapıyor.

"Etkilendin mi?" Kaşlarını kaldırıp bana sırtıyor. "Bazen çalışabilirim, biliyorsun."

"Bazen," diyorum, ona dik dik bakarak.

"Sakin ol dostum. *Ben*, senin en büyük projemizle kumar oynayabilmen için güzel bir fırıncı kızıyla nişanlanan aptal değilim."

"Saçmalamayı kes, Pat. Gerçekten neden buradasın?" Evrakları masamın üzerine atıyorum. Daha sonra inceleyebilirim. Gelmesine dört dakika kaldı ve geç kalmayacağına dair anlaşma yaptığımız için, Patton'ın çıkmasını bekleyecek kadar düşünceli olacağını sanmıyorum. "Bu gerçek bir nişan değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Gerçek olsun ya da olmasın, çok yoğun olmalı." Uyluklarından bir şeyi silkeliyor. "Seni hiç bu kadar telaşlı görmemiştim, kardeşim."

"On saniye içinde sana telaşlı olmayı göstereceğim."

"Hey, Archer ofiste kavga yapılmayacağını söyledi. Hadi bunu otoparka taşıyalım gidelim."

"*Ben* de benim ofisim, benim kurallarım dedim." Kaşlarımı kaldırıyorum. Üç dakika doğumuna kadar. "İstediğin bu mu? Zahmetine karşılık birkaç dişin eksik mi olsun?"

"Piç kurusu," diye homurdanır. "Kazanacağımı bildiğin için sikini sallıyorsun."

"Çünkü diğer her şeyi ben kazanırım." Neyse ki hala Juniper'ın olmadığı kapıyı işaret ettim. "Hadi, dışarı."

"Ama apartmanlar için planlarım..."

"Yarın sabah onları inceleyeceğim ve bir sonraki toplantıda tartışacağız."

"Çok resimsin, kardeşim. Archer gibi konuşmaya başladın." Kusacakmış gibi bir ses çıkarır, kolunu kanepenin arkasına atar ve gitmek için hiçbir hareket yapmaz. Pislik herif ne yaptığını çok iyi biliyor. "Bilgin olsun, buraya toplantı için geldim. Ama bana meşgul olduğun için gerçek bir neden verirsen..." Gözleri parlar. "Tabii bu bir randevu değilse."

"Bitirdin mi?"

"Dex, eğer bu bir randevuysa..." Bakışları takım elbisemin üzerine kayıyor. "Dostum, tavırlarını düzeltmen lazım. Bu kıyafet eğlenceli ya da..."

Bu benim sınırim.

Onun saçmalıklarını daha fazla dinlemeden, yanına gidip kravatından tutup onu ayağa kaldırdım.

"Ofisimden çık, Patton. Hemen şimdi."

Dişlerinin arasından gülerek, bana acı dolu bir gülümseme attı.

Aynı eski şarkı ve dans. Bunu o kadar sık yaptık ki, artık hiç korkmuyor ve sadece elimi itiyor.

"Pis ellerini üzerimden çek. En sevdiğim kravatımı mahvediyorsun."

"Şey," Junie arkamdan seslenir. "Şu an uygun mu?"

Siktir.

En kötü zamanda ortaya çıkmak konusunda altıncı hissi var. Ve daha da kötüsü, bugün tam zamanında, dakikasına bile gelmiş. Bu da *beni*, aptal kardeşimle kavga etmeyi seçen bir aptal yapıyor.

"Vay canına. Sen Juniper olmalısın." Patton'ın yüzü aydınlanır ve elini uzatarak ileri atılır. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Üçümüz arasında en iyi insan ilişkilerine sahip olan Patton'dı. Bu şımarık velet, bir arabanın tekerleklerini bile büyüleyip, korkunç bir kâr marjıyla sahibine geri satabilirdi.

Archer, "bana karşı gel, ölürsün" enerjisine sahipti, ben ise... sanırım inatçılığa.

İş hayatında bana yardımcı olduğu kadar, insan ilişkilerinde de bana engel olan bir tür inatçılık.

Ama şu anda, Patton'ın sihrini benimle paylaşmasını dilerdim, çünkü Juniper, Patton'ın gülümsemesinden büyülenmiş gibi ona büyük yeşil gözlerini kırptırıyor.

Kıskançlık kanımı kaynatıyor.

"Merhaba," diyor, elini sıkarak. "Her şey yolunda mı sizler?" "Ona aldırma," diyor Patton, bana geniş, kötü niyetli bir

gülümsemeyle bana bakar. "Bu ailede gerginlikler yüksek. Hâlâ yavru

köpekler gibi kavga ediyoruz." Aramızda bakışlar atar. "Demek sen

Dexter'in kardeşisin?" "Patton Rory, hizmetinizdeyim."

Kanım magmaya dönüşüyor.

Yemin ederim, eğer ona eğilir ya da elini öper, *ölür*.

"Sonunda tanıştığımıza çok sevindim," diyor. "Hakkında çok şey duydum. Hepsi de pek güvenilir olmayan kaynaklardan gelen iyi şeyler."

"Şaka mı yapıyorsun?" Bakışları bana dönüyor, gözlerinde lanet olasıca okunamayan bir şey var. "Dexter'dan geliyorsa, muhtemelen iftiradır."

Patton daha mutlu olamazdı.

"Kahretsin. Seni avucunun içi gibi tanıyor," diyor ve beni kaburgalarımın dirsek atıyor. "Ve sen ne zamandır sahte nişanlısın?"

"Git, Pat. Balığınla geçireceğin başka bir mutsuz geceye geç kaldın," diye homurdanarak onu kapıya ve evindeki akvaryumlarla dolu nerd hayatına doğru biraz itiyorum. Küçük kardeşim seçebileceği onca pahalı hobiden, yüzüp ısırıcı, yapışkan şeyleri seçmek zorundaydı.

"Ah, balığın mı var?" Juniper'ın gözlerinin parlamasından nefret ediyorum.

"Onun hayatı yok," diye homurdanırım. "Missouri Nehri'nden yüzlerce mil uzakta ve Orta Batı'da biraz okyanus olması gerekiyor."

"Ah, dostum, başka bir zaman seni aydınlatmak isterim. Dex'i bugün yeterince kızdırdım, yani buradaki işim bitti. Bu adama dikkat et," diyor Patton, başparmağıyla beni işaret ederek. "Ailede her zaman komik olan oydu."

"Patton. Çık. Hemen." Görüşümün önündeki kırmızı sis nedeniyle artık mantıklı cümleler kuramıyorum.

"Raporumu unutma!" diye bağıyor kapıya doğru giderken — sonunda, lanet olsun. "Riskli, ama bence buna değecek."

Evet, neyse ne.

Forrest Haute hakkında da aynı şeyi düşünmüştü ve bakın sonuç ne oldu. Patton'ın bize ihtiyacımız olan tekmeği attığını, Archer'ın Haute'nin eski kirli çamaşırlarını karıştırırken itirazlarını önemsemediğini kabul etmekten nefret ediyorum.

Kapıda durup Juniper'a tekrar gülümsüyor.

"Sana iyi davranacağına eminim," der ve bana şeytani bir bakış atar. "Soğuk kanlı kardeşim nişanlandı. Bu günü göreceğimizi hiç düşünmemiştim. Annem bunu duyana kadar *bekle*."

"Annem mi? Sakın yapma!" Onun sinsî yüzüne kapıyı çarparak kapatıyorum ve bir ejderhayı tutuyormuş gibi kapıya yaslanıyorum.

Bir sirenle baş başa kaldığım için durumumun çok da iyileştiğini sanmıyorum.

Şimdi onunla yalnızım.

Sonbahar rengi saçları yüzünü nazikçe çevreleyen, yeşil gözleri parıltı veren ve vücuduna tam oturmuş gibi görünen örgü süveteriyle yalnız. Kahretsin, bu kıza bir erkeğin avucunu dolduracak kadar mükemmel göğüsleri kim verdi?

"Ee," diyor, kaşını kaldırarak. "O senin kardeşin miydi? Yakın mısınız?"

"Onu bayılttığım günler yaklaşıyor," diyorum, kanepeyi işaret ederek ve bu konuşmayı bitirmeye hazır olarak. "Ailemizin zekası onu es geçmiş, ama inan ya da inanma, yeni fırsatları koklamak konusunda bir dahi."

Juniper güldü. Tabii ki, bu gülüşü onun ölümcül pastalarından daha tatlıydı. "Şanslısın. Bir kardeşin olması güzel olmalı."

Burun kıvırırım. "Maalesef iki tane var ve ikisi de hiç hoş değil."

O, kanepenin ucunda benden olabildiğince uzağa oturduğunda garip bir şekilde sinirlenip rahatladım. Odayı dolaşarak çalışma alanımı inceledi, ki Sugar Bowl'a yaptığım ziyaretlerden sonra bu gayet normaldi. Duvarlardaki kırmızı çapraz çizgilerde durdu ve uzun uzun baktı. Üç farklı ton belirli bir ritim yaratıyordu. Sonra masamdaki kırmızı kardinal resmine bakmaya başladı.

"Ofis için ilginç bir stil. Burası daha çok bir salon gibi görünüyor. Bu bir emlak işi mi?" diye sordu, parmaklarını birbirine kenetleyerek.

Kahretsin, onun gerginliği *beni de* gergin yapıyor.

"Kısmen aile meselesi, kısmen de potansiyel ortakları etkilemek için. Tepkinize bakılırsa, işe yarıyor," diyorum. "Neyse, başlamadan önce bir şey içmek ister misiniz?"

"Sadece su lütfen."

Arkamdaki mini buzdolabından bir şişe alıp ona uzattım.

Bir yudum almadan önce dudağını ısıtıyor.

"Geç kalmadım," diyor, kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Bu da senin nazik olman gerektiği anlamına geliyor."

"Bu, pislik olmayacağı anlamına geliyor," diyorum omuz silkerek. "Nazik olmak için bir bedel var ve Patton'la uğraşmak bu bedeli ikiye katladı."

"Bu bir şaka mıydı?" Kaşları yine yukarı kalkıyor. "Ve bilgin olsun, Patton Rory daha nazik olan gibi görünüyor."

Boğazımı temizledim.

Siktir, neredeyse bir şey söylediğime pişman oldum. Onun benim tarafımda olmasına ihtiyacım var.

Daha da önemlisi, birisi ona cevap veremeyeceği sorular sorduğu için telefonda yine sinir krizi geçirmeden önce bu sahte ilişki saçmalığına kendini adanması gerekiyor.

"Hadi başlayalım o zaman. Sence nerede tanıştık?" diye sordu, bacaklarını altına kıvrarak. "Senin gibi biri ve benim gibi biri..."

kolay bir eşleşme değil."

Evime dalıp akşam antrenmanımı dramatik bir şekilde sonlandırdığı anı hatırlıyorum.

"Fitness grubu mu? Yoksa spor salonu mu? Yerel bir yürüyüş grubu da diyebiliriz. Maraton için antrenman yaptığım yıllarda bu tür gruplara ilgi duyarım."

"Eesh. Çok fiziksel," diyor aceleyle, başını sallayarak. Kırmızı saçlarından bir tutam yüzüne düşüyor ve onu kulağının arkasına koyuyor.

Benden bir metre uzakta olmasına rağmen bana bu kadar yakın hissetmesi çok garip.

Saçlarının nasıl bir his verdiğini merak ediyorum.

Bir yumrukta ne kadar ipeksi olacağını, onu kendine çekip, ağzına biraz saygı göstermeyi öğreteceğini.

Saçının geri kalanı da bu kadar kırmızı mı?

Eğer elimi bacaklarının arasına kaydırıp külotunu aşağı çekersem, dilimi aşağıdaki ete davet eden, okşanmak ve emilmek için yalvaran ateş kırmızısı buklelerle karşılaşır mıyım?

"Dur biraz. Belki de sipariş vermek için geldiğinde benimle tanışmışsındır," diyor. "Yani, gerçekten *tanışmışsın* gibi."

Kafamı sallıyorum, ona bakarken olmaması gereken sertleşmeyi yok etmek için mücadele ediyorum.

"Ha? Hayır. Başkalarının benim o tür şeyleri *sevdiğimi* düşünmesini istemiyorum."

"Oh, evet, sağlık düşkününü kartını kesin olarak iptal ederler." Gözlerini devirdi. "Biliyorsun, Kansas City'de bunu gerçekten nefret eden *tek* kişi sensin."

"Senin şeker fabrikandan nefret etmiyorum, Juniper. Bunu kişisel hale getirmeyelim,"

diye söylüyorum. "Ayrıca, korumam gereken bir itibarım var."

Bana sert bir bakış attı. "Nişanlıymış gibi davranarak bunu zaten mahvetmiyor musun? Herkes senin bir keşiş olduğunu düşünüyorsa, bu senin karakterine uymuyor olmalı."

"Güven bana," diye homurdanarak söylüyorum, "Forrest Haute benim bilinen evrendeki en şanslı herif olduğumu düşünüyor. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Endişelenen ben değildim," diye mırıldanır.

"Hobin var mı? İş dışında, yemekle ilgili olmayan bir şey?" diye soruyorum, başka bir kavgaya dönüşmeden konuyu tekrar rayına oturtmak için. Onun itibarımı olumsuz etkileyip etkilemeyeceğini ya da o kıyafetle giyinirken disiplinimi neden kesinlikle olumsuz etkileyeceğini düşünmek istemiyorum.

Düşünürken dudağını ısıyor, derisini beyazlatacak kadar sert ısıyor. O lanet olası sertleşme yeniden ortaya çıkmadan önce gözlerimi başka yere çeviriyorum.

"Sanatı severim," diyor sessizce. "Liseye giderken Nana ile tüm galerileri gezerdik, ama bir süredir bunu yapmıyoruz."

"Sanat," diye tekrar ediyorum, bunun benim için uygun bir iş olup olmadığını düşünürken. "Geçen yıl Nelson-Atkins'e gittin mi?" Öne doğru eğiliyorum.

Sanata uzaktan da olsa ilgi duyan herkes, yerel müzede bu ilgisini giderir. Ben de yılda birkaç kez bunu yaparım, sadece hayır etkinlikleri için değil.

"Oh, vaktim olduğunda oraya gitmeyi çok seviyorum. Kendi kendine rehberli turlar harika ve Avrupa sanat bölümünde bütün gün geçirebilirim," diyor yavaşça. "Nana dükkânı işletirken, işler çok yoğunlaşmadan önce bütün akşamlarımı orada geçirirdim. Etkinlikler de harika."

"O zaman mükemmel. Ay Yeni Yılı festivali sırasında tanıştığımızı söyleriz."

"Geçen kış mı? Nişanlanmak için biraz erken değil mi?"

Ellerimi açıp dişlerimi sıktım.

"İnanılır bir şey. Bak, ikimiz de meşgul insanlarız. Randevu ayarlamak, buluşmak, birbirimizi o kadar iyi tanımak ki birbirimize özel olabilmek zaman alır. Resmi olarak çıkmaya başlamamız iki ay sürdü diyelim, bu da bizi şu anda neredeyse altı aya yaklaştırır."

Kollarını kavuşturdu, ama gözlerinde düşünceli bir parıltı vardı. "Tamam, belki. İkimiz de sanatı seviyorsak, bu önemli bir şey..."

"Özellikle, renklerin ve şekillerin insan dramalarında açıkça ifade edilmeden anlam aktarabilmesini seviyorum."

"Oh, demek *modern* sanatı seviyorsun." Yüzünü buruşturup gülüyor. Bu beni şaşırtıyor. Daha önce bana güldüğünü hatırlamıyorum. Böyle, içten bir eğlenceyle. "Eğer böyle bir şey söyleseydin, bunu tartışmak için kesinlikle buluşurduk. Çünkü bence sanat, ilişkilendirilebilir olduğunda daha anlamlıdır. Bir robot tarafından değil, bir insan tarafından yapıldığını anlayabileceğin bir şey."

"Sert gerçekçilik hayal gücünü sınırlar," diye ısrar ediyorum, nasıl oldu da lanet olası sanat tartışmasına girdim diye merak ediyorum.

"Ama yüzler duyguların büyük bir parçasıdır. American Gothic veya Nighthawks'a bak..." Ellerini kaldırıp başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Bunu başka bir zamana bırakalım. Hala telafi etmemiz gereken bir ilişkimiz var."

"Evet, sanat galerisinde tanıştık, içki içerken modern sanat hakkında tartıştık ve sonra birkaç kez seviştik."

Ağzı açık kaldı.

"Evlilik öncesi sekse inanmadığını söyleme sakın, tatlım? İnsanlar ciddi bir ilişkiye girmeye karar vermeden önce genellikle bunu yaparlar."

"H-hayır, tabii ki hayır, ben..." Tereddüt ediyor. Yüzü kızarmış. Sevimli bir şekilde telaşlanmış. "Daha ciddi bir ilişkiye karar vermeden önce kaç kez birlikte olduk sence?"

"Sence kimse sorar mı?" diye burun

kıvrıyorum. "...kendi bilgim için."

Bugün beni öldürmeye mi *çalışıyor*? Dudaklarını ısırış şekli, bu kısmın gerçek olmasını dilediğini düşündürüyor.

Ve bu benim aletimi bu kadar ağrıtmamalı, özellikle de onun da benim gibi işkolik olduğunu ve benim gibi cinsel perhiz yapmaya yakın olduğunu hatırladığımda.

"On kez," diyorum.

"On mu? Bu biraz fazla değil mi?"

"Kadın, seni sikmekten hoşlanıyorsam bu hiç de yeterli değildi. Ve senin içinde olmaktan o kadar hoşlandığımı karar vermeden iki hafta önce olmuştu, sonra da sadece birbirimize ait olmaya karar verdik."

Bacakları titriyor, birbirinden ayrılıyor.

"Affedersin. Boğazım kurudu."

Bu benim için dönüp bir su alıp, insan yangın tehlikesi haline gelmeden önce şişenin yarısını boğazımdan aşağı dökmem için bir işaret.

Siktir git, koca ağızlı. Seks hakkında konuşmayı kes.

Böyle olmamalıydı.

"Her neyse, ondan sonra ciddi bir ilişkiye karar verdik. Yoğun programlarımıza birbirimizi sığdırmak için gerçekten çaba sarf ettik," diyorum, içimdeki canavarı tekrar dizginleyerek nihayet ona tekrar bakıyorum.

"Hmmm. Bununla ilgili iki şey var." Parmaklarını kaldırır. "İlk olarak, detaylara sadık kalırız ve kalbimizden gelenleri yaparız. Anlaşmanın iş kısmı hakkında Nana'ya tek kelime bile söylemeyiz. Onu eski kafalı olarak nitelendirebilirsin, ama o anlamaz. Muhtemelen seni bulur ve hayalarını frittata ya da başka bir şey yapar."

"Anladım. Testislerimi kaybetmek istemem." Juniper gizemli parayla tadilata başladığında büyükannesi yakında bir şeyler olduğunu sezebilir. "İkincisi ne?"

"Sen..." Yüzünü buruşturur. "Bana karşı ciddi olmalısın."

"Bunu halledebilirim."

"Hayır, anlamıyorsun. Nana, bir süredir Romeo'yu bulmamı istiyor. İş ve diğer her şey yüzünden, bu mümkün olmadı. Seninle tanışmak bir lütuf oldu. Çok sevindi, nedenini kim bilir."

Evet, bunu anlayabiliyordum.

Yaşlı kadınla beş dakika geçirdikten sonra, bana olan ilgisi, daha doğrusu torunu için benim ne kadar değerli olabileceğime olan ilgisi, çok açıktı.

"Sorun değil. Onu Dexter Rory hayran kulübünde tutacağım."

"O sana ya da bize işleri kolaylaştırmayacak. Çok zeki bir kız. Onu bir saat ya da daha fazla kandırmak, Sugar Bowl'da birkaç dakika kandırmaktan çok daha zor olacak."

Hala dudağını emen, solgun görünüşünden nefret ediyorum.

Bu kız aileyle ilgili her şeyden stres mi yapıyor? Peki ailesi nerede? Onlardan hiç bahsetmiyor.

"Juniper, rahatla. Her şey yoluna girecek." Beni olabildiğince uzak tutmak için kanepenin köşesine kıvrılmış halini izliyorum. "Bir çift gibi davranmaya alışman gerekecek, benim de öyle. Hepsi bu kadar."

Söylemesi kolay, yapması zor.

Yanaklarında daha fazla kırmızı lekeler belirliyor ve gözlerindeki yemyeşil rengi ortaya çıkarıyor. Her zamankinden daha seksi ve bundan nefret ediyorum.

Kendimi soktuğum bu aptallığın her şeyinden nefret ediyorum.

"Bunu yapmaya devam edemezsin," diyorum

ona. "Ne?"

"İlk kez bir erkekle dans eden ortaokul öğrencisi gibi görünmek."

"

"Ben sadece..." Sözünü kesip yüzünü ellerine gömüyor. "Bak, ben buna alışkın değilim, tamam mı? Bu benim de tam olarak rahat olduğum bir durum değil."

Oh, kahretsın.

Telefonumu alıp, gerginliği kırmak için hafif bir caz müziği çalarım. Müzik hoparlörlerden yüksek sesle çalar ve Juniper başını kaldırır, yanaklarında hala kızarıklık vardır, ağzı hafifçe açıktır.

Her erkeğin ıslak rüyası gibi görüldüğü için onu lanetliyorum. "Hadi," diyorum, ayağa kalkıp elimi uzatarak.

Bana göz kırptı. "Um, ne yapıyorsun?"

"Ortaokul dansında utangaçlığını yenmene yardım ediyorum. Eğer lise balosu seviyesinde rahat olamazsak, işimiz bitti demektir."

"Oh." Elimi tutarken boğazını temizledi, cildi benimkine göre şaşırtıcı derecede serindi. "Anladım."

Onu kaldırıp kollarımın arasına çektim. *Yakından.*

O kadar sıkı ki, saçlarına sinmiş çiçek kokusunu, esintili ve ada gibi bir kokuyu ve vücudunun bana karşı hissettiğim gergin ağırlığını hissedebiliyorum.

Sonunda sakinleşiriz ve yavaş müziğe uyum sağlayarak elini omzuma koyar.

Hâlâ biraz garip, ama eskisi kadar değil.

Lanet olsun, para için yaptığım şeyler.

"Hiç baloya gittin mi?" diye soruyorum, hala çok yapmacık olmasına rağmen, göğsüme değen sert göğüslerini hissedebildiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak. Yumuşak, çekici ve *çok* dikkat dağıtıcı. "Bundan zevk alman gerekiyor, biliyorsun."

"Balo hiç benim tarzım olmadı," diye fısıldıyor. "Ben daha çok pişirme ve kitaplara meraklı bir aptaldım. Oh, ve resim! Nana pazar günleri izinli olduğunda, bazen bütün günü onun şövale önünde Bob Ross'u izleyerek geçirirdik."

Anlaşıldı.

"Ayaklarını hareket ettir, sanat meraklısı," diye talimat veriyorum. "Birini benimkinin arasına, diğerini dışına. Tamam, güzel. Şimdi, kalçalarının nasıl hareket ettiğini görüyor musun?" Ellerimi beline indirip vücudunun nerede olması gerektiğini gösteriyorum. "Bu kadar garip hissetmeden ne kadar kolay yakınlaşabileceğimizi görüyor musun?"

Yüzü alev alev yanıyor, ama aslında gülümsüyor. Bu bir şey ifade ediyor olmalı.

"Sakın bana lisede dansçıydın deme," diye alay ediyor, ama ses tonunda etkilenmiş olduğunu gösteren nefes nefese bir not var.

"Çok çeşitli yeteneklerim var," diyorum ona. "Ve evet, dans ettim — annemin ısrar ettiği birkaç şeyden biri. Ona göre, her genç erkeğin balo dansını öğrenmesi bir geçiş ritüeli. Sanırım bu konuda biraz eski kafalı. Rory olmak böyle bir şey. Kalbin geçen yüzyıla ait."

"Bu nasıl?" Gülerek, gözlerinde hafif bir kaş çatma ile bana bakar ve kollarını boynuma dolandır.

"Daha iyi. Daha da önemlisi, sanki zehirli atık yapmamışım gibi benimle birlikte hareket ediyorsun. İlerleme var." Elimi belinin altına koyup

onu kendime daha yakın çekiyorum.

Olmam gerekenden daha açgözlüyüm, parmaklarımla onun tenini okşuyorum. Nefesi hızlanıyor, ama hala bana bakıyor.

Kendi küçük anımızda, sevgili olmanın doğal hissettirdiği bu hayali balonun içinde asılı kalıyoruz. Deli gibi aşıkımış gibi davranan iki insan gibi değil.

Dudaklarını nemlendirdiğinde, dilinin ucu hafifçe göründü, ben de daha hızlı hareket ettim, avucumu hafifçe cildine sürttüm.

Kahretsin, belki de caz yanlıs bir seçimdi.

Keskin, neşeli sesler kanımdaki yükselen ateşi körüklüyor, davul gibi çalan dürtü bağılıyor, *öp onu, seni pislik*.

Ve belki de şu anda bunu yapsam bile umursamazdı - uzaklaşmıyor, hiçbir şey yapmıyor, belki de kollarını boynuma dolarken nefes bile almıyor.

Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde duruyor.

Ondan çıkan düşük bir inilti beni çılgına çeviriyor. Harekete geçip beni öldüren şeyi elde etmek üzereyim... Sonra kapı açılıyor.

Juniper o kadar hızlı uzaklaşır ki, yere düşmemesi için dengede kalmasına yardım etmek zorunda kalırım.

Bu sefer Archer.

Tabii ki Archer, sanki kutsal bir emri çiğnemişim gibi bana öfkeyle bakıyor, Colt da kısmen arkasında duruyor.

Kahretsin.

Ama belki de en iyisi budur, çünkü akşam yemeğinde nişanlım olmayan kadını yemeye çok az kalmıştı.

Caz müziğini kapatıyorum - *ne halt yiyordum ben?* - ve Juniper'ı odadan hızla çıkarıyorum.

"Gitme zamanı. Bugün komik kardeşi zaten tanıydın," diyorum ona, Archer ve onun gözünü kırpmadan bakan somurtkan yüzünün önünden onu çekerek. "İnan bana, şeytanla tanışmak istemezsin."

"Ama..."

"Ama buradaki işimiz bitti. Başka bir şey olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun. Akşam yemeği konusunda beni haberdar et."

Bir an için onu böyle kovduğum için biraz kötü hissediyorum, ama bu onun iyiliği için — ve benim iyiliğim için.

Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde, Archer'ın ofisimden bana dik dik baktığını görüyorum.

"Colt, nasıl gidiyor? Yaz sana iyi geliyor mu?" Yeğenime elimden geldiğince gülümsemeye çalışıyorum. Sanki o bu işlere karışmak istemiş gibi.

"Sorun yok, Dex amca. Bu sıcakta okumak ve havuzda takılmaktan başka yapacak pek bir şey yok," diyor, ergenliğe adım atmak üzere olan erkek çocuklarının yaptığı gibi tembel bir tavırla. Colt bana manga çizgi romanını gösteriyor — konuşan iskeletler ve steampunk dramalarıyla hiç ilgilenmediğim bir şey — ve Archer onu işaret edince itaatkar bir şekilde kanepeye oturuyor.

"Kulaklıklarını tak, evlat. Amcanla konuşmam lazım," diyor Archer. Kardeşim soğuk kalpli bir canavardır, ama ona bir şey söylemeliyim: Colt'un önünde asla kötü örnek olmaz.

Ayrıca, deli gibi birbirimize saldıran üçümüzden çocuğu koruyor. Bunun için ona minnettarım.

Ne yazık ki bu, yakında kafamı boynumdan ayıracağı anlamına da geliyor.

Colt, kulaklıklarını takıp müziğin sesini açmadan önce, neler olup bittiğini tam olarak bildiğini gösteren bir bakış atıyor bana. *İyi çocuk.*

"Bu da neydi lan?" diye sorar Archer. Benden birkaç santim uzun ama ben daha geniş yapıyım, bu yüzden kollarımı kavuşturup onun bana doğru yürüyüp yüzüme yaklaşmasına izin veririm. "Patton, onunla burada buluşacağını söyledi ama bunun *sevişmek* için olduğunu düşünmemiştim."

"Öpüşmek mi? Gerçekten mi? Aklına gelen en iyi şey bu mu?"

"Bu bir oyun değil, Dex." Dişlerini sıkıyor. "Bu saçmalık başından beri bana uymadı. Sen ve Pat, oylarınız vardı, ben de ne yapabilirdim ki, bir şans vermekten başka? Yine de. Bana bir ipucu ver. Sana güvendiğim için aklımı kaçırmadığımı kanıtla."

"Evet, oylama yapıldı, değil mi?" diye hatırlatırım ona. "Demokrasi böyle bir şey."

Archer somurtuyor, ama şirketi kurduğumuzda bu süreci bile o bile tartışamaz. Adil olan adildir.

"Haute ile her şeyi dört kez kontrol ediyorum," diyor. "Sadece senin yaptığın hataları düzeltmen beni endişelendirmiyor."

"Arch, kendine gel." Gözlerimi devirip masamın arkasındaki sandalyeye geri atlıyorum. Kalemimi kalemlikine geri koyuyorum. "Anlaşma, mürekkebin kuruması dışında tamamlanmış sayılır. Endişelenecek bir şey yok."

"Tabii, ama hepsi bu kadar değil." Archer, kalan tek sandalyeye oturur, öfkesi geçmiştir. Normal,

şiddet kullanmayan bir insan gibi iş konuşmaya başladı. "Haute'un gerçekten ne istediğini bilmem lazım. Henüz kar payı dışında hiçbir şey istemiyor. Eski Mill'in fiyatını bile yükseltmedi, ve bu pazarın ne kadar hızlı hareket ettiğini biliyorsun, özellikle yaz aylarında."

Benim *işim* piyasanın nasıl olduğunu bilmek.

"Doğru. Şimdiye kadar, mülkü yönetme konusundaki tek katkısı lanet olası tatlıları," diyorum, her şeyin Juniper Winkley'e dönmesinden bıkmış bir şekilde.

Nasıl oldu da onu neredeyse öpüyordum? Aptal kardeşim kapıyı tekmelemeseydi ne olurdu?

Kısa siyah saçlarını eliyle taradı.

"Burada bir terslik var, Dex. İnan ya da inanma, bu kadar kolay olmamalı."

Yavaşça omuz silkiyorum, haklı olabileceğinden rahatsız olarak.

"Taleplerinde pek utangaç değil. Misafirlerimizi şeker komasına sokmaktan daha fazlasını bekliyorsa, bunu açıkça söylemez miydi?"

Archer hiçbir şey söylemez.

Düşünürken kaşları çöküyor, geri çekilip her şeyi mahvetmek için bir neden arıyor.

"Haute'un loft projesi başarısız olduğu için bu işi bitirmek istemesi her zaman bir ihtimal. Yükten kurtul, paranı al ve kolay bir gelir kaynağı elde et. Bundan daha karmaşık olması gerekmez," diyorum.

"Beni endişelendiren de bu. Göreceğiz."

Kendi iyimserliğime inanmak istiyorum, lanet olsun.

Sorun şu ki, içgüdülerim Arch'ın haklı olabileceğini söylüyor.

Bütün bu olayda bir terslik var ve eğer bunu çözemezsek, bedeli ne olur kim bilir.

Bu anlaşma bana, akıl sağlığımın yanı sıra, sinir bozucu derecede güzel bir kadın yüzünden başka neye mal olacak?

SWEET ON YOU (JUNIPER)

Randevum için kesinlikle, kategorik olarak heyecanlı *değilim*.

Gerçek bir randevu bile değil.

Sadece, on kez açıklansa bile duygusal olarak bu kavramı anlayamayacak olan, çok dürüst ve güvenilir Nana'nın önünde sahte bir ilişkiyi sergilemek için sahte bir akşam yemeği. Bu da beni korkunç bir insan yapıyor, eminim.

Eğer bunun gerçek olmadığını öğrenirse, işim biter. Beni asla affetmez.

Daha da kötüsü, muhtemelen nerede hata yaptığını merak edecektir.

Tanrım, ya tüm bunların fırına ikinci bir şans vermek için olduğunu anlarsa, bu yaşta kalp krizi geçirmeden dayanabilir mi?

Hayır, ona söylememeliyim.

Yenilemeyi Sugar Bowl'un gerçek başarısının sağladığını düşünmesini istiyorum. O kenara çekildiğinden beri yaptığımız ilk uzun zamandır beklenen yenileme.

Sonunda başaracağım ve bunun bedeli sadece dürüstlüğüme ve ruhumun büyük bir parçası oldu.

İç çekiyorum.

Aynaya yaklaşıp göz kalemi sürmeye başladım.

Makyaj yaparsam, Nana *kesinlikle* bunun gerçek olduğunu düşünecek. En son düzenli olarak makyaj yaptığımda Liam'la birlikteydim ve dışarı çıkardık.

Aptal Liam'ın aptal yüzünü düşünmek istemiyorum.

Tanrım, ne zaman bu kadar gergin oldum? Bu gerçek bir randevu değil ki.

Sadece Big Fish. Dexter. Dex.

Bu gece ona Dex diye hitap etmeye başlamalıyım, çünkü daha samimi ve daha az tehditkar geliyor. Ve o bana Junie derse, bu yardımcı olabilir.

Ya da her şeyi on kat daha kötü hale getirebilir.

Blech.

Eski banyo aynamda yansıyıp bakarken ellerim donuyor, son zamanlarda aldığım tüm kararları yeniden sorguluyorum. Buradaki ışık berbat.

Saçlarım neredeyse mat, fare rengi kırmızı-kahverengi görünüyor ve on yıl önceki sivilcelerin bıraktığı her yara izini görebiliyorum sanki.

"Tanrım, keser misin?" diyorum kendime. "Bu bir randevu değil." İyi ki de öyle.

Son görüşmemizde, neredeyse beni öpecekti. *Sanırım.*

O tuhaf yavaş dansın hemen ardından beni neredeyse kaldırıp ofisinden attığı için emin olmak zor. Bütün akşam kafamda bu şarkı çınladı.

Acınası, biliyorum. Ama yıllardır bir erkekle birlikte olmadıgımda böyle oluyor ve Liam benimle hiç dans etmedi.

Onun romantik bir tarafı olduğunu sanmıyorum. O zamanlar sadece tanıdık, rahat ve yeterince erkeksiydi.

Sanırım geçmişe bakmak, eski sevgililerinin ne kadar berbat olduğunu görmek için harikalar yaratıyor.

Ayrıca Liam ile Dexter lanet olası Rory arasındaki kontrast beni sersemletiyor.

Dans, boğucu gerginliği eriterek görevini yerine getirdi.

Nedense, bu *çok* hoştu, ki bu daha da büyük bir sürprizdi.

Beni her nefesimde onu içime çekecek kadar yakın tuttuğunda bile, beni en iyi şekilde korkutan bir açlıkla ağızıma bakıyordu.

Ucuz atlattım.

Hala, sevmediğim bir adamla neredeyse öpüşecekken kalbimin kelebeklerle dolduğuna inanamıyorum.

O zamandan beri, akşam yemeği planlarını ve beni ne zaman alacağını teyit etmek dışında hiç konuşmadık.

Bu sefer, işim olduğunu söyleyerek mesajlaşmakta ısrar ettim. Garip bir sesli sohbetin, bu tuhaf, otoriter adamla ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken beni yine başımı döndürebileceğine karar verdim.

Bu garip, otoriter adamla ayaklarımın yere basmasını sağlamak için çok uğraşırken.

Aynadaki kusurlarımdan uzaklaşarak, dolaptan topuklu ayakkabılarımı aldım.

Tabii ki fazla giyinmişim, ama Nana her zaman bana, kimsenin fark etmediği bir şekilde gelmektense, dikkat çekmenin daha iyi olduğunu söylerdi.

Bu kıyafeti en son bir nişan partisinde giydiğimi düşünürsek —*tabii ki benimki* değil—gardırobumdaki en şık şeyi seçtiğimi söyleyebilirim.

Şimdi bunun için endişelenmenin sırası değil.

Dexter'ın dakikliğin vücut bulmuş hali olduğunu bildiğimden, acele etmeye çalışıyorum. Benim berbat apartmanımı ne kadar az görürse o kadar iyi.

Onun şık şatosunu gördükten sonra, bu delikte nasıl hayatta kaldığımı merak etmesini hiç istemem.

Catness, sanki aynı fikirdeymiş gibi yüksek sesle esneyerek yatağımın üzerinde yuvarlanıyor ve en sevdiğim battaniyeye daha fazla kalın gri tüy bırakıyor.

"Dostum. Bunu yüzüme vurmana gerek yok," diyorum, temizliği bitirmek için yanından geçerken kafasını okşayarak.

Saat tam yedide, buradaki diğer herkesten çok daha şık bir arabayla geldiğini görüyorum. Beni iflas ettirecek kadar özelleştirilmiş bir Tesla SUV.

Geldiğimi mesajla bildirip dışarı fırlıyorum, omuzlarıma anında yağan akşam yağmuruna lanetler yağdırarak.

Çiseleyen yağmur buklelerimi düzleştirmeye çalışıyor, ama kısa sürede içeri giriyorum ve sadece rüyalarımda gördüğüm türden bir lüksün içinde kendimi buluyorum.

Gösterge paneli sanki bir bilim kurgu filminden çıkmış gibi. Devasa ekrandaki bir düğmeye basıyor ve bacaklarımdan yukarı doğru bir ısı dalgası yayılıyor.

Dexter'a gelince...

Tanrım. Bu adam model olarak ek iş yapıyor olmalı.

Koyu renk saçları geriye taranmış, lacivert gömlek, omuzlarına o kadar sıkı oturan kahverengi ceket, elli eyaletin hepsinde yasaklanması gerekirdi.

Sağlık delisi vücudunda tek bir gram şeker bile yok ama yiyesim geliyor.

Yine şüphelerim başlıyor.

Aklı başında kim onun benimle *gönüllü olarak* çıktığına inanır ki? Yüksek sesle öksürüyorum, sakinleşmek için avuçlarımı uyluklarımın üzerinde ovuşturuyorum.

Kalbim ön cama çarpacakmış gibi hissediyorum, ama neyse.

Yaşayacağım.

Bu gece hayatta kalacağım.

Son birlikte olduğumuz zamanki gibi değil, cinsel gerilim tavan yapmıştı ve onun beni masasının üzerine atmasını falan bekliyordum.

Bana hızlıca ateşli bir bakış atıp, içindeki küçük, azgın bir parçanın başladığımız şeyi bitirmek isteyebileceğini ima etmiyor.

Hayal gücüm, normal ve mantıklı düşüncelerimi ezip geçen, ürkek bir at gibi değil.

Sadece sevgilim ve idolümle bir randevuya çıkıyoruz. Her şey *yolunda*.

"Hey," diyorum, sesim sinir bozucu bir şekilde nefes nefese. "Beni bıraktığın için teşekkürler."

Onun benim binam veya geçtiğimiz bölge hakkında alaycı bir yorum yapmasını bekliyorum — belki de henüz soyulmadığı için mutlu olduğunu söyleyecektir — ama o sadece yüzünde okunaksız bir ifadeyle bana bakıyor.

"Rica ederim. Bu gece çok güzel görünüyorsun." Vay canına. Demek bugün Dexter'in nazik tarafını göreceğim.

Bu muhtemelen beni rahatlatmalı ya da biraz olsun gevşetmeli, ama bunun yerine kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Neredeyse hiç gelmeyen o pislik yorumunu diliyorum.

Onu neden sevmediğimi hatırlatacak *herhangi bir şey*. "Teşekkürler," diyorum. "Sen de."

Başını sallayarak, dönüş sinyalinin kullanarak trafiğin içinden geçmeye çalışıyor ve lanet olsun, bu yüzden onu biraz daha seviyorum.

"Geçen sefer kardeşlerimin içeri dalması ve aceleyle çıkmamız için özür dilerim. İşimiz vardı," diyor. "İster inan ister inanma, Patton senden gerçekten hoşlanıyordu."

"Ben onu sevdim." Gülümsüyorum, yüzünde aniden beliren somurtkan ifadeye gülüyorum. "Yani, sahte bir ilişki ya da başka bir şey için yeterince sevmedim. Tabii senden daha iyi para vermiyorsa."

"Dikkatli ol, tatlım," diye homurdanıyor. "Onun oyununa geldin. O doğuştan bir cazibe merkezi ve gücünü kötülük için kullanmayı seviyor. Gösteriş yapma fırsatını asla kaçırmaz."

Gülüyorum ve o anda anlıyorum.

Dexter somurtmadığında, Patton tek çekici kişi değildir, ama *bu* benim ilgimi çeken bir düşünce değildir. Bunun yerine, sadece devasa ekranı inceleyerek

Nana'nın evine giden rotamızı gösteren bir harita var.

"Bu oldukça etkileyici. Buradaki tüm camları beğendim."

"O gece olanlar için özür dilemeliyim," diye sözümü kesti. Muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü ben aptalca bir şey söylemek üzereydim. "Ofiste olanlar için demek istedim."

"Ne, kardeşlerin mi? Zaten özür diledin ve sorun yok. Ama ağabeyinin beni çok sevdiğinden emin değilim."

"Archer hayatta üç şeyi sever ve bunlardan ikisi oğlu ve biradır. Diğer ise bana yeni bir kış deliği açmaktır." Dexter iç çeker, parmakları direksiyonu sıkıca kavrar, rahatlamadan önce eklemleri şişer. "Dansımızdan bahsediyordum, Juniper."

Oh, kahretsin.

"Tabii, tabii." Ellerimi sıkıca birleştiriyorum. "Ama bunu bir şeyleri kanıtlamak için yaptın, değil mi? Aslında işe yaradı..."

"Belki öyle, ama seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmıyorum. Sınırı aştım. Kahretsin, Archer ve Colt o anda ortaya çıkmasalardı, ben... Siktir, boş ver."

Oof.

Aynen öyle, yine başım dönüyor, kanım her saniye daha da ısınıyor.

Keşke gerçekten tarif edilemez bir şey yapsaydı.

O zaman ona bir daha böyle bir şeyin olmasını istemediğimi söyleyebilirdim. Hayatımıza devam edebilirdik ve bu bir şekilde daha kolay geliyor.

Ama hala sırtımın alt kısmında onun elini *hissede biliyorum*.

Geniş göğsünün sertliğini, bir kalkan gibi bana değdiğini hala hissediyorum.

Nefesinin dudaklarımı okşayarak baştan çıkaran bir dokunuş gibi hissettirdiğini ve onun orada, o kadar yakın ve öpülesi bir şekilde durmasının acı verici olduğunu hala hatırlıyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. Bana kaşlarını çatıyor, ama ben zorla gülümsüyorum ve yumuşak koltuğa yaslanıyorum. "Biliyor musun, oraya vardığımızda bana Junie demeye başlamalısın. Herkes bu ismi kullanıyor ve sen kullanmazsan garip olur."

"Tabii ki. Junie."

O söylediğinde takma adım tuhaf geliyor. Ama bu iyi bir tuhafılık ve içime işliyor, bir kedi yavrusu gibi beni okşuyor.

Bu gece havada bir çılgınlık var, bu sıcaklık boynumdan aşağı ve cildime doğru akıyor. Bunun suçlusu lüks koltuklar ve bu araçtaki

klima kontrolünü suçlayacağım.

"Senin bir takma adın var mı? Dex olabilir mi?" "Dex olur," diye cevapladı.

Burnumun ucunu garip bir şekilde ovuşturuyorum. "Ve, şey, muhtemelen el ele tutuşmalıyız."

"Junie, rahatla. Büyükkannene dünyadaki en harika gösteriyi sunacağız. Bana bırak," diyor, keşke bende de olsaydı dediğim bir özgüvenle, elini direksiyondan çekip koluma koyuyor. "Lise balosunu gayet iyi idare ettik. Bu hafta sonu, yetişkinler gibi davranacağız."

Derin ve titrek bir nefes alıyorum.

Tamamen titriyorum, özellikle de aklım onun kastetmediği müstehcen yerlere gittiğinde, ve onun güven verici sözleri *hiç* yardımcı olmuyor.

Açıkçası, Nana'nın nasıl biri olduğunu hiç bilmiyor. Ne kadar kendinden emin olursa olsun, her şeyi mahvedeceğimizden ödüm kopuyor.

Ancak trafik hafif ve yağmurda rahatça ilerleyen bir araba varken endişelenmek için fazla zaman yok.

Kısa süre sonra Nana'nın evinin önüne varıyoruz. Yağmur çiçeklerine iyi geliyor ve ön bahçesi canlı renklerle dolup taşıyor.

"Güzel ev," diyor, arabayı kapatıp arka koltuktan bir şemsiye alırken. "Orada bekle, gelip seni alacağım."

Bütün gece kızarmayacağımı düşünmekle ne kadar da yanılmışım. Bu centilmen davranışıyla, yanaklarım bir daha asla normal rengine dönemeyebilir.

Paniklemekten vazgeçemedim, Nana kapıyı açar ve Dexter söz verdiği gibi şemsiyeyi başına tutarak benim tarafıma gelirken el sallar. Mr. Darcy gibi küfürler savurarak kapımı açar.

Elini tutuyorum ve o da sıkıca tutuyor, başparmağıyla parmak eklemlerimi sertçe okşuyor.

"Güven bana, Junie. Düğün davetiyeleri için yardım etmek için kapını çalmak isteyecek."

...kendi söylediklerini
duyuyor mu? Bu büyük bir
sorun.

Bu gece kazansak da, kaybetsek de, berabere kalsak da, tüm bunlar bittiğinde Nana'yı nazikçe hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalabiliriz.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

"Hadi şunu bir bitirelim." Hızla dışarı çıkıyorum, parmaklarını benimkilerle dolmasına izin veriyorum. Nana'nın kapısına kadar olan yol sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor, ama

sonunda eşiğe ulaşıyoruz ve o bana her zamanki gibi kucaklayarak merhaba diyor.

"Bu karmaşada asla gelemeyeceğini sandım!" diyor sıcak bir şekilde. "Bu şehir, muson yağmurları mı istiyor, yoksa bazı günler bizi kemik beyazına kadar kavurmak mı istiyor, karar veremiyor."

"Bu Missouri yazının özelliği. İptal etmeyi aklımızın ucundan bile geçirmeyiz," diyor Dexter, her yönüyle çekici bir iş adamı gibi. "Sizi tekrar görmek çok güzel, Bayan Winkley."

"Oh, susun. Bana Jo deyin demiştim. Şimdi sizi yağmurdan kurtaralım." Bizi mutfağına götürür, masayı çoktan hazırlamıştır.

Ortada, ısıtıcı bir tavanın üzerinde bir tabak kaburga, yanında kremalı mısır ve sotelenmiş mantar, ayrıca büyük bir sırlı kasede onun meşhur biberiye aromalı çtır patatesleri var.

Midem suçluluk duygusuyla
guruluyor. O gerçekten bunun
için elinden geleni yaptı. Bizim
için.

Benim ona söylediğim büyük, aptalca bir yalan için.

Acaba cehennem, yaşadığımız bu yazdan daha az nemli midir?

Dexter yüksek sesle ısıık çalıyor ve gözlerini ovuşturuyor. Ses o kadar gerçekçi ki, şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Lanet olsun. Bu inanılmaz."

Nana'nın gülümsemesi yüzünü parçalayacak gibi. "İştahlı erkekleri severim. Ve en sevdiğin torununun kalbini çalan adamla tanışmak her zaman mümkün olmaz."

"Nana..." Beni bir koltuğa yönlendirirken kıvranıyorum. "Ben senin tek torunumum."

Bu doğru. Kuzenlerim erkek, eşleri her zaman Winkleys ailesiymiş gibi dedikodu yapsalar da.

"Bu seni daha az sevdiğim anlamına mı geliyor?" Nana, servis kaşığıını silah gibi sallayarak çok tehditkar görünüyor, ben de gülmek ve başımı sallamak zorunda kalıyorum, o da dikkatini tekrar patateslere çeviriyor. "Sanmıyorum."

Dexter yanıma oturur ve elini tekrar elime sokar. Ne zaman çekildiğimi bilmiyorum.

Avuç içim o kadar terli ki, utanç verici.

Tanrım.

"Bir şey içmek ister misin?" Nana, bana uzun bir kadeh şarap doldururken Dexter'a soruyor. Sinirlerimi yatıştırmak için hepsini bir dikişte içmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sadece şarap," diyor Dexter. "Bu gece araba kullanacağım."

Ona bir kadeh doldurup uzatır ve sonra dikkatini akşam yemeğini servis etmeye verir. Sanırım ölene kadar bunu yapmaya devam edecek, her zaman özenli bir ev sahibi, tamamen akşam yemeği partilerine odaklanmış ve herkesi daha fazlasını istemeye sevk eden, o kadar lezzetli yemekler servis eden.

Mutfak, hatırlayabildiğim kadarıyla evin odak noktası olmuştur ve sadece yemek pişirmek için değil. Burası anıların, sıkı çalışmanın, bitmeyen kahkahaların ve hayatın olduğu bir yer.

"Dexter, bana kendinden bahset. Junie tüm sırlarını göğsünde saklıyor, onları boğacağından korkuyorum," diyor Nana, tabağıma muhteşem patatesleri yığarken. Çok fazla, ama o böyle yapar. Aşırı yemek yiyip patlayacak gibi olmadan akşam yemeği bitmiş sayılmaz.

Bana yavaşça bakar.

Karar anı.

"İş hakkında pek konuşmuyoruz, değil mi tatlım?" Sevgi dolu sözler dilinden bal gibi akıyor. Histerik bir şekilde gülmeli miyim, yoksa alevler içinde kalmalı mıyım, bilmiyorum. Ya da bunun sıradan bir şey gibi davranmayı nasıl başarabilirim?

"Evet. Ne iş yaptığını neredeyse hiç bilmiyorum." Garip bir şekilde gülüyorum, şaka yapıyormuş gibi davranıyorum, ama Nana gerçeği bilseydi...

"Higher Ends International'ın kurucu üyesi ve sahibiyim," diyor Dexter, yüzlerce toplantıda kullanmış olduğu, cilalı bir özetle başlıyor. Onun lüks kiralama işini -ayrıntılı bir şekilde- açıklarken, ben de Nana'nın yüzünü her saniye incelemek için tabağıma inceliyorum, acaba buna inanıyor mu diye merak ediyorum.

Kaburgalar, Kansas City'yi gururlandıran bir sosla mükemmel pişirilmiş. Nana'nın kasabanın en iyi füme et dükkanlarına ucuza sağladığı turtalar, barbekü ustaları onu kendilerinden öğrenmesi için davet ettiğinde gerçekten karşılığını verdi.

Patatesler de, tam kıvamında biberiye ile çıtır çıtır. Yanında biraz ev yapımı aioli sosu, ağzımı sulandırıyor.

Kendini aştı, ama her zaman böyle yapar.

Keşke bunu huzur içinde tadını çıkarabilsem...

Dexter konuşmasını bitirip, kardeşlerine ortak başarıları için isteksizce biraz övgü verdikten sonra, ellerini birleştirip şükran duası ediyor.

Yanağımı ısırıp ona bakıyorum, ama yüzünde hiçbir ifade yok. Sadece saygıyla başını eğiyor.

"...Tanrım, iyi et, Amin ve hadi yiyelim!" Nana, ikimize bakarak kurt gibi bir gülümsemeyle sözlerini bitirir. Eski kafalı olabilir, ama geleneklerini eğlenceli hale getirmeye çalışır. "Çabuk olun ve tabaklarınızı temizleyin. Daha çok var."

"Seve seve," diyor Dexter, kaburgadan eti ayırıp ağzına atıyor.

Onun gerçek bir tutkuyla yemek yemesi, benim tahmin ettiğim gibi mükemmel bir şekilde nazik davranarak tabağından yemek yememesi, tuhaf bir şekilde sevimli geliyor. Nana'nın da bunu takdir ettiğini biliyorum, Dexter'ın yemeği hızla yok olurken onaylayarak başını sallıyor.

Ben de ona katılıyorum, patatesleri tıkınıyorum, Nana ise şirketi hakkında birkaç soru daha soruyor. Tabii ki.

Muhtemelen, sonunda benden daha iyi iş yönetimi bilgisi olan biriyle çıkmamdan çok memnun.

"Görünüşe göre çok sorumluluğun var," diyor. "Biraz," diye onaylıyor. "Her zaman güzel olmuyor, ama idare ediyorum."

"Belki sen ve Junie, Sugar Bowl için büyük planları hakkında konuşabilirsiniz." Nana çatalıyla beni işaret ediyor.

Ah.

Acı bir gülümsemeyle, "Sanırım zararı olmaz. Fırsat kapımızı ç aldığında..."

"Aslında, iş ve özel hayatımızı karıştırmamaya çalışıyoruz." Dexter bana bakar. Bana bir çıkış yolu sunduğunu anlarım. "Gelecekte, kariyerlerimiz hakkında daha fazla konuşacağız. Şu anda, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyoruz. Katı programlarımızla bunu bulmak her zaman kolay olmuyor, ayrıca kim iş hakkında konuşmak ister ki?"

İyi kurtardın, Büyük Balık.

"Ah, tamam. İkiniz nasıl tanıştınız?" diye sorar Nana. "Junie hiç anlatmadı." Tanrım.

Dex bana bakıp gülümserken, ben de bu soruyu cevaplamamı beklerken şarabımdan büyük bir yudum alıyorum.

"Geçen kış Nelson-Atkins müzesinde tanıştık," diyorum dikkatlice. "Meğer o modern sanatın büyük bir hayranıymış."

"En sevdiğim eseri hayranlıkla incelerken yanıma geldi ve yüzüme karşı onu aşağıladı," diyor açıkça. Ona sert bir bakış atıyorum. Bu planın bir parçası değildi. "O

bana modern sanatın ne olabileceğini anlattın, ne demiştin, Junie?" Onun ofisinde yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

"Uh, hayal kırıklığı yaratan? Renkli ama kafa karıştırıcı? Ne diyebilirim ki, anlamak için psikoloji diplomasına ihtiyaç duymadığım güzel resimleri daha çok seviyorum..."

"Evet, aynen öyle. Ve ben dedim ki..."

"Ormana yürüyüşe çıktığımda her şeyin bana açıklanması gerekip gerekmediğini sordun. Bazı sanat eserlerinin, tıpkı doğa gibi, kendi anlamlarına sahip olacak kadar soyut olabileceğini ısrarla savundun. Sonra ben öfkelenip sana ne kadar yanıldığını söyledim."

"İlk beş dakikada ona aşık oldu," diyor ve Nana'ya sert bir bakış atıyor.

Nana çılgınca kahkaha atıyor.

"Anlamadım?" Çatalımı ona doğru uzatıyorum. "Bana kahve içmeye davet eden sendin!"

"Evet. Monet ve Van Gogh'dan sonra her şey hakkındaki ilkel görüşlerini düzeltmesi gereken biri vardı."

"Ah, tabii, *bu* yüzden bana çıkma teklif ettin." Kafamı sallıyorum.

Yüzü gevşer ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşan hafif bir gülümseme belirir. "Hayır. Seni davet ettim çünkü senin önem verdiğin şeyler için heyecanlanmanı seviyorum. Çoğu insan bunu asla yapmaz."

Yüzüm kızarıyor.

Tanrım, yine *kızarıyorum*.

Nana yeniden kahkahalara boğulur.

Bunu telafi etmek için, şarabımın kalanını içip kendime bir bardak daha dolduruyorum. Evet, bu geceyi atlatabilmemin tek yolu tehlikeli miktarda cabernet içmek.

"Kaburgalar harika, Jo," diyor Dexter, neyse ki patatesle boğulmadan önce dikkatini başka yöne çekiyor. "Junie'nin işinde neden bu kadar doğal olduğunu anlamak kolay."

"Oh, fırıncılık her zaman onun kalbini çalmıştı. Play-Doh'dan kurabiye yapmaya başladığından beri Sugar Bowl'da çalışmak istiyordu. Öyle değil mi, Junie?" Nana bana gülümsüyor, muhtemelen bana iyilik yaptığını düşünüyor. Ama çocukluğum hakkında ne kadar az konuşursak o kadar iyi, özellikle de iç karartıcı konulara girmeden önce.

"Her zaman." Zorla gülümsüyorum. Diğer hayallerim hiç de *somut değildi*.

Ve ben yemek yapmada, özellikle de pasta yapmada iyiyim. Yaptığım işlerle gurur duyuyorum, müşterilerin Sugar Bowl'un büyüsunü ilk kez tattıklarında gözlerinin parlamasından gurur duyuyorum.

Sadece insanları mutlu etmenin, ezici bir sorumlulukla birlikte geleceğini hiç düşünmemiştim.

Rahatsızlığımı hisseden Dexter, konuşmayı yemek ve sevdiği barbekü mekanları üzerinde tutuyor. Kremalı mısırı ısıyorum, onun burada olup parçaları toplayacağına çok seviniyorum.

Kısa öfkeliğini kontrol altında tuttuğunda ne kadar sakin olduğunu fark etmemiştim.

Kaç tane sosyal ortamda böyle oturup, her zaman doğru şeyi söylemek için çaba harcamak zorunda kaldı acaba?

Ne kadar zorlayacağını, sesini ne kadar sıcak tutacağını çok iyi biliyor, yemeği övüyor ve Nana bu şehirde tanıdığı tüm barbekü yıldızları hakkında konuşurken sıcak bir şekilde dinliyor.

Biraz kıskançlıkla, bu onun etkilemek zorunda kaldığı ilk büyükanne mi diye merak ediyorum, yoksa bunu başka birçok kadının ailesinde de denemiş mi?

Muhtemelen sahte bir ilişki için ilk kez büyülemek zorunda kaldığı kişidir.

En azından bir şeyde ilk olabilirim.

Nana boş tabağını kaldırırken hiçbir şey söylemiyor, ama şarabımı tekrar doldurup tatlıyı getiriyor.

Dexter'in yüzünün düşmesini görerek gülmemeye çalışıyorum.

Karakterinden çıkmak üzere, tarafsız bir ifade takınıyor ve uzun zamandır biriktirdiği somurtkanlığını zorla bastırıyor. Ağzının köşeleri gerginleşiyor. Pastayı yemek yerine yumruklamak istermiş gibi bakıyor.

Mucizevi bir şekilde, Nana bunu fark etmiyor.

"Daha var," diyor Nana gururla. "Junie'mle birlikte tatlıları ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden üç klasik tatlı yaptım."

Gözlerim masadaki tatlılara kayıyor.

Çikolatalı kek. Vişneli turta. Bola de Berlim — kremayla doldurulmuş Portekiz donutları. Bilirsin, normal donutlar ona yeterince tatlı gelmezse diye.

Kendime bolca çikolatalı kek alıyorum ve Nana ona üç tatlıyı da içeren bir tabak uzatıyor.

Dexter, brüksel lahanası yığınınına bakan küçük bir çocuk gibi sevinçle tatlılara bakıyor.

"Bir fırıncıyla çıktığın için heyecanlanmıyor musun?" diye soruyorum, sesim şeker gibi tatlı.

Kapa çeneni, diyor şeytani gözleri, sonra Nana'ya sahte bir gülümseme atıyor.

"Çok lezzetli görünüyor. Evet, ben çok şanslı bir adamım. Bazen buna inanamıyorum," diye mırıldanır.

"Ye bakalım, genç adam!" Nana, kendisi için bir çörek alıp, normalde bana ayırdığı aynı sevgi dolu bakışla onu izlerken, onu teşvik eder. "Her zaman daha fazlası vardır. Bu evde kimse senin tatlı sayını takip etmiyor, canım."

"Hiç tahmin edemezdim," diyor sert bir sesle. "Bunlar harika görünüyor, ama ana yemekten sonra daha fazlasını yiyebileceğimi sanmıyorum..."

Muhtemelen zihninde hesap yapmaya başladığını, fazla kalorileri yakmak için ne kadar terlemesi gerektiğini hesapladığını bilerek, gülmekten kırılmak üzereyim.

Muhtemelen pazarlamaya da bu şekilde yaklaşıyordur.

Kahretsin, bana da bu şekilde yaklaşmıştı, değil mi?

Hatalı hesaplamalar.

"Dexter, bayanı duydun. Ye," diye şakacı bir şekilde fısıldıyorum ve pastamdan büyük bir ısırık alıyorum.

Mmm.

Nana, onu ağızda iyi bir fudge gibi eritmeyi çok iyi biliyor. İçimdeki basit sürtük de diyebilirsiniz, ama bu onun yaptığı tatlılar arasında en sevdiğimdir.

Bir sonraki ısırığımda Dexter da bana katılır ve donutu keser.

Onun için şunu söylemeliyim ki, yüzünde tiksinti ifadesini gizlemeyi çok iyi beceriyor, ama onu Forrest Haute ile gördüğümünden beri bu kadar gergin görünmemişti.

"Çikolatalı kek en sevdiğimdir," diyorum ve iyi niyetli davranmak için tabağından bir çatal daha alıyorum. Bana sonra teşekkür etmeli, çünkü buradaki en tatlı şey bu. Bunun için maaş zammını hak ediyorum.

"Sen her zaman çikolata delisiydin." Nana bana gülümser.

"Sadece sen en iyisini yapıyorsun diye, geçen Noel yaptığın kakao trüfleri gibi çok bitter olanları bile. Genelde çok acı olurlar ama seninkiler tam kıvamında, Nana."

"Evet. Tam kıvamında," diyor Dexter, çiğnemedi bir lokma saf fudge yutuyor.

Gülümsememi saklıyorum.

Eminim şimdi, daha önce yemeği bu kadar övmemesi gerektiğini düşünüyordur.

"Söylesene," diyor Nana, ellerini birleştirip Dexter'a bakarak. "Torunum için planların nedir?"

Neredeyse kekimi tükürecektim.

"Nana! Bu kadar açık sözlü olamazsın," diye fısıldıyorum.

"Bu yaşa geldiğinde yapabilirsin ve yapacaksın da, tatlım. Bir gün anlayacaksın. Yetmiş yaşından sonra, insan lafı dolandırmaktan bıkar."

Aman Tanrım, işte bu.

Benim sonum.

Ayrıca, aynı soruyu Liam'a sorduğunda, onun verdiği ve bugüne kadar aklımdan çıkmayan cevabı da korkunç bir şekilde hatırlıyorum.

Neden mi onunla evlenmek istiyorum, Jo. Bu çok açık değil mi?

Dexter ona benimle evlenmek istediğini söylerse, öleceğim. Bu bir 9-1-1 acil durumu gibi olacak.

Ayrıca, Nana'nın umutlarının tekrar yıkılmasını görmeye dayanamam.

Kuzenlerimin çirkin fısıltılarına ikinci kez katlanmak, her şey bittiğinde üzgün ve sempatik bakışlara, nazik olması gereken ama sadece sinir bozucu gelen "bir gün erkeğini bulacaksın" şeklindeki gülümseyen güvencelere katlanmak.

Dexter bana hafifçe kaşlarını çatıyor, kaşlarının uçları birbirine yaklaşıyor. Bu ifade gözlerinde de yansıyor.

Kafamı sallamaya cesaret edemiyorum. Nana, sanki evrenin anahtarını elinde tutuyormuş gibi izlerken olmaz. İçim donuyor.

"Peki," diyor yavaşça, hala bana bakarak, "Junie oldukça özel biri, değil mi?"

Lütfen, yalvarırım, düşüncelerimi onun kafasına aktarabilmeyi diliyorum. Lütfen evlilikten bahsetme.

"Altı aydır birlikteyiz," diye devam etti, kolunu sandalyemin arkasına atarken Nana'ya bakarak. "Sen çok sevimli bir kadınsın, Jo, ve sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapamam. Henüz gelecek için büyük planlar yapmadık. Bir gün öyle bir gün gelebilir, ama biz bugüne odaklanıyoruz. Ve şu anda, birlikte vakit geçirmeyi seviyoruz. Değil mi, Junie?"

"H-haklısın," nefes nefese söylüyorum. Tanrım, burası birden çok sıcak oldu.

Dex'in kolu omuzlarıma hafif bir baskı uygulayarak burada olduğunu hatırlatıyor.

Elinden gelen her şeyi yapıyor.

O burada, tüm kalbiyle rolünü oynuyor ve Nana'ya nazik davranıyor, böylece benim tarafımdaki anlaşmayı yerine getirebilecek ve hatalarını düzeltebilecek.

Kalbim kabarıyor.

"Hmmm. İlginç bir cevap," diyor Nana, sandalyesine yaslanarak. "Sanırım şimdilik seni buradan av tüfeğiyle kovmak zorunda kalmayacağım. Junie'ne iyi davranırsan, bana da iyi davranırsın ve bu akşam gördüğüm kadarıyla, bayım, onu nasıl güldüreceğini biliyorsun."

Gerginlik o kadar hızlı dağıldı ki, sanki kendi bedenime geri dönmüşüm gibi hissettim.

Vay canına.

Başardık.

O, onun sahte erkek arkadaş rolünü yuttu.

Ondan hoşlanıyor.

Uzun vadede bu, her şeyi daha da kötü hale getirir. Ama bu gece, ihtiyacımız olan zafer bu.

"Junie, canım, gel de yeni bir şarap şişesi bulmama yardım et." Nana masadan kalkar ve beni çağırır.

Dexter özlem dolu bir bakışla kolunu çekiyor ve ben de onun kiler odasına giriyorum. Arkamdan sürgülü kapıyı kapatıyor.

"Tamam, hadi dinleyelim. Gerçekten ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Oh, o *harika!*" diye fısıldar. "Onun gibi bir adamı elinden kaçırmaya cesaret etme, hanımefendi."

İç çekerim.

Mükemmel bir illüzyon yaratmanın dezavantajları olduğunu söylemiş miydin? "O Dex," diyorum basitçe.

Çok ikna edici. Harika oyunculuk, Junie.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bana biraz gençliğindeki büyükbabanı hatırlatıyor," diyor, ellerini birleştirip yüzünde hayran bir ifadeyle.

Olamaz. Şimdi de ona en yüksek övgüler yağıdırıyor.

Büyükbabam ben çocukken öldü, bu yüzden pek hatırlamıyorum. Sadece kafamın arkasında güneşten solmuş garip bir anı var. Ama birbirlerine bakışlarını ve büyükbabamın ölümünden sonra büyükannemin yüzünde görmediğim o canlı gülümsemeyi hatırlıyorum.

"Olamaz," diyorum, neredeyse alışkanlıktan.

"Evet, evet." Şarap dolabını açar ve şişeleri karıştırmaya başlar. "Gençsin, aşıksın ve yaşlı büyükannenizi kışkandırıyor." "

Sonra onu görüyorum.

Hızla hareket ederek gözünün köşesinden bir gözyaşı siler.

Anında ikiye bölünürüm.

Aniden rol yapmayı bırakıp itiraf etme, dizlerimin üzerine çöküp aptallığımı itiraf etme, Dexter Rory'ye *hiç aşık olmadığımı* söyleme isteği duyuyorum.

Neredeyse konuşmuyoruz bile.

Normal bir flört durumunda, şekerin şeytan tozu olduğunu söylediği anda eşleşmeyi iptal edeceğim türden bir adam olurdu.

Ama ben, Juniper Winkley, korkunç bir korkakım.

Dürüstlüğüm bana her şeyimi kaybetmeme ve Dexter Rory'ye her kuruşunu geri ödememe, Sugar Bowl'u hiçbir yerde bırakmama mal olsa bile, bu, Nana'nın büyükbabamın ikinci kez geldiğini sandığı anda onunla yüzleşmek kadar korkutucu olmazdı. Eğer ona oyun oynadığımızı anlarsa...

Gözlerim yanıyor.

O ayağa kalkıp, elinde bir şişe yaban mersini şarabı ile dönüp giderken, ben aptal ağzımı kapalı tutmaya karar veriyorum. "Onun damak tadına göre çok mu tatlı?"

"Ölmez," diyorum ona. "Bu şarabı sonbaharda içtiğimiz için sende olduğunu unutmuşum. Harika seçim."

Dexter'ın atmosfer kontrollü şarap mahzeninde sakladığı ambrosia kadar lüks veya nadir bir şey değil, ama o araba kullanıyor. Beğenmezse, fazla içmez.

"Emin misin, Nana? Büyükbaba..." Duruyorum. Adam oldukça huysuz biriydi, ama bunu söylemek istemiyorum. "Bence onlar farklıydı. Aralarında bir bağlantı olduğunu düşünmene şaşırdım."

"June bug, o sana büyükbabanın bana baktığı gibi bakıyor. Gözlerinde açıkça görünüyor." Bana göz kırptı. "Paul'un beni mutlu ettiği kadar seni mutlu edecek birini bulamayacağından endişeleniyordum."

O bunun yarısını bile bilmiyor, ama ben de onu mutfağa ve sonra Dexter'ın telefonu ile beklediği masaya kadar takip etmekten başka bir şey yapamıyorum. Bizi gördüğü anda telefonu masaya bırakıyor.

Büyükbabamın fotoğraflarını görmüştüm.

Eski fotoğraflar, ama onun yüzünü hatırlayabilmemin tek nedeni onlar. Belki de benzerlik tamamen yanlış değildi. O da siyah saçlıydı ve gökyüzü gibi parlayan mavi gözleri vardı.

Dexter'ın gözleri bana daha çok denizi ve onun sonsuz gizemlerini hatırlatıyor. Bazen karanlık, bazen fırtınalı, okyanusun her zaman taşıdığı gizli tehdit gibi

ama şimdi olduğu gibi gülümsediğinde, neredeyse parıldıyor.

Evet, bunu şaraba bağlayalım.

Onun saçmalıklarına da inanıyorsam, resmen çok fazla içmişim demektir.

Ama Nana bana bir kadeh daha doldurduğunda itiraz etmiyorum. Etrafımdaki dünya ne kadar bulanık ve sıcak hissettirirse, beni yiyip bitiren suçluluk duygusunu o kadar kolay atlatabiliyorum.

Dexter'ın pastayı bitirmesini izlemek için kalıyor - kim bilebilirdi ki o bir mazoşist - ve sonra hayatımda gördüğüm en sahte atlayışı yapıyor.

"Aman Tanrım!" diyor. Bunun bir hile olduğunu anlamam için başka bir neden daha: Onun bunu içtenlikle söylediğini hiç duymadım. "Tucson'daki büyük teyzen Mary'yi aramam gerektiğini fark ettim. Kilise için bir sürü limonlu turta hazırlamaya çalışıyor ve benim tavsiyemi istiyor. Şimdi gitsem sorun olur mu? Bu mevsimde bahçe çok güzel ve yağmur da durdu, eğer siz çocuklar dışarı çıkmak isterseniz."

Bu da bir yalan, ama Nana'nın bahçesi yılın her mevsiminde harikadır.

Bizi arka bahçeye, verandanın etrafına ve ağaçların üzerine asılı küçük altın renkli ışıkların altına gönderdiğinde, planını anlamaya başladım.

Bu gece plan yapanlar biz olabiliriz, ama yalnız değiliz.

Nana burayı *romantik* görünmesi için dekore etti. Bunu bizim için yaptı.

Belki de Dexter'ın ona samimi olduğunu ikna etmek için verdiği mücadele kadar, o da Dexter'ı ikna etmek istiyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Özellikle Nana arkamızdan arka kapıyı çarparak kapattığında ve sadece Dexter ile ben verandada garip bir şekilde dururken, ışıklar onun yüzüne altın rengi bir ışık saçarken.

Biraz fazla yakınız, ama uzaklaşacak gücüm yok. Dünya biraz sallanıyor.

Şaraptan bir yudum daha alıyorum, elimden kaymasın diye parmaklarımı kadehin sapına doluyorum.

"Yaban mersini olayı için üzgünüm."

"İçilebilir," diyor omuz silkerek, kadehini bitirirken. "Ve... onun için de, sanırım." Bir yudum daha. "Nana bazen çok fazla olabiliyor." O kadar içten gülüyor ki, beni titretir.

"Özür dilemeyi bırak, Junie. Ölüm pastası bir yana, o dürüst ve sevimli biridir. Bu, çoğu insan için söyleyebileceğimden çok daha fazla. Vay canına.

Neden bu kadar samimi geliyor?

Ona pislik gibi davranmamasını söyledim ama... o kadar uzun süredir iyi adam rolünü oynuyor ki, rol yaptığımızı unutmuş gibi. Ve yıldızları çevirerek Nana'nın kalbini kazandı.

"Tatlıyı zorla yediğin için teşekkürler. Gerçekten iyi iş çıkardın! Bunun için üzgünüm ama içimden bir ses, spor salonunda bir şeyler parçalamaktan hoşlandığını söylüyor." Sesime eğlence karışıyor. "Dürüst olmak gerekirse, sonunda başarabileceğinden emin değildim."

O, başını sallayarak burnunu çeker.

"Fudge çok zordu. Beni askeri tayınlarla yaşamak zorunda olduğum günlere geri götürdü. O pisliklerin kitlelere doldurduğu puding iğrençti. Çok kireçli ve aşırı tatlıydı. Yine de, gecenin en kötü kısmı buysa, kolay atlattık sayılır."

Ve öyle oldu. İnanılmaz bir şekilde.

Geri kalanı - el ele tutuşmak, rol yapmak, sürekli yalan söylemek - yaptığımız şeyden tam olarak zevk almadım, ama beklediğimden daha kolaydı.

Dex'in araya girip, benim koca ağzım bizi daha fazla belaya sokmadan beni kurtarması da öyle.

"Artık arkadaşını kandırmak daha kolay olacak," diyorum. "Senaryomuz ve çift gibi davranma konusunda iyi bir tecrübemiz var."

"Fena değildi," diye onaylıyor. Işıklara bakarken sesinde gerçek bir şaşkınlık var. "Sanırım büyükannen burada son bulmamızı umuyordu."

"Sanırım isteyerek gitmezsek bizi zorla gönderecekti." Yağmurdan sonra kısmen destek, kısmen sıcaklık için koluna yaslanıyorum. "Ama nefes almak için bir dakikanın olması güzel, değil mi?"

O başını sallarken aramızda sessizlik hakim oluyor, ama önceki gibi garip bir sessizlik değil.

Ateş püsküren huysuz gibi davranmayı bıraktığında, onunla konuşmak o kadar da zor değil.

Çoğu insanla konuşurken, her zaman söyleyecek bir şey ararsınız, ama Dex benim kadar sessizlikten rahatsız olmuyor gibi görünüyor.

Şarap kadehimi yanımızdaki veranda masasına koydum.

"Bana bir şey söyle," diyorum, alkol beni cesurlaştırıyor.

"Evet?" Bana şüpheli bir bakış atıyor.

"Neden hala evlenmedin? Ya da en azından bir model haremiyle meşgul olmuyorsun. Kardeşinin bir çocuğu olduğunu gördüm. Zengin erkeklerin çoğu böyle yapmaz mı?"

"Archer şu anda kimseyle birlikte değil. Hayatı karmaşık." Dönüp bana tüm dikkatini verir, dudaklarında acı bir gülümseme belirir. "Zengin erkeklerin ne yaptığını sen nereden bileceksin, tatlım?"

Yine o aptal lakap.

Yanaklarım kardinal kuşları kadar kızardı.

"Bilmiyorum." Elimi beceriksizce salladım. "Sadece, sen sürekli çalışıyorsun, ama kadınlar peşinde koşuyor olmalı. Özellikle de genç ve yakışıklıysan."

"şu anda genç ve yakışıklı mıyım? Beni sevmeyen bir kadından büyük bir övgü. Ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur." Kaşlarını kaldırdı.

Aman Tanrım. Büyük ağzım sonunda sihrini gösteriyor, sadece biraz gecikti. "Hayır, geri alma," diyor, ben havayı yüzüne çok yaklaştırırken bileğimi yakalıyor.

"Hoşuma gitti." "şimdi utandım."

"Öyle olma, Junie. Çok fazla endişeleniyorsun." Ofiste gördüğüm aynı açgözlülükle yüzüme bakıyor. "Kafama silah dayansa —ve şu anda elinde bir tane var—senin daha genç ve çok seksi olduğunu düşünüyorum," diye homurdanır.

Diğer eli beni dengelemek için belime iner.

Gözlerimi acınacak bir şekilde deviriyorum. Evet, kesinlikle sarhoş olmak üzereyim, ama *o kadar da* sarhoş değilim.

Dexter Rory'nin beni gerçekten çekici bulduğu tuzağına kesinlikle düşmeyeceğim.

"Söylesene Junie, neden biriyle çıkmıyorsun?"

"Sadece... meşgulüm," diyorum ona. "Sakin bana, senin de bahanen bu mu deme?"

"İşler çok yoğun. Her dolar için mücadele edip, başını su üstünde tutmak için çabalarken başka bir şeye zaman kalmıyor."

Aramızda dünyalar kadar fark varken benim durumumu düşünmesi ne kadar cömertçe.

"Evet. Sanırım bazen o kadar da farklı değiliz." O kolunu belime dolarken ben de ona yaklaşıyorum ve fısıldıyorum, "Tabii ki sen çok zenginsin, ben değilim."

"Henüz değil."

Hay aksi. şarap olmasa bile, şu anda oldukça inandırıcı geliyor.

Omzunun üzerinden perdelerin hareket ettiğini görüyorum.

Dexter arkasına bakıyor ve ben elimi çenesine koyup onu nazikçe bana doğru çeviriyorum, kısa, koyu sakallarını okşuyorum.

"Bana bak. Onun bizi gözetlediğini bildiğimizi ona belli etme!" Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Bu çok saçma. "Biz aşık bir çiftiz ve özel bir an yaşıyoruz, unuttun mu?"

Sonra olanlar olur.

Kocaman kolu sıkılaşıyor ve diğer eli yüzümü okşar.

Gözlerindeki mavi ateş, beklentiyle midemi sıkıştırıyor ve o eğildiğinde, nefesi dudaklarımın üzerinde çiçek açarken, göğsümü sıcaklık kaplıyor.

Evet, bu sadece alkolün etkisi, şarapın etkisi olmalı, ama yemin ederim ki hayatımda hiç bir erkeği bu kadar istememiştim.

Ve bu korkunç bir düşünce — ama onun söylediği şey kadar korkutucu değil daha korkutucu.

"Bana yardım et, tatlım. Bu kadar yol kat ettik, bırakmak için bu kadar uzağa gelmedik. Büyükannemize, yaşlı kalbini attırmaya devam edecek bir gösteri sunalım." Ne demek istediğini anlamıyorum.

Beni kendine çekene kadar.

Kollarımı boynuna dolayana ve dudaklarımız birbirine değene kadar.

Elini saçlarımın arasına kaydırıp, parmaklarını beni kendine çekecek şekilde dolayana kadar ve tüm ruhunun ağırlığıyla öpene kadar.

TATLI KAOS (DEXTER)

Lanet olsun, aklım nerede?

Görünüşe göre, beni zaten düşmekte olduğum uçuruma daha da derinlere sürükleyecek bir gerçeğe takılmış durumda.

Juniper Winkley'in tadı lanet olasıca *ilahi*.

O, ilk gördüğüm anda nefret etmediğim ilk tatlı şey olabilir.

Dilimde kalan şarabın ince tadı, çikolatanın kalıcı tatlılığı
çikolatanın kalıcı tatlılığı, inlemesinin narin titremesi.

O, ıslak bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş hali gibi, kollarımda yumuşak ve esnek, ağzı benimkine karşı, damarlarımda akan aynı açlıkla hareket ediyor.

Bu ana kadar onu ne kadar istediğimi bilmiyordum.

Kadınlar normalde benim zayıf noktam değildir.

Juniper gibi her duyumu ele geçiren bir kızla hiç tanışmamıştım. Tırnaklarını saçlarımda gezdiriyor ve beni kendi yıkıma doğru çekiyor — ve lanet olsun, ben de bunu istiyorum.

Aslında istediğim şey onu eve taşımak, duvara atmak ve inlemeleri müzik gibi olana kadar vücudunun her bir kıvrımını ve pürüzsüz çizgisini keşfetmek.

Onun ağzından çok daha fazlasını istiyorum.

Onu sahiplenmek istiyorum.

Beni öldüresiye sik, *onu* istiyorum.

Elimi ensesine kaydırıp başını geriye doğru eğdiğimde çıkardığı yırtık ses beni granitten daha sert yapıyor.

Sakin ol lan, seni deli maymun, diye uyarıyor bir ses.

Vicdan denen o küçük şey, tam da zamanında, şehvetim silahlı bir el bombası gibi patlamadan önce iğneyi yerine takıyor.

Evet, biliyorum.

Bu hatayı geri almam imkansız hale gelmeden sakinleşmem lazım.

Şu an kesinlikle doğru zaman değil.

Onun büyükannesi için sahnelememiz gereken gösteriyi unutmak çok kolay olduğunda değil.

Kendi yıkımımıza umutsuzca aşık, birbiriyle savaşıyor iki dil olduğumuzda olmaz.

Bu *bir hayal* olduğunda olmaz.

Hırlayarak uzaklaşıyorum, tükenmiş ciğerlerime hava çekiyorum.

Junie neredeyse benim kadar ağır nefes alıyor. Gözlerini kısarak bana bakıyor. Dudakları şişmiş, onu ısırmam için bir davet ama ben kabul edemem.

Yine de aptal parmağımı alt dudağına sürmekten kendimi alamıyorum.

Nefesinin kesilmesi, onu tekrar öpmek istememe neden oluyor.

Siktir, bu nasıl oluyor?

Ben aşkın nereye varacağını bildiğim için ona hiç ilgi duymayan yetişkin bir adamım.

Aşkın kalbi nasıl paramparça ettiğini gördüm. Annemle geçirdiğim uzun geceleri, yatağının yanındaki şezlongda oturup onu kendi iblislerinden koruduğum geceleri nasıl unutabilirim ki?

Yıllar önce kendimi kontrol etmeyi öğrendim, ama yine de vahşi bir hayvan gibi davranıyorum.

Junie gözlerini kırptırarak yüzündeki şaşkınlığı gizlemeye çalışıyor ve nefesini tutarak eve bakıyor.

"Oh. Oh, kahretsin. Um, bu Nana için fazlasıyla yeterliydi..." diye fısıldadı ve beni sıkıcı gerçekliğe geri döndürdü.

"Henüz ikna olduğumu sanmıyorum," diye homurdanırım, yüzünün kızarmasını severek. "İçeri girmek ister misin?"

Evet de.

Ben geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce söyle şunu.

"E-evet. Bana bir saniye ver. Nefes almam lazım."

İkimiz de aynıyız.

Benim de heyecanım geçmesi için biraz zamana ihtiyacım var, çünkü kanım hala sıvı ateş gibi ve vücudumu Junie'yi deli gibi becermeyeceğim konusunda ikna etmem gerekiyor.

O sahte bir öpücüktü.

Gerçek değildi.

İyi bir şey yoktu, ama beni arzuyla titretmiş olması dışında.

Yanağına dokunuyorum - aptalca, biliyorum - ama ellerim dolaşmak istediğinde kendimi tutamıyorum.

Her yerine. Uyanık olduğum her dakika. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Ölmem," diyor, parmak uçlarıyla elimdeki izi silerek. "Sadece... Vay canına. Sende böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Gülüyor ve ben onun pek de ayık olmadığını hatırlıyorum.

Ayrıca burada sürprizlerle dolu bir aptal olduğumu da biliyorum.

Sözde sorumlu, akli başında olan, ama sonunda hiç de öyle olmayan kişi.

"Vay canına, bu yetersiz kalır," diye katılıyorum.

Bu ışıktaki çok çekici görünüyor ve dudaklarını yalama şekliyle... Kahretsin, sanki hala beni tadını alıyormuş gibi ve bunu bilmemi istiyor gibi.

—Aklımın son parçasını kaybetmeme üç saniye kaldı.

"Hazır mısın?" diye soruyorum. "Sanırım telefon görüşmesini bitirmiştir."

Yüzü buruşuyor. "Cidden, Nana'nın bu gece yaptığı tek arama, ailede herkese yeniden biriyle çıktığımı söylemek için. Garanti ederim."

"Destekleyici bir ailenin olması güzel," diye alay ediyorum.

Kafasını sallar ve eve geri dönerken koluna girer. "Destekleyici, yargılayıcı ve dedikoducu tavuklar gibi. Seçimini yap."

Omuz silkiyorum. "Nana'n çok sevimli görünüyor, Şeytan'la yaptığı şeker anlaşması bir yana." Yine gülüyor.

Yine lanet bir hata.

En azından gerginlik azalır ve bunun doğru bir şey olduğunu biliyorum.

Winkley ailesinde daha fazlası olduğuna eminim - babası yok gibi görünüyor ve annesinden de bahsedilmiyor - ama bu beni ilgilendirmez.

Sikim bu kavramı anlamamış olsa da, sınırlara saygı duymaya başlamamın zamanı geldi.

"Bahçeniz çok güzel. Mavi çiçekleriniz annemi kışkandıracak," diyorum Bayan Winkley'e, içeri girerken ve o bizi mutfakta karşılar.

"Oh, evet. Mağazayı Junie'ye devrettiğimden beri bu benim tutkularımdan biri oldu. Ellerimi bir şekilde kirletmem lazım," diyor Jo, gençken muhtemelen çok çekici olan bir gülümsemeyle.

Junie'nin bu özelliğini nereden aldığını anlayabiliyorum.

Birkaç dakika daha kalıyoruz, onu eski moda bir oturma odasına kadar takip ediyoruz, Junie dikkatimi dağıtan bir sıcaklıkla bana yaslanıyor, sonunda Jo Winkley bizi bir dizi kucaklama ve öpücükle uğurluyor ve ben Junie'yi araca geri götürüyorum.

Ben arabayı sürerken o başını koltuğa yaslar.

"Huh," diyor, nefes vererek. "Beklediğimden daha iyi geçti."

"Çok ikna ediciydin."

"Senin yardımın olmasaydı kaybolurdum." Bana bakıyor, yüzü ekranın loş ışığından yapay bir şekilde solgun, gözleri çok koyu. Lanet olsun, şu anda o elbiseyle, göğüs dekoltesini ve sonsuz uzunluktaki düzgün bacaklarını hafifçe gösteren o elbiseyle, her türlü çekiciliğe sahip.

Şu anda kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Hafif tuttuğun için teşekkürler. O sana o tatlı tabağını verdiğinde ciddi kalmakta zorlandım," diyor, bulaşıcı bir kahkaha atarak. "Sanki bir tabak örümcek yemen gerekiyormuş gibi görünüyordun."

"Benim durumumla dalga geçmene izin verdiğim için şanslısın," diye karşılık veriyorum.

"Hey, fudge kekinden biraz aldım!" Bana bakarken başını koltuğa hafifçe yasladı. "Bunun karşılığında zam almam gerek."

"Bir sonraki siparişte büyük bir bahşış bırakacağım," diyorum kuru bir şekilde. "Cimri," diye fısıldıyor.

"Fudge'ı boğazına tıkmak Normandiya sahillerini ele geçirmek gibi bir şey değildi ve senin yardımın da Purple Heart madalyası almaya değer bir şey değildi," diye homurdanırım.

O yine dayanılmaz bir velet gibi güldü. Bu sefer ben de güldüm.

Arabada bir saniye boyunca karışık kahkahalarımız yankılanır, sonra kendime gelirim.

En son ne zaman böyle gülmüştüm? Ben aslında ne yapıyorum?

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, onun binasının önüne park edip motoru durduruyorum. Gökyüzü gürültüyle açılıyor ve arabaya bir akşam yağmuru daha yağıyor.

Bana kaşlarını çatarak bakar, gözleri sorularla parıldar.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni içeriye kadar geçireceğim. O öpücükte kendimi tutamadığıma göre, en azından gecenin geri kalanını bir beyefendi gibi bitireyim."

"Dex, burası yirmi metre kadar uzakta ve..." "Bana bunu söyleme."

Bu bölge, sokak lambalarının yarısı yanmamış ve bir blok ötede birkaç terk edilmiş araba olması nedeniyle çok karanlık. Son ihtiyacım olan şey, sahte nişanlımın kendi dairesine dönerken öldürülmesi.

"Ayrıca, hala yağmur yağıyor ve şemsiyemi ödünç vermek istemiyorum," diye yalan söylüyorum.

Gözlerini devirdi, ama en azından şemsiyeyi alıp onu arabadan indirirken benimle tartışmaya çalışmadı.

Elini bir saniye benim elimde tuttu, sonra çekti.

Ön kapıya ulaşıp tuş takımını kullanarak kapıyı açtığında, yüzünde meydan okurcasına bana dönüyor.

"İçeri girmen gerekmez," diyor. "Bundan sonrasını ben hallederim. Geçen yıl sadece iki hırsızlık olayı oldu ve benim katımda olmadı."

"Sadece iki mi?" Kaşlarım yukarı kalkar.

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor ve yere bakıyor.

"Junie, ne oluyor?" Çenesine uzanıp yüzünü nazikçe kaldırarak tekrar bana bakmasını sağlarım. "Güvende olduğundan emin olmak ne kadar önemli ki?"

"...belki de Nana dışında kimse bu kadar umursamadığı içindir."

Kahretsin.

İşte böyle, bu sahte nişanlılık planına aklımı kaçırdığımı anlıyorum ve acaba bunu durdurabilecek miyim diye merak ediyorum.

Onda, bana daha fazlasını vermeyeceğini, bu gece vermeyeceğini söyleyen inatçı bir kırılmalık var ve bu, dürüst olmak gerekirse, ikimiz için de en iyisi.

"İyi geceler, Junie," diye fısıldıyorum, gözlerine bakarak.

Gözlerini bana dikip baktığında atmosfer yoğunlaşır, ışık ikiz yeşil havuzlarda yansır ve ben gözlerimi ondan ayıramam.

Bir an için, onu kollarımda tutmak, sıcaklığını hissetmek, dilimle ona daha da derinlemesine ulaşmak beni tüketir.

Ancak, Nana olmadan burada buna başlarsam, tek bir şekilde bitecektir. Ve bu, ona henüz yüklemek istemediğim bir lanet.

Bu, her ne kadar tüm benliğim bunu istese de, gerçekleşmeden önce hala önleyebileceğim devasa bir hata.

Neyse ki, o benden önce harekete geçiyor.

"İyi geceler," diye fısıldayarak kapıyı açar ve neredeyse koşarak içeri girer.
Akıllı, akıllı kız.

Arabaya geri dönüp şemsiyeyi arkaya atıyorum, hala başımı sallıyorum.

Benim sorunum ne böyle?

Bunu yapmaya devam edemem, bu kızı öpüp beynimi eritmeye devam edemem ve kesinlikle daha ileri gitmesine izin veremem.

Bu gece son olmalı.

Tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına kadar bizi sürükleyen tek an.

Bu sahte, lanet olsun.

Sahte, *sahte*, ve bunu beynime kazımazsam, ikimiz de bu ilişkiden yaralı ve yenilmiş olarak ayrılacağız.

İKİ GÜN DAHA gerginliği azaltmıyor.

Doğası gereği gece kuşuyum, ama her zamankinden daha geç saatlere kadar uyanık kalıyorum, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum ve başka hiçbir şey işe yaramadığında kendimi tekrar egzersizlere ve soğuk duşlara atıyorum.

Ona birkaç kez mesaj attım — *evet, artık mesaj atıyorum* — her şeyin hala yolunda olduğunu ve beni ömür boyu kötü bir kalp kırıcı olarak damgalamadığını doğrulamak için.

Gelen birkaç mesaj soğuk, iki kelimelik cevaplar.

Söylediği az şey, "*sorun yok, beni rahat bırak*"'ın bir versiyonu. Kahretsin.

O zaman bu kadar. Ya onu incittim ya da o da benim kadar kafası karışık.

Ya da benden nefret etmeye karar verdi ve bu çılgınlıktan nasıl kurtulacağını bulmaya çalışıyor.

Siktir.

Eğer öyleyse onu suçlayamam bile, çünkü sahte bir öpücüğü maraton gibi bir öpüşme seansına dönüştüren ve beni ay kadar büyük mavi toplanla baş başa bırakan benim.

Şimdi, yaptıklarımla tüm anlaşmayı riske atıyorum.

Bu fiyasko beni lobotomize etti. Bitişini istiyorum, böylece fantastik yalanlar için yabancı kadınları öpmek gibi bir şeyin olmadığı sıkıcı, sıradan hayatıma geri dönebileyim.

Higher Ends için yeni gelir kaynakları yaratmanın bu kadar kolay olacağını kim düşünürdü?

Bugün, Forrest Haute ile bir toplantı daha yapmam gerekse de, her şey çok basit görünüyor.

Mill mülkünü incelemek ve iyice bir göz atmak için oraya giderken Junie'yi arıyorum.

Beklendiği gibi, sesli mesaja düşüyor.

Son birkaç gün bir gösterge ise, beni geri aramayacak. Neyse ne.

Haute'ye odaklanmam gereken bir zamanda onun dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Özellikle de heyecanını dile getirmesine rağmen bize henüz sözleşme taslağını vermemiş olması.

Archer bu adamın bizi oyalamadığı konusunda haklıysa, her şeyden sonra vazgeçmesi bir yana, Patton ve ben bunu asla unutamayız.

Mülk nehre yakın, şehre giden ana yollara kolay erişim imkanı var, ancak yeşillik ve ağaçlarla çevrili, bu da onu mahremiyetin vaha haline getiriyor. Özel ve çekici, o kadar rustik görünüyor ki, kentsel bir ortamda olduğunu unutmak kolay. Açıkçası, yıllardır sanatçıların loftları olarak çürümeye terk edilmiş olması bir suç.

Forrest Haute, şık Mercedes'inin yanında, şimdiden iğrenç bir sırtışıla beni bekliyor.

"Gelebildiğine sevindim, Rory," diyor ve ben arabadan iner inmez elini uzatıyor.

Avuç içi, korktuğum gibi nemli.

"Kaçırmazdım," diyorum. "Bir süredir burayı tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Hiçbir fotoğraf burayı hakkıyla yansıtamaz."

Hevesle başını sallayarak, anahtarını çıkarır ve beni büyük tuğla binanın içine alır. İçeride, yenilenmiş lobi şimdiden parlaklığını kaybetmiş gibi görünüyor.

Lüks bir kiralık alan için kesinlikle yenilenmesi gerekecek. Gelir sıkıntısı nedeniyle bakım ve temizlik masraflarını kısmış mı acaba?

Haute, burayı gezdirirken, bizim daha önce düşündüğümüz fikirleri ortaya atarak, bundan hiç rahatsız görünmüyor.

"Beni ikna etmenize gerek yok, Bay Haute. İkimiz de benim kabul ettiğimi biliyoruz," diyorum, nehre bakan tavandan tabana büyük bir pencereye geldiğimizde. Kansas City uzaktan ışıktayken parıldayarak hareketleniyor. "Sizinle birlikte mülkü tekrar görme fırsatını çok takdir etsem de, bir sonraki aşamaya geçmek istiyoruz."

"Oh, doğru, evrak işleri." Haute kalın elini salladı. "Onları yakında hazırlayacağım."

Yakında.

Haftalardır bunu söylüyor. Belki de anlaşma görüldüğü kadar "kesin" değildir. Dışarıdan birinin anlaşmayı imzalaması konusunda sorun mu yaşıyor olabilir?

Kaşlarımı çattım.

"Haklarla ilgili her şey yolunda mı?" diye sorarım açıkça. "Çatışma olmadığından emin olmak için daha fazla zamana ihtiyacınız varsa, Higher Ends sizinle çalışmaya hazırdır..."

"Hayır. Hayır, Rory, bu sadece benim şirketim ve yapısı ile ilgili. Sana söyledim, en hızlı şirket değiliz ama her zaman doğru olanı yaparız. Burası çok güzel bir yer, değil mi?" der ve ışıktayken volta atmaya başlar. "Buraya kendi damganızı vurmak için heyecanlı olduğunuzdan eminim, açıkçası ben de öyleyim. Siz ve kardeşleriniz, benim hiç başaramadığım bir şeyi burayla başarma şansına sahipsiniz, hem de buraya çok emek verdikten sonra." Diye iç geçirir.

Onu anlamak çok zor.

Beni oyalıyor mu, yoksa zaman mı kazanıyor? Emin değilim.

Sesinde tuhaf bir melankoli de var. Nedense, bu kadar sıradan bir mülkü devretmenin o kadar kişisel bir şey olduğunu sanmıyorum. Önce ve sonra dolar işaretlerini gören tecrübeli bir katil için değil.

"Fikirlerimiz eksik değil, ama henüz hiçbir şeye karar vermedik. Tüm sıkıcı ayrıntıları halletmeden bunu yapamayız," diyorum.

Bana gülümsüyor, ama evrak işleri hakkında daha fazla bir şey söylemek yerine, örneğin imzalamak için gerçek bir tarih vermek yerine, sadece küçük parmağında mühür yüzüğünü çevirip duruyor.

"Önümüzdeki ay sevgili eşimle Kansas City'de biraz daha zaman geçireceğim, bu yüzden akşam yemeği yemek güzel olur diye düşündüm. Yani, sizinle ve Bayan Sugar Bowl ile."

Ah, lanet olsun.

İşte bu.

"Eşim Palm Beach'ten geliyor ve senin gönderdiğin şeyden sonra nişanlınla tanışmak için can atıyor," diyor, "ve itiraf etmeliyim ki, Sugar Bowl'un sihrinin arkasındaki beyinle tanışmak için ben de en az onun kadar hevesliyim."

Ona bakıyorum.

Bunun geleceğini biliyordum, bir başka tuhaf övgü daha, ama Junie telefonlarıma bile cevap vermediğini düşünürsek, bu sözler gözüme çomak gibi batıyor.

"Ne zaman istersen," diyorum. Söyleyecek başka bir şey yok. "Onunla konuşup ikimizin de boş olduğu bir akşam bulurum."

"Harika." Bana geniş bir gülümsemeyle, gözleri küçük bir çocuk gibi parıldayarak bakıyor. "Sabırsızlanıyorum."

Ben sabırsızlanıyorum.

Yeni bir cehennem katmanı için heyecanlı değilim.

Haute ile tur biter bitmez, her bir muhteşem katı gözden geçirip, yüksek tavanlı, devasa pencere ve sonsuz tadilat imkanları sunan boş stüdyo alanlarından birkaçına göz attıktan sonra, işim biter.

Eve dönüp, kaçamayacağım başka bir akşam yemeği randevusunu düşünmeye başlıyorum —keşke kaçabilsem diye içimden geçirerek.

Annem üç oğlunu da suçluluk duygusuna kapılmalarını sağlayarak kendi evinde akşam yemeğine davet etti. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu, düzensiz bir ritüel haline gelmişti.

Hiçbirimiz, işlevsiz bir aile toplantısından pek hoşlanmasak da, onu reddetmeye gönlümüz el vermiyor.

Gidecek olmam yeterince kötü. Daha da kötüsü, temizlik yapıp hazırlanırken aklım bu gece orada *olmayanlara* takılıp kalıyor.

Kahretsin.

Junie *benim* evimi bir kale olarak görüyorsa, büyüdüğümüz evi görse muhtemelen bayılırdı.

Kale demek bile yetmez.

Bu ev, ruhuna kadar eski dünyanın cazibesi ve eski paranın izlerini taşıyor, tümüyle çarpıcı tuğlalar ve çoğu restoranın terasına rakip olabilecek havadar bir verandası var.

Bu ev, benim yaşadığım süreden daha uzun süredir ailemize ait, Rory ailesinin nesiller boyu tanıdığı tek ev. Büyük dedem, Harry Truman'ı, Kansas City'nin siyasi makinesinde etkili bir isimken tanıyordu ve yüksek mevkilerde arkadaşları olması, evlerin zenginliğin en büyük sembolü olduğu bir dönemde, o zamanlar en değerli gayrimenkul olan bu evi almaya yardımcı oldu.

Truman görevinden neredeyse iflas etmiş bir şekilde ayrılmış ve düzgün bir yaşam sürmek için çoğunlukla memleketindeki eski arkadaşlarının yardımına muhtaç olduğu düşünülürse, biz bir başkanın ancak hayal edebileceği bir yere sahip olduk.

Büyükbabam ve büyükanmem gibi eski dostlar.

Annem, eski evin mali durumuna büyük bir yük olmasına rağmen, onu satmayı veya tarihi bir derneğe devretmeyi hiç düşünmedi.

O, geçmişin gölgesinde yaşamaktan her zaman mutlu olmuştur.

Bizim aksine, o gençken hiç sorgulamadan Rory olmaya başladı. Benim hiç ilgim olmayan o büyüklüğün gölgesinden rahatsız olarak, uzun geceler boyunca ruhunu aramaya gerek duymadan.

Patton ve Archer'ın arabaları çoktan büyük garaj yoluna park etmişler. Kapıdan geçtikten sonra onların arkasına park ediyorum.

Geç kaldığım için hemen sinirleniyorum.

Archer beni azarlamak için hiçbir fırsatı kaçırmaz ve Patton da benden önce buraya geldiği için kendini beğenmiş bir pislik gibi davranacaktır.

Ve şimdi de Haute ve Junie ile olan bu sahte randevu kafamın içinde kaynıyor.

Her şeyin zamanlaması berbat.

Patton ve Archer her zamanki gibi beni salonda bekliyorlar çünkü elbette bu evde bir salon *var*.

Her zamanki gibi Archer, elinde bir bardak viskiyle şöminenin yanında duruyor, sanki lanet olası bir Viktorya dönemi dramasından çıkmış gibi. Patton kanepede kambur oturmuş, eski yastıklardan birinin püsküllerini oynuyor.

Annem ortada yok.

"Annem nerede?" diye soruyorum, Patton'ın yanına kanepeye oturarak. "Geç kaldın," diyor Archer homurdanarak.

"Çok dikkatlisin." Gözlerimi deviriyorum. "Ne yazık ki bu benim soruma cevap vermiyor."

Archer omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Muhtemelen mutfakta aşçının akşam yemeğini mahvetmediğinden emin olmak için uğraşıyordur."

"Annemi bilirsin," diyor Patton sinirli bir şekilde. "Eğer oturmayı öğrenirse, endişelenmemiz gerekir."

Bu ailede tek kişi o değil, ama ben kavga çıkarmak için burada değilim, bu yüzden Colt'un son ahşap eserleri hakkında konuşmalarını dinliyorum.

Jo Winkley ile akşam yemeği bir engelse, bu da tırmanılması gereken lanet bir dağ olurdu.

Ama Junie'yi ailemi kandırmak için buraya getirmiyorum.

Ayrıca o öpücüğü düşünmeyi de bırakmam lazım.

"Toplantı nasıl geçti?" Archer, dikkatini tekrar

Ben.

"Tanrım, dostum. İşini ofiste bırakmak diye bir şey duydun mu hiç?"

Patton öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Bekle, Haute ile görüştün mü? Sonunda evrakları verdi mi?"

"Henüz değil. Sadece mülkü gezdik ve yakında göreceğimize söz verdi." Ayrıca beni cehennem gibi bir akşam yemeğine davet etti, ama bu kısmı atlıyorum.

Archer kaşlarını çatarak, yanındaki şömine rafına parmağıyla vurur. "Bu işten şüphe etmeye başlıyorum..."

"Evet! Çünkü risk almaktan nefret ediyorsun," diyor Patton, gözlerini devirerek. "Bu bizim *anahtarımız*. Gerçek bir atılım yapma şansı."

"İşler ters giderse neyi riske attığımızı bir düşün," diye homurdanır Archer. "Onun ayak sürümesi, merak etmemiz gereken bir şey olduğunu gösteriyor."

"Sen merakla uğraşırken, Arch, ben zorlu detaylar üzerinde çalışıp tasarımcıları ayarlamaya çalıştım." Patton gerginleşir ve koltuğunun kenarına kayar. "Mock-up'lar gelecek hafta gelecek ve sizler lanet sözlerinizi geri alacaksınız."

Yine başladılar.

Bu yeri hayal etmeye başladığımızdan beri toplantılarımızın yarısını zehirleyen aynı kişilik çatışması.

Archer çok temkinli.

Patton çok dürtüsel.

Yaklaşımları birbirine zıt ve nasıl ilerleyeceğimiz konusunda asla anlaşıyoruz, hatta isim dışında her şeyin tamamlandığı bir durumda nasıl ilerleyeceğimiz konusunda bile.

Yine de bu konuda ikisi de haklı.

Forrest Haute tuhaf bir adam ve görünüşün altında başka bir şeyler dönüyor olma ihtimali yüksek.

Ama Patton da haklı, eğer bunu başarırsak, bugüne kadarki en büyük işimiz olacak. Şüphesiz, bu şirkete başımıza gelen en iyi şey olacak.

Bunu başarabilirsek.

"Her şeyi senin istediğin gibi yapsaydık, hala tek bir mülk bile alamak için uğraşılıyor olurduk," diyor Patton, kollarını kavuşturarak. Küçük kardeşim çok dürtüsel olabilir ve çekicilik genini almış olabilir, ama buna uygun bir öfkesi de var. "Bizi engelliyorsun, Arch. Büyümek için risk almamız gerekiyor."

Gözleri bana çevrilir, benden destek ister.

Yemi yutmam. Bugün olmaz.

"O zaman bizi mahvetmeyecek risklerden bahsedelim," diyor Archer sertçe. "Sen dikkatli değilsin ve bu işi yavaşlatıp düşünmek için doğru kafada olmadığın kesin."

"Siktir git," diye karşılık veriyor Patton. "Düşünmeyi bırakıp harekete geçtiğimiz tek zamanlar, *benim* almamız gerektiğini söylediğim riskler yüzündendi."

"*Benim* ölçtüğüm riskler."

"Oh, şimdi de övgüyü sen mi alıyorsun?" Patton burun kıvrır.

"Şirketimizi havaya uçurup bizi iflasa veya daha kötüsüne sürüklemene izin vermediğim için mi? Evet, bunun övgüsünü alacağım."

Patton'ın elleri artık yumruk haline gelmiş, dizlerinin üzerinde kaya gibi duruyor. "*Bir kez* olsun lanet egonu bir kenara bırakıp kabul edemez misin? Oylama yaptık. Karar verdik. Yapacağız."

Yeter.

Ellerimi kaldırıyorum. "Beyler, iş yerinde değiliz. Bunu başka bir zamana saklayın."

"Kapa çeneni, Dex," diyor Patton, bana sert bir şekilde parmağını doğrultarak. "Şu anda bu karmaşanın yarısı senin yüzünden."

"Ve sen bu Haute işini sürdürmek yerine beni dinleseydin, bu karmaşaya hiç girmezdik." Archer, Patton'a öfkeyle bakar. "Suçlayacak birini arıyorsan, aynaya iyice bir bak."

"Lanet olsun, her zaman suç atmaya hazırsın, değil mi? Bugün günah keçisi benim, ama yarın Dex olacak. Siktir git, siktir git." Patton ayağa kalkar.

Kötü bir déjà vu hissi yaşıyorum.

Bunu defalarca yaptılar, haftalarca tartıştılar, kavga ettiler ve araları bozuldu, ben de aralarındaki aptalca sorunları çözmeye çalıştım.

Orta kardeşin görevi sanırım.

İkisi de benimle kavga ediyor, ama birbirlerine yaptıkları kadar aşırıya kaçmıyorlar. Aralarında neredeyse on yaş fark olduğu için bu mantıklı.

Bazen, aralarında tam bir nesil fark varmış gibi geliyor.

Archer odanın içinden fırlayarak geçer, sanki annemin salonunun ortasında, şu anda kavga edeceklermiş gibi kollarını sıvar.

Yemin ederim ikisini de boğabilirim.

"Bitirdiniz mi? Bu saçmalığı evde yapmayacağız." Onlar tepki veremeden aralarına girip onları ayırıyorum. İkisi de benim kadar iri oldukları için kolay bir iş değil, ama bu hareket onları dengeden çıkarıp zıt yönlerde savuruyor.

Annem en iyi zamanlamayı yakaladı ve tam o anda, kendine özgü mandalina parfümü ve dalgalanan eşarplarıyla odaya girdi.

Bir saniye durup, kaşları arasında sert bir hoşnutsuzlukla bakıyor.

"Siz çocuklar evde kavga mı ediyorsunuz?" diye sorar, utanç içinde, ama cevabı zaten biliyor.

Oda, çimentodan daha kalın bir gerginlikle doldu.

Archer ilk pes eden olur, ellerini arkasına saklayarak "Üzgünüm anne. İşle ilgili hararetli bir tartışma" diye mırıldanır.

"Ve ne kadar 'hararetli' olursa olsun, daha iyisini beklerim. Hiçbir para buna değmez." Bakışları, küçükken olduğu gibi aynı gücü elinde tutan bir yargıç gibi hepimizin üzerine düşer.

Ve tıpkı çocukluğumuzdaki gibi, ellerimizi arkamıza koyup sıraya gireriz, azarlanmayı bekleriz.

"Oh, şimdi ne oldu? Büyük bir fırsat yakaladığınızı sanıyordum."

Patton bana bakarak boğazını temizledi. "Aslında anne, tamamen işle ilgili değildi... *Birinin* düğün planları hakkında dostça bir tartışma yapıyorduk."

Kahretsin, kahretsin, yapmadı.

Ama yaptı ve bunun bedelini acı bir şekilde ödeyecek.

Annemin gözleri büyüdü, cam gibi oldu ve sonra daha da büyüdü, neredeyse kafasından fırlayacak gibi. Olması gerektiği gibi - bu önemsiz bir haber değil.

Archer'ın eski sevgilisiyle işler bozulduğundan beri, kimse annemin onayını almak için bir kadın getirmedi. Ve Patton'ın taktik bir bomba attığı gerçeği, buradan canlı çıkamayabileceğim anlamına geliyor.

"Kim?" diye nefes nefese sorar. "Oğullarımdan hangisi evleniyor?"

Archer ve Patton ikisi de bana bakar.

Bu gece ölürsem, bir katil olarak öleceğim.

ANLAŞMAYI TATLANDIR (JUNIPER)

Belki de hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Ayaklarım, bacaklarım ve bahsetmek bile istemediğim yerlerim ağırlı bir şekilde şişmiş, düşmek üzere.

Sugar Bowl nihayet iyi gidiyor, düzenli bir müşteri akışı ve yeni yüzler geliyor. Ama bu aynı zamanda iş yükünün üç katına çıkması anlamına da geliyor.

Şu anda bile, dizüstü bilgisayarımı kolumun altına sıkıştırıp daireme çıkan merdivenleri tırmanırken, günüm henüz bitmedi.

Sadece birkaç hesap tablosu daha. Birkaç malzeme siparişi daha.

Sonra uyuyabilirim.

En azından Catness beni gördüğüne seviniyor, her zamanki mutlu karşılama miyavlamasıyla ayak bileklerime dolanıyor.

Onu kucağıma alıp gri, çizgili kafasını öpüyorum.

"Aptal çocuk, tembellik ediyorsun," derim sevgiyle, o da bana büyük gözleriyle bakıp mırıldanır. "Duvardaki delik nasıl?"

Gözle görülür şekilde büyümüş.

Ayrıca, duvarın diğer tarafında, sadece 30 cm uzakta ikinci bir delik var.

Harika. Fareler gelmeye devam ediyor ve Catness gerçek nöbet görevini sürdürmek için çok uzun şekerlemeler yapıyor.

uyku uyuyor.

Sanki bugün başım yeterince dertte değilmiş gibi.

İç çekerek, bir kutu chiliyi mikrodalgada ısıtıp yatak odasına doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Genelde pijama giyen bir kız değilim — sweatshirtleri ve pantolonsuz giyinmeyi tercih ederim — ama bugün, bulabildiğim en kabarık pijama altını giyiyorum.

Sütyenim yok. Tamamen
özgürüm. Mikrodalga
çaldı.

Şimdi, o sıkıcı idari işlere sıra geldi.

Perşembe genellikle şarap günü değildir, ama bugün bir istisna yapacağım.
Televizyonu arka planda açarken bir şişe şarap açıyorum.

Garip, bütün gün gürültülü müşteriler, vızıldayan mikserler ve gürültücü gençlerle çevrili olduktan sonra huzur ve sessizliği takdir edeceğimi düşünürsünüz, ama ben sessizliği sevmiyorum.

Bağlantının kopması.

Ben burada tek başıma sıkışıp kalmış, hala çalışırken, uzaktan bir şehrin işlerine devam ettiği sesi geliyor.

Tanrım, bu çok trajik.

Yardıma olacaktı gibi şarabımdan bir yudum daha alıp dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Parlak yeni bilgisayarım hala beni gülümsetiyor, gurur ve mutluluk kaynağım, diğer kolumun altına sokulmaya çalışan tüylü canavardan sonra ikinci sırada.

"Tamam, tamam. Bırak da yemek yiyeyim."

Duvardaki interkom zili çaldığında, şimdiye kadar paketlenmiş en az baharatlı Midwestern chili'den üç lokma almıştım.

Donup kalıyorum, kaşık ağzıma yarı yolda kalıyor ve tekrar dinliyorum.

Bazen, sadece bir yabancı yanlış daireyi arıyor olabilir. Genellikle, yanlış kapıdır. Ziyaretçim yok.

Ama zil tekrar çalıyor ve bu sefer bir ses de var. "Bayan Winkley? İçeride misiniz?"

Dexter Rory.

Hay aksi.

Dizüstü bilgisayarını kenara itip etrafa bakındım.

Ona binamın adresini vermemeliydim.

Daire tam bir felaket, her yer giysilerle dolu, lavaboda kirli bulaşıklar duruyor ve her şey kedi tüyleriyle kaplı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin...

"Junie?" hoparlörden tekrar seslendi. "Bana kızgın olduğunu biliyorum. Ben de kızgın olurdum, ama seninle konuşmam lazım. Bir gelişme oldu."

Aman Tanrım.

Ay bir şekilde Dünya'ya düşse bile, bunu mümkün olan en sıkıcı ve en tehditkar olmayan şekilde duyururdu herhalde.

Catness dağıldığında, interkom düğmesine basarak ayağa fırladım.

"Yukarı gel," derim, soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Asansör bugün arızalı, merdivenleri kullanman gerekecek."

"Anladım."

Bu eski binadaki merdivenler ve uzun, dar koridorlarda aşağıdan yukarıya çıkmak yaklaşık dört dakikamı alıyor. Bugün olduğu gibi yavaş yürürsem belki daha da uzun sürer.

Ama Dexter şeytani bir şekilde formda, bu da onun muhtemelen yarısı kadar sürede çıkacağı anlamına geliyor.

Yaşadığım bombalanmış dağınıklıkla ilgili bir şey yapmak için yeterli bir süre değil.

Yine de, panik içinde bir sinek kuşu gibi dairede dolaşıp kirli giysilerimi toplayıp yatak odasına atıyorum.

Banyo da berbat durumda, duş duvarlarında bu sabahki saçlar hala yapışık duruyor, ama bunun çaresi yok. Umarım ona gerek kalmaz.

Son giysilerimi ve Catness'in bu sabah tüy yumağıyla süslediği battaniyeyi alıp yatak odasına doğru giderken, o kapıyı çalıyor.

Tabii ki, kapıyı çaldığı ses kulakları sağır ediyor.

Banyo aynasına bakmaya zahmet etmeden parmaklarımla saçlarımı düzeltiyorum. Muhtemelen giyinmeliydim, ama artık bunun için çok geç.

Umarım, kendimi hissettiğim kadar bitkin görünmemin onu rahatsız etmediğini umuyorum. "Merhaba," diyerek kapıyı açıyorum.

İşte orada, hafifçe buruşmuş takım elbisesiyle muhteşem ve şişkin, her zamankinden daha da yoğun görünüyor.

Sanırım berbat bir gün geçiren tek kişi ben değilim.

"Böldüğüm için özür dilerim." Bakışları pijamalarımın üzerine düşüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Uyarı yapmadan içeri dalmamam gerektiğini biliyorum. Seçeneğim olsaydı, ben..."

Onun koluna uzanıp onu içeri çekiyorum.

Tanrım.

Onu ilk günkü gibi nefret edebilseydim, her şey çok daha kolay olurdu. Ama o, pişmanlıkla dolu büyük mavi gözleriyle kalbimi parçalayarak bunu neredeyse imkansız hale getirdi.

"İçeri gel ve ne olduğunu anlat." Onu tamamen içeri girmesine izin veriyorum, bir yabancıнын buraya ilk kez girdiğinde ne gördüğünü hayal etmeye çalışıyorum.

İlk olarak, bitkiler var.

Her yerde saksı bitkileri var. Nana, bir düzine kişiye yetecek kadar yeşil parmağı olduğu için düzenli olarak gönderir.

Çiçekler, küçük sarmaşıklar, hatta pencere kenarında bir Venüs sinek kapanı bile var. Hepsi güzel, zehirli olmayan, çok fazla ışık veya bakım gerektirmeyen şeyler.

Dışarıda bir alanım olmadığı için böyle başa çıkıyorum.

Sonra kabus gibi mutfak var, en son yemek pişirdiğimde tezgahı dolduran baharatlar, onları kaldırmak için zihinsel enerjim yoktu.

Tavanda kocaman eski bir su lekesi var ve duvarların boyası her pencerenin etrafında örümcek ağı gibi çatlaklarla dökülüyor.

Tanrım, tam bir karmaşa.

Ben berbat durumdayım ve o beni en çirkin halimle görüyor.

"Burası çok... yeşil," diyor sonunda. Haklı bir yorum, burası yeşil. Ve diğer her şeyi düşünürsek, bu savaş alanı hakkında söyleyebileceği en güzel şey bu.

Tam o anda, bacaklarımızın yanında tiz bir ciyaklama duyuldu. Aşağı baktığımda, yaşayan en tüylü kedi, Dexter'ın tertemiz pantolonuna tüylerini ekliyordu.

"Bu Catness," diyorum sert bir sesle, kedicik Dex'in bacağına kafasını sürterek kokluyor. "Yabancılara karşı genelde pek iyi davranmaz, o yüzden ona aldırma. Çok fazla. İhtiyacın olursa, sana bir tüy temizleyici getirebilirim."

Dex çömelir ve Catness'e elini uzatır. Ne beklediysem, kesinlikle bu değildi.

"Hayır, hayvanları severim. İnsanlardan daha kolaydırlar," diyor bana, hain kedim her zamanki yabancı tehlikesi davranışlarını unutuyor ve küçük yüzünü Dexter'ın eline hızlıca sürüyor.

Harika.

Beni en çok altüst eden adamın kedilerle sihirli bir bağı olması gerekiyordu.

"Oturmak ister misin?" Artık çamaşırların olmadığı kanepeye işaret ediyorum. "Dağınıklık için özür dilerim, kimseyi beklemiyordum."

"Hayır, benim hatam." Oturur ve Catness hemen yanındaki koltuğun koluna atlar.

Akşam yemeğimi alıp ben de oturdum, utançtan kaçmak için yemeğime daldım. "Umarım sakıncası yoktur. Beni akşam yemeği vaktinde yakaladın."

O başını sallar.

İçimde, kuru erik gibi buruşup gidiyorum. Dexter Rory tarzı bir aşağılanma bunu yapar.

Son görüşmemizde, o kadar sarhoştum ki yüzünü öptüm. Ya da onun beni öpmesine izin verdim. *Ya da öyle bir şey.*

Ve daha da kötüsü, ikimiz de bundan hoşlandık. Ben hoşlandım, biliyorum.

O kadar çok hoşuma gitmişti ki, o başka biri olsaydı, beni bıraktığında onu yukarı davet edebilirdim. Şimdi bile, o anıyı binlerce kez tekrar tekrar yaşıyorum. Tanrım, bu kadar soğuk bir adamın bu kadar ateşli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kimsenin *beni* bu kadar iyi hissettirebileceğini, alevler içinde yanıp ateşin içinden geçmek için can atacağımı hiç düşünmemiştim.

Dikkatimi başka yere çekmek için birkaç lokma yiyorum.

O öpücük, şu anda düşünmek istediğim en son şey, özellikle de o yanımda, dizleri benimkilere değecek kadar yakınken.

"Mesajlarımı almamışsın galiba," diyor.

Oof. Bunu hemen gündeme getireceğini bilmeliydim.

"Hayır, aldım. Mesajlara cevap verdim, değil mi? Gerisi, ben sadece... meşguldüm. Bu, senin anlayamayacağın bir şeker satıcısı meselesi. Bu şehirde cupcake işi hiç durmaz." Şu anda gururum kadar zayıf hissettiren bir gülümseme zorluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, öpücüğü düşünmemeye çalışmakla meşguldüm ve başaramadım. Kendi duygularımı görmezden gelmekle meşguldüm, neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemiyordum.

Unutulması gereken öpücük beynimi kısa devre yaptırdı.

"Tabii. Zaten gelip yüz yüze özür dilemek istiyordum. Akşam yemeğinde yaptıklarından sonra bunu hak ediyorsun." Catness'in kafasını okşarken, kedim dizine tırmanıp mırıldanmaya başladı.

Kalbim göğsümden çıkmaya çalışırken, onun bunu duyup duymadığını merak ediyorum. Ne diyeceğini zaten biliyorum galiba.

Benim söylemesini istediğim şey bu, ama onun gerçekten söylemesi bir şekilde farklı bir etki yaratıyor.

"Seni öpmemeliydim, Junie," diyor, bana bakmadan etrafıma bakınıyor. Sanırım o da her türlü karmaşa içinde. İkimizin de utanç duymasına seviniyorum. "Profesyonelce değildi ve yanlıştı. Seni bu duruma sürükleyen son hatadan sonra bir başka büyük hata. İkimiz de

ve kendimizi mahvettik—ve çoğunlukla benim hatam olduğunu kabul ediyorum."

Büyük bir hata.

Sadece *hata* olarak bırakamaz mıydı?

Onun aksine akşam yemeğinde dört kadeh şarap içtiğim için mi bu kadar heyecanlandım?

Ve şimdi yine şarap içiyorum...

"Evet. O anın heyecanına kapıldık," diyorum yavaşça.

"Yoğun bir andı," diyor. "Yine de senden yararlanmamalıydım. Özür dilerim."

Beni kullandın mı? Hayır,
kesinlikle hayır.

Ona dönerek bacaklarımı altına kısıtırıyorum.

"Tamam, dur bir dakika. Öncelikle, belki biraz fazla içmiş olabilirim, ama ben de senin kadar kendimdeydim." Kaşığımı ona doğru uzatıyorum. "Bunu büyükannemi ikna etmek için önerdin ve işe yaradı. O da inandı. Bizim için çok sevindi. Görevimizi başardık ve bunda utanılacak bir şey yok."

"İyi bir argüman." Hafifçe kaşlarını çatı.

"Doğru. Öyleyse..." Kendimi daha fazla utandırmadan, örneğin onun *hiç* sevmediği halde benim ne kadar sevdiğimi itiraf etmek gibi, bir kaşık daha chili alıp yerim.

"Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim." Yerdeki dizüstü bilgisayara bakıyor. "Çalışmaya çalışıyordun, değil mi?"

Beni nasıl bu kadar kolay okuyabiliyor? Garip bir süper güç mü bu?

"Sorun değil, Dex. Siparişleri ve masrafları tamamlamak artık çok zor geliyor. Sekizden sonra sayıları kafam almıyor." Aslında hiçbir zaman almıyor, ama Nana akşam yemeğinde iş konusunda ne kadar kötü olduğumu ima etti. Durumu daha da kötüleştirmeye gerek yok. "Madem buradasın, bir şey içmek ister misin?"

"Bir kadeh şarap fena olmaz."

"Tabii. Senin sevdiğin türden değil," diye uyarıyorum. "Aslında, biraz ucuz. Bar bar dolaşan sarhoş kızların içtiği türden. Muhtemelen öksürük şurubunu tercih edersin."

"Ben şarap snobu değilim tatlım. Yirmili yaşlarıma sonuna kadar ucuz bira ve içkilerle gayet iyi idare ediyordum ve sadece yetişkin gibi davranmaya karar verdiğimde şaraba geri döndüm."

"İnanmıyorum," diye mırıldanarak ona bir bardak dolduruyorum. "Ama al bakalım. Hazır buradayken, seni buraya getiren başka bir şey varsa onu da anlatabilirsin. Şimdi neyin var?"

Bardağı alır ve bir yudum içer, ona verdiğim on dolarlık şaraba yüzünü bile buruşturmaz. "Felaket kokuyor muyum ne?"

"Telefonda özür dileyebilirdin. Ve bir 'gelişme' olduğunu söyledin. Bu beni biraz korkuttu."

"Savunmam gerekirse, telefona cevap vermedin," diye işaret eder ve ben kanepenin köşesine geri çekilirim. Haklı. "Ama olan oldu, haklısın."

İçim sıkışıyor.

Başka ne planlamış olabilir ki? Daha fazla randevu mu?

Sonra pişman olacağım daha fazla

öpücük? Daha fazla *numara*?

Dexter elini cebine sokar ve içindeki şeyle oynar, Catness'in kapatmaya cesaret edemediği fare köyünü görebiliyormuş gibi duvara kaşlarını çatarak bakar.

Ona söylemesini söyleme isteğine direniyorum.

"Son görüşmemizden bu yana birkaç gelişme oldu," diyor.
der.

"Dostum. Bu kelimeyi kullanmayı bırakmalısın." Görünüşe göre şaraba ihtiyacım varmış sonunda şaraba ihtiyacım varmış ve bardağımın yarısını bir

yudumda içiyorum. "Öncelikle, Forrest Haute'yi hatırlıyor musun?"

"Yani sahte bir çift olmamızın tek nedeni bu mu? Nasıl unutabilirim ki?"

"Öğleden sonra mülkü incelemek için onunla buluştum. Karısının seninle tanışmasını ne kadar çok istediğini söyledi."

"Oh."

"Oh, gerçekten," diyor somurtkan bir şekilde, şarabını yudumlarken. Catness kucağına kıvrılıyor ve o, kalın kürkün yavaşça takım elbisesine yapıştığını fark etmeden, dalgın dalgın onu okşuyor. "O akşam yemeğini halletmeliyiz. Sonсуa kadar erteleyemeyiz."

Tırnaklarımla bardağımın kenarına hafifçe vurarak, her şeyi kabullenmek için kendime bir dakika süre verdim.

Peki, neyse.

En son akşam yemeğinde, büyükannemin önünde spontane bir şekilde öpüşmeye başladık, ama o bunu açıkça pişmanlık duyuyor ve ben de öyle. *Sanırım.*

Ama artık yeterince utandım. İkinci kez olmayacak.

Ve daha az içip ayık kalırsam, bunun tekrar olmasını da *istemeyeceğim.*

Bu konuşmayı tekrar yapmak yerine çivi üzerinde yürümek daha iyi.

Bu gece birkaç yudum içmiş olmam ve onun hala kendi iyiliği için fazla çekici görünmesi önemli değil. Hiçbir erkek o çene hattına, o elmacık kemiklerine ve Atlantik gibi gözlere sahip olmamalı.

Ve artık o dudakların tadını biliyorum — hor görerek sertleşen, ama şaşırtıcı bir tatlılıkla garip bir şekilde yumuşayan dudaklar. Beni arzu ile sarhoş olana kadar öpen dudaklar.

Bana yine kaşlarını çatıyor ve ben zihnimi tekrar sohbete odaklamaya çalışıyorum. "Sorun değil," diyorum. "Bunun olacağını biliyorduk. Eğer benim pastalarımı seviyorsa

o zaman üzerinde çalışabileceğimiz olumlu bir şey var demektir. Nana'dan sonra, bu çocuk oyuncağı olmalı. Belki de kelimenin tam anlamıyla. Oh, ona pasta getirmeli miyim?"

"Sakin ol, tatlım," diyor Dexter, mavi gözleri bıçak gibi parıltıyor. "İnan bana, tehditkar görünmeyebilir, ama görüldüğünden daha tehlikelidir."

"Tehlikeli mi?" diye tekrarlıyorum.

"Boş ver." Ama Dexter sadece daireye tekrar göz gezdirip, ağzını kapalı tutuyor.

"Ne kadar tehlikeli? Beni eve kadar takip etmesinden endişelenmem mi gerekiyor?" diye ısrar ettim. "Tehlikeli derken, onun..."

"Sadece zeki olduğunu demek istedim. Parası ve geçmişi olan çoğu erkek gibi biraz egomanyak. Kendi eğlencesi için etrafta dolaşıyor. Kimi ezdiğini her zaman umursamıyor," diye açıklıyor. "Onu kandırmak sandığın kadar kolay olmayacak. Ama şekerler için şükürler olsun. Bize büyük bir avantaj sağladıkları konusunda haklısın."

"Oh, hepsi *bu mu?*" Gözlerimi deviriyorum. "Nana'yı kandırdık. Bir kez başardıysak, kesinlikle tekrar başarabiliriz."

"Bu anlaşmanın tamamı ona bağlı değildi." Ellerini yüzüne sürer ve bir an için ona acırım.

Evet, bazen tam bir pislik olabilir, ama omuzlarında biriken stresi neredeyse görebiliyorum.

"Hey," diyorum, uzanıp koluna dokunarak. "Artık bu konuda tecrübeliyiz. Kardeşlerinle bile tanıştım ve ölmedim. Her şey yoluna girecek."

"Bu günlerde başka kim '*eski kurt*' der ki?" Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir.

"Aman Tanrım, Dex. Ciddi ol."

Elime sevgiyle dokunur, avuç içi sıcak ve nasırlıdır. Onu bu hale getirmek için ne yaptığını merak ediyorum. Belki de yaptığı tüm o egzersizler, bir şeylere vurma ihtiyacıdır.

İç çektim.

Ve yine onun egzersiz yapmasını, ince ayarlı bir makine gibi sert, kaslı vücudunu çalıştırmasını düşünmeye başladım.

Onun terlemesi, zorlanması, eforla inlemesi hakkında düşünmeyi bırakmam lazım.

Nana'nın akşam yemeğinden beri kafamda bedavaya yaşayan bu görüntüyü kesinlikle daha fazla düşünmemeliyim.

"Haklısın. Hayatta kalacağız. Keşke tek endişem bu olsaydı diyebilseydim." İçini çekiyor. "Küçük kardeşim bana ailevi bir sorun bıraktı."

"Patton mu?" Bahsettiği kardeşi hatırlıyorum — parlak gözlü, keskin gülümsemeli ve acımasız çekiciliğe sahip olan.

"Tek ve eşsiz," diye homurdanıyor.

"Ne yaptı?"

"Anneme bizden bahsetti."

Ne?

Onun yüzünde yaklaşık elli farklı duygu belirirken dudaklarımı ısırıyorum. İnsanlığın bildiği her türlü hayal kırıklığı ve kabullenme duygusu yüzeye çıkıyor.

Tanrım, o da benim kadar bunu istemiyor.

"Oh. Ouch. Yani, kandırmamız gereken bir kişi daha mı var?" Midem düğümlenir.

"Biliyorum," diyor, bana ironik bir gülümsemeyle bakarak. "Senin büyükannenin bu işe karıştırdıktan sonra bunu hak ettim. İntikam her zaman acıdır, ama adalet adalettir."

"Ben öyle demedim."

"Hayır, ama söyleyen de haklı olurdun." Yine ruhunu parçalayan bir iç çekişi var. "Mesele şu ki, Jo gibi annem de seninle tanışmak isteyecek. Israr ediyor."

Bu o kadar da korkutucu olmamalı.

Ama nedense, aniden tüylerim diken diken oldu.

Başka bir randevu.

Etkilememiz gereken bir başka önemli aile üyesi. Bir başka yalan.

Bu çılgınlığı sürdürmek için aldatmamız gereken daha fazla insan. Bu konuda daha iyi olsak bile, bir şeyler değişmek zorunda.

Yalanları ancak bir kuleyi yıkılana kadar yüksekte tutabilirsin, peki ya bu bizi acı dolu bir dünyaya sürüklerse, o zaman ne olacak?

"Şahsen getirmem gereken başka bir şey daha var," diyor yavaşça, beni dikkatle izleyerek. "Zahmetin için."

Neden bahsediyor?

Elini cebinden çıkarır ve altın harflerle yazılmış küçük gri bir kutuyu tutar.

Olamaz.

Olamaz, hayır, hayır.

Kutuyu açtığı anda, korktuğum şeyi görünce nefes almayı unuttum.

Lanet olası bir yüzük.

Ve sıradan bir yüzük değil.

Hayır, bu Dexter Rory'nin yüzüğü, hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayı bilmeyen bir adamın yüzüğü.

Tabii ki, beni aptallaştıracak kadar muhteşem.

Tamamen elmaslarla süslenmiş beyaz altın ve ortasında parlak mavi bir taş var. Genel havası hem narin hem de tamamen abartılı.

Bu lanet şeye şimdiden aşık oldum. Ve onu sevdiğim için kendimden *nefret ediyorum*.

"Artık ince davranmanın bir anlamı yok. Kardeşlerimi de sayarsak, bir sürü insan nişanlandığımızı biliyor," diye açıklıyor. "Parmağında yüzük olmadan evlenme teklif ettiğime kimse inanmaz."

"Aman Tanrım." Nefesim kesiliyor. "Sen... sen gidip... bana nişan yüzüğü mü aldın?" diyorum zayıf bir sesle, şüphenin olmadığına çok iyi bilerek.

Bir nişan yüzüğü.

Bu üç küçük kelime bana tamamen yabancı geliyor.

Yüzü boşalıyor, ama gözleriyle gülümsüyor, gece mavisi özürleri yıldızlar gibi parıldıyor.

"Forrest Haute bir şey, ama annem başka bir şey. Senin tarzın değilse özür dilerim, Junie. Hala değiştirmek için zaman var."

"Delirdin mi sen?"

Dünyayı iki kez aratsam bile bu kadar muhteşem bir nişan yüzüğü bulamazdım. Beni tanımayan bu adam, bir tür psişik mücevher dehası.

"Gerçekten çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Bu iş bittiğinde senin olacak. Ne kadar olduğunu sorma bile," diyor. "Sat, sakla, keline ver, ne istersen. Eminim bu senin istediğin türden bir nişan değildir ve teknik olarak da öyle değil. Sadece buna razı olduğun için çok minnettarım."

Teknik olarak, öyle değil.

Neden kendini buna inandırmaya çalışıyormuş gibi konuşuyor?

Beynim karışıyor.

Şu anda tek görebildiğim, küçük gri kutusundaki yüzük, içindeki mavi kadife, değerli elmasları ve ölü doğmuş vaatleri koruyor.

Onların gerçek olduğuna ve muhteşem olduklarına hiç şüphem yok.

Oh, ve yeniden satış değeri muhtemelen yere düştüğünde çenemi kıracak. Hesabıma yatırdığı altı haneli rakamın üzerine bir de mücevherlerde büyük bir prim ödüyor.

Yalan ne kadar büyükse, o kadar çok kazanıyorum.

Bu, hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir servete kavuşmamı heyecanlandırmalı, ama öyle değil.

Var olmaması gereken bir şeye bakarken olmaz.

Benim ligimin çok dışında olan bir adamdan gelen bir yüzük. Bir canavarla asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm tek şey.

Sahte bir nişanlı.

Benimle evlenmek istemeyen bir adam.

Tabii ki evlenmemeli. Beni *tanımıyor* bile.

Yine de.

Yine de, alabileceğim tek yüzüğün sadece tuhaf bir iş anlaşması olduğunu bilmek, sürpriz bir yumruk gibi kemiklerime işleyen bir his uyandırıyor.

Sevimli olduğum için değil.

Bunun bir anlamı olduğu için değil.

Onunla çıkacak, hatta evlenecek biri olduğum için değil.

"Dex," diye başlıyorum, nasıl cevap vereceğimi düşünürken, o parmağını nazikçe dudaklarıma bastırıyor.

"Henüz bitirmedim. Büyükannen de benim tavsiyelerimi kabul ettiğine göre, teklifimin hala geçerli olduğunu bilmeni isterim. Sugar Bowl'un mali durumunu ve iş uygulamalarını istediğin zaman inceleyebilirim." Dizüstü bilgisayarına bakıyor. "Rakamlarla aram iyidir, yardıma ihtiyacın olursa."

Yüzüm kızarır.

Oh, tanrım.

Sınıfta ödev yardımı teklif eden sevimli çocuk gibi hissediyorum ve birdenbire kalbim kelebeklerle doluyor.

"Bunu benim için yapar mısın? Kayıtlarım berbat durumda, şimdiden uyarayım." İlk kez ona bakıp gözlerine bakıyorum. O kadar kararlı ki titriyorum. "Gerçekten işimi iyileştirmek için zamanını ayırır mısın?"

"Tabii. Uzun zamandır bu işi yapıyorum, nakit akışını baştan sona analiz ediyorum. Pastacılık hakkında pek bir şey bilmiyorum ama iş hakkında çok şey biliyorum."

"Kahretsin." Ağlayabilirim.

Erteleğim çöküşüm tüm gücüyle vuruyor.

Her şey çığ gibi büyüyor. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdi sahte bir nişan yüzüğüyle nişanlıyız ve o benim öğretmenim olacak. Şüphesiz, bu zamana kadar yaptığım tüm aptalca hataları ortaya çıkaracak.

Uçuyor olmam gerekirdi, ama göğsümde beni yere bağlayan bir ağırlık var.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum yine, çünkü başka söyleyecek sözüm kalmadı. Buna doğru cevap ne olabilir ki?

"Junie?" Dexter'in sesi yumuşak ve ona baktığımda gözlerinde endişe parıldıyor.

"Önemli değil. Ben iyiyim," diyorum otomatik olarak, bir gözümü silerek.

"Para sorunlarını çözmek benim işim," diyor bana. "Sorun değil. Bu benim ikinci doğam."

Dudaklarım alaycı bir şekilde seğiriyor. "Hayır, işimde bana yardım edeceğini söylediğin için çıldırmıyorum, Dex. Sen... bana bir yüzük aldın. Aklım o konuda takılı kaldı."

Kaşlarını çatıyor.

Onun evinde, hayatımda yaşayacağım tek nişanı kutlarken ne kadar acı bir ses tonuyla konuştuğumu hatırlıyor mu acaba?

Elimi kutuyu almak için uzatıyorum.

"Bir daha görebilir miyim?" Tamamen çirkin bir ağlama krizine girmek için sesimi hafif tutmaya çalışıyorum. "Neye bulaştığımı bilsem iyi olur, değil mi?"

"Bir saniye. Aşağı in, koca oğlan." Catness'i kucağından kaldırır ve ayağa kalkar, ben ise sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakarım. "Bunu yapacaksak, doğru düzgün yapalım."

Şimdi ne yapıyor? Görünüşe

göre beni yıkıyor.

Neler olduğunu anladığımda başım dönüyor.

"Dexter Rory, sakın yapma." Titriyorum.

Yüzünde ilk kez vahşi bir gülümseme belirir. Nana'nın bahçesindeki anıdan ve altın ışıktaki bana baktığı zamanki halinden daha cesur ve daha yaramaz bir gülümseme, sanki başka bir hayatta gerçekten sevebileceği biriymişim gibi.

Acıtan bir bakış.

Sınırsız.

Kalbimi sıkıştıran mizah ve sıcaklıkla doluydu.

Kalbim artık tamamen yenik düşmüştü. Göğsümde batıyor, takla atıyor ve sallanıyordu.

Sonra önümde tek diz çöküyor, kutuyu kutsal bir adak gibi tutuyor.

"Juniper Winkley," dedi, ciddi gibi taklit ederek. "Bir erkeğin isteyebileceği en iyi sahte kız arkadaş oldun."

"Dex..."

"Teklifimi bölme," diye homurdanır.

Dudaklarımı kilitleyip anahtarı attığımı mimiklerle ifade ediyorum.

"Dediğim gibi, bir erkeğin isteyebileceği en iyi sahte kız arkadaş oldun. Anlaşmamızı bozmadın, geri adım atmadın ve hatta cesedimi Ozarks'a götürüp işimi bitirecek bir tetikçi bile bulmadın - ama bunu çok düşündüğünü biliyorum."

Gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum.

"Öyleyse, tatlım, sahte sevgilim ve gerçek partnerim, bu yüzüğü kabul edecek misin? Hayalarımın bir kez daha üzüm gibi ezilmesini engelleyecek misin?" Cevap beklemeksizin, elimi tutup yüzüğü parmağıma takıyor.

Aman Tanrım, aman Tanrım.

Tüm varlığım dönmeye başlar.

Her şey o kadar beklenmedik ki, şampanya gibi hafif ve havadar, göğsümde yer açan ve tekrar nefes almamı sağlayan gergin bir kahkaha patlar içimden.

Bu kader dönüşünü kabul etmeli ve onun gibi eğlenmeliyim.

Kaç kadın, önünde diz çökmüş müstehcen derecede yakışıklı bir adam görür ki? Üstelik yüzük de gerçekten çok güzel.

"Çok sevinirim," diyorum. Bu bir yalan bile değil. Gerçekten. Yüzük beni ikna etti. "Ölüm bizi ayırana kadar... ya da sözleşme süresi dolana kadar, sanırım."

Beklenmedik kadar tatlı bir jestle, elimi tutup parmaklarımı öper.

"Bir dakika bile fazla değil," diye söz veriyor.

Evet, kalbimi tamamen parçalamak için harika bir yol. İç çekerek gülümsüyorum.

"O zamana kadar, Junie, mümkün olduğunca acısız hale getirmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Ne romantik." Yüzüğü ışığa tutmak için parmaklarımı hareket ettiriyorum. Lanet olsun, bu elmaslar çok büyük. "Bunu yapmana gerek yoktu, biliyorsun. Sevdığın mektuplardan biriyle yüzüğü gönderebilirdin."

"Beni eski kafalı olarak gör. Bu romantik şeyleri düzgün yapmaya inanırım." Catness'i bir kez daha okşamak için eğildi.

Ama bunda düzgün olan hiçbir şey yok. Ben ona karşı ilgisiz davrandım ve o da muhtemelen beni yüzüğüyle birlikte geri göndereceğimi ve her şeyi bırakacağımı düşündü.

Belki de bu yüzden gelmişti. Kaçıp yüzüğü çöpe atmayacağımı görmek için.

"Peki, teşekkürler," diyorum ve onu kapıya kadar takip ediyorum. "En azından artık insanlara nişanlı olduğumu dürüstçe söyleyebilirim, ama bu şey varken sormalarına gerek kalmayacak."

"Sana bunu her zaman takmanı istemeyeceğim. Sadece yanında taşı." Bir an için endişeli göründü, sonra yüzünde ince bir gülümseme belirdi ve gözleri ısındı. "Ne olur ne olmaz."

Elimi kaldırıyorum. "Bunu kaybetmem mümkün değil. IRA'mdan daha değerli."

"Daha iyi bilmesi gereken bir aptalı eğlendirdiğin için tekrar teşekkürler, tatlım." Öne eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra dönüp kapıdan çıktı.

Kalbim hızla çarparak kapının arkasından onu izlerim.

Ama o gider gitmez, kapıya yaslanıp, ayak bileklerimi ovuşturup yüksek sesle mırıldanan Catness'i okşamak için tembelce yere çöküyorum.

Hayatımın çok aptalca bir döneminde, Liam'ın böyle evlenme teklif edeceğini hayal etmiştim.

Tam olarak böyle değil belki, daha görkemli bir ortam hayal etmiştim, ama aynı tür bir yüzük ve aynı sıcaklık gözlerinde vardı.

Hayatımın sonunda doğru yöne gittiği ve onun da bunu paylaşmaya hazır olduğu hissi aynıydı.

Bunun yerine, Dexter Rory'yi elde ettim.

Yakışıklı, zengin, tamamen ulaşılmaz Dexter, onun evlilik teklifi hayatımın en büyük planını sürdürmek için bir şaka.

Liam için yeterince iyi değildim. Dexter'ın bir aksesuar olarak kullanması için bile zar zor yeterince iyiyim.

Sadece bir şeyi kanıtlamak için parmağımda elmaslar olan, ışıltılı, parlak gözlü bir aksesuar.

Bunu unutamıyorum.

Bu yüzüğün, ne kadar muhteşem görünse de, tuhaf bir teşekkür jestinden başka bir şey olmadığını unutamıyorum.

Bu yüzden, başka acı düşüncelere yol açmadan onu parmağımdan çıkarıp soğuk biber sosuma geri dönüyorum, kalbimdeki boşluğa çökmemeye çalışarak.

TATLI KUTLAMA (DEXTER)

İşler, aptal kardeşimle bir sorunum olduğu için durmuyor ve Haute ile olan anlaşma, parmağında başka bir büyük yatırım olan güzel bir kıvıll saçlı kadına bağılı.

Şehrin diğerk ucuna, geçen yıl satın aldığımız bir başka Kansas City kiralık evine, Parisian Oasis'e gidiyorum. Kapsamlı bir tadilattan sonra ilk misafirlerini ağırlamak üzere olan güzel bir apartman dairesi.

Archer, PR için açılışta hepimizin orada olmasını istiyor. Rory isminin hala ağırlığı olan bir şehirde, kişisel aile dokunuşunun çok önemli olduğu konusunda bir şeyler söylüyor.

Muhtemelen haklıdır.

Her ne olursa olsun, ben Patton'ın cenazesini planlamakla meşgulüm.

Dişlerimi sıkarken ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. O biliyordu.

Annemle Junie hakkında konuşurken ne yaptığını çok iyi *biliyordu* ve annemle nişanlım olmayan erkek arkadaşım arasında bir başka görüşme daha olacağını ve bunun sonuçlarını benim toparlayacağımı da biliyordu. Çünkü annemin bu kavgada Archer'ın tarafını tutacağını biliyordu.

Genelde öyle yapar.

Onun saçmalıkları yüzünden, kendi annem de aldatmamız gereken bir kişi daha oldu.

Bu yüzden o lanet yüzüğü aldım ve bir mücevher parçası için hiç tahmin etmediğim kadar çok para harcadım.

Kırmızı ışıktadırken Junie'nin yüzü gözümün önüne geliyor.

Kutuyu gördüğünde o büyük yeşil gözlerinin nasıl parladığını.
Sıkı sıkı kapalı dudaklarında gizlenen kırılganlığı.
Çılgınca gülüşü ve sonra küçük sahte evlilik teklifimi yaptığım da bana
sanki gökyüzündeki yıldızları asmışım gibi bakışı.
Yüzüğü beğendi, elbette, ama hikaye bununla bitmiyordu.
Derinlerde, ona bunu yapan pislik olduğum için benden nefret ediyor olmalı.

Cidden, ona yüzük verecek tek kişinin ben olduğumu mu düşünüyor?
?

Genç, güzel ve hayat dolu, adeta bir güneş ışığı gibi. Bunu fark eden tek
kişi ben değilim.

Eğer biraz zaman ayırıp insanları hayatına alsa... Bir
nefes alıp dikkatimi bugüne geri çeviriyorum.

Junie'nin aşk hayatı benim sorunum değil.

Yüzüğü kabul etti, onu güldürdüm ve anlaşılan tüm ayrıntılarını biliyor.
İşimiz bittiğinde, yüzüğü satıp birikimlerine sağlam bir katkı sağlayabilir ve ben
uzak bir anı olacağım.

Bu, kanımın kaynamasına neden olmamalı.

Yüzüğü verdiğimde yüzündeki ifade beni Missouri Nehri'nin bu tarafındaki
en büyük pislik gibi hissettirse bile.

Lanet olsun, odaklanmam lazım.

İşe.

Bu apartman dairesi, Kansas City şehir merkezine şık ve cazip bir katkı.
Lüks olmasına rağmen, daha sıkı bir bütçeye sahip ama yine de biraz şımartılmak
isteyenler, seyahat eden çiftler veya basit bir otelden daha fazlasını isteyen yalnız
iş adamları için harika bir seçenek.

En azından, biz böyle satıyoruz.

Uygun fiyatlı lüks. Harika olanaklar. Kusursuz konum.

Tabii ki, Higher Ends gibi bir şirketten beklenecek tüm avantajlarla birlikte,
elit kesimin karşılayabileceği bir fiyatlardan bahsediyoruz.

Önceden bu beni rahatsız etmiyordu, ama Junie'nin dairesini gördükten
sonra, bu fikir biraz canımı sıktı.

Elbette bu sadece iş, ama biz zenginler, bizim gibi insanları beslerken, onun
gibi sıradan insanlar, iklimlendirme bile olmayan berbat dairelerde kalıyor.

Boya dökülen, duvarlarda su lekeleri olan ve asansörü sürekli bozuk olan
hüzünlü yerler. Burası

felaket bekliyor gibi görünüyor ve biz burada, çok daha fazla kek satmazsa asla adım atmayacağı lüks mülkleri pazarlıyoruz.

Kapıdan içeri girerken kafamı sallayarak düşüncelerimi silkeliyorum.

Archer çoktan oradaydı ve son dakika hazırlıklarını gözden geçiriyordu. Açılış sunumuna her zamanki gibi emlak ve seyahat sektöründen yerel kodamanları davet ettik ve basın da bizi sıkıştırıyor.

Masalar, bölgedeki en iyi catering şirketinden getirilen açık büfe yemekleriyle dolup taşıyor. Ayrıca, Junie'nin cupcake'leri ve turtaları da bolca var ve yanlarında bir yığın kartviziti duruyor.

"Hey," Archer beni görünce diyor. "James az önce model dairede elektrik sorunu olduğunu söyledi."

Hay aksi.

"Ne sorunu?" diye bağıriyorum, zeytin ve peynirli şişleri kaparak. "Geçen hafta yeri incelediğini ve son kontrolü yaptığını sanıyordum? O adam asla hata yapmaz."

En iyi müteahhitlere çok yüksek ücretler ödüyoruz ama her kuruşuna değer.

"Aynen öyle. Kararı o verdi ve ışıkların titrediğini gördükten sonra yanılmadığını anladı. Mutfaktaki kablolar bozulmuş. Patton'ın ısrarla istediği arkadan aydınlatmalı dolaplar suçlu. Sigortaları kapattı."

"Onarım ne kadar zor olacak?"

"Basit bir ayar, diyor, ama biraz zaman alacak," diyor, telefonunu çıkarıp bana göstermek için kat planını açıyor. "Kablolara ulaşmak için sıvayı sökmemiz gerekecek."

"Siktir."

"Evet."

Başımı ovuşturuyorum. Konukların yarısı çoktan geldi, Patton ise her zamanki gibi geç kaldı. "Ne zaman başlayabilirler?"

"Her zamanki adamlarımız geliyor ve bir elektrikçi de hazır bekliyor. Otuz dakika içinde başlayabilirler. Patton yine de devam etmek istedi ama ben onu durdurdum," diyor.

Evet, siktir et Patton'ı.

"Model bu durumda sergilenemez," diye katılıyorum. "Başka kimsenin bir sorun olduğunu bilmesini de istemiyoruz."

"Ya iş zamanında bitmezse?" diye soruyor.

"Ekip, işi hızlı bitirmek için ne gerekiyorsa ödeyeceğimizi biliyor. İtibarımızı parlatmak için ne gerekiyorsa. Tamir edilene kadar, bence

burada tutalım."

"Doğru." Archer telefonuna somurtarak bakar. "Bu lanet olası bir kabus."

Bana söylemesine gerek yok.

Onarım, açılış bütçemizi biraz aşabilir, ama bu benim hatam değil.

Hatalardan bahsetmişken, Patton tam o sırada bize doğru havalı havalı yürüyerek gelir ve yolunda o berbat kremalı keklerden birini kapar.

"Dünya sona ermiş gibi burada olacağınızı bilmeliydim," diyor, ağzına büyük bir ısırık atarak. "Çekiciliğinizi kullanmayı hiç duydunuz mu?"

"Siktir git, Patton," diyorum.

Bana sırtıyor. "Parti yüzüne ne oldu, ha? Bunun kutlanacak bir şey olduğunu sanıyordum."

"Benimle konuşma."

"Ah, lanet olsun. Anneme düğünü söylediğim için hala kızgın mısın?" Cupcake'in geri kalanını ağzına tıktırıp yüksek sesle çığnıyor. "Bana bunun için kin beslediğini söyleme."

"Yemin ederim Pat, seni doğrayıp mürekkepbalıklarına yem ederim."

"Onlar mürekkep balığı, sevgili kardeşim. Ve cinayet, aslında ilgilenmediğin bir kız için

Gerçekten birlikte olmadığın bir kız için mi? Senin kıskanç, aşırı koruyucu bir tip olduğunu düşünmemiştim, Dex. Lanet olsun, kız üzerinde büyük bir etki bırakmış olmalı." Omuzlarını silkiyor ve parmaklarını yalıyor, midemi resmen bulandırıyor.

"Bana konuşma dedim."

"Adil olmak gerekirse, ben senin oyununu hızlandırdım," diyor. "Annem yuttu, şimdi de küçük karın yalanını desteklemelisin. Herkes bu işten kazançlı çıkıyor."

Dişlerimi sıkıyorum. "Annemi bu işe karıştırmak anlaşmanın bir parçası değildi, aptal. Bu iş bittiğinde ve annemin kalbi kırıldığında seni suçlayacağım." "Biliyorum,

biliyorum. Siktir. Bu işi gizli tutmak istedin, ama

kendi ailemiz bile bilmezken Haute'nin buna gerçekten inanacağını mı sanıyorsun?" Sırıltışı hiç bu kadar yumruklanası görünmemişti. "Bak kardeşim, o bunu atlatacaktır."

Onun *bunu atlatmasını* istemiyorum.

Özellikle Junie'yi gereğinden fazla aile dramlarına karıştırmak istemiyorum, ama o gemi çoktan yola çıktı. Ve benim şansımı bilirsem, yakında alev alıp batacak.

"Senin sorunun ne bilmiyorum," diye devam ediyor Patton, geçen bir garsondan bir kadeh ampanya kaparak. "Bu bizim ve Parisian Oasis için büyük bir gece. Grne göre tek başıma kutlama yapacağım."

"Benim sorunumun ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? Benim sorunum *sensin*, Pat..."

"Beyler." Archer bana bir kadeh ampanya uzatır. "Bunu syleyeceğime inanamıyorum ama Pat haklı, Dex. Ne zamanı ne de yeri. Buraya başarıyı kutlamaya geldik, tuhaflikları boş ver. Kişisel meseleler yüzünden bunu mahvetmeyelim."

Adam haklı, ama bu, küçük kardeimin saçmalıkları konusunda beni daha mutlu etmiyor.

"Evet, tamam. Kablolama dışında her şey yolunda," diyorum.

Patton kaşlarını çattı. "Kabloleme mı? Oh, sadece devam etmeyecek miyiz?"

"Bu bir zafer," Archer, onu bir palyaço gibi görmezden gelerek devam eder.

"Ve bunu kutlayacağız, tamam mı?"

"Tamam," diyorum, ampanyayı içiyorum. "Bana bak, kutluyorum."

"Sana gelince, Pat," Archer, kaşlarını atmı, tedirgin bir şekilde bakan Patton'a dönerek, "koca ağzının seni belaya sokmasına izin vermeyi bırakmalısın."

"Oh, yani sorun benim koca ağzım mı?" Archer kaşlarını kaldırır ve ona sert bir bakış atar.

"Siktir," diyor Patton, yine iyi huylu bir tavırla. "Sanırım haklısın." Bana hızlıca, pişmanlık duymayan bir bakış atıyor. "Annene nianlandığını söylediğim ve seni beline kadar boka batırdığım için özür dilerim, sanırım."

"Nian, senin yarım yamalak özrün kadar gerçek," diye terslerim.

"Oh, tamam. Annene *sahte* nianlandığını söylediğim ve seni baını belaya soktuğım için özür dilerim." Yüzündeki gülümseme kaybolur ve geçen tepsiden bir martini alır. "Dostum, bu Haute anlaşması baımın belası."

"Bilmiyor musun?" diyor Archer.

"Hepimizin baının belası," diye katılıyorum, boş bardağımı masaya bırakarak. "Haute'un bunu onaylamasına gerek olmasaydı, onun eski arkadaşlarından birini bulup onu ortadan kaldırmak isterdim."

"Dex, komik değil," der Archer, kısa bir mesafede dolaşan ve giderek büyüyen insan grubunu işaret ederek.

"Kötü bir akaydı. Özür dilerim."

Biz de kalabalığa katılmalıyız, ama hiç bu kadar yabancı insanlarla sohbet etme havasında olmamıtım.

Gözlerimi devirdim ve Patton bana sırtıttı. Ben sırtıtmadım, ama bu da bir şeydir.

Sanki yine aynı havayı soluyabilirmişiz gibi, ya da en azından gerektiğinde Archer'a karşı birleşebilirmişiz gibi.

"Biliyor musun," diyor Patton, "eğer tekrar yapma şansım olsaydı, tüm bu işi biraz daha dikkatli düşünürdüm."

Kıkırdamamaya çalışıyorum.

Bu, Pat'in alçakgönüllülüğe en yakın hali.

Ailem büyük özürler dilemez. Çoğu insan gibi değil.

Hepimiz inatçıdırız — annem de kendi sevimli tarzıyla — ve samimi bir özür, lanet olası diş perisinin ziyareti kadar nadirdir.

Archer dikkatini tekrar bize çevirir.

"Bunu yapmaya karar vermekle haklı olabilirdin," diyor, kollarını kavuşturarak. "Kamu kayıtlarını, vergi kayıtlarını, Haute ile ilgili her şeyi taradım. Hepsini inceledim ve itiraf ediyorum, hiçbir şey bulamadım."

İki tane bir fiyatına mı alıyorum?

Korkunç kardeşlerimden bir gecede iki tane neredeyse özür. Bu şansa sahipken piyango bileti almalıydım.

"İçgüdülerim görmem gerektiğini söylüyor, ama orada hiçbir şey yok. Haute'nin Ozarks'ta bir yerlerde bir kumarhane için mafya ile işbirliği yaptığına dair aynı eski söylentiler var. Orada birçok şüpheli iş dönüyor, ama orası bizim bölgemiz değil." Archer omuz silkiyor. "Bu konuyla ilgili stresi artırmak istemedim, ama emin olmam gerekiyordu."

Archer bir şey bulamamışsa endişelenecek bir şey yok, ama içimden bir yarısı bu kadar kolay olduğunu kabul etmek istemiyor.

Boşveriyorum.

Ancak elimde imzalı bir sözleşme olmadan ve belirsizlik ortadan kalkmadan mutlu olamayacağım.

Kısa süre sonra, ana yatırımcılarımızdan biri bizimle konuşmak

için yanımıza gelir. Gösteri zamanı.

Bu yeri bir kez daha iyice incelerken, içimden gelmeyen bir gülümseme zorluyorum. Lobinin girişindeki altın kenarlı cam kapılar dahil, her şeyi tamamen yıkıp yeniledik.

Her şey para kokuyor. Sokaktaki yoldan geçenler binaya bakıp, esneyerek merakla ve bazen de biraz kıskançlıkla içeriye bakıyorlar.

Bu, Mill için planladığımız ihtişamın yanına bile yaklaşmıyor, tabii bu lanet şeyi bir an önce halledebilirsek. Ve bu dairelerden elde edilecek gelir, bizi bu hedefe ulaştırmada kesinlikle yardımcı olacak.

Bir içki daha alıp içimi ateşe veriyorum.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, Archer James'ten hazır olduğuna dair bir mesaj alır ve misafirleri en üst kata çıkan asansörlere yönlendiririz.

Batan güneş, büyük pencerelerden görünen kıvrımlı Missouri Nehri ve yakındaki pazarın kenarlarında turuncu bir parıltı yaratıyor.

Bu, insanların aşırı para ödeyeceği bir manzara.

Ayrıca, modern markaların tüm özelliklerine sahip büyük bir mutfakla tamamen döşenmiş, güzel büyüklükte bir daire.

Bunu ben sağladım. Mutfaklar, günümüzde insanların bir yerde aradıkları ilk şeylerden biri, yemek yapmayı pek düşünmeseler bile.

Konuklar pencereye yaklaşp manzarayı hayranlıkla izlerken, Patton bardağını benimkine çarptırdı.

"Neşelen," diyor.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyorum?" Şarabımın kalanını bir dikişte içiyorum.

Bana bunu kanıtlamak istercesine şampanyasını kaldırır. "Başarını kutluyorum, Dex. *Ve* dünyanın en iyi ağabeyi olduğum için, bu hafta sonu annenin sanat etkinliğine seninle birlikte geleceğim."

"Ne sergisi?" Ona kaşlarımı çatarak bakarım.

"Biliyorsun." Elini belirsiz bir şekilde salladı. "River Art işbirliği.

Her yıl yapıyor."

Kahretsin.

Şimdi düşününce, bu hafta sonu olduğunu biliyordum ama pek kafama takmamıştım. Kafamı karıştırıyor.

"Bunun senin iyi bir kardeş olmanla ne ilgisi var?"

"Oh, sana söylemedi mi?" Archer diğer tarafıma gelir, elinde aynı şampanya kadehi vardır. "O zaman nişanlınla tanışacak."

"Junie mi?" Şimdi kafam karıştı. "Bu kadar aptal olma. Junie neden orada olsun ki?"

Patton sırttı. "Oh, *Junie*, öyle mi?"

"Ben senin ağzını kapatmadan önce sen kendi ağzını kapat."

Gözlerini devirip pencereye doğru geri döner. Archer sırtıma bir şaplak atar.

"Bildiğini sanıyordum," der zoraki bir neşeyle. "Annem bugün fırına gitti — Sugar Tongs ya da her neyse — senin kız arkadaşınla tanışmak ve onu şahsen davet etmek için. Eminim şu anda yoldadır."

"Şimdi mi?" Ağzım kurur. Siktir, siktir, siktir.

Annemin gelmesi için en kötü zaman. Kemik bulmuş köpek gibi aşırı heyecanlı olacak. Junie'ye de önceden haber verilmemiş.

Muhtemelen bana kızacak ve haklı olarak. Katılması gereken sanat sergisi bu hafta sonu ve neredeyse hiç haber verilmemiş.

"Gitmem gerek. Benim için özür dile," diyorum Archer'a, bardağımı ona uzatıp kapıdan çıkıyorum. Asansör muhtemelen çok uzun sürecektir, bu yüzden merdivenlerden aşağı koşuyorum, düşüp omurgamı kırmamak için tırabzanların yardımıyla köşeleri dönerek.

Lanet olsun.

Bir gün.

Junie'yi *bir gün* yalnız bırakıyorum ve aşırı heyecanlı annem gelip her şeyi mahvediyor.

Umarım hala zamanında yetişebilirim.

TATLI SÖZLER (JUNIPER)

Bugün çok yoğun geçti.

Aslında, geçen hafta her gün öyleydi.

Dexter ile anlaşmayı imzaladığımdan beri işler giderek artıyor - içimden bir kısmı bunu kabul etmekten nefret etse de - ve hatta yaz saatlerini uzatabilmek için birkaç yeni yarı zamanlı çalışan almayı düşünüyorum.

Gelen siparişleri yetiştirmek için kapasitemizin çok üzerindeyiz, sanki kasabadaki emlak ve seyahat acentelerinin yarısı için cupcake ve pasta yapıyoruz.

Bu yine Dexter Rory etkisi. Açıkçası, şikayet etmiyorum.

Bu dükkânı açtığımdan beri ilk kez planlarım var. Son halini almaya ihtiyaç duyan gerçek, somut planlar, ama bunlar nereye gidebileceğimize dair vizyonlar.

Nereye *gidebileceğimi*.

Mutfakta koştururken kendimi fikirlerime kaptırıyorum, sonsuz kremalı tatlı stoğumuzu denetliyor, üç kek daha ve yakında fırına girmesi gereken limonlu tartlar için hamur hazırlarken birkaç mikser çalıştırıyorum.

Neyse ki, kapasitemiz dolduğu için cheesecake'ler fırına girmiyor.

Birçok alarmımdan biri çalmaya başlıyor.

Eski usul çikolatalı kek yanmadan fırından çıkarabilmek için çılgınca bir mutfak havlusu arıyorum.

"Junie?"

"Şu anda olmaz. Bekle, Sarah," diyorum, sonunda o lanet havluyu bulup kekleri fırından çıkarırken parmaklarımı neredeyse yakıyorum. Ama keklerin henüz tam olarak pişmediğini düşünüyorum, bu yüzden zamanlayıcıyı sıfırlayıp tekrar fırına koyuyorum.

"Junie," diye tekrarlar Sarah, dikkatimi çekmek için mutfak kapısını tıklatarak. "Seni görmek isteyen biri var."

Of. Mümkün olan tüm zamanlar içinde, bu en kötüsü.

"Tahmin edeyim, Big Fish mi?" diye soruyorum, çay havlusunu omzuma atıp cebimde hala beni deli eden yüzüğü arıyorum. Mağazada henüz nişanlandığımızı kimse bilmiyor ve kesinlikle gerekli olmadıkça onlara söylemek istemiyorum.

Kaçınılmaz "ayrılık"tan önce ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. "Hayır," diyor Sarah kaşlarını çatarak. "Bir bayan. Biraz yaşlı. Ama yoğun bir havası var. Gelip görmek isteyeceksin." Huh.

Muhtemelen gerçek bir müşteri. Sıkıcı, yaşlı, hoşnutsuz bir müşteriyi düzeltmek neredeyse bir rahatlama gibi geliyor.

En azından şikayet etmeye başlarsa, mağaza iyi gidiyor olduğu için duygusal olarak bunu kaldırabilecek kadar güvendeyim. Siparişlerini doğru bir şekilde hazırlamanın yanı sıra, hata yaptığımız durumlarda küçük mağaza kredileri de sunabilirim.

Küçük kutuyu cebime geri koyup, Sarah'ya kek hazır olduğunda fırından çıkarmasını söyleyip kasaya yöneldim.

Sarah'nın söylediği gibi, bir kadın bekliyor.

İlk düşüncem, kadının güzel, uzun boylu ve etrafında belirli bir asalet havası dolaşan çarpıcı bir kadın olduğu.

Yaşlı, evet, ama makyajın veremeyeceği bir zarafetle

Oh, ve *stili*. Rüzgârlı beyaz bir elbise giyiyor ve rujuyla uyumlu kırmızı bir fular takmış renk katıyor.

Sarışın saçları neredeyse platin renginde ve mükemmel bir şekilde bakımlı. Benim saçlarım ise korkmuş bir kedi gibi kıvrılıyor ve kendimi aşağılık hissediyorum.

"Merhaba," diyor kadın, elini uzatarak. "Sen Juniper olmalısın."

İsim etiketim takılı olmamasına rağmen adımlı bildiğine şaşırarak başımı eğiyorum ve elimi pantolonuma silip elini sıkıyorum.

"Hizmetinizdeyim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben Delly," diyor, sanki bunun bir anlamı varmış gibi. "Delly Rory. Böyle daldığım için çok üzgünüm canım, ama seninle tanışmak için bir dakika daha bekleyemedim."

Delly Rory.

Aman Tanrım.

Nadir görülen eski Midland aksanı ve bu şehirde hala eski parayı çağrıştıran güneyli bir tınıyla konuşuyor.

Sanırım bu birçok şeyi
açıklıyor. Ne de olsa o,
onun annesi.

Dexter'in çılgın annesi burada, mağazada durmuş, oğlunun nişanlısı olan kadına ilk izlenimini ediniyor ve ben... Oh, kahretsin, panik yapıyorum.

Avuç içlerim terliyor. Onları uyluklarımla siliyorum, tırnaklarımdan altına un kaçmamış olmasını dileyerek.

"Tekrar uğradığım için özür dilerim," diyor, yüzümdeki ifadeyi doğru bir şekilde okuyarak. "Ama o aptal oğlumun beni tanıtmamasını beklemek zorunda kalsaydım, beş yıl daha burada kalırdım. Ne kadar zaman oldu?"

Eyvah.

Ne diyebilirim ki?

Eğer ilk hikayemize sadık kalırsak, makul bir insanın nişanlanması için çok erken olur. Ama o bizim nişanlandığımızı biliyor, bu yüzden ilk hikayeden sapamam, yoksa iki kat daha kötü duruma düşeriz.

"Şey, bir süredir. Zamanın nasıl geçtiğini anlamak zor!" diyorum. "Ben işlerimi bitirip size katılana kadar otursanız nasıl olur? Kahve ister misiniz? Tabii ki ikramımızdır. Karamel-elma turtalarımız da çok lezzetlidir, isterseniz bir parça yiyebilirsiniz."

Mükemmel bir şekilde parlatılmış, ışıldayan tatlılarla dolu vitrinlere bakıyor ve ben onun Dexter gibi olup olmadığını merak ediyorum.

Kuru kuruya kalıp ölebilirim.

Eğer tatlı şeylerden nefret ediyorsa, oğlu gibi sağlık delisiyse, o turtalar hakkında tek kelime bile etmemeliydim.

"Çok sevinirim," diyor, gözleri tekrar benimkilere değdiğinde milyon dolarlık bir gülümsemeyle. "Her gün düşük karbonhidratlı bir hayat yaşayamayız. Bunun neresi eğlenceli ki?"

Rahatlayarak biraz fazla yüksek sesle güldüm ve deli gibi görünmeden kendimi topladım.

Çocuğu kasaya koyup kahveden sorumlu yapıyorum, birkaç pasta alıp önlüğümü arkaya asıyorum ve tuvalete giriyorum.

Saçlarımın durumu umutsuz, bu yüzden sadece parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip karışıklıkları gideriyorum, sonra da şapkamı çıkarıp bütün gün sıcak mutfakta terlemişim gibi davranmıyorum.

"Üzgünüm, Bayan Rory. Bugün çok yoğundu," diyerek köşedeki masasına oturuyorum.

"Lütfen bana Delly de ve sakın özür dileme." Teşekkür eden bir gülümsemeyle turtayı kabul ediyor. "İşler iyi gidiyor gibi görünüyor."

"İşler yolunda gidiyor," diye kabul ediyorum.

"Çok sevindim. Dexter tatlıyı es geçer, ama bence akşam yemeği, sonunda tatlı bir kaçış olmadan tamamlanmış sayılmaz." Küçük, narin bir ısırık alır ve gözleri büyür. "Vay canına. Vay canına, canım, bu *inanılmaz*. Neden buraya gelmeyi bu kadar erteledim ki? Ne yazık ki, çocukluğumdan beri Sugar Bowl'a ilk kez geliyorum. Babam, Jo Winkley gazetelerde sürekli manşetlerdeyken burayı çok severdi."

"Geç olsun, güç olmasın! Evet, o benim büyükannem. Şu anda emekliliğinin tadını çıkarıyor." Delly'nin zarafeti, benim söyleyebileceğim tüm sözleri gölgede bıraktığının farkında olarak, neşeyle gülüyorum. "Evet, böyle bir buluşma için çok uzun zaman geçti. Ama Dexter'ı benden daha iyi tanıyorsun..."

Bu çok hafif bir ifade.

"Evet, bazen kendi zararına," diyor düz bir sesle. "Bana çıktığını söylemediğine inanabiliyor musun? En küçüğüm ağzını açmasaydı, düğün gününe kadar öğrenemeyebilirdim. Oh, tarih belli oldu mu?"

Kafamı şiddetle sallıyorum.

"Hayır. Planlamaya daha yeni başladık. İlişkimiz daha yeni ciddiye bindi, sanırım, yani çok şey kaçırmadın."

Elime ve çıplak yüzük parmağıma bakıyor. "Gerçekten çok yeni olmalı."

Kahretsin, takmadığım için pişman oldum.

"Evet, evet, *çok* yeni." Onun bakışını takip ediyorum ve boynumdan yanaklarıma kadar kızarıyorum. "Hala iş yerinde yüzük takmaya alışamadım, merak ediyorsan, ama her zaman yanımda taşıyorum." Cebime uzanıp kutuyu çıkarıyorum, açıp içindeki yüzüğü ona gösteriyorum, kasadaki kimsenin görmemesi için dua ediyorum. "Çok güzel, değil mi?"

Elmaslarla çevrili mavi taşı görünce gözleri hayranlıkla büyüdü.

"Muhteşem," diye fısıldadı. "Hadi takalım."

Midem sıkışır, Dexter onu ilk kez parmağıma taktığında hissettiğim aynı duyguyu hissederim. Bu sahte bir şey için fazla gerçekçi oluyor.

Tabii ki hala mükemmel uyuyor.

Mavi renk gün ışığında tenime çok yakışıyor. Yine, bu yüzüğün ne kadar mükemmel olduğunu ve Dexter Rory'nin kalbimi çarptıran mücevherleri seçmede ne kadar başarılı olduğunu hatırlıyorum.

"Kendisi seçti. Ben hiç sormadım ya da ona fikir vermedim," diyorum dürüstçe. "Bu yeteneği olduğunu bilmiyordum."

Bana bir bakış attı. "Gerçekten evlenme teklif edeceğini bilmiyor muydun?" "Dürüst olmak gerekirse... hayır. Büyük bir şok oldu," dedim kuru bir şekilde.

"Oğlumun zevki her zaman mükemmel olmuştur. Ama vay canına, evlilik teklifi," diyor hafif bir kahkaha atarak. "Onun içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum, zavallı çocuğum."

Yüzüm yanarken donup kalıyorum.

Tanrım, o kadar kızarıyorum ki, muhtemelen sıcak çarpması geçireceğim diye endişelenecektir.

Oyunculukta iyi değilim.

Nana'ya karşı bile, Dexter boşlukları doldurmasaydı batmış olurdu, en azından onun ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum. Burada ise, körlemesine uçuyorum.

"Buna içgüdü deyin, sanırım. Adam neyi sevdiğimi biliyor." Utangaçlığımı gizlemek umuduyla kulaklarına kadar gülümsüyorum.

"Elbette. Sanırım onu daha önce hiç aşık görmemiştim. Açıkçası, bunu hiç hayal etmemiştim. Yaşadığı onca şeyden sonra, bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim," diyor düşünceli bir şekilde ve tekrar gülüyor. Sonra bana gülümsüyor ve tortesinden bir ısırık daha alıyor. "Seni bu kadar iyi tanıyıp bu kadar güzel bir şey seçmişse, sana gerçekten aşık olmalı."

Aşık mı? Bu fikir çok saçma.

O ruhu çalan öpücüğü veriş hariç.

Yüzük muhteşem ve çok pahalı, buna şüphe yok, ve bunlar onun yüzüğü almadan önce düşündüğü tek iki şeydi.

Ama daha önce hiç aşık olmamış olması fikri içimi yakıyor ve "yaşadığı her şey" hakkındaki gizemli yorumum merakımı uyandırıyor.

Annesi hiç başka bir kız arkadaşıyla tanışmamış mı?

Ben onun ilk kız arkadaşımı ve ilişkimizin son kullanma tarihi var.

İlk olamam.

Aklım bu fikirle boğuşuyor.

Ultra zengin Dexter Rory hiç bir kızı eve getirmede ve şimdi ben geldim ve her şey bittiğinde onların kalplerini kıracağız.

Ailesinin bilmesini istememesine şaşmamalı.

Kaçıp saklanmak istiyorum. Kendimi banyoya kilitlemek istiyorum. Biraz daha paniklemek istiyorum.

Delly'nin ortadan kaybolmasını, hafızasını silmesini, omuzlarıma baskı yapmayı bırakmasını istiyorum, yoksa buz fırtınasındaki bir ağaç gibi kırılmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Uzaklardan kapının açıldığını duyuyorum, ama ağır adımlar hızla bana doğru yaklaşıp biri yanımdaki boş sandalyeyi çekene kadar başımı kaldırmıyorum.

"Junie," diyor Dexter, ben sıçrayınca elimi tutuyor. "Seni korkutmak istemedim, tatlım. Arch, annemin bir tuzak kurduğunu söylediğinde hemen geldim." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Sadece bir öpücük... Tanrım, bir öpücük nasıl bu kadar yoğun olabilir ki... Yüzüm yanıyor.

O kolunu omuzlarıma dolarken nasıl gülümsemeye devam ettiğimi bilmiyorum.

Bu normal.

Biz normaliz.

Hoş, normal, mutlu bir nişanlı çift.

Hahaha, evet.

Gerçi, Dexter'a bakarsanız, buna gerçekten *inanırsınız*. Performansı hala mükemmel, tuhaf bir şekilde rahat ve doğal.

"Onu pusuya düşürmek için gelmedim," diyor Delly öfkeyle. "Ama ona bir bak. Onu daha önce aileme tanıtmayı düşünmedin mi? Ne kadar da kaba bir çocuksun!"

Annesine attığı utangaç bakış beni gülümsetiyor.

Saçlarımı düzeltip, ortadan kaybolabilmeyi diliyorum. Ama Dexter bana yaklaşip, beni koluna sarıyor ve deri ve tik ağacı gibi beni heyecanlandıran o zengin erkeksi kokusuyla beni sarıyor.

"Senin coşkunu riske atamazdım anne," diyor. "Onu korkutma. Sana hemen bir hayran kulübü kuracağımı söyledim."

"Sorun değil, Dex. O harika biri." Utangaa ona bakıp elimi bacağına koyuyorum.

Bu kasıtlı bir hareketti ve parmaklarımla altındaki kaslar gerginleşmesine rağmen bana gülümsedi.

"Beni korkutmak için annenle konuşmak yetmez. Onun ne kadar sevimli olduğunu görünce, tanıştırmak için bu kadar beklediğin için biraz kızgınım."

"Evet, onu çok uzun süre sakladın," diyor Delly ve bana göz kırıyor. "Bu arada, bu eyaletteki en iyi pasta olmalı."

"Lütfen bana Junie de."

"Artık biz bir *aileyiz*, ya da ona yakın bir şey." O bana gülümsüyor, bu düşünceyle vücudumdaki her kasın gerildiğinin farkında değil.

Dexter elini omzumdan koluma doğru kaydırıyor ve ben zorla rahatlayarak nefes veriyorum.

"Kahve," diyor Oliver, önümüze iki fincan koyarak. Bizi görünce kaşları kalkıyor, ama hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyor. "Başka bir şey ister misiniz? Size ne getireyim, efendim?"

"Şu anda bir şey istemiyoruz, teşekkürler." Dexter, sanki yeterince utanmamışım gibi Oliver'a gülümser.

Tanrım, onun hangi oyunculuk okuluna gittiğini bilmem lazım. Onun süper güçlerinin onda birine sahip olsam çok işime yarardı.

Ayrıca, yarın personel arasında dedikodular çok acımasız olacak. En yeni çalışanımız olan Oliver, diğerlerine dedikodu yapma ve burada itibarını artırma fırsatını asla kaçırmaz.

Delly kahvesinden uzun bir yudum alır ve fincanını masaya koyarken iç geçirir. "Onu nasıl cezbediğini anlamaya başlıyorum."

"Kahveyi seviyor. *Özellikle de* bunun gibi iyi ve dürüst kahveyi."

"Sadece en iyisini tedarik ediyoruz. Şu anda, Montana'nın Heart's Edge kasabasındaki küçük bir dükkandan gelen, herkesin sevdiği bir kahve servis ediyoruz."

"Heart's Edge mi?" Delly sıcak bir şekilde tekrarlar. "Romantik bir yere benziyor. İkiniz balayı listenize eklemelisiniz." Balayı mı?

Kalbim iki kat hızla atmaya başladı.

Neyse ki o kadar ileri gitmeyeceğiz.

Yine de bu küçük bilgiyi gelecek için saklıyorum. Dexter Rory'yi anlamak, soğanı soymak gibidir. Onun hoşlandığı çok az şeyi bilmek zarar vermez, özellikle de ailesini bizim deli gibi aşık olduğumuza ikna edeceksem.

"Aslında, burayı bilmiyordum ta ki..." Durur ve hatırlayamıyormuş gibi bana bakar. "Üçüncü randevumuz muydu? Yapay zeka sanatı konusunda tartışmamız bittikten sonra mıydı?"

Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Nana'da yaptığımız gibi, birlikte hikayemizi ölüyoruz ve benim de ona uymamı istiyor.

"Yani, bana insan eli yapabilen bir AI sanat motoru gösteremediğin için seni azarladıktan sonra mı? Sonra bana şekerli şeylerden nefret ettiğini söyledin ve ben de oradan ayrılmayı düşündüm, öyle mi?" Gülümseyerek, çok sahte görünmemesi için dua ediyorum. "Evet, hatırlıyorum. Üçüncü randevumuzdu."

Delly öne eğilir, ellerini birleştirir. "Peki nasıl tanıştınız? Dexter müzeyle ilgili bir şey söylemişti?"

"Nelson-Atkins," diyor Dexter. "O da senin gibi bir sanat meraklısı."

"Oh!" Delly'nin gözleri golf topu gibi büyüdü sanki. Dexter'ın cazibesi buradan geliyor galiba, her ne kadar yüzeysel olarak çok farklı görünse de. "Ne güzel. Biliyor musun, buraya gelmemin tek sebebi, sevgilim, seni bu hafta sonu sanat sergime davet etmektir."

"Sanat sergisi mi?" Dexter'a bakıyorum, yüzü ifadesiz kalıyor, ama parmakları nazikçe tenime dokunuyor.

İşte bu olmalı.

Beni uyardığı şey, kaçınılmaz olan ailesiyle resmi tanışma, ve artık geri adım atamam.

"Çok isterim, Delly. Sanat snobu değilim. Sadece yerel sanat ortamını seviyorum."

"Sen de tam uyum sağlayacaksın!" O gülümserken, ben başka yere bakıyorum. Onun bu kadar mutlu olduğunu görmek, durumu daha da zorlaştırıyor. "Bu gayri resmi bir etkinlik. Bazen bu tür küçük bağış toplama etkinlikleri düzenlemeyi seviyorum. Dexter'ın kardeşleri zaten geleceklerini söylediler ve ben de bunu bir aile etkinliği haline getirmek istiyorum."

"Seve seve geliriz," der Dexter, o kadar sert bir sesle ki gülmekten kendimi alamam. "Ama bir dahaki sefere Junie'ye saldırmak istersen, anne, önce bana haber ver."

"Oh, dur. Sorun değil," diyorum aceleyle, dirseğimi Dexter'ın yanına dayayarak. Beklenmedik ziyaretlerden şikayet edecek durumda değil. Ve bana attığı alaycı gülümsemeye bakılırsa, bunun çok iyi farkında. "Seninle tanışmak çok eğlenceliydi, Delly."

"Ben de seninle, Juniper." Kahvesini bitirip ayağa kalkar. "Artık gitmeliyim, işini bölmemeliydim. Pazar günü görüşmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," derim, o dükkandan çıkarken, bir şekilde oradaki herkesin dikkatini çekmeyi başarır.

Şu anda çok fazla müşteri yoktu zaten; kapanış saati yaklaşıyordu ve bugün mesai uzatma yoktu, bu yüzden dükkanda kalan tek kişiler Sarah tarafından nazıkçe dışarı çıkarılıyordu.

Bana doğru bakıp Dexter'a nazıkçe başını salladı, sonra tabelayı çevirip ışıkları kapattı.

Onun parası sayesinde artık tamir edilmiş olan ışıklar.

Yüzüğü parmağımdan çıkarıp sandalyeye geri yaslanıyorum. Dexter kolunu çekiyor ve ben, Sugar Bowl'un tüm çalışanlarının gözlerinin, sanki canlı bir reality şov izliyormuş gibi bize dikildiğini hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Bunu asla unutamayacağım.

"Kusura bakma," diyor Dexter. "Duyar duymaz geldim. Sana saldıracığını önceden haberim yoktu."

"Üzerine çullanmak" en uygun kelime.

Hâlâ parfümünün kokusunu alabiliyorum, pahalı ve tropikal bir koku. "O hoş birisi. Ve gerçekten yoğun."

"O bir Rory," diyor Dexter omuz silkerek, "yani onun çok yoğun olduğunu biliyorum. Daha önceden haberim olsaydı, seni onunla yalnız bırakmazdım."

"Bu, senin de başa çıkması zor biri olduğun anlamına mı geliyor?" Akşam gökyüzü kadar parlak gözlerine bakıyorum.

"Bu sana kalmış, tatlım," diye homurdanır.

"Bunun için yeterli miyim bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, sandalyemi geri çekip yapmam gerekenleri değerlendiriyorum.

Maalesef çok fazla.

Son dakika siparişlerini gönderdikten sonra hala temizlenecek çok şey var. Sarah gittikten sonra bu gece kapanış görevini tek başıma yapacağım çünkü Oliver'in akşam çalışma grubu var ve Emmy hasta olduğunu söyledi.

Ama sorun değil. Tek başıma gemiyi yönetmekten rahatsız değilim. Çalışanlarımı, müşterilerimize mikroplarını bulaştırmak için zorla işe gelmelerini isteyen türden bir patron değilim.

"Madem buradayım, Sugar Bowl'un günlük işleyişi hakkında konuşabilir miyiz diye umuyordum," diyor Dexter.

Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde, o sadece omuz silkiyor.

"Bakın bayan, fırıncılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama sözümü tutmak niyetindeyim. Size herhangi bir şekilde tavsiyede bulunabilirsem, şimdi başlamam daha iyi olur."

Yüzüm yine kiraz domatesine dönüşüyor. "Oh. Şey..."

"Hoşça kalın, çocuklar!" Sarah, arka kapıdan çıkarken, kötücül, bilmiş bir gülümsemeyle el sallayarak sesleniyor. Oliver, önlüğünü çıkarırken çöpü topluyor, gitmek için heyecanlı. Muhtemelen cuma geceleri derslerinden sonra bir hayatı olduğu içindir.

Yalan söyleme zamanı geldiğinde bana dokunan huysuz bir canavarla iş randevum var.

Dexter, oturduğu yerden beni izliyor, kaşları arasında derin bir kırıksıklık beliriyor. "Tek başına mı temizlik yapıyorsun?"

"O kadar da kötü değil. Yeni bir şey yok," diyorum cesurca, sırtım bu düşünceyle ağrıyor olsa da. "Sadece dezenfekte edip süpürmem gerekiyor. Çabuk biter. O kadar uzun süre kalamazsan, başka bir zaman yapabiliriz."

"Hoşça kal, Junie!" Oliver da arka kapıdan çıkarken seslenir. Kapı kapanır ve yalnız kalırız.

"Bu ne sıklıkla oluyor?" diye sorar. "Kapanıştan sonra ne sıklıkla burada kalıyorsun?"

"Oh, en fazla..." Kafamda hesaplarım. "Bu hafta üç kez mi?"

"Bu hafta mı?" Kollarını kavuşturur ve gözleri beni delip geçer. "Kaç saat çalışıyorsun, Junie?"

"Çok. Ama iyi haber şu ki, işler bu kadar iyi giderse, geç saatlere kadar açık olduğumuz akşamlar için birkaç yeni part-time çalışan almayı düşünüyorum, yani..."

"Bu benim soruma cevap değil, tatlım." Tanrım.

Tatlım demesi bile kalbimi çarpıtıyor, aynı zamanda beni olduğum yerde durduruyor.

Kendimi toparlamam lazım.

Ama sonra kolları sıvadığında, mantıklı düşünme umudumu da kaybettim.

Aşırı derecede kaslıydı, ama bunu zaten biliyordum.

Beklemediğim şey, ön kollarını saran, siyah, sert ve biraz tehlikeli görünen, ayrıntılı askeri dövmelelerdi.

Kartallara bakılırsa, sanırım ordudaydı.

Şimdi, cehennem gibi kapalı spor salonu rutini ve o fizik mantıklı geliyor. Ordu onu bir insan sanat eseri haline getirmiş ve Dex de kendini geliştirmeye devam etmiş.

"Junie?" diye soruyor.

Onu izlediğimi fark ettim. Belki de salya akıtıyordum.

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor. Aşkın getirdiği ölümün yeni boyutlarına ulaştığıma eminim.

Keşke bu adamın yanında hayatımı kızarak geçirmemek için bir yol bulabilsem.

"Tamam. Şey." O benim tamamen deli olduğumu düşünmeden önce biraz sakinleşmem lazım. "Evet, çok çalışıyorum. Ama sen de öyle. Bunda ne var ki?"

Ağzında hüzünlü bir gülümseme belirir. "Gece yarısı çalışmakla kendini yakmak arasında fark var, Junie. Bu kadar yorgunsan, ara vermelisin. İşlerini başkalarına devretmelisin. Daha fazla yardım alarak kendine yardımcı olabilirsin."

Tanrım, nazik davranıyor.

Yani, onun huysuz, aşırı koruyucu tavırlarıyla *nazik* olmaya çalışıyor. Ama sesinde gerçek bir endişe var.

Umursuyor ve bu da kalbimi daha da parçalıyor.

"Ben iyiyim, Dex. Ama belki başka bir zaman konuşabiliriz? Seni bekletmek istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Ellerini açıyor. "Şu anda buradayım, değil mi? Beni işe koy. Temizlik yaparken ayrıntıları konuşabiliriz. Bana perde arkasında neler olduğunu göster. Fırıncılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bir erkek öğrenebilir."

Nasıl?

Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyor da beni tutarsız hale getirebiliyor? "Sen... bunu yapmana gerek yok. Gerçekten."

"Sen de kendini eve sürükleyip soğuk bir kase chili yemek zorunda değilsin," diye bilgili bir bakışla mırıldanır. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Tartışmaktan yorulan ben, ona bir süpürge gösterip masaları temizlemeye başlıyorum, kırıntıları kenara süpürüyorum ki o geçerken onları yakalayabilsin.

Çalışırken Sugar Bowl hakkında konuşuyoruz. Ona açılış öncesi hazırlıklardan kapanış temizliğine kadar tüm rutini anlatıyorum.

O da derinlemesine sorular soruyor.

Malzemeleri nereden temin ettiğimizi, ne sıklıkla teslim edildiğini, bir web sitemiz olup olmadığını ve web sitemizin durumunu gibi. Son soru oldukça utanç vericiydi, çünkü bir web sitemiz var ama yedi yıldır güncellenmemiş ve bu da belli oluyor.

E-postaları yanıtlamak için bile zar zor donanımlıyız, mobil siparişleri işlemek ise hiç söz konusu bile değil. Ve şık bir uygulamaya gelince, onu hayal etmekten başka çarem yok.

Bir saat sonra, ekstra yardımın hoşuma gittiğini söyleyemem.

Birlikte çalışarak her şeyi normalden çok daha hızlı hallediyoruz. Dex'i ön tarafı paspaslamaya koyarken, ben de arka tarafta ekipmanları temizliyorum.

Mutfaktan çıkarken bana "Yenileme ve tadilat planlarınız ne durumda?" diye soruyor. Zemin de neredeyse bitti, ıslak ve taze limon kokuyor. On yıllardır biriken aşınma ve derz kirini temizlemek istiyorsak, sonunda bu zemine bir şeyler yapmamız gerekecek. "Dün gece burada gördüğüm eşyaları geçici olarak saydım, ama sizin ne düşündüğünüzü merak ediyorum."

Envanter mi çıkardı? Dün gece mi? Kendi zamanında mı? Ağlamadan önce durması lazım.

"Artık iş konuşmamıza gerek yok," diyorum ona. "Geç oldu ve iyi bir başlangıç yaptık."

Önlüğümü asıp ışıkları kapatıyorum, dükkânın yarısı karanlığa gömülüyor. Böyle çalışırken şeytani bir şekilde yakışıklı görünüyor, gömleği sırtına sıkıca yapışmış, pazıları şişmiş.

Kahretsin, şu kaslar.

Bakmamam gerektiğini biliyorum.

O benim sahte nişanlım, kırmızı et parçası değil.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu takıntılı bir şekilde incelememeye çalışıyorum, ama aslında tam da bunu yapıyorum.

"Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, önce mikserleri ve fırınları değiştirmeyi düşünüyorum ve..."

Dikkatimi vermiyorum. Ayaklarım kayıyor ve bir saniye sonra şiddetle kollarımı sallayarak dengemi sağlamaya çalışıyorum.

Bir an için her şey yavaşlar. Dexter'ın küfrettiğini duyarım.

Kalın, güçlü bir elin kolumu tutup beni yukarı çektiğini hissediyorum.

Gözümü kırpmadan önce, beni dikleştirir ve birdenbire onun önündeki duvara yaslanırım, nefes almakta zorlanırım.

Evet, bu, kahramanın sizi kelimenin tam anlamıyla ayaklarınızın üstünden süpürdüğü, beceriksizce neredeyse düşme sahnesiyle tamamlanan, her türlü klişe romantik komedi sahnesinin canlanması.

Filmlerde, bu noktada Beyaz Atlı Prens, bensiz yaşayamayacakmış gibi beni öper. Ben telaşlanırım ama nefes nefese, bunu ne kadar istediğimi, onu durmadan hayal ettiğimi itiraf edebilirim.

Oh, kesinlikle rüya görmüşümdür, tamam.

Ama bu gerçek hayat ve rüya değil, ben sadece aşırı heyecanlı bir karmaşa halindesin.

Dexter Rory bana doğru eğilmiş, aramızda bir santimden az mesafe var, o sert el hala kolumun üstünde, onun sıcaklığından kaçmak imkansız.

Kokusu çok yoğun, testosteronla ıslatılmış tik ağacı kolonyası gibi.

Dudaklarımı yalıyorum, mağazamın ortasında ona atlamanın en iyi karar olmayabileceğini kendime ikna etmeye çalışıyorum.

Sonra bakışları ağzıma kayıyor, dudaklarımı olgun bir çilekmiş gibi inceliyor.

Nefesim kesildi.

O kadar başım dönüyor ki, beni tutmasaydı, yine yere düşerdim.

Oof.

Sanki ona ne kadar acınası bir şekilde aşık olduğumu, sağduyuma aykırı olarak *-her türlü* sağduyuya aykırı olarak- onu ne kadar arzuladığımı ve bedenimin onu ne kadar müstehcen bir acıyla istediğini fark etmesi için bir şans daha gerekiyormuş gibi.

Arzu içime işliyor.

Onu tekrar öpmek düşüncesi sıcak su gibi geliyor, bu buharlı sıvı yerçekimi beni dibe çekiyor.

Yine bana bakar ve gözlerindeki ateş ciğerlerimdeki oksijeni alır, beni düşümler halinde bağlayan bir açlık sergiler.

Tanrı'nın kutsal annesi.

En kötüsü de, ikimiz de şaşkına dönmüş, o anın sarhoşluğuyla konuşacak durumda bile değiliz.

Nefesi çok ağır.

Dudaklarımın üzerine düşüyor, ta ki onun beni yutmasına izin verme, o sert, korkutucu ağzının bana neler yapabileceğini öğrenme dürtüsünden başka bir şey düşünemeyecek hale gelene kadar.

Öpücüğü tenimde nasıl hissettirirdi?

Beni soyup o şeytani ağzını serbest bırakabileceğini bilseydi ne yapardı?

Dudakları benimkilere çarparak içinden bir inilti çıkar. Bir insan volkanına kadeh kaldırıyorum ve bu, kulağa geldiği kadar çılgınca.

Beni daha iyi tadabilmek için kaldırdığında bacaklarımı hissetmiyorum, beni kollarında eriterek cennetsi bir saniye yaşıyor.

Sonra sanki elektrik çarpmışım gibi geri çekildi, gözleri fırtınalı ve sıkıntılı bir şekilde benimkilere kaydı.

"Junie, bunu yapamazsın." Kolumu bırakıp uzaklaşırken homurdanıyor, içinden küfrediyor. "Seni bu hafta sonu alırım. Sanat sergisinden sonra daha ayrıntılı konuşabiliriz. Haklısın, burası ne zaman ne de yer," diyor, sesi yanmış gibi.

"Dex, ben... tamam, evet. Bu hafta sonu."

Boğazını temizledi ve kapıya yöneldi. "O zaman Sugar Bowl hakkındaki tam raporumu getiririm. Konuştuğumuz gibi bana birkaç mali belgeni gönder, ben de sana geri gönderirim."

Kalbim sönmüş bir balon gibi çöküyor.

Onun atmasını istediğim başka şeyler de var. Yani beni.

Kızım, nazik ol. Sen yapamadığın için burada yetişkin olan o.

"Tabii ki. Beni yakaladığın için teşekkürler. Yoksa kötü bir çürük kalacaktı," diye sesleniyorum ona, sesimin bu kadar bozuk olmaması için dua ederek. "Pazar görüşürüz."

Arabasına koşar gibi giderken elini kaldırıp el sallıyor, ama bana dönüp bakmıyor.

Yüzüm düşer.

Bu karışıklığı yaratan benim.

Neredeyse eminim ki, dünyanın en büyük ereksiyonunu yaşıyor ve bu beni öldürüyor. Benim kadınsı yanlarımın bir öpücük daha ile alev almaya hazır olduğunu düşünürsek, bu gayet adil.

Cam temizleyici ve bir bez alıp kendimi pencereleri silmeye veriyorum, gerekenden daha sert ovuyorum, temizlemeye başladığımız işi bitiriyorum ve onun da başladığımız işi bitirmesini acımasızca diliyorum.

Ne zaman bu kadar acınası

hale geldim? Tanrım.

Biraz daha az çekici bir erkekle bu iş çok daha kolay olurdu. Ama aslında şanslıyım.

İlk başta görüldüğü gibi gergin, paraya düşkün bir canavar olmayan bir adamla inanılmaz derecede aptalca bir şey yapıyorum.

Aslında, o kadar centilmen ki, beni deli ediyor.

Temiz pencerede yansıyan görüntüme, sanki bana büyü yapacakmış gibi kaşlarımı çatıyorum.

Bu bir tutku suçu idi.

Zar zor önlenen daha büyük bir hata.

Öyleyse neden tekrar yapmayı bu kadar çok istiyorum?

Çünkü pazar günü birbirimizi göreceğiz. O zaman, bizi içten içe yiyip bitiren cinsel gerilimin *anlamını* bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalacağız.

Başka bir deyişle, o kadar komik bir şekilde mahvolmuş durumdayım ki, ağlayarak çökmek için gece boyunca gülmeye devam etmek zorundayım.

TATLI ANLAR (DEXTER)

Pazar sabahı Juniper'ın evine vardım, elimde terziden aldığım bir çanta, diğer elimle de apartmanın zilini çalıyorum.

Bu sabah ona sürprizle geleceğimi söyleyen bir mesaj attım, ama sanırım mesajı henüz görmedi.

Umarım uyanıktır.

Muhtemelen bu elbiseyle her zamanki gibi sınırimi aştığımı düşünecek - ve belki de öyle - ama aileme uyum sağlayacaksa, o pahalı yüzüğe yakışan muhteşem bir kıyafetle görünmesi gerekir.

Aracıma bakıyorum, hırsızlığa karşı her zaman tetikteyim. Bu bölgedeki suç raporlarına göre, bu civarda düzenli olarak araba hırsızlıkları oluyor.

Kanım kaynar.

Tek başına yaşayan bir kadının burada yaşaması kesinlikle mümkün değil. En azından kendi arabası olmadığı için endişelenmesine gerek yok.

Binaya gelince, zili tekrar çalarken yukarıya bakıyorum.

Tüm temeli çökmek üzere gibi görünüyor. Bu eski binaların göründüklerinden daha sağlam olduğunu biliyorum, ama burası yaşını ve kötü durumunu gösteriyor.

Eğer burayı satın alsaydım, muhtemelen yıkıp yeni bir bina inşa ederdim, bu konumun kaliteli misafirleri çekmek için çöl gibi bir yer olduğu gerçeğini görmezden gelerek.

Sonunda kapı açılır ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başlarım.

Asansörü kontrol etmenin bile bir anlamı yok, bu yerin bakımı öyle ki, sahibi şehirden mahkeme kararı almadıkça onarımlar altı ay sürüyor.

karar almadıkça onarımların altı ay sürdüğü türden bir bakım var.

Kahretsin, bu beni çok sinirlendiriyor.

Hepimiz lüks pazarda olamayız, hayır, ve düşük kaliteli konutlar dar marjlarla çalışır.

Yine de, müşteri tabanını, hatta kendi gururunu hiçe sayan bir iş hayal edemiyorum.

Buraya son geldiğimde, Patton'ın saçmalıkları yüzünden o kadar sinirlenmiştim ki, duvarlardaki nemli lekeleri ve siyah küfü hiç fark etmedim. Ya da bir merdiven basamağına dağılmış kırık camları.

Kahretsin, bu kız nasıl hala hayatta?

Eğer o gerçekten nişanlım olsaydı, onu burada bir gece daha uyumasına izin vermem. Eşyalarını toplar ve onu kapıdan dışarı çıkarırdım...

Hayır. Bu düşünce somutlaşmadan önce onu durduruyorum. O benim nişanlım değil.

Anlaşmanın ötesinde, onun özel hayatı beni ilgilendirmez.

O sadece, kendi kendime verdiğim zararı telafi etmemde bana yardım etmesi için kandırdığım bir kız. Bir *ortak*. Dün gece sonuçları umursamadan yutmak istediğim tatlı, küçük bir sahtekar.

Topla kendini, gerizekalı, diye bir ses kafamın içinde yankılanıyor. Kapısına uzanıp çalışıyorum.

Sürgü kilit açılır ve kapıyı açar, saçları dağınık, şort ve karnının bir kısmını gösteren bir tişört giymiş bir melek görüntüsü ortaya çıkar.

Lanet olsun, hala inanılmaz görünüyor.

Kırmızı bukleler omuzlarından dökülüyor, yeşil gözleri uykudan bulanık. O şort, omuzlarıma atmak istediğim bacaklarını gösteriyor, dönüp beni içeri davet ederken her kıvrımını sarıyor.

"Erken gelmedin mi?" diyor esneyerek. "Bu şey öğlene kadar değildi sanıyordum?"

"Saat on buçuk," diyorum, içeri girip çantamı küçük mutfak tezgahına koyarken.

Çantayı görünce gözleri kısılır.

Dikkat etmemem gereken küçük şeyleri fark etmemeye çalışıyorum. Kollarını kavuşturduğunda kumaşın göğüslerine yapışması gibi ya da üstünün yukarı kayarak karnını daha fazla ortaya çıkarması gibi.

Siktir, bu da ne böyle?

Sanki sikiyle işlemekten başka şeyler de yapabileceğini yeni keşfetmiş azgın bir köpek gibi davranıyorum.

"O ne?" diye sorar, sesinde ihtiyatlı bir ton vardır.

"Gardırobunu genişletmek için."

"Bana kıyafet mi aldın?" Gözlerini

kırpıştırarak bana bakar. Ona bakarken

gülümsemeden edemem.

"Tabii giysiler olmadan yaşamak istemiyorsan, tatlım. Ben bunu takdir edebilirim, ama sevgili annem etmez."

"Aman Tanrım. Bunu söylemedin herhalde." Çantayı kaparken yüzü kızarır.

"Umarım çirkin değildirler..."

Hiçbir şey için söz veremem, ama çantadan elbiseyi çıkarırken — yeşil ve beyaz ipek bir maksi elbise — kaşlarını çattı. "Çok... yeşil."

Onun apartman dairesine sıkışmış küçük serasını işaret ettim.

Burası, onun onsuz yaşayamayacağı bitkilerle dolup taşıyor. "Yeşilin sana yakışacağını düşündüm."

"Yani, evet."

"Yani nefret etmiyorsun?"

Utangaç, isteksiz bir gülümseme yüzüne yayılırken bana bakar.

"Sevmiyorum," der. "Ama bedenimi nasıl bildin?"

"Şanslı bir tahmin." Onun yanı sıra, Junie'ye benzer bir vücut yapısına sahip, geniş kalçaları ve doğal beliyle mağaza asistanını seçerek. Biraz tuhaf görünebilirdim, ama bu sayede bana tam uyacağına emin olduğum bir elbise buldum ve asistanın zahmetine karşılık ona cömert bir bahşış verdim.

"Vay canına! Bunlar Jimmy Choos!" Eşleşen ayakkabıları çıkarır ve sırtarak gülümser.

"Onları alabilirsin."

"Yine zahmetim için mi?" diye

sorar. Yavaşça başımı sallarım.

"Ama bunlar..." Parmaklarını kristal süslemeli kayışların üzerinde gezdirir.

"Çok güzeller."

"Beğendiğine

sevindim." "Dex, ben

yapamam..."

"Ayakkabılar ayağına uyduğundan emin olmadan bana teşekkür etme. Git dene." Onu yatak odasına doğru iteklerim ve bana son bir kez bakarak gider.

Sonunda.

Kedi de yanıma gelince, koltuğuna oturup saçlarımı elime alıyorum.

Çocukların bugünlerde kullandığı "chonky" kelimesinin bir yüzü olsaydı, ben onun poster çocuğu olurum.

Catness, kocaman, iri yarısı bir yaratık, gözleri kocaman altın mermerler gibi ve pantolonumun her yerine kalın bir tüy tabakası bırakmaya meraklı.

Hayvan kucağıma atlayıp, oraya aitmiş gibi kıvrılıp mırıldanırken onu uzaklaştırmaya gönlüm el vermiyor. Onun dairesine tekrar bakarken bu ses içimi titriyor.

Belirtildiği gibi, daire aşırı derecede yeşil, tavandan sarkan sepetlerden sarmaşıklar sarkıyor ve duvara dayalı devasa eğrelti otları gibi görünen şeyler var.

Biraz dağınık, biraz kaotik, ama enerjik ve vahşi kıvılcık bukleleriyle sahibi gibi, büyüleyici.

Çatlak pencere çerçevesinin kenarlarında yaz küfünün izleri var ve açıkçası, kapısının önündeki küçük zincir, ısrarcı bir rakunun içeri girmesini engelleyemez.

Kahretsin. Nasıl bu kadar uzun süre burada hiçbir şey olmadan hayatta kalabildi?

Ben her zaman arkamı kollayan, başa çıkabileceğim tehditlere takıntılı bir adam değilim.

Yine de, iç kısmı ne kadar çekici görünürse görünsün, buranın saatli bir bomba olduğu inkar edilemez. Konumu ise...

Hayır, kes sesini.

Bu senin sorunun değil.

Hiçbiri senin sorunun değil.

"Hey," Junie yatak odasından sesleniyor. "Tamam. Bitti."

"Sorun yok mu?"

Cevap olarak, yaramaz bir gülümsemeyle oturma odasına süzülerek gelir.

Çenem neredeyse yere düşüyor. "Sen söyle," diye fısıldıyor.

Topuklu ayakkabılar boyunu birkaç santim uzatıyor ve saçları başının üstünde toplanmış.

O, cehennem kadar çarpıcı.

Mağazada yeterince iyi görünen elbise - satış asistanı "benim" hanımefendiye daha çok yakışacağını ısrarla söylemesine rağmen - sanki onun için yapılmış gibi duruyor.

Keskin koyu yeşil rengi, gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor ve onu o kadar canlı bir güneş ışığına dönüştürüyor ki, tadına bakamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Ayağa kalkıp Catness'i kucığımdan nazikçe kaldırıp yere indiriyorum, sonra ona doğru yürüyorum.

O utangaç bir gülümsemeyle tam bir daire çizerek dönüyor ve elbisenin kıcını nasıl sardığını görmemi sağlıyor.

İki gündür unutmaya çalıştığım an zihnimde parlıyor.

Ne kadar da az kalsın tüm sağduyumu bir kenara bırakıp, cinsel arzusu bastırılmış bir primata dönüşecektim.

Yemin ederim, o öpücükten sonra durmasaydım, onu arka odada soyup masanın üzerine yatırırdım.

Onun da ne kadar çok istediğini bilerek, kaynayan bir erkek gibi onu sikerdim.

Siktir, siktir.

O elbiseyi üzerinden yırtıp atmadan önce kendimi kontrol etmeliyim.

"Güzel görünüyorsun," diyorum, boğazımı temizleyerek. Ilık sözler, cehennemden çıkmış ereksiyonla çelişiyor. Bana çok yakından bakmasa iyi olur. "Bu renk gözlerini ortaya çıkarıyor."

Dudakları eskisinden daha geniş bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı.

Lanet olsun, tüm bu karmaşa, onun uzun zamandır, hatta belki de hiç sahip olmadığı bir hafıflıkla gülümsemesini görmek için bile değer.

"Böyle bir şeyi asla alamazdım," diye itiraf eder. "Bunu saklayabileceğime emin misin?"

"Tekrar giyeceğine söz verirsen."

O gülmeye başlar ve benim kendimi kontrol etme gücüm daha da azalır.

"Giyecek bir yerim olursa. Bu şey mağazada ya da Nana'nın pazar akşam yemeklerinde boşa gider."

"Seni güzel bir yere götüreceğim, lanet olsun," diye söz veriyorum. "Her şey bittiğinde, bir yerde akşam yemeği yiyeceğiz."

Yabancıya dönüşmemiz gereken bir zamanda büyük sözler vermek gerçekten aptalca.

Ama bana Afrodite gibi gülümsediğinde, ona tüm dünyayı vaat edebilirim.

"İstersen büyükanneni de getirebilirsin." Olayı önemsiz göstermeye çalışıyorum.

"Nana mı?" Yaklaşıyor ve geri çekilme isteğine zar zor direniyorum. Ya da daha iyisi, onu doğrudan yatak odasına götürmek. Makyaj yapmış ve dudaklarındaki hafif mat ton, onu deli gibi öpmek istememe neden oluyor. "Bunu bir daha yapmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Şu anda, senden başka kimseyle uğraşmak istemediğimi söyleyemem, tatlım," diye homurdanıyorum, sesim çok sert çıkıyor.

Aptal herif.

Çünkü şimdi bana, sikimi talepkar hale getiren ve kafamın kararını geçersiz kılan aynı geniş gözlerle bakıyor.

"Dex..." Dudaklarını yaladı. Lanet olsun. "Gitmesek mi? Sanırım geç kalacağız."

"Evet. İyi yakaladın." Sanki o da bunu biliyor gibi. Harekete geçmezsek, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapma riskine gireriz. "Araba aşağıda."

"Harika bir şoförsün," diyor, elimi kabul ederek. Şimdi daha yakın ve parfümünün kokusunu alabiliyorum. Çiçeksi, birkaç şehvetli tropikal nota ile beni onu kanepenin arkasına eğip...

Ve kesinlikle gitme zamanı geldi.

"Şoförlerin müşterilerine evlenme teklif etmediklerinden eminim," diyorum, Catness'e veda öpücüğü gönderirken onu dışarı çıkarıyorum.

Yüzüğü parmağına geri takmış ve çok yakışmış.

"İşadamları da yapmaz," diyor alaycı bir şekilde, merdivenlere doğru yürürken elini bir kez daha elime kaydırıyor.

"Haklısın, ben berbat bir iş adamıyım. O konuda da rol yapıyorum

"

Kıkırdadı ve bir an için, annem tarafından kızartılmaya ve annem tarafından pohpohlanacağımızı unutuyorum.

"Burası senin için en iyi yer olduğuna emin misin?" Merdivenlerdeki camların etrafından dolaşırken soruyorum. "Daha yeni bir şey düşündün mü hiç?"

Aslında demek istediğim *daha güvenli bir şey*.

Yüzü buruşur. "Son üç aydır indirimli çorba ile hayatta kalıyorum. Daha iyi ve yine de uygun fiyatlı başka bir bölge önerir misin?"

"Sen başarılı bir fırının sahibisin. Kendini bununla yetinmemelisin..." "Bak, sana daha önce de söyledim," diye sözümü keser. "Son birkaç haftadır aldığımız siparişler

benim için yeni. Para kazanmak da öyle. Şimdiye kadar pek de iyi gitmiyorduk. Kişisel gelişime yönelmeden önce çalışanlarımın maaşlarını almasını ve ekipmanların çalışır durumda olmasını sağlamalıyım."

Elbette.

Aşırı özverili.

"En azından kapına gerçek bir kilit takacağım," diye diyorum, kapıya vardığımızda. "Hazır mısın?"

"Bugün tüm aileni aldatmaya mı? Sabırsızlanıyorum! Ama evet. Hadi bitirelim şunu." Bana bakarken gözlerinde sert bir ifade var.

En azından o da bu saçmalığı benim kadar nefret ediyor.

ANNEM sanat sergisi için tüm parkı ele geçirmiş, yerel sanatçılara sembolik bir ücret karşılığında stant kiralamış ve herkesi onların ürünlerini satın almaya teşvik ediyor. Junie, vardığımızda gözleri fal taşı gibi açılmış, bir stanttan diğerine koşuşturuyor.

"Vay canına. Sanki küçük bir pazar gibi," diyor nefes nefese. "Bütün bunları annen mi organize etti?"

"Evet. O sanata umutsuzca aşık." "Kendi eserlerini de satıyor mu?"

"Kendini daha çok bir patron olarak görüyor. Ancak, sık sık kendi yarattığı eserleri sergilediği de biliniyor." Archer ve Colt gibi, ancak onlar resimden çok ahşap işçiliğiyle ilgileniyorlar.

Yaratıcı gen beni atladı ve bazen bunu kıskanıyorum, ama sanırım bunu daha gerçekçi davranarak, geleceği belirleyen somut rakamlara daha fazla odaklanarak telafi ediyorum.

Bir yemek kamyonundan Danimarka köftesi denedikten sonra —denedikten sonra, etkinliği tanıtan ve bağış toplayan uzun bir masanın başında bulunan annemin komuta merkezine doğru ilerliyoruz.

Patton çoktan oradaydı, şüphesiz ona yağ çekiyordu ve biz yaklaşırken selam vermek için elini kaldırdı.

Her zamanki gibi masası zarif görünüyor. Güneşli dallarda ve kırsal kış manzaralarında kan gibi parlayan parlak kırmızı kuşlar olan birkaç küçük kardinal suluboya resmi satıyor.

"Bunlar çok güzel!" Junie görünce hayranlıkla haykırıyor. Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum.

Çocukken benim de öyle hissettiğim zamanlar olduğunu inanmak zor. Annem sanki süper kadınmış gibi, her şeyi yapabilen ve tamamen yenilmez bir doğa gücüyümüş gibi.

Şimdi, onun kardinal kuşları acı tatlı, çünkü onun hayatını kurtarmış olabileceklerini çok iyi biliyorum. Annemin çöküşünü ve dibe vurmasını da gördüm, dipten zar zor geri dönmeyi başardı.

Aşkın yaptığı budur.

Bir kişiye bağlandığınız ip aniden kesildiğinde olan budur ve bunu unutmamam gerekir.

Gerçek bir evlilik peşinde koşmak bir yana, neden kimseyle çıkmadığının bir nedeni var.

Annemin hayatını kurtarmamda benim de payım olduğunu düşünmek isterdim, ama sonunda sanatın daha önemli olduğunu biliyorum.

Sanat olmasaydı, babama olanlardan sonra, annemin burada durup tanıdık yüzleri selamlayarak ve işinden bahsederek gülümseyip ısl ısl olacağını sanmıyorum.

Zaman, eskiden hissettiğim heyecanı azaltmış olabilir, ama Junie'nin yüzünü görmek bana daha masum bir zamanı hatırlatıyor.

Dünyaya yeniden hayranlık duymak nasıl bir şey.

"Junie!" Annem onu görür görmez haykırır ve tezgahın arkasından aceleyle çıkar, saçları tek bir teli bile bozulmamıştır. "Dexter! Gelebildiğine çok sevindim."

"Tabii ki. Kaçırır mıyım sanıyorsun?" diye takılıyorum ve yanağına bir dizi öpücük konduruyorum. O da Junie'yi öpücüklerle boğuyor.

Elini benim elimde gergin tutsa da, anneme içtenlikle gülümsediğinde rahatlarım.

"Bu harika bir kadro, Bayan Rory. Büyük karga heykelleriyle gelen adamları gördünüz mü? Sanki bir fantastik kitaptan çıkmış gibiler." Junie gülüyor.

"Ah, evet, onlar Welters kardeşler. Kardeşler ve ülke çapında seyahat ediyorlar, her zaman eve yeni şeyler getiriyorlar." Annemin coşkulu konuşmasından, buradaki herkesi tanıdığı anlaşılıyor. "Eskiden filmler için özel efektler yaptıklarına inanır mısın? Karga teması biraz ürkütücü olsa da."

"...kuşlar gerçekten çok üzgün görünüyordu," der Junie, kaşlarını çatarak. "Sonunda, o büyük malikane ya da kale ya da her neyse, üzerinde oturan ikisi hariç. Biraz umutlu, belki?"

"Bu onların finali, 'Aşk Her Şeyi Yenir' diye adlandırıyorlar sanırım. Redhaven adında küçük bir kasabadan döndüklerinden beri bütün yaz boyunca bunun üzerinde çalıştılar."

"Redhaven mı?" diye soruyorum. "Öldürülmek için güzel bir yer gibi geliyor."

"Dexter! Uslu dur." Annem parmağını salladı.

"Yıllardır bunu yaptığını ve benim hiç buraya gelmediğimi inanamıyorum. Çok boş zamanım olduğu için değil," diyor Junie.

"Bugün burada olduğun için çok mutluyum canım."

"Bunları hepsini kendin mi boyadın?" Junie bana tuhaf, neredeyse düşünceli bir bakışla bakar. "Dex'in ofisinde birkaç kardinal gördüm."

"Evet, Dexter için özel olarak çizdim." Annem, bunu fark ettiği için ona gülümser. "Bunu bir aile sembolü olarak düşün. Kardinal kuşları yeni başlangıçları, baharı, bağlılığı temsil eder... Bir zamanlar tüm ailenin buna ihtiyacı vardı ve ben bunu bu güzel kuşlarda buldum."

Oh, lanet olsun.

Babamdan bahsettiğini anlayınca boğazım düğümlenir.

Ne kadar yol katettiğini, kendini parçalamadan yas tutmayı ve hatırlamayı öğrendiğini bilerek.

Kardinal kuşları, onun bahsetmediği daha ezoterik şeyleri de simgeliyor, örneğin babamın ruhunun bazen sembollerle ziyaret ettiğine olan inancı gibi, ama bu tür ayrıntılar ikinci görüşmede öylece paylaşılacak türden değil.

"Çok güzeller, Delly. Kısıkandım. Bir gün ben de kendimi yemekten daha fazlasıyla ifade etmek isterim," diyor Junie, ellerini sevimli bir şekilde birleştirerek.

Patton, akşam sıcağında bitkin görünerek yaklaşır. Bu aptal neden buraya takım elbiseyle gelmeye karar verdi, kim bilir.

Dirsekleriyle bana dirsek atar.

"Parmağındaki yüzük çok büyük, kardeşim. Aferin sana."

"Kapa çenen, Pat. Başlama bile."

O sırtıyor. "Beni düşündürmeye başladın dostum. Bir kadına sahip olmak, paranı gösterebileceğin bir yol, değil mi?"

"Bu, dişlerin kalmayacak şekilde bitirebileceğin bir yol, küçük kardeş."

Ona on bininci kez siktir git demeden önce, annemiz bize bakar.

"Oh, Patton, sus. Sonunda bizim gibi yaratıcı yeteneği seven birini buldu," diyor.

"Junie'nin yanında sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyorum.

"Dex! Bu doğru değil." Bana sert bir bakış attı. "Modern konularla ilgili her tartışmada kendi fikrini savundun, sonunda kaybetmiş olsan bile."

Patton tekrar yanıma dirsek attığında herkes güler.

Dilimi ısırp, homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum, bunun bir aile toplantısı olması ve benim nazik davranmak zorunda olmamdan nefret ediyorum.

"Tamam, resim hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye düzeltiyorum. "Sanat konusunda fikirlerim var."

Sahte tanışma hikayeleri bir yana, bu fikirler gerçektir. Her zaman soyut olanı değer veririm, belki de bu, sert gerçeklikten hoş bir kaçış olduğu içindir.

Annem benim sanatsal görüşlerime karşı çıkmamayı iyi bilir — onun kardinal kuşları, ofisimdeki tamamen modern ve geçiş dönemine ait olmayan tek dekorasyon ögesidir — ve garip bir şekilde zorlanmadan geçen bir dakikalık sohbetin ardından, konuya devam ediyoruz.

"Archer ve Colt şurada, selam vermek isterseniz." Annem çimenli tepenin ilerisindeki küçük masayı işaret eder.

"Seve seve." Patton'a sert bir bakış atarım.

Junie koluma girmiş, herkesin enerjisini çalmak için kararlı bir şekilde yürürken, kırmızı yaz güneşi başımızın üstüne vuruyor.

"Annen çok hoş," diyor. "Beni bu kadar kolay kabul edeceğini düşünmemiştim. Ben... Ben sizler gibi değilim."

"Şu anki halinle, tatlım, kimse bunu anlayamaz."

Yanakları kızarır ve Archer'a yaklaşırken kararlı görünür.

O ikimize de başını sallar ve Junie'ye neredeyse bir gülümseme bile atar.

Bu, Arch'ın en nazik hali, ama bunun ne kadarının özür jesti olduğunu, ne kadarının Colt'un hemen yanında oturmasından kaynaklandığını bilmiyorum. O çocuk, her şeyden çok onun insanlığını ortaya çıkarıyor.

"Bu Colton," diyorum, çocuğa başımı sallayarak. "Yeğenim."

"Ve bir heykeltıraş." Colt, onu eriteceğinden emin olduğum çilli bir gülümsemeyle ona gülümser. "Dex amcanla mı geldin?"

"Evet," diyor dikkatlice, sergilenen ahşap eşyalara eğilmeden önce bana hızlıca bir bakış atıyor. "Bunları sen mi yaptın?"

"Tabii ki," diyor gururla. Archer gibi benim için çocuk sahibi olmak mümkün mü bilmiyorum, ama Colt gibi olsalar da sorun olmaz diye düşünüyorum. "Bir şey almak ister misin? Dex amcanla birlikteysen sana aile indirimi yaparım."

"Colt, sakın ol. Satış yapmayı bırak da onlara işinden bahset." Archer geriye yaslanıp ellerini başının arkasına koydu ve küçük Colt'un konuşmasına izin verdi.

Onun küçük konuşmasını dinliyoruz, kendine nasıl meydan okuduğunu ve heykel yapmanın ona nasıl stres atmasına yardımcı olduğunu anlatıyor.

Masadaki çeşitli eşyalara bakıyorum. Kenarları biraz pürüzlü ama bu çocuk, benim asla sahip olamayacağım kadar yetenekli. Çoğu basit, gündelik eşyalar.

Annemin neredeyse öldüğü, blok gibi görünen bir kardinal.

Elim kadar büyük, koyu yeşil boyalı dev bir kalem.

Muhtemelen geçen kış Archer ile Arizona'da kamp yaparken ilham aldığı bir saguaro kaktüsü.

"Buna ne dersin?" diye soruyorum, dev bir kurabiyeyi kaldırarak. Çikolata parçacıklarını özenle oyarak yapmış.

"Dex amca, eğer satın *alacaksan*," diyor Colt gözleri parlayarak, "bu sadece elli dolar olacak."

Junie gülümsememek için dudağını ısırır.

"Elli mi?" Kurabiyeyi havaya atıp tekrar yakaladım. "Evlat, bu resmen soygun, her şeyin fiyatı bu günlerde çığırından çıkmış olsa bile. Sana yirmi veririm."

"Kırk."

"Yirmi."

"Otuz."

"Yirmi beş. Son teklifim," diye homurdanırım.

Bana donuk bir şekilde bakar ve sonra küçük elini uzatır. "Tamam, anlaştık!"

"Talepkar küçük canavar. Ama bunu nereden aldığını bildiğim için seni suçlayamam," derim, kardeşimle göz göze gelirken kurabiyenin ucuyla alnına hafifçe vururum.

Archer, içinde kağıt paralarla dolu bir sepet uzatır ve ben de paramı içine atarım. Sonra kolumu Junie'nin beline doladım ve ona kurabiyeleri uzattım.

"Şeker Kasesine," dedim.

Bana bakarken vücudundaki gerginlik kaybolur.

"Oh, çok güzel! Duvarda çok yakışacak," diye söz veriyor. "Şimdiden bayıldım."

"Öyle olsa iyi olur," diyorum ona. "Bana tam yirmi beş dolara mal oldu."

O ve Colt birlikte gülerler ve ilk kez, belki de bu gün felaketle bitmeyecek diye düşünürüm.

Parkta dolaşarak, düzgün sıralar halinde dizilmiş birkaç düzine sanatçı ve birkaç yiyecek satıcısının bulunduğu her stantı ziyaret ediyoruz.

Junie keyifli, atıştırıyor ve bana zanaat birası almam için para harcamamı teşvik ediyor, gördüğü her şeye içten bir zevkle gülüyor.

Kahretsin, bu nasıl bu kadar kolay oluyor?

Onun heyecanının yarısı kadar olsa bile, bütün dünya daha hafif gelebilir.

Öğleden sonra ilerledikçe ve sanat sergisi sona ererken, nehrin kenarındaki çimlere oturuyorum. Junie, Colt ile konuşuyor, Lucifer'in kızının ruhları kurtarmak için bir otel işlettiği bir çizgi filme olan son takıntısını dinliyor.

Kız benden daha sabırlı, özellikle de Patton yanıma oturduğunda.

"Hâlâ burada mısın?" Alaycı bir şaşkınlıkla ıslık çalıyor. "Yaşlı Dex, fırsatını bulur bulmaz evine gidip hesap tablolarına ve zımbalama işlerine dönmek için çoktan gitmiş olurdu."

Patton'a bakınca, birkaç tane craft biradan fazlasını içtiği belli. Onu suçlamıyorum, bira iyiydi, ama ona küfür etmenin bir anlamı yok. Hiçbir etkisi olmaz.

Bu yüzden ellerimi başımın arkasına koyup, "Annemin arkadaşlarımın gelmesinden rahatsız olmayacağını düşündüm. Bütün aile ne sıklıkla bir akşam boyunca birlikte vakit geçiriyor ki?" diyorum.

"Bundan bahsetmekten vazgeçemiyor dostum. Bu. Sen. O." Junie'ye eliyle işaret ediyor. "Seni neredeyse evli bir adam olarak görmek güzel, biliyor musun? Belki de ailenin ihtiyacı olan budur. Belki de bir süredir özlediğimiz şey budur."

"Sarhoşsun Pat," diyorum ona. "Eve git."

"Yeterince sarhoş değilim," diyor. "Ve sarhoş olmak gözlerimi kapatmıyor. Hala neler olduğunu görebiliyorum. Ve lanet olsun, kardeşim, bunu seviyorum. Onu seviyorum. Onun yanıdayken *seni* seviyorum ve bu oldukça şok edici. Dedğim gibi, bu ailenin ihtiyacı olan şey bu."

"Güzel bir kızıl mı?"

Bana sert bir bakış atar ve şişeyi dudaklarına götürür. "Senin atan bir kalbin olmasından bahsediyorum."

"Saçmalık." Bütün bu olayın, bir an önce sona ermesi gereken bir oyun olduğunu hatırlıyor mu acaba?

Junie'ye tekrar bakıyorum, o da anneme gülümsüyor. Bu, sanki doğuştan gelen bir gülümseme, annem de onun söylediği bir şeye gülüyor.

Başka bir hayatta, Patton her zamanki gibi aptal gibi davranmak yerine haklı olabilir.

Juniper Winkley, aile coğrafyasına gerçekten uyum sağlayabilirdi.

Bir başka dokunaklı parça, dünyamıza kusursuz bir şekilde uyum sağlayan bir başka dişli.

Sorun şu ki, bu asla gerçek olmayacak.

Birbirimizin kıyafetlerini yırtma ihtiyacından daha derin gerçek duygularımız olsa bile, bunun mantıklı olması imkansız.

Aşk denen mantıksız ölüm makinesine kapılmayacağım ve bu masum, hayalperest genç kadını da benimle birlikte bu çukura sürüklemeyeceğim.

Daireye döndüğümüzde güneş batmış ve ufukta şişkin bir ay şehir üzerinde yükseliyor.

Bu sefer, kurabiyeyi ve almam için ısrar ettiği çirkin vazoyu taşıyarak onu yukarı kata takip ettiğimde itiraz etmedi.

Ancak merdivenlerin tepesine vardığımızda donup kalır. Neredeyse ona çarpıyordum, ama o sadece elini kaldırır. Ve dinleriz.

Bu... damlayan su mu?

Catness kapının arkasından yüksek sesle miyavlayarak şüpheleri ortadan kaldırdı.

"Oh, olamaz. Oh, lanet olsun!" İleri atılır, topuklu ayakkabılarında neredeyse takılıp düşer, kapının kilidini açar ve kaosla karşılaşır.

Mutfak lavabosunun altından su akıyor ve zaten küçük bir göle benzeyen zemine sıcıyor. Catness kanepede oturmuş, tüyleri diken diken olmuş ve yavaşça ilerleyen suya tıslıyor.

"Kahretsin!" Junie, yüzünde panik ifadesiyle hasarı inceleyerek tekrar söylüyor. "Kahretsin, topuklarım ıslanıyor..."

"Topuklu ayakkabılar için endişelenme..."

Topuklu ayakkabılarını çıkarır ve bir elinde askıları sallanırken Catness'i kurtarmak için öne doğru atılır.

Anında gerginleşiyorum. Bu, onun ihtiyacı olan son şey.

Aşağılık ev sahibi hasarı ödesen bile, mahvolan kişisel eşyaları için yüklü bir meblağ ödemek zorunda kalacak.

Bu çöplüğü siktir et.

"Gitmelisin. Bu karışıklığı halletmem lazım," diyor bana üzgün gözlerle, telefonu çoktan elinde sıkıca tutmuş durumda.

"Burada kalamazsın," diyorum ona. "Benim evime gel. Sana bir oda ayarlayabilirim."

Yatak odan mı? Sikim umutla zonkluyor, ama şimdi bunun sırası değil.

Dairesinin etrafına bakışları, akan su dramatik bir sahne yaratıyor ve ona dokunmak istememe neden oluyor.

Onu öpmek.

Onu kollarıma alıp, endişelenecek hiçbir şey olmadığını göstermek istiyorum.

Onun unutulmasını sağlamak için yanıp tutuşuyorum.

Bana dönüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi ağzını sıkıca kapatmış. "Böyle davetsizce giremem, Dexter. Ben..."

"Sen hiç de rahatsız etmiyorsun. Seni ben davet ettim." Ayakkabılarımın kirlenmesini umursamadan suda ilerleyip, yerde boğulmakta olan uzun bir bitkiyi yakaladım. "Catness'i de getirebilirsin. Kurtarılmaya değer tüm bitkileri getir. Yeterince yerim var."

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Belki de kaçırmışımdır.

Yutkunurken boğazı sıkışır, ama sonra omuzlarını dikleştirir ve başını sallar. "Teşekkür ederim. Tahmin ettiğinden daha çok minnettarım."

"Git tozlan," diyorum kısaca, selin henüz yatak odasına ulaşmamış olmasına seviniyorum. "Giysi ve kişisel eşyalarından istediğin her şeyi al. Ben arabayı yüklemeye başlayayım."

"Ama bu pislikte kirlenirsin," diyor, ben bir kolumla bitkiyi tutarken, gömleğimde biraz kir lekeleri oluşmuşken. "Senin kirlenmeni istemem..."

"Bir kıyafeti mahvetmeyi göze alabilirim." Mesafeyi kapatıp, boş elimle gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Nefesinin kesilmesi umurumda değil.

Felaket bölgesinin ortasında olmamız ve bunun *tamamen* yanlış bir zaman olması umurumda değil, kendimi ona kaptırmaktan başka bir şey istemiyorum.

Lanet olsun.

"Dex..."

"Toparla eşyalarını, tatlım. Bir daha söylememe gerek kalmasın," diye homurdandım, bana bakışını, yeni farkındalığını, sıcaklığını ve cazibesini görmezden gelerek. "Seni omzuma atıp arabaya taşımadan önce harekete geç."

Catness, söylemek üzere olduğu şeyi başka bir acınası iniltiyle keser ve kaşlarını çatarak aşağıya bakar.

"Tamam!" diyor. "Önce üstümü değiştireyim."

Ona elbiseyi dert etmemesini söylemek istiyorum — isterse ona başka bir tane alırım — ama Catness tamamen tiksiniş bir şekilde izlerken, o yatak odasına kaybolur.

"Sen buraya geri dönmeyeceksin dostum, o da öyle. Sabırlı ol ve ıslanma," diyorum ona, başka bir bitki alıp arabaya doğru yöneliyorum.

TATLI ŞEYLER (ARdIÇ)

Aman Tanrım.

Bu gün ne böyle?

Bu gece, bu hayat, bu *adam*?

Kollarını sıvamış, dairemde durmuş, güvenli ve kuru bir köşeye koyduğum ıvır zıvır yığınlarına bakıyor. Giysiler, bitkiler, bir kutu hatıra eşyası, ayrıca Catness'in maması, taşıma çantası ve birkaç kurtarılmış kedi oyuncağı.

"Birkaç sefer yapmamız gerekebilir," diyor hiç rahatsızlık belirtmeden. "Onu kavga etmeden taşıma çantasına sokabilir misin?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Genellikle veterinere ya da başka bir yere giderken oldukça zorlu bir mücadele olur, ama bugün Catness, taşıma çantasına girmezse, ıslak bir pamuk topuna dönüşeceğini biliyor gibi görünüyor.

Şikâyet etmeden içeri giriyor.

"Vay canına, çok kolay oldu. Aferin oğlum." Taşıma çantasını Dexter'a gülümseyerek veriyorum ve parmaklarımız birbirine değiyor.

Her duyum bu temasta harekete geçer, ama o farkında değil gibi görünüyor.

"Almak istediğın her şeyi toplamaya devam et," diyor. "Hemen geri dönerim."

Kalbim sıkışır.

"Dexter, ben..."

"Hayır. Duymak istemiyorum, tatlım."

Liam'ın hiç yapmadığı kadar, herkesten daha iyi benimle ilgilendiği gerçeğiyle mücadele etmek istiyorum, ama o sadece taşıyıcıyı kaldırıp ön kapıdan kayboluyor.

Hasarlı borudan fışkıran sonsuz su sıçramasına karşı gözlerimi kapatıyorum. Ev sahibine ve bakım görevlisine üç kez telefon ettim ama kimse cevap vermiyor.

Onların kaybı, ama aynı zamanda benim de kaybım.

Dexter zaten bakmıştı, yani gömleği cildine yapışmış ve bu durum bana *çok* hoş geliyor. Onu tamir etmek için yeni parçalara ve çılgın bir tesisat faturasına ihtiyacımız olduğuna karar verdi.

O, sadece bunu kapatmak ve maliyeti daha sonra hesaplamak için, mülkleri için kullandıkları adamlardan birini arayacağına söz verdi. Ancak, apartmandan biri o bölgenin kilidini açmadan ana su vanalarına ulaşp ulaşamayacağını bile bilmiyorum.

Tanrım, ne kadar utanç verici.

Çılgınca kurtarma çalışmalarımı durdurup başımı ellerimin arasına aldım. Tam da böyle bir zamanda...

Ayrıca, güzel bir günün ardından kaosa sürüklendiğimiz için çok üzgünüm. *Gerçekten çok* güzel bir gündü.

O kadar güzeldi ki, başım dönüyordu, gerçekte çıkıyor olsaydık ve annesi beni evlat edinip, o geniş kanatlarının altına alsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyordum. Sanki *oraya aitmişim gibi*.

Ailesinin geri kalanı da fena değildi.

Dexter'ın bana aldığı kurabiye çantamda duruyor. Colt'u düşündüğümde gülümsüyorum, en sevdiği kurabiyesini küçük bir Michelangelo gibi ölümsüzleştirmek zorunda olduğunu anlatıp duruyordu.

Cidden.

Kendimi toparlamam lazım, ama şu anda tek istediğim çılgılık atmak, ağlamak ve belki de bir kutu dondurmayı bir çırpıda yiyip bitirmek.

Dairem mahvoldu ve ev sahibim Bay Evans'ın bunu benim üstüme yıkmanın bir yolunu bulacağından *eminim*. Reagan başkan olduğundan beri tesisat yenilenmediği için boruların patlaması *benim* suçum olacak.

Dairemin mahvolması benim suçum.

Tüm eşyalarımın mahvolması benim suçum.

Bu olay başladığında dışarıda olduğum ve kimseyi daha erken aramadığım için de benim suçum. Bütün gece çöp

TV programları izleyen alt kat komşum Bayan Patty, açık kapımı tıklatıyor.

"Burada ne oluyor?" diye bağıyor, saç maşaları ve terlikleri, çantasında muhtemelen bir silah olduğunu gizliyor.

"Boru patladı!" diyorum, sanki fışkıran su yeterince açık değilmiş gibi. "Üzgünüm, eve yeni geldik ve..."

"Vay canına, sırlıslıklımsın." Gözlerini bana diyor. "Benim daireme su damlıyor. Bir kadın kafasına yağmur yağmadan tuvalete bile gidemiyor!"

Beynim bu görüntüye isyan ediyor.

"Gerçekten üzgünüm." Telefonumu arıyorum. "Bay Evans'ı tekrar arayacağım ve..."

"Ah, ne gerek var? O hiçbir şey yapmayacak."

"Evet, doğru. Benim yapabileceğimi de nereden çıkardın?" Stres beni sinirlendiriyor.

Kötü fikir. O, dağlardan gelen yaşlı bir büyükanne olabilir, ama onun kötü tarafına girmek isteyeceğiniz bir büyükanne değildir.

Bayan Patty'nin gözleri kısılır ve bana saldırmak üzereyken başka bir ses araya girer.

"Tesisatçı yolda, beş on dakika sonra burada olacak." Dexter, gömleği hala vücuduna yapışmış ve mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parıldıyor.

Adrenalin patlaması beni kaplar.

Kızarmak ya da kendimi rezil etmek gibi utanç verici bir şey yapmadan önce gözlerimi kaçırırım.

"Sen de kimsin?" diye sorar Bayan Patty, terlikleriyle ayaklarını sürüyerek ona bakmak için eğilir ve 1,80 metreden uzun, askeri dövmeleleriyle göz alıcı erkek vücudu tam olarak görünür. Her zaman paranoyakça davranmasına rağmen, hafifçe geri çekilir.

"Ben Junie'nin nişanlıyım," diyor Dexter basitçe, sesinde hala o uyarıcı tonla. "Sabırlı olmalıyız. Tesisatçı gelene kadar, bu tür bir sızıntıya karşı yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Dex..." diye uyarıyorum.

"Onarımın hızlandırılmasını istiyorsan ev sahibini ara. Belki yeterince kişi onun telefonunu ararsa, acil bir durum olduğunu anlar."

Hayalperestlik, ama yanılmıyor.

Bayan Patty onu baştan aşağı süzdükten sonra yüksek sesle burnunu çekip yanından geçerek "Tamam, tamam, arayacağım!" diye bağırırken nefesimi tutuyorum.

Olmaz böyle şey.

Dexter kazandı.

Yıllardır dikkatli davranmak zorunda kaldığım sinir bozucu komşumla olan gerginliği yatıştırdı.

Ve birdenbire, biraz daha az paniklemeğe başladım.

"Junie." Dexter kolumu tuttu, yüzü benimkine çok yakındı. "İyi misin?"

"Evet. Sadece onun düşmanım olmasını istemiyorum. O sadece kira ucuz olduğu için burada yaşamıyor. O biraz kaçık. Bazen gece geç saatlere kadar hayaletlerle konuşuyor."

"Artık seni rahatsız etmeyecek, tatlım. Ben bunu sağlayacağım."

Tanrım.

Bana böyle "*tatlım*" dediğinde, ayaklarımın etrafında su birikip alt kattaki daireye damladığını unutmam için bu yeterli. Ayrıca, sahip olduğum her şeyin yüzde yetmişine veda etmek zorunda olduğum gerçeği.

Bana bakarken gözleri parlıyor.

Parmakları kolumu sıkıca kavlıyor.

Onun cazibesini neredeyse hissedebiliyorum ve potansiyel heyecan beni sarar, ama hiçbir şey kalbimdeki büyük rahatlamayla kıyaslanamaz.

Ne kadar zaman geçirirsek geçirelim, onun nezaketine asla alışamayacağımı düşünüyorum.

Öp beni, diye düşünürüm, sanki duyabilecekmiş gibi bu düşüncüyü ona gönderirim. *Bıktırana kadar öp beni, başka hiçbir şey için ağlayamayacak hale gelene kadar.*

"Hepsi bu mu?" diye soruyor, beni bırakıp kanepeye koyduğum eşyalara başını sallayarak. "En az iki sefer yapmamız gerekebilir."

"Hayır, sorun değil. Yarın geri gelip geri kalanını alabiliriz, özellikle de adamın su baskınını durdurursa."

Hiç de iyi değil.

Bu durumun hiçbir yanı iyi değil, bana yardım etme şekli de dahil. Bir kez bile şikayet etmedi, bu işten elini çekip beni felaketime terk edeceğini ima etmedi bile.

Dexter Rory, tanıdığım en büyük ve en huysuz balık, *yine* benimle ilgilenmek için elinden geleni yapıyor.

Bu düşünce beni ısıtıyor, gerginleştiriyor ve biraz başımı döndürüyor. Onu her gördüğümde, midemde bir heyecan ve korkutucu bir çekim hissediyorum.

"Hey," diyorum, yanımdan geçerken koluna dokunarak. "Tekrar teşekkürler. Ve belki de bu gece, tesisatçıyı beklerken geri kalan eşyalarımı toplayacağım, ilk yükü sen götürürsen sorun olmazsa..."

Elime, sonra yüzüme bakıyor. "Ben yokken iyi olacak mısın?"

"Kendime bakabilirim, biliyorsun," diyorum, hissettiğimden daha cesur bir şekilde. Kendime bakmak, muhtemelen gerçeği biraz abartmak olur. Ama başımı eğip daha fazla sorun çıkarmamayı biliyorum. "Yıllardır burada yaşıyorum ve bu şimdiye kadar başıma gelen en kötü şey."

Şüpheli bir kaş kaldırıyor.

Şimdiye kadarki en kötü şey, diyor gibi, başka bir bitkiyi alıp geçerken yanağıma kısa bir öpücük konduruyor.

Bunu sürekli yapıyor ve her seferinde nefesimi kesiyor. "Kapıyı kapat ve It's A Wrench Plumbing'den olmayan kimseyi içeri alma," diyor. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Bekleyeceğim."

Uzun boylu, sessiz bir canavar gibi aşağı kata iner.

Giderken kesinlikle poposuna bakmıyorum.

Sonra sadece ben ve yeni atanmış yüzme havuzu gibi dairem kalır.

Dudaklarımı ısırarak bir kez daha bakım servisini arıyorum.

Önemli her şeyi kurtarmak ve dairemde Dexter'ın evine taşımak saatlerimizi alıyor.

Sonunda ikimiz de kirli, yorgun ve mutsuzuz.

Elimin tersiyle alnımı silerim ve etrafa bakınırım. Eşyalarım, çoğu insanın ana yatak odasından daha büyük olan Dexter'ın devasa misafir odasının ortasında acınası bir yığın halinde duruyor.

Buraya son geldiğimde, bu yerin ne kadar büyük olduğunu, bu adamın ne kadar deli gibi zengin olduğunun daha da etkileyici bir kanıtı olduğunu fark etme fırsatım olmamıştı.

Ayrıca, akşamını kirlenerek beni ve milyarlarca bitkiyi selden kurtarmakla geçirmesinin ne kadar saçma olduğunun da kanıtı.

"Üzgünüm," diyorum. "Şu anda ortalık çok karışık. En kısa zamanda daha iyi çöp kutuları alacağım."

"Sorun değil. Stres yapma," diyor gürleyen bir sesle.

Sesinde anında bir huzur var, derin ve geniş bir nehrin akışı gibi. Dexter Rory'yi dinlemek bu felaketi tolere edilebilir hale getirdiğinde, garip bir ruh hali içinde olduğunu anlıyorsunuz.

"Yarın her şeyi halledeceğim." Ama aslında ne yapacağımı bilmiyorum. yapacağımdan emin değilim.

Eşyalarımın hiçbirisi buraya ait değil, ama kesinlikle daireme geri dönmem mümkün değil . Catness, sanki burası onunmuş gibi odada dolaşıyor, köşedeki yeni kum kutusunun etrafında kuyruğunu sallayarak dönüyor.

"Junie." Dexter omuzlarımı tutuyor ve bana ciddi bir şekilde bakıyor. "Endişelenmeyi bırak."

"Ama halın... Bitkileri içeri sürüklerken biraz toprak döküldüğünü biliyorum."

"Biraz," diyor omuz silkerek. "Dünyanın sonu değil."

"...ama Catness her an bir tüy yumağı kusabilir. Bu onun süper gücü sayılır."

"Ve gerekirse zemini buharla temizletebilirim. Zaten ayda birkaç kez gelen bir temizlik servisi var." Yarı gülümsüyor, devam etmem için beni cesaretlendiriyor, ama *hala* o yarı saydam gömleği giyiyor ve bu beni deli ediyor. "Zeminler önemli değil. Ayaklarını uzatacak bir yer bulmak kadar önemli değil."

"Teşekkür ederim," diyorum yine, sesim minnettarlıkla titriyor. "Bunu yapmak zorunda değildin. Bu, küçük anlaşımamızın sınırlarının çok ötesinde..."

"Hayır. Ben istedim," diye fısıldayarak beni odadan uzaklaştırır. Aman Tanrım.

Çaresizce onu takip ediyorum, ayaklarım yumuşak halılara batıyor, eminim ki ne olursa olsun temizletmesi gerekecek.

Beni en yakın banyoya götürüyor, her yer parlak, yüksek kaliteli fayanslarla kaplı, sıcak ahşap çekmeceler ve camlarla dolu. Kocaman küvet, sizi asla ayrılmak istemeyeceğiniz tatlı bir rüyanın boğazına çekecekmiş gibi görünüyor.

Hayatımda gördüğüm en büyük duş, banyonun bir köşesini kaplıyor. Üstünde bir bank ve çok sayıda güçlü görünümlü yağmur duşu başlığı bulunan bu duş, bir kokteyl partisi düzenlemeye yetecek kadar büyük.

Ama aklım şok ve hayranlık uyandıran parasal yönünde değil. Dexter'ın o duşta bana yapabilecekleri.

Onun bana yapmasını *istediğim* şey.

"Sen temizlenirken odanı hazırlayayım," diyor, sanki beni duşun duvarına yapıştırıp akılsızca becermek aklına bile *gelmemiş* gibi.

"Dexter, yapamam."

Şimdi bana baktığında, yüzünde bir meydan okuma var. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Lanet halılar umurumda değil, ama kirli ve yorgun bir şekilde uyumanı istemiyorum. Temizlen, tatlım. Söz veriyorum, kendini milyon kat daha iyi hissedeceksin."

Kaba.

Ama muhtemelen haklı.

"Yani, başka bir yere gitmeliyim." Gözlerini kışması üzerine kollarımı kavuşturuyorum. "Çok naziksin, ama sana yük olamam..."

"Junie," diyor, adımı biraz fazla sessizce. "Neden yük olduğunuzu düşünüyorsunuz?"

"Burası senin evin. Öylece taşınamam."

"Sana taşınmanı mı istedim? Tek söylediğim, saat geç oldu, boş odalarım var ve sen pis olduğun."

"İkimiz de pisiz," diye belirtiyorum.

Gözlerindeki ışıltı, onun da duşta yapabileceğimiz çok daha pis şeyler hakkında fanteziler kurduğunu düşündürüyor.

Nasıl bu noktaya geldiğini bilmiyorum, ama tek istediğim onun gömleğini çıkarmak ve beni yere atmasına izin vermek.

Yerde. Duvarda.

Şu anda ruhumu çalan bu çalkantılı cinsel enerjiyi serbest bırakmak için ne gerekiyorsa.

Neredeyse kompulsif bir şekilde aşağıya bakıyorum, ama vücudu bana dönük değil ve pantolonunda bir şişkinlik olup olmadığını anlayamıyorum.

Aman Tanrım, Junie. Dur.

"Sana kolay bir seçim sunacağım," diyor, sesinde tehlikeli bir tonla - ve *Tanrım*, bu neden onu daha çok istememe neden oluyor? "Ya o tatlı kıcını kaldırırsın, ya da seni kendim banyoya sürüklerim."

Nefes almayı kesiyorum.

Beni banyoya sürükleyip, soyup, istediğini yaparkenki görüntüleri zihnimde canlı bir şekilde canlanıyor.

Onu bu tehdidini yerine getirmeye zorlamak için bir kez daha reddetmeye neredeyse ikna oluyorum.

Kendini durdurabilecek mi?

Bunu öğrenmek için can atıyorum.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve o çenesini sıkıyor.

"Kararını ver tatlım. Zaman geçiyor," diyor, sesi çok sert.

Şu anda Dex'i istediğim kadar kimseyi istememiştim. Onun her bir santimini.

Beni yere yatırıp, benim küstah bir velet mi yoksa bir melek mi olduğuma karar veremiyormuş gibi içime girerken nasıl hissettirdiğini tam olarak bilmek istiyorum. Tabii ki, onun dünyasında tek ben olduğum sürece.

Ama onu zorlamak şu anda yapabileceğim en kötü şey. Bu bir numara.

Bu gerginlik hiç de rol gibi gelmese de, sahte olması gerekiyor.

"Kalacağım," diye fısıldıyorum.

Onun da kalacağını söylemesini ve sonunda bu her neyse ona teslim olabilmemizi istiyorum, ama rafta duran kabarık havlu ve bornoza sıkı sıkı bakarak geri adım atıyor.

"İhtiyacın olan her şey var," diyor. "Eksik bir şey olursa bana haber ver."

Sen.

Ama ben başka bir garip söz söylemeye fırsat bulamadan, o gitmiş, kemerli devasa koridorda kaybolmuştur.

Şimdi sadece ben kaldım, saray gibi bir banyoda, kafam müstehcen düşüncelerle ve aşırı gerginlikle dolu.

Aptal.

En iyisi bu, diye kendime söylüyorum duşu açarken.

Bu oldu zor zor tutmak bu düzensiz düzenlemeyi saygın tutmak yeterince zor.

Sahte romantizmi çok gerçek seksle daha da karıştırmak felaket olur. Bu tuhaf anda ne kadar cazip olursa olsun.

Ve Tanrım, ne kadar cazip.

Ben erkeklerle böyle davranmam.

Güvenli, öngörülebilir, kalp kırıcı Liam ile hiç böyle olmadı.

Giysilerimi çıkarırken bu düşünceyi kafamdan silip, keyifli ve güçlü sıcak duşun altına giriyorum.

Sanki tüm dertlerimin yarısı dakikalar içinde buharlaşıyor, günün kırıyla birlikte giderden aşağı akıp gidiyor. Saçlarımdaki sıcak suyun çarpmasını hissederek inliyorum, omuzlarıma hayalet gibi güven verici bir dokunuş gibi sıcıyor.

Yarın daha iyi olacak.

Yarın, sürekli birbirimizin yanında olmamızı gerektirmeyen, daha mantıklı, istikrarlı ve uzun süreli bir düzenleme bulacağız.

Yarın, acımasız öpücükleri dürüst duygularla karıştırmamam için bana çılgın paralar ödeyen bir adamın fantezilerini kurmayan makul bir insan gibi davranacağım.

Duşta keyfime bakıyorum. Bu lüks banyoya girmeye zorlandığım için, tadını çıkaracağım.

Sonunda dışarı çıktığımda, buhar tavana kadar yükseliyor. Isıtmalı zeminler, o selde öldüğümü ve burasının cennet olduğunu düşünmeme neden oluyor.

Sonra kapı açılır.

Ben duş almış olabilirim, ama Dexter Rory almamış.

Hâlâ aynı lekeli, terli gömleği giyiyor, ama artık daha kuru, saçları ise benim dairemdeki felaketten dolayı hâlâ nemli.

Ben ise doğduğum günkü kadar çıplakım. Tamamen çıplak, X dereceli filmlerdeki gibi.

"Junie," diye fısıldadı, boğuk sesi içimi ısıttı. Bacaklarımı birbirine bastırma isteğine direndim. "Yanıldığımı söyle, ben de gideyim. Bunu istemediğini söyle, bir daha seni rahatsız etmeyeyim."

Dudaklarım mühürlendi.

Gözleri beni baştan aşağı süzer, beni içini içini içer. Avını değerlendiren ve gördüğünü beğenen bir insan panter gibidir.

Hiç de yanılmıyor.

Tanrım, o biliyor.

Biliyor ve beni istiyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum, titriyorum bile.

Adım atarken burun delikleri genişliyor, sanki kokumu alabiliyormuş gibi.

Ona doğru adım atıyorum ve banyonun ortasında çarpışıyoruz, buğulu aynanın önünde birbirimizin kollarına kayıyoruz.

Hırslayarak, elimdeki havluyu omzuma atıyor. Ağzı, sanki ele geçirilmiş bir adam gibi ağzıma çarpıyor.

Eli açgözlülükle aşağıya uzanır ve bacaklarımın arasına girer.

Başparmağı klitorisimi bulup durduğunda, beni acımasız bir alaycılığa boğarak, ben kendimden geçiyorum.

Dişlerim onun alt dudağına batar ve boğazımdan yüksek bir inilti kopar.
Daha önce tattığımız her şey ama çok daha fazlası.

Ve bu sefer, yüzde yüz ayığım, sadece Dexter Rory ve dilime karşı inlemesi beni sarhoş ediyor.

"Lanet olsun, tatlım," diye kulağıma fısıldıyor, ayrılırken. "Sen beni mahvetmeden önce ben seni mahvetsem iyi olur."

Ve dudakları geri döndü, sıcak ve sahiplenici, beni yakmaya kararlı. Bu artık bir hata değil ve kesinlikle gösteriş için de değil.

Parmakları saçlarımın arasına giriyor, başımın arkasına uzanıyor, böylece yüzümü geriye doğru çekip dilini daha derine sokabiliyor.

Erimek üzereyim.

Bacaklarım kayıyor ve kendimi ona sunuyorum, o tekrar inleyene kadar dilimle onu kızdırıyorum. Onun öpücüğünün şiddetinde, tüm şüphelerimi kaybediyorum.

Rol yapmayı unutuyorum.

Güvensizliğimi unutuyorum.

Onun benim ulaşamayacağım kadar uzak bir adam olduğunu, büyük bir pervasız yalan olmasaydı bunun asla gerçekleşmeyeceğini unutuyorum.

Sanırım kendi adımları bile

unutuyorum. Tek bildiğim o. O.

Tik ağacı ve pahalı deri gibi kokan ve tanımlayamadığım, cildimin her santimetresini diken diken eden kokusu.

Serbest eliyle belimi kavrar, parmakları sıkılaştır, sonra elini yukarı kaldırıp göğsümün etrafında sıcak bir iz bırakır.

Başparmağı dairesel hareketlerle okşamaya başlarken, parmakları amımı okşuyor ve onu durdurmam için beni kışkırtıyor.

Yapam

am.

Yapmay

acağım.

Hiç kimsenin bana onun şu anda yaptığı gibi dokunmasını istemedim. Bu içgüdüsel bir şey, bu güçlü istek.

O kadar yoğun ki, bana hiç sahip olmadığım bir cesaret veriyor, ellerimi yukarı doğru yönlendiriyor, böylece parmaklarımı gömleğinin içine sokup karın kaslarını okşayabiliyorum.

Tanrım, *karın kasları.*

Granit sırtlar ve vadiler, ham gücü haykıran, oyulmuş bir şaheser. Keskin bir nefes alırken, onun gibi bir vücudun bana neler yapabileceğinin görüntüsü

bana neler yapabileceğini hayal ediyorum, prens gibi ve vahşi, her yönüyle yanlış ama çok doğru. Çok lezzetli.

Gömleğinin düğmelerini titrek ve hevesli parmaklarımla açmaya çalışıyorum. Bana yaptıklarını görmesini istiyorum.

Ve onun önünde çıplak kalacaksam, hızlıca eşit şartlar yaratmamız gerekiyor.

Bir şekilde, kendimi düğümler halinde bağlamadan gömleği çıkarmayı başardım, kollarını aşağı doğru çekip attım. Ona bakabilmek için geri çekildim.

Şimdi esprili ya da samimi bir şey söyleme zamanı, ama dövmeli bir tanrı karşısında dilim tutuluyor.

Benden çok daha uzun boylu, alev gibi mavi gözleriyle bana bakıyor, parmaklarını yavaşça içime sokup çıkarıyor ve diğer eliyle beni tutuyor.

Kalçalarındaki saf kasların oluşturduğu V şekli bir rahibeyi bile dönüştürmeye yeterdi, ben ise ondan çok daha az dindarım.

"Dexter." Sesim o kadar kısık ki öksürüyorum.

Tanrım, gözlerindeki ifade - bir kadını yere sermeye yetecek kadar karanlık ve kararlı - beni neredeyse tamamen rayından çıkarır.

"Pantolonunu çıkar," diye zorla söylüyorum.

"Emirperver kız. Bugün uyumlu olduğum için çok şanslısın." Uzun, yavaş bir gülümseme yüzüne yayılırken pantolonunu indirir ve koyu renkli bir boxer ile o kadar büyük bir penis izi ortaya çıkar ki, acaba dünya rekoru mu tutuyor diye merak ederim.

Vay canına.

Onu içimde istiyorum, ama boyutu beni tedirgin ediyor.

Bu, ne kadar doldurulmak ve tedbiri elden bırakmak istesem de, acele etmemek için daha da az bir neden.

Şu anda beni tapan en mükemmel erkek var ve bu anın tadını çıkaracağım.

Dövmeler, göğsündeki bir tanesi hariç, kollarında bitiyor.

Bir kuş, sanırım yine bir kardinal, ama siyah mürekkeple çizilmiş ve bir kafese hapsedilmiş. Dövme, göğüs kemiği üzerinde uzaktan bakıldığında neredeyse bir madeni paraya benzeyen küçük bir daire, ama onu görmek kalbimi sıkıştırıyor.

"Junie." Sesi dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor. "Gözlerim burada, kadın."

Gülüyorum.

Doğru. Dikkatimi dağıtmanın sırası değil.

Bu yüzden başparmaklarımı boxerına takıp aşağı çekiyorum ve ölümcül bir silah olarak nitelendirilebilecek kadar büyük bir ereksiyonu serbest bırakıyorum. Onu ellerimle tutmak için uzanıyorum, ama o bileklerimi yakalıyor.

"Henüz değil." Homurdandığı şekilde tüylerim diken diken oluyor. "Duş almadığımı unutuyorsun."

Vay canına.

Duşa sevişmeyi reddedecek biri değilim, bu yüzden beni kaldırıp duşa götürdüğünde itiraz etmiyorum. Tek eliyle suyu açıyor ve ben de bacaklarımı onun etrafına sıkıca sarıyorum, ta ki penisi tam istediğim yere gelene kadar.

Ben sürtünmeye başladığımda nefesini tutar, sanki benim hazır ve beklediğimi, bunu itiraf etmekten daha uzun süredir istediğimi unutmuş gibi.

"O kadar seksisin ki, bu müstehcenlik sınırlarını aşıyor," diyor ve beni tekrar öpüyor.

O el sonunda göğsümü avuçlar, meme uçlarımda kıvılcımlar saçarak içimdeki sıkılaştıran zevki artırır.

Evet, daha fazla.

Daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Kalçalarımı sallarken, onun üzerinde kayarken, ne kadar ıslak olduğumu hissetmesini sağlarken, nefesi ağırlaşır.

Sıcak su, rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafımızı sarıyor. Bu fırsatı, onun her santimini izlemek için kullanıyorum.

Geniş omuzları, belirgin sırt kasları, muhteşem kalçaları, sert pazıları, demir gibi çenesi.

Boğazından patlayan bir sonraki homurtuyu hissetmeyi seviyorum.

Eğilip, o kocaman penisi ellerimle dikkatlice kavradım ve kendi kayganlığımı kullanarak elimi birkaç kez yukarı aşağı kaydırdım.

O çok büyük, ama kalıcı bir hasar vermez diye düşünüyorum. Şu anda ihtiyacım olan tek yeşil ışık bu.

Onun inlemesi beynimde kalan son parçaları da dağıtır ve onu girişime doğru çekerim, her nefesim beni titrek bir halde bırakır.

"Beni bir saniye daha bekletmeyi aklından bile geçirme," diyorum ve ucu içime girene kadar aşağı kayıyorum.

Bu bile beni nefes nefese bırakmaya yetiyor.

Gelecek olanın vaadi, girişimi genişletme şekli, onu içime itip tümünü içime almak için çaresizce duyduğum arzu...

Beni duvara bastırırken, göğsünde kötücül bir kahkaha yankılanıyor ve ağzımı ağzıyla kapatıyor.

Sırtımdaki fayansların serinliğini algılayacak zamanım bile olmadan, o içeri giriyor, daha derine itiyor ve beynim kapanıyor.

"Ne istiyorsun?" diye sorar, duraksayarak.

Nasıl bu kadar kendini kontrol edebildiğini bilmiyorum, ama böyle duvara sıkıştırılmış halde, ben bile geri kalanını kendim yapamıyorum.

"Junie, söyle bana."

"Sen," diyorum, heyecandan yüzüm kıpkırmızı olmuş, ölmek üzereyim. "Seni istiyorum, Dex.

Beni sikmeni istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Lütfen." "Israr ediyorsan," diye alay ediyor.

Ve tek bir hızlı hareketle geri kalanını da içeri soktu.

İnledim, göz kapaklarım titredi.

Varlığından haberdar olmadığım sinirlerim alevlenir, zevk galaksileri içime dalgalanır.

Sert parmakları meme ucumu sıkarken, kendini sonuna kadar içeri itiyor ve bizi orada tutuyor.

Öpücükleri eskisinden daha ateşli, hiç olmadığı kadar ateşli, aç ve çok, çok acımasız.

Sanki benim her parçamı sahiplenmek zorundaymış gibi, yavaşça ritmini bulur, her vuruşunda kalçalarımı duvara doğru iter ve tüm evrenim bu adam ve onun şeytani vuruşlarına yoğunlaşır.

Dexter Rory, tüm gelecekteki seksin mahvedicisi.

Burada var olan tek şey, onun zeki parmakları - biri meme ucumda, diğeri merkezime ve ilgi isteyen hassas düğüme doğru yolunu buluyor - ve içimde hareket etme şekli.

Aman Tanrım.

Genelde harika seks yüzünden aklımı kaçıran türden bir kız değilim, ama bu öyle değil.

Bu, ete kemiğe bürünmüş bir rock konseri.

Onun penisinin acımasız ritimle hareket edişi, dilinin benimkini kovalaması, sertliğinin dilimde tekrar patlaması ve elinin göğüslerimi okşaması, şehvetle sarhoş olmuş bir oyundan çok daha fazlası.

O kadar iyi ki, yıkıcı.

Şu anda, hangisinin yukarı hangisinin aşağı olduğunu söyleyemem.

Zevk artıyor, buhar bedenimden sızıyor ve o kadar yakınım ki acıtıyor.

Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum, bana karşı gerginleşmesini ve daha yüksek sesle homurdanmasını seviyorum, o da karşılık olarak meme ucumu çimdikliyor.

"Durma," diye yalvarıyorum, doruğa yaklaşırken onun hızının arttığını hissediyorum. "Dexter, sakın yapma."

"Siktir!" İnleyerek boynumu ısırıyor, etimi sertçe emiyor. "Ne kadar yaklaştığımı biliyor musun?"

"Aman Tanrım." Tırnaklarım omuzlarına takılır.

"Benim için boşal, tatlım. Hemen *şimdi*." Denesem bile kendimi tutamazdım.

Sadece ona sıkı sıkı tutunuyorum, vahşi bir ateş dalgalar halinde içimde patlayarak beni beyaz sıcak bir coşkuya sürükleyip başımı geriye atıyor, parmak uçlarıma kadar yankılanıyor.

Ve o tüm bu süre boyunca orada, hala kalçalarını benimkilere sürtüyor, içime boşalırken kükrüyor.

Ben ona karşı titrerken beni tutuyor ve orgazmım onun orgazmını müjdelediğinde küfrediyor.

O, evrenin sonunu getiren bir "siktir" diye bağırır ve bizler yabancı olduğumuz bir evrene geri döndü.

İkimiz de patladık, kolların ve karışık nefeslerin ve pek çok yeni bilinmeyenin karışıklığı içinde birlikte son bulduk.

Bundan sonra, bu adamla nasıl başka bir nefes alabileceğimi bilmiyorum bu adamla nasıl nefes alacağımı bilmiyorum.

THE SWEET SPOT (DEXTER)

Bir güneş meleşinin yanında uyanıyorum.

Başını omzuma yaslamış, sonbahar kırmızısı saçları yastıkların üzerine sonbahar yaprakları gibi dağılmış. Sabah ışığı onu parıltıyor.

Nefesi tenime serin serin geliyor.

Bir kolunu başımın etrafına dolamış, diğerini göğsüne koymuş uyuyor.

Lanet olsun, ne manzara

ama. Ne görüntü *ama*.

Bu kadına önümüzdeki yüzyıl boyunca bakabilirdim ve bu bile yeterli olmazdı. Dün geceye ait anılarım çelişkili, belirsiz ve kesin ve acımasızca penisimi sertleştiren anılar.

Seks, açıkça detaylı.

Zaten kaya gibi sert bir şekilde uyanmamış olsaydım, bu beni uyandırırıldı. Ama nasıl *buraya*, benim yatağıma geldiğimiz, tamamen bulanık.

Onu duşta, koridorda ve sonra da domuz pastırması ve yumurtadan oluşan akşam yemeği hazırladıktan sonra mutfakta becerdikten sonra ısrar ettiğime eminim.

Dün gece, duşunu bitirene kadar deli bir kurt gibi banyosunun dışında dolaşıp duruyordum. Sonra onun çekiciliği karşı konulmaz hale geldi.

Harekete geçtim ve şimdi buradayız.

Birlikte uyanmak sonsuz karmaşıklıklar getiriyor.

Hissedeceğim şeyleri tahmin etmişim - gerçeği söylemek gerekirse, bir sürü şey - ama onu yanımda böyle yatarken görmek, beklediğim kafa karıştırıcı karmaşa değil.

Çoğunlukla suçluluk duyuyorum.

Sonra korku, sonra kalp ağrısı, sonra da bu kadar batırdığım için eski usul bir öz nefret.

Ama bu kadar iyi hissettiriyorsa, gerçekten berbat bir şey mi?

Korkunç derecede bağımlılık yapan bir uyuşturucuya düşkünlük gibi felaketle mi sonuçlanması gerekiyor?

Bu yataktan hiç kalkmak zorunda kalmasaydık ve bu sorularla uğraşmak zorunda kalmasaydık, çok mutlu bir adam olurum. Onu uyurken izlemek ya da onu deli gibi sikmek olsun, o bende doyumsuz bir açlık, Juniper Winkley'in her parçasını deneyimlemem gerektiğini söyleyen bir çılgınlık uyandırdı.

Ne kadar uzun bakarsam, gözlerim o kadar açıyor.

Burnunda hafif çiller var. Daha önce hiç fark etmemiştim.

Uzun, doğal kırpıkları saçları gibi bakır kırmızısı bir renge sahip ve böyle uyuduğunda alnı pürüzsüz oluyor. Uyanırken ve mağazası, hayatı ve benim yarattığım karmaşa hakkında binlerce endişeyle boğuşurken alnında oluşan kırışıklıkların izi yok.

Bu kadar genç bir kadın için çok fazla endişeleniyor.

Henüz yirmili yaşlarının ortasında, ama kaşlarını çatığında, iki katı yaşında birinin yükünü taşıyormuş gibi görünüyor.

Lanet olası dükkan.

Onun yaşında ağır sorumluluklar taşımadığımdan değil, ama geriye dönüp baktığımda, bunlar fiziksel ve zihinsel sağlığım için pek de iyi değildi.

Lanet olsun, bu kadar umursamamalıyım.

Ama her nefesini hissedebildiğim ve onun içine girdikten sonra, bu güzel, vahşi, dürtüsel kadını umursamamak imkansız.

Göz kapakları titreyerek uyanıyor ve ben kolumu ona daha sıkı sarıyorum. "Günaydın," diyorum.

"Dex?" Yumuşak sabah güneşinin bir sesi olsaydı, onun dudaklarından çıkan benim adım gibi olurdu. Tamamen çıplak olduğunu hatırlamadan önce yarı oturur ve yorganı kapar. Sanki onun her santimini görmemişim gibi. "Şey... bakmanın bir nedeni var mı?"

Yorganı tekrar aşağı çekiyorum.

"O tren çoktan kaçtı, tatlım."

"Biz...?"

"Yani hatırlamıyor musun?" Gözlerim fal taşı gibi açılır.

Bana bir bakış attı, sonra da kucağımdaki çarşaflara gözlerini indirdi. Yanakları hoş bir pembeye büründü. Dün onu duvara dayayıp arkadan becerdiğimde, dördüncü kez orgazm olmasını sağlarken bir hayvan gibi inlerken de aynı renge bürünmüştü.

Evet, saydım lan.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Sadece rüya görüp görmediğimi bilmiyordum." "Neden?" diye dikkatlice sordum. "Pişman mısın?"

Çok uzun bir sessizlik olur, sonra gülümser ve elini göğsüme koyar. "Hayır. Sen pişman mısın?"

"Lanet olsun, tatlım, bu gerçek bir soru mu?" Onu öpebilmek için onu aşağı itiyorum. "Sen, herhangi bir erkeği on ömür boyu çıldırtmaya yeter."

O da dün olduğu gibi aynı çiçek açan tutkuyla beni öper ve ben yorganı bir kenara atar atmaz, elini karnımdan aşağıya, sikimin beklediği yere kaydırır.

"Yeni bir gün ve sıra bende," diye fısıldayarak öpüşmeyi kesip dudaklarını boynumdan, göğsümden, karın kaslarımdan aşağıya doğru kaydırıyor, sonunda ellerine ulaşana kadar.

Siktir, siktir.

Lanet olsun.

Bu yaramaz kız o ağzıyla ne yaptığını çok iyi biliyor. Ve dudaklarında o şeytani gülümsemeyle bana bakışından, her saniyenin tadını çıkardığı, şişmiş başımın etrafındaki taç kısmını izlediği anlaşıyor.

Küçük dilini beni çıldırtan noktaya doğru kıvrıyor. Boğulan bir adam gibi lanet olası başlığı tutuyorum ve inliyorum.

Siktir, böyle devam ederse, ağzında deli gibi boşalacağım.

Birkaç dakika daha buna izin veriyorum, onun nasıl çalıştığını, ağzı benimle dolu, sığabildiği kadarını almaya çalışırken ne kadar ilahi görüldüğünü izleyerek zevk alıyorum.

Bitirip yüzünü berbat etmek ne kadar cazip olsa da, sikim başka fikirler peşinde.

"Yeter," diye homurdanıyorum ve ikimiz de kendimizi kaybetmeden onu yukarı çekiyorum. "Sıra bende."

"Kararları sen mi veriyorsun?" diye soruyor, omuzlarımı iterek beni yastıklara doğru zorluyor ve üzerime çıkıyor.

"Sen benim ölümüm olacaksın, benim tatlı otoriter kızım."

"Bunu bir iltifat olarak algılasan iyi olur." Sikimi tutup amının girişine yerleştirir, sonra tekrar mahvetmek için sabırsızlandığım kaygan ete hafifçe başını okşar.

Benim için çok ıslak.

Bir elini göğsüme dayayarak, diğer eliyle sikimi klitorisine sürter, bazen girişinde onu tahrik eder, sonra tekrar kaydırır. Takıntılı olduğum o kızarıklık yanaklarını ısıtır ve nefesi kesilir.

"Junie, lanet olsun. Ateşle oynuyorsun." Ben de nefes nefeseyim, birkaç saniye sonra kalçalarını tutup beni morartacak kadar sertçe üzerime kaydıracağım. "Sonsuz sabırlı biri değilim."

Gülüyor ve gözlerini kısıyor.

Sonra tek bir yumuşak hareketle düşer, kalçaları aşağı iner ve beni testislerime kadar içine çeker.

Çıkardığım ses müstehcen ve o, sadece bir sirenin gülümsemesini takınarak öne eğilip beni öpüyor.

"Hoşuna... Hoşuna gitti mi?" diye nefes nefese soruyor.

"Lanet olası gökyüzü mavi mi?" diye homurdanarak, kıkına sert bir tokat atıyorum.

Zıplarken o kadar lezzetli bir şekilde titriyor ki, neredeyse anında boşalıyorum.

"Senin için deli oluyorum, tatlım, ve bu senin suçun. Kimseye söyleme," diye dudaklarına fısıldarım, sonra tekrar onları yutarcasına öperim, dişlerimle alt dudağını ısırırım.

Kalçalarım çalışmaya başlarken onu ısırırım.

Bu alaycı davranış beni o kadar hassaslaştırdı ki, başka bir cümle kuramıyorum, bunun yerine onu daha sert ve daha derin öpüyorum, ağzıyla aynı sertlikte oynuyorum, dilimle vücutlarımızın ritmini taklit ediyorum.

Ağzıma iniyor, her birkaç vuruşta sesini yükseltiyor. Onun ciğerlerinden nefesini çalmanın bana bu kadar zevk verdiğine inanamıyorum.

Sadece bu ses bile beni boşaltmaya yetiyor.

Onu hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyorum.

Beni sıkıca sarıyor, amı kasılıyor ve ben dişlerimi sıkıp, kanımdaki fırtınaya hazırlanıyorum.

Ellerim çılgınca kıkını kavrar, onu daha iyi sikmek, yukarı aşağı sallamak, beni o kadar sert sikmek için ki ikiye bölünsün.

Bir sonraki inlemesi boğazıma kadar ulaşıyor ve bir cehennem ateşi yakıyor, ve o benim adımları haykırırken, sadece birkaç saniyem kaldığını biliyorum.

O titrerken kollarımı ona doladım ve içim dışıma çıkmadan önce kendimi derinlerine gömdüm, ateşimi onun derinliklerine attım.

Daha önce hiç böyle olmamıştı.

Hayalarım hiç bu kadar çok bir kadında boşalmak istememişti ve yüzünün buruşması, sikimi sıkması beni hiç ayrılmak istemediğim bir çılgınlığa sürüklüyor.

Bir saniye boyunca hareketsiz yatıyoruz, başı hala omzuma gömülü, sonra başını kaldırıp bana alaycı bir gülümseme atıyor.

"Günaydın, Bay Rory."

Onu tüm ruhumla tekrar öpüyorum, kendimi hayattaki en şanslı herif gibi hissediyorum.

"Böyle sabahlar varken, günün geri kalanıyla neden uğraşalım ki?" Parmaklarımı saçlarına doluyorum. "Beni ne yaparsan yap Junie, beni tembel yapma."

"Sen mi? İmkansız," diye karşılık verir, kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyerek. "Ne olduğun umurumda değil, mutlu olduğun sürece."

Junie'nin dairesini ve iş durumunu halletmek bütün günümü aldı.

Uzun zamandır ilk kez, her şeyi halletmek için birkaç gün izin alıyor. Onu suçlamaya çalışan zorba ev sahibine dava açmakla tehdit etmek zorunda kaldım ve o da günün geri kalanını eşyalarını toplayıp düzenlemekle geçiriyor.

Onu, sanki bir mucize gerçekleştiriyormuşum gibi davranmadan benimle kalmaya ikna etmek de yaklaşık aynı kadar zamanımı aldı.

Sadece onu yatağında tutmak istediğim için değil - ki bencilce de olsa istiyorum - ama bu en mantıklı seçenek olduğu için.

Onun benimle kalması planıma uygun ve Sugar Bowl'a da yeterince yakın olduğu için paylaşımlı araçla kolayca gidip gelebilir.

"Bu akşam yemek yapacağım. En azından bunu yapabilirim," diyor günün sonunda. Saçları başının üstünde toplanmış ve tek istediğim onu geri çekip omuzlarına dökülmesini sağlamak. "Sana borcumu ödemek için bir şeyler yapmalıyım, değil mi?"

"Hiçbir şey yapmana gerek yok."

Bana uzun uzun bakar, ama kirpiklerinin kıvrımı bu bakışını bozar. Yüzünde yeni fark ettiğim pek çok şey var.

"Artık durabilirsin. Benim yanımda olmanın her zaman güzel olmadığını biliyorum. halılarını temizletmek için birini aradığını duydum."

"Ve sana bunu karşılayabileceğimi söylemedim mi?" Ona bakarak soruyorum.

"Harika. Çünkü sana yemek pişirmeyi karşılayabilirim. Ayrıca işten çıkınca da ellerimi meşgul tutmam lazım." Ekose gömleğinin kollarını sıvadı ve ellerini beline koyarak, mutfağını incelerken kollarını açtı. Adaya yaslanıp, buzdolabını açıp içindeki malzemeleri incelerken burnunu kırıltırmasını izledim. "Tamam dostum. Kim evde ıstakoz bulundurur ki?"

"Canım çektiğinde salata ve yumurtada ıstakoz yemeyi severim. Taklit değil, Bar Harbor'daki bir balıkçılık şirketinden direkt temin ediliyor. Maine'deki bir arkadaşımın arkadaşı bana ayarladı."

"Evet, kim sevmez ki? Ama benim Missouri'deki buzdolabımda gerçek Maine ıstakozu bulamazsın." Bana bakışları, gülümsememi saklamamı imkansız hale getiriyor. "Bana gülüyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Gülümsüyorsun. Pislik."

"İstakoz bedava, güzel olması için ekstra ödemen gerekiyor. Başladığımızda şartları böyle belirlemiştik," diyorum ona.

Yeşil gözlerinde eğlence parıldıyor, zümrüt güneşler gibi ışıltıyor. "O zaman daha da büyük bir pisliktin," diyor, ıstakozu çıkararak.

"Asıl soru, o zamanki miydin, yoksa *şimdiki* mi?"

"Sanırım artık beni pislikten daha fazlası olarak gördüğün için minnettar olmalıyım. Bu sabah o pisliği taparcasına sevdiğin için kızmadım ama."

Bana ıstakozun pençesini doğrultuyor. "*O kadar* da pislik değilsin. Hadi bu kadar abartmayalım."

"Seninle, tatlım, asla geri dönmeyeceğim."

Yanakları kızarır ve buzdolabına döner, elleri bir saniye durur. Bütün gün çok yoğundu. Koşturmacadan dolayı *bizim* hakkımızda ya da onun kafamdan çıkmadığı gerçeği hakkında konuşacak pek fırsat olmadı.

Onun tepkisi bana hazır olmadığını gösteriyor.

Peki.

Ciddi ilişkiler kurmadığımı düşünürsek, bu saçmalığa bir isim koymaya çalışmamamız muhtemelen iyi olur.

Onun burada, mutfağında, güvende ve yakında sikilecekken, muhtemelen ilk kez pişireceği ıstakozu nasıl pişireceğini bulmak için kafasını yorması yeter de artar bile.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" O dolaplarımı karıştırıp patates, sarımsak, kekik ve marul alırken ben de yanına yaklaşıyorum.

"Bana bir içki getirebilirsin." "Tabii."

Şarap mahzeninde biraz chardonnay var, ben de bir şişe alıp ona bir kadeh dolduruyorum. Teşekkür etmek için omzuyla bana hafifçe dokunuyor ve bir yudum alıyor.

"Buna ihtiyacım vardı. Zor bir gün oldu," diyor.

Bana söylemesine gerek yok. Bütün gününü ev sahibi, kardeşlerim ve Haute'nin sekreteri arasında telefonda geçirdim, ama bu benimle ilgili değil.

Ben sadece tezgaha yaslanıp onun çalışmasını izliyorum. Tarçın rengi kırmızı saçları yüzüne düşüyor ve o sabırsızca saçlarını geri çekiyor.

"Anlat bana," diyorum.

Junie, ıstakozları şişlere geçirip suya batırırken dudaklarını büzüyor. "Bu kısmı hiç sevmiyorum," diyor. "Biraz acımasızca geliyor."

"Onlar tamamen öldüler kadın. Ben senin düşündüğün kadar canavar değilim"

Sessizce gülümser ve ben devamını beklerim.

"Bazen kendimi bu ıstakozlar gibi hissediyorum. Anlıyor musun? Yakalanıp kaynar suya atılmadan önce çabalayıp duruyorum ve..." Dudaklarını ısırpı tencereye bakar.

Onu kollarıma almak için duyduğum dürtüyü bastırıyorum. Şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. "Mağazadan mı bahsediyorsun?"

"Küçüklüğümde beri pişirmeyi hep sevmişimdir. Annemle birlikte pişirirdik, o öldükten sonra da büyükannemle. Bu benim kanımda var." Omuzlarını silkiyor ve dönüp, gergin omuzlarıyla patatesleri soyuyor. "Başından beri dükkanda yardım ediyordum ve pişirmeyi sevdim. Ama şimdi dükkanın sahibiyim ve..."

"Ve su kaynıyor," diye bitiriyorum.

Ağzının köşesi gerilir. "Nana'nın iş kafası bende yok. Deniyorum ama kontrolüm dışında olan çok şey var, hala bilmediğim çok şey var.

hala bilmediğim çok şey var. Yanlış anlama, para batmamamız için çok yardımcı oldu. Ama bu sadece şans eseri bir kazanç. Sonuçta, dükkanın kendi başına iş yapması ve para kazanması gerekiyor. Daha zengin olabilirim, ama hala ne yapacağımı bilmiyorum, Dex."

"Hey." Bir adım öne çıkıp elimi sırtına koyuyorum. Başını kaldırmıyor, ama ağırlığını bana vererek bana yaslanıyor. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Bir içki daha iç." Boynunu öpüyorum, vücudunu saran titremeyi seviyorum. "Akşam yemeğinde konuşuruz. Senin için hazırladığım rapor hala duruyor. Tercihin ne olduğuna bağlı olarak, birkaç farklı yol izleyebilirsin."

Hızla gözlerini kırıştırır ve soyacağı durur. "Teşekkürler, Dex." "Henüz önerilerimi duymadın."

"Hayır, ama... Bir kez olsun benim tarafımda olan biri olması çok güzel. Nana harika biridir, ama en ufak bir aksilikte bile hemen devreye girip kontrolü ele almak ister. Bazen sadece içimi dökmek istiyorum, tavsiye istemiyorum ya da onun yardımına koşmasını beklemiyorum." İçini çeker. "Tanrım, beni dinle. Yengeç pişirip, yirmi dört yaşında bir iş sahibi olmaktan şikayet ediyorum."

Yeter.

İki elimi beline doladım, bana sıkıca sarılana kadar.

Kanımda hissettiğim o çılgın sıcaklık tekrar kükrer ve ben onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparım. "Kendine biraz değer ver, Junie. Önemli olan başarılı olman."

"Evet, belki şimdilik." Bir dakika boyunca hareketsiz kalır. "Dex..."

"Evet?"

"Konsantre olmaya çalışıyorum, ilk denememde ıstakoz pişirmeyi batırmamak için."

Kahretsin, sesindeki o isteksiz kısık ses çok yıkıcı. Onu döndürüp burada alabilirim.

Ama o haklı, muhtemelen bu akşam bir ara yemek *yemeliyiz* ve o, ilk ıstakozunu fazla pişirip mahvetmeden hazırlama şansını hak ediyor, benim tek istediğim lanet olası yemeği unutmak, onu eğip

"Üzgünüm," diye fısıldayarak, şarabımın beklediği adaya geri çekiliyorum.

O yemeği yemeği onun kaşları sevimli bir bir olarak odaklanırken.

Beklerken ona yapabileceğim tüm günahkar şeyleri aklımdan çıkarmak için sarımsak doğramaya çalışıyorum. Yemeği hazırlarken küçük anılarımızdan bahsediyoruz.

Çocukken kardeşlerimle parkta uçurtma uçurmamız.

Junie, on yaşındayken bisikletiyle caddede dolaşp müşterilere cupcake ve diğer ölümcül şekerli yiyecekleri dağıtıyordu.

Büyükannesi, teyzeleri ve hatırlayabildiğimden daha fazla akrabasıyla yaz tatillerinde eyaleti geçip Mississippi'yi aşarak New Orleans'a kadar gittiğimiz geziler.

Ailelerimizden bahsetmiyoruz ve benim için sorun yok. Şimdi ağır konulara dalmanın sırası değil.

Sonunda, istakoz lezzetli görünüyor ve patatesler hazır olduğunda, mutfak adasına otururken bardaklarımızı yeniden dolduruyorum. Yalnız yemek yemeye o kadar alışkınken, başka birinin de olduğu yemek odasının bu kadar sıcak hissettirmesi garip.

"Chateaux Rory'deki konaklamana," diyorum, kadehimi kaldırarak. "Ne kadar sürerse sürsün."

Yeterince uzun sürmeyecek, diye bir ses kafamın içinde homurdanıyor.

Gülümseyerek, bardağını benimkine çarptı, sonra tabağına baktı.

Istakoz ve sarımsak yağı, patates püresi ve benim hazırladığım Pers Shirazi salatası. Restoranda yenebilecek bir yemek, ama o memnun görünmüyor.

"Yemekte bir sorun mu var?"

"Ha?" Dikkatini tekrar bana çevirir. "Hayır, pardon, sadece... bilirsin, dükkânı düşünüyordum. Başka ne olabilir ki?"

"Akşam yemeği bile işinden kafanı alamıyor mu? Son dakika haberi, et çok yumuşak ve sen onu mahvetmedin."

"Özür dilerim, ben..." Kaşları çatılır ve dudaklarını ısırır, üzülür. "Şaka yapıyorum tatlım. Yine oraya gideceğini biliyordum, bu yüzden hazırlıklı geldim.

Mağazayla ilgili nereye gidebileceğin konusunda sana bazı önerilerde bulunacağımı söylemişim. Al." Onun için daha önce yazdığım sayfaları alıp masanın üzerine yaydım.

"Vay canına. Gerçekten elinden geleni yapmışsın." Grafiklerin olduğu bir sayfayı alır ve dikkatle bakar.

"Benden daha doğru tahminler yapabilirsin, ama bu, her stratejiden elde edeceğin yaklaşık maliyet ve gelir artışlarını tahmin ettiğim rakamlar."

"Mağazayı taşımam gerektiğini mi düşünüyorsun?" Bir sonraki sayfadaki özeti inceleyerek kaşlarını çatı.

"Yeni bir konum bir öneriydi, ancak Sugar Bowl'un aynı yerde geçirdiği geçmiş göz önüne alındığında, bu benim en az sevdiğim seçenek olduğunu söylemeliyim. Ancak bu, daha kolay yükseltme ve genişletme imkanı sağlayacaktır ve daha geniş bir mağaza ve daha fazla oturma yeri olursa, menünüzü genişletebilirsiniz, bu da her zaman satışları artırma potansiyeli vardır."

"Hmm." Dudaklarını ısırdı. "Ama eski dükkânın bir geçmişi var. Ah, oradan ayırlamam..."

"Katılıyorum, bu yüzden yenileme hala listemin en başında, ama bunu zaten biliyordun."

"Evet."

"Başka seçeneklerin de var." İlgili sayfaları bulup ona uzattım. "Daha zengin banliyölere yakın başka bir dükkan açabilirsin, hatta istersen Kansas City dışına bile. Alternatif olarak, nakliye ve çevrimiçi sipariş sistemlerindeki gelişmeler sayesinde ürünlerini neredeyse her yere satabilirsin."

"Ne, nakliye mi?"

"Günümüzde dijital mağazalar sayesinde sipariş almak çok kolay. Diğer şehirlerdeki, diğer eyaletlerdeki insanlara Sugar Bowl'dan istediklerini alma şansı veriyorsun."

"Peki ya lojistik ne olacak?"

"Toplu nakliye için yerel bir şirketi kullanırsınız." Etrafta birkaç tane var, ama aklıma gelen ilkini söylüyorum. "PackRat Post'u kullanabilirsiniz. Güvenilir olduklarını ve nakliye yaptıklarını duydum..."

"Hayır." Yüzü aniden kapandı.

"Teslimata mı, PackRat'a mı hayır?"

Yutkunur ve patateslerini çatala karıştırırken tabağı çizdi.

"Sadece şirketi kastediyorum. Aslında çok saçma, ama..." İç çekişi ruhundan geliyor gibi. "Eski sevgilimin ailesi bu şirketin sahibi. Aslında, şu anda Liam şirketi yönetiyor ve bu çok garip olur."

Yavaşça başımı salladım, bu ezik adamdan şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

"Tabii ki, istediğin şirketi kullanabilirsin." Sesimi nötr tutmaya çalışıyorum, ama sandalyesinde küçülmesi kalbimi çarpıtıyor.

Liam ona ne yaptı da sanki yerin dibine girmek istiyor gibi görünüyor?

"Sana zarar mı verdi, tatlım? Seni mahvetti mi?"

Acı çekerek, hafifçe titreyen elini salladı.

"Yani, uzun zaman önceydi. Sanırım bir kez yaptı, ama artık onu unuttum."

Bu, kanımda dolaşan öfkeyi dindirmiyor. Açıkçası, her ne olduysa, hala onu etkiliyor.

Bir yudum daha şarap içip sesimin sakın olduğundan emin olduktan sonra soruyorum, "Ne oldu?"

"Uzun hikaye." Yine tabağını karıştırdıktan sonra bana baktı.

"Şanslısın. Bütün gece vaktimiz var."

"Ve kendimi biraz aptal hissediyorum," diyor, sesi yanmış gibi. "Ona biraz fazla uzun süre inandım ve her şey aniden bittiğinde, bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Birini sevdiğinde, kör olursun. Sonu, yüzüne bir yumruk gibi gelir."

"Ama bunu önceden tahmin etmeliydim." Küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle devam etti. "Bir yıl boyunca ayak diretti, benim için tek kişi olduğumu söyledi. Bir yüzük bile vardı. Tam bir yıl, Dexter. Hepsi boş vaatlerdi. Sonra uzaklaştı. Ketumlaştı. Belki beni aldatıyordur diye düşündüm, ama sadece korkmuştu. Benimle bir gelecek istemediğine karar verdi..."

Kararsız mı?

Onunla evlenme düşüncesinden korkmak mı? "Bu adam akıl hastası mıydı?"

Bu sözüm acı bir kahkaha ile karşılanır. "Benimle 'yerleşmeye' hazır değildi. Bana öyle söyledi. Görünüşe göre onun için yeterince hırslı değildim. Güzelim, ama o bundan daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. İçerikli birine ihtiyacı olduğunu söyledi."

İçerik.

Tabii.

Bunu ona, sıska boynunu iki elimle kavrayıp ciğerlerinin ne kadar süre çalışacağını görerek gösterebilirdim.

Ellerim yumruk oldu.

"Bunu yüzüne karşı mı söyledi?"

"Evet. En azından dürüst olmayı başardı, sanırım." O başını sallar. "Bunu tahmin etmeliydim. Ailesi PackRat Post'un sahibi." Gözleri parlak ve cam gibi, bir yudum daha şarap içip bardağını masaya koyar. "Onlar başarılı insanlar. Hayatları iyi gidiyor."

Zorluk çekmiyorlar. Evet, neden benim gibi biriyle bağlanmak istesin ki?"

"Çünkü bu saçmalık," diye karşılık veriyorum, bana bakmasını bekliyorum.

"...öyle mi?" Parmaklarını birbirine kenetledi. "Sugar Bowl'u ilk devraldığım da oldukça nazik ve anlayışlıydı. Ama kısa sürede benim ne yaptığımı bilmediğimi fark etti. Her zaman nakit sıkıntısı çekiyordum ve... o benden yaşça büyüktü, Dex. Kendi seviyesinde birini ya da belki sadece bir gösteriş eşini istiyordu, kim bilir, ama sonuçta hepsi aynı. Önemli olan, *beni* istemediği.

Kahretsin.

Sesindeki sertlik, bunu söylerken neredeyse kırılmak üzere olması, beni derinden yaraladı.

Bu şirketi Higher Ends ile çalışmaktan men etmek için zihnimde bir not alıyorum. Kardeşlerimin ne tür saçma bahanelere ihtiyacı olduğu umurunda değil.

"Dinle," diyorum, ellerini tutup dudaklarıma götürüyorum. Istakozun canı cehenneme, bekleyebilir. Şu anda gördüğüm şeyi onun da bilmesini istiyorum. "Sen başarılısın. İşini kurmuş, parlak bir genç kadınsın. Zararda çalışıyorsun. Az sayıda çalışanla ve kendi zekanla idare ediyorsun."

"Teşekkürler, sanırım." Zayıf bir gülümsemeyle. "Sen çok yetenekli görünüyorsun ve ben

—
"Ben otuz iki yaşındayım tatlım. Yıllardır bu işi yapıyorum ve "Buna gülüyor, benim şaka yapmadığım gerçeğini umursamadan. Ellerini sıkıyorum, ona benim için ne kadar değerli olduğunu anlatacak doğru kelimeleri bulabilmeyi deli gibi diliyorum. "Son baktığımda, Sugar Bowl yanıp kül olmuş bir enkaz değildi."

"En azından şimdilik. Çoğunlukla senin sayende."

"*Sana* teşekkürler." Ayağa kalkarım, masanın etrafında dolanırım ve onu kollarıma alırım. "Gerçekten Forrest Haute'yi tek başıma ikna edebileceğimi mi düşünüyorsun? Sen olmasaydın, bu sektörde adım lekelenmiş olurdu."

Derin bir nefes alarak başını omzuma yaslar ve kalbimi delip geçer.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Başka bir fırınla bunu başarabilirdin belki."

"Hayatta olmaz. Haute'un senin ürünlerin hakkında bu kadar övündüğünü hiç duymadım. Florida'ya bir kutu göndermem için bana yirmi dakika boyunca teşekkür ettiğini söylemiş miydin?"

ona bir kutu gönderdiğim için bana teşekkür ettiğini söylemiş miydim?" Onu kollarımın arasına sıkıca alıyorum. "Bütün bunların mümkün olmasının sebebi sensin."

Sonunda bana bakarak, sözlerimin ona ulaştığını gösteren bir sıcaklık hissettim.

"Öyle mi? Peki, teşekkürler Dex."

Onu birkaç saniye daha kucakladım, söylediklerini kafamda sıraladım, bedenimin gerçekten sakinleşmesini ummadan sakinleşmesine izin verdim.

Onu öpmek mi, yoksa aşağı koşup kollarımı uyuşturmak mı istediğime karar veremiyorum, ama şu anda kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Bu yüzden mi teklifime bu kadar karşı çıktın?" Onu geri çekip çenesini kaldırarak gözlerime bakmasını sağladım.

Yeşil gözleri yaz günü gibi parıltıyor, ama kirpikleri ıslak. Karnımın derinliklerinde öfke alevleniyor, ama yüzümde hiçbir şey belli etmiyorum.

Ona ne kadar değerli olduğunu dışında hiçbir şey göstermiyorum.

"İlk sorduğunda bunun bir nedeni vardı," diyor yumuşak bir sesle. "Ben sadece... Kimsenin yedeği olmak ya da Nana'yı hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Bunu sindirecek zamanım olana kadar."

"Lanet olsun, Junie. Kendini öyle mi görüyorsun?" Başparmağımla yanaklarını okşayarak gözyaşlarını silerim ve onu gerçekte olduğundan daha değersiz ve çirkin hissettiren tüm zehirli anıları nefretle silip süpürürüm. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim: Sen lanet olası bir yedek *değilsin*."

Burun delikleri genişledi.

Dudaklarını sıkıştırır, sanki söyleyecek sözü kalmamış gibi başını sallar.

Benim de yok, kollarımda kırık bir melek varken ve gerekirse bütün gece onun kanatlarını bir arada tutacakken.

Bu yüzden kendimi baştan çıkarmaya bıraktım.

Alnımı alnına dayadım, kokusunu içime çektim ve deli gibi onu öptüm.

Nazik olmak istiyorum, kelimelerle söyleyemediğim her şeyi ona anlatmak istiyorum, ta ki yapamayana kadar.

Kollarını boynuma doladığı ve ağzımı açtığı anda, vücudum volkanik bir ihtiyaçla tepki verdi. Dilinin her kayışı, onu kendime çektiğimden çıkardığı küçük ses, parmaklarını saçlarıma geçirmesi... Yaptığı her şey beni ateşe veriyordu.

Juniper Winkley'in bana ne yaptığını bilmesi gerekiyor.

Ne kadar *özel* olduğunu.

İyi ya da kötü, onu bırakmanın ne kadar zor olacağını o güzel kafasına iyice sokması gerekiyor.

TATLI ZORLAMA (JUNIPER)

Acilen ateşimi ölçtürmem gerekiyor.

Dexter Rory'ye kalbimi açtığıma inanamıyorum.

Dexter, benim aptalca güvensizliklerimi görmezden gelmek yerine, normal bir insan gibi beni dinledi ve bana güven verdi.

Dexter, şimdi beni tüy kadar hafıfmışım gibi yukarı taşıyor.

Ama onun yatağına gitmiyoruz. Modern İskandinav ahşapları ve nötr renkleriyle büyük, rahatlatıcı yatak odasından geçiyoruz. Beni balkona götürüyor.

Kalbim hızla atıyor.

Beni yere indirirken hava hala ılık ve ben neredeyse alışkanlık haline gelmiş bir şekilde korkuluklara tutunuyorum.

Buradan, tüm şehir önümde uzanıyor gibi hissediyorum. Çoğalan ışıkların parıldayan akşam büfesi ve gün batımının keskin kırmızı şeridi.

Dexter aynı parlak gölgelerde parlıyor, mavi gözleri bana doğrudan baktığında karanlık gökyüzüyle yarışıyor.

"O kadar güzelsin ki, canımı yakıyor," diyor. Bu sözlerin basit sertliği kalbimi acıtıyor. "Eski sevgilin bunu fark edemediği için beyinsiz bir solucan."

Şu anda yüzük parmağında bile değil.

Yemek pişirmek için çıkardım, ama keşke çıkarmamış olsaydım, en azından o beni uçururken beni yere bağlayan fiziksel bir şey olsaydı.

"Kadın, bunu açıkça söylersem bana inanmayacağını biliyorum," sanki aklımı okuyormuş gibi devam ediyor, "bu yüzden sana anlatmaya çalışmak yerine, sana göstereceğim. Burada, tüm dünyanın önünde."

"Dexter..."

Başka bir şey söyleyemeden, beni tekrar öptü.

Ve ben buna karşı koymak, onun tatlılığını reddetmek, bana karşı bu kadar ciddi olamayacak bu dudaklara direnmek istiyorum.

Ama onun sert, kalın elleri yüzümü kavırıyor ve vücudu çok iyi hissettiriyor ve Tanrım, bu adam bir sihirbaz. Bir bakışta kendimi kaybediyorum.

Liam'da onun sihrinin zerresi bile yoktu.

Liam, Dexter'ın bir öpücükle yaptığı gibi ruhumu gün batımlarına ve yıldızlara göndermedi.

Bu muhteşem adamın yaptığı gibi beni dinlemedi ve *dinlendiğimi* hissettirmedi.

Beni asla değerli hissettirmedi.

Bana güzel demek biraz abartılı olabilir, ama bu anın güzelliğini bozmaz.

"İnsanlar görebilir," diye fısıldıyorum ağzına. "Yukarı bakarlarsa ne olur?"

"Umarım görürler. Kansas City'deki en şanslı pisliği görecekler," diye mırıldanıyor ve elini bluzumun içine kaydırıyor. Tanrım, nasırlı bir elin neler yapabileceğini gerçekten takdir etmemiştim. Derisi benimkine her değdiğinde tüylerim diken diken oluyor.

Bugün dün geceki çılgın hava yok.

Damarlarımda yayılan arzu artık farklı, beni öperken cildimi nazik ama ısrarcı bir şekilde keşfetmesiyle alevleniyor.

Penisi pantolonunun içinden bana sürtünüyor, ama diğer zamanlardaki gibi kontrolü ele geçirmiyor.

Her hareketinde saf duygu ve güvenle yüklü olan şehvetin tadı budur.

O homurdanarak üstümü başımdan çıkarırken, ben ona izin veriyorum.

Kot pantolonumu ve külotumu çıkardığında, direnmedim, sıcak akşamın her yerimi okşayan hissine nefes nefese ve kızararak.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, ama nedense, bunu benden çıkarmanın bu adam olması hoşuma gidiyor.

"Bütün gün bunu düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyor, tek eliyle sütyenimi çıkarıp göğüslerimi serbest bırakıyor. Bakışları

saygılı. "Mükemmel, çok mükemmel. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme, Junie. Kimsenin seni çıplak görmesine izin verme."

İşte bu.

Sesindeki kıskançlık dolu ses tonu, kalan şüphelerimi eritir.

Başımı geriye yasladım, dili bir meme ucunu, sonra diğerini buldu ve yumuşayıp zonklayana kadar emdi.

"Mükemmel," diye tekrar homurdandı, elini kalçalarımın ve uyluklarımın kıvrımlarına kaydırdı. "Aklımı ne kadar çeldiğinin farkında mısın?"

Midem beklenti ve tanıdık kutsal cehennem ateşi ile kıvrıldı. "Ne kadar?" diye fısıldadım.

"Seni eve getirdiğim andan itibaren evimin her köşesinde seni sikmek isteyecek kadar." Bacağıma koyduğu eli, merkezime yaklaşırken tembel daireler çiziyor.

Oraya vardığında ne bulacağını biliyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.

Parmakları beni daha da ıslak ve deli gibi acıtmadan önce, penisinin içime girmesini hayal ederek zevkle inlemesini duymak istiyorum.

"Bu kadar mı? Beni buraya getirmek zorunda kaldığın için mi?" Gerçeği bilerek alay ediyorum.

Hala bunu onun ağzından duymak istiyorum.

"Hayır, lanet olsun. Ofisimdeyken, seni sadece masamda, kışını havaya kaldırmış ve akılsızca sikilirken görebiliyordum." Bacaklarımı daha da ayırıyor. "Büyükannenin bahçesinde, ilk öpüştüğümüzde, porno filmine dönüşmemesi bir mucizeydi. Lanet olsun, senin dükkânında... Seni arka odaya götürüp tezgâhın üzerine atmak ve saatlerce tatlı amını yalamak üzereydim."

Tanrım. Tanrım.

İhtiyacımdan titriyorum, anlattığı her müstehcen görüntü k a f a m d a yankılanıyor.

Bana yaptıkları saçma sapan şeyler, ama benim dünyam Dex'e daralmış durumda, başka hiçbir şey yok.

Onun zeki parmakları.

Beni mahvetmeye niyetli sesi.

Sertleşmiş ve işe koyulmaya hazır olan penisi, elimi uzatıp pantolonunun üzerinden sıkınca zonkluyor.

Ofisinde. Bahçede. Tezgahın üzerinde. Hatta yerde bile. Hiç tereddüt etmem.

"Ve sana aldığım elbiseyi giyip sanat sergisine geldiğinde," diye fısıldadı, alt dudaklarını ısırmadan önce. "Ne kadar sert olduğumu biliyor musun, tatlım? Bu sikimle çivi çakabilirdim."

Bir öpücük daha.

Bir başka kaynayan inilti. Bir

başka ısırık.

O kadar uçmuş durumdayım ki, bir daha asla geri dönemeyebilirim.

Parmakları klitorisime *çok yakın* ve ben kalçalarımı kaldırarak onları içeri davet ediyorum.

Onu şimdi hissetmem lazım.

Bana dokunmasını, beni taparcasına sevmesini, çığlık atarak, kasılmalarla orgazm olmamı sağlamasını istiyorum.

Tanrım, onda değiştireceğim bir şey varsa, bu adamı daha az alaycı yapardım.

Ama şimdi sıra bende, bu yüzden onu kumaşın içinden tekrar buluyorum ve sesi buharlaşana kadar şişkinliğini nazikçe okşuyorum.

"Siktir, siktir. Ne istediğini söyle, Junie."

"Beni sikmeni istiyorum, Dex."

Ağzının köşesi, klitorisimi okşarken kıvrılıyor.

Hayatım pahasına arkamdaki korkulukları sıkıca tutuyorum.

"Burada mı?"

"Evet."

"Kansas City'nin önünde mi? Herkesin benim için ne kadar mükemmel bir sürtük olacağını görmesini mi istiyorsun?"

O beni öldürüyor.

Parmakları hareket ederken iniltiyi bastırıyorum, boğazımdan dağınık bir yalvarış çıkıyor.

"Evet, evet!"

"Konuş lan. Söyle bana."

"Ben... seni burada istiyorum. Seni şehrin önünde istiyorum."

Gözlerindeki ılgın açlık, beni burada ve şimdi yutmaya yeter.

Tamam.

Kendimi tamamen yutmasına izin vereceğim.

Beni istediği gibi kullanmasına izin vereceğim.

Sadece onun durmamasını sağlamak için ruhumu feda edeceğim.

"Lütfen," diye inliyorum, utanmadan yalvarıyorum. "Lütfen, Dex."

Beni nasıl bu kaynayan karmaşaya düşürdüğünü, tamamen onun emrine amade hale getirdiğini bilmiyorum.

Beni buraya sürüklemeyen önce, balkonunda beni çıplak soyacağından bahsetseydi, bir ay boyunca saklanırdım.

Ama şimdi buradayım, çıplak ve savunmasız, başladığı işi bitirmesini istiyorum.

Ve pantolonunu ve boxerını çıkarırken gülümsemesi duyularımı gururla vuruyor. Arkanı dönüp kendimi ona sunuyorum, davetkar bir şekilde onun penisine sürtünüyorum.

O, kıkırdama ile boğazdan gelen zevk sesi arasında bir ses çıkarıyor.

Ve sonunda, şehir ışıkları asılı çelenkler gibi parıldarken ve gün batımı solarken, kalçalarımı kavrar, parmaklarını içime gömer.

, , , nefes almamı sağlıyor.

Sonra, *ancak o zaman*, içime giriyor.

Onu hissettiğimde çılgılık atarım, ona doğru iterek, onun penisini içime alırım.

"Junie, lanet olsun! Amcık öldürebilseydi..." Boğuk sesi neredeyse anında boşalmama yetiyor. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Göster bana," diyorum, korkulukları sıkarak.

Hareket etmeye başlar, ritmini artırır, ta ki bir insan pistonu haline gelene kadar, her vuruşunda bana daha sert ve daha hızlı vurur.

Ateşler içinde olmasaydım, bu kadar çabuk boşaldığım için utanabilirdim. Ama bunun için yer yok.

Kafamda, içimde yükselen ve baştan ayağa her şeyi kısa devre yapan beyaz şimşek dışında başka hiçbir şeye yer yok.

"Hadi, tatlım. Benim için sertçe sikil," diye kulağıma homurdanıyor. Sert sesi her pompalama hareketini vurguluyor.

Her vahşi itiş.

Orgazmım beni onun sikişinde savururken kaybettiğim her nefes.

Bir eliyle meme ucumu yuvarlıyor, diğer eliyle kalçalarımı itişlerine doğru çeviriyor.

Vay canına.

Bir daha işlevsel bir seks hayatım olacağından emin değilim. Bundan sonra olmaz. Açıkçası, umurumda değil.

Bu acı veren, acımasız penis ve ona bağlı güzel ruh tarafından mahvolmaya hazırım, tıpkı Dexter Rory'ye

parçalanmış kalbimi teslim etmeye hazır olduğum gibi.

"Bırak seni görsünler, Junie. Yıldızlar bizi görsün. Bırak izlesinler ve benim için *tekrar* gelsinler," diyor, sıcak nefesi ve acımasız niyeti boynuma karşı.

Dişleri etimle oynuyor.

Tepkim neredeyse doğal olmayan bir hal alıyor.

Sıcaklık artıyor, gerginlik aramızda bir ip gibi geriliyor, ta ki onun hızlanan hareketleriyle bu gücün etkisiyle yanacakmışım gibi hissedene kadar.

Daha

şiddetli.

Daha

sert.

Amım onu lezzetli bir açgözlülükle sıkıyor ve o omuzlarımın arasına bir öpücük konduruyor, sonra nazıkçe eti ısıyor.

"Aynen öyle, tatlım. Seni yakaladım. Buradayım. Ve içine boşalacağım."

Çığlık atıyorum.

Kalçaları benimkilerle çarpışırken, sıcaklık, sürtünme ve zevk beni mahvederken, uzun bir ecstasye çılgılığı atıyorum.

"Junie!" Adım onun dudaklarından insanlık dışı bir şekilde çıkıyor.

Yine patlıyorum ve o da içimde boşalıyor, sıcak ve vahşi bir şekilde.

Hemen çekilmiyor.

Bunun yerine, kollarını bana doluyor, b e n i döndürüp göğsüne bastırıyor, omzuma yavaşça öpücükler konduruyor.

O kadar şefkatli, o kadar güven verici ki, gözlerimi kapatıp kollarında eriyorum.

Sıcak yaz gecesinin içinde kendimizi kaybederken, o içimde kalıyor.

O, beni tekrar tatmak için yüzümü nazıkçe geriye doğru eğdiğinde, en son ne zaman böyle gülümsediğimi hatırlayamıyorum.

Ve bir daha asla bu kadar tatlı ve içten gülümsemeyeceğim diye endişeleniyorum.

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA bir masalın gerçeğe dönüşmesi gibi.

Mükemmel partneri, ete kemiğe bürünmüş bir beyaz atlı prensi, her an seni gerçekten önemseyen bir adamı hayal et, işte o adam sensin.

Dexter'ın dönüştüğü ateşli rüyaya sahiptiniz.

O çok düşünceli, ruhuna karşı nazik ve bedenine karşı sert.

Ayrıca, sanki son kullanma tarihi dolacakmış gibi bana para harcıyor, beni taze çiçekler, pahalı şaraplar ve selde kaybettiğim ayakkabılarımı gölgede bırakan tasarımcı ayakkabılarla boğuyor.

Bu hayat da ne böyle?

Bunun sahte olduğunu unutmak çok kolay ve bu beni korkutuyor.

Bazen kendimi unutturken yakalıyorum. Mesela mutfakta yemek pişirirken, bodrumda spor yaparken ya da anti-normal hayatında normal Dexter şeyleri yaparken ona baktığımda.

Korkarım bu en tatlı rüya.

Korkarım ki, her an gözlerimi tekrar açmam gereken zaman gelecek.

Ve korkarım ki sahte mükemmelliğin bile karmik bir bedeli vardır ve bu Muhtemelen bunun, onun anlaşılması zor iş ortağıyla yaklaşan randevusuyla bir ilgisi vardır.

Beni ofisine götürüyor — görünüşe göre muhteşem bir iş ofisi yetmiyor, evde de bir tane olması gerekiyor — ve beni masanın bir tarafına oturtuyor.

"Konuşmamız gerek," diyor.

"Burası bir şirket. Rol yapmaya mı geldik?" O masanın arkasındaki deri koltuğa otururken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır. Henüz değil. Bu ciddi bir konu,

Junie." Onu böyle görmek garip.

Son birkaç haftadır hayran olduğum nazik ayı artık yok. Gözleri sert, ağzı daha da sert.

Bu, haftalar önce dükkânıma giren gergin adam. İşkolik Dex. Huysuz Dex.

Kontrol delisi Dex.

"Tamam," diyorum, başımı sallayarak. Gerçekler her zaman bir ara geri dönmek zorundadır, değil mi? "Bu, partnerinle olan randevumuzla ilgili, değil mi?"

"Doğru. Her ayrıntıyı gözden geçirmeliyiz. Bizi Liberty Trails golf sahasındaki kulüp evine davet etti. Eğer adam bunun bizim söylediğimiz gibi olmadığını anlarsa, tüm anlaşma mahvolur."

Kalbim sıkışır.

Son birkaç haftadır birlikte geçirdiğimiz zamanlar, onun ne kadar iyi olabileceğimize ?

"Hikayemizi netleştirdiğimizi sanıyordum?" Yüzüğü ışığa tutuyorum, böylece elmaslar parıltıyor. Parmağımdaki ağırlığına neredeyse alıştım. Yüzük, her şey gibi, *doğal* geliyor. Delirdiğimin kanıtı. "Oh, ve fiziksel olarak da kesinlikle hallettik. Bana sorarsan, fazlasını bile yaptık."

Gülümsemiyor, sert bakışlarıyla bana tam olarak ne düşündüğümü bildiğini söylüyor. Sanki şefkatini kapatabiliyormuş gibi.

"Beni endişelendiren fiziksel şeyler değil, Junie."

"Peki." Saçımı topluyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Detayları konuşmak istiyorsan, konuş. Senin hakkında henüz bilmediğim çok şey var, oradan başlayabiliriz."

"Sana sorguya çekmeni istememiştim."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "O zaman ne istiyordun?"

"Bizim hakkımızda. İnanılır bir ilişkiye ihtiyacımız var. Ayrıntılara ihtiyacımız var," diyor bana açıkça.

Burada, masasında, elini tutamıyorum ya da ona sokulamıyorum. Dediğim gibi, burası bir şirket, kişisel ve profesyonel arasında ani bir soğukluk var.

"Yani, ihtiyacımız olanın sahte ilişkimizin detayları olduğundan emin değilim," diyorum. "Bunu anında halledebiliriz. Mesele seni ne kadar iyi tanıdığım, Dex. Çünkü hala tanımıyorum."

Elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Tanrım, Junie, daha neye ihtiyacın var? Her şeyi gördün. İyi, kötü, çirkin. Evimi, hayatımı, kusurlarımı."

"Evet. Yüzeysel şeyler." Öne eğildim. Sanki bu adam daha önce hiç ilişki yaşamamış gibi. "Bak, arkadaşın bizi ayrı odalara oturtup bir soru listesi vermeyecek. İkna edici olmak istiyorsak, birbirimiz hakkında bazı şeyler *bilmemiz* gerekiyor."

"Ne gibi?" diye sorar kuru bir şekilde. "En sevdiğim renk ne? Çocukken hangi sebzeleri tükürdüm?"

Bu görüntüye güldüm, sonra da onun sevimli bir şekilde sinirlenmesine güldüm.

Ayrıca, iş, hayat ve *gelecek* bizim için dayanılmaz hale gelmeden önce, Liam ile ilişkimizin heyecan verici ilk günlerini de hatırlıyorum.

O devasa bir pislik haline gelmeden önce.

O günler, geç saatlere kadar arabada hiçbir yere gitmeden geçmişimizi, umutlarımızı, hayallerimizi konuşarak geçirdiğimiz günlerdi.

O zamanlar daha bir bebektim. Yirmi yaşındaydım ve geleceğe hayallerle bakıyordum. Ona ailemden, kayıplarımdan, büyükannemle olan hayatımdan bahsettim. O da

şirketinde üstlendiği ağır sorumluluklardan bahsetti.

"Çiftler konuşur," diye düşündükten sonra söylüyorum. "Ve sadece şu *an* hakkında değil."

Birkaç saniye boyunca gözlerime bakıyor, mavi gözleri parıltıyor. Beni reddetmesini bekliyorum.

Eski yaraları göstermek kadar savunmasız bir şey var mı? Ama o sadece omuz silkti.

"Ne öneriyorsun?"

"Seni bilmiyorum," diyorum kuru bir şekilde, "ama benim en iyi sohbetlerim masa başında gerçekleşmiyor. Hadi."

El ele tutuşarak onu evin içinden kütüphanesine götürüyorum.

Buraya ilk geldiğimde, büyüklüğünden çok etkilenmiştim. Dört duvarın üçü kitap raflarıyla kaplı ve büyük bir pencere şehri görüyor, güneş ışığı odanın ortasındaki rahat koltuklara ve sandalyelere düşüyor.

"Buraya," diyorum, kapının yanındaki duvara ve daha önce gördüğüm fotoğraflara başımı sallayarak.

Fotoğraflar eski siyah-beyaz görüntülerden grenli renkli fotoğraflara ve net modern fotoğraflara kadar çeşitlilik gösteriyor.

"Bana hayatın hakkında kısa bir tur yapmaya ne dersin? Bu fotoğraflar hakkında bana biraz bilgi ver."

O iç çekiyor ama elini uzatıp siyah-beyaz fotoğraflardan birine dokunuyor.

"Bunlar büyük büyükbabam ve büyük büyükannem," diyor. "Büyük büyükbabam o günlerde Kansas City makinesinin kalbindeydi. Harry Truman'ın senatör, ardından da iki dönem başkan olmasını sağladı. Bombalar düşmeden önce Manhattan Projesi'nde bir şeyler döndüğünü bilen, orduda veya yönetimde olmayan tek kişiydi."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Bu benim hayatım. Bu şehirde çok uzun zamandır paramız ve nüfuzumuz var. Sanırım her yerde olduğu gibi, bağlantılar ve klikler sayesinde geliyoruz. Burada, ağın ortasında her zaman bir Rory vardı."

Hayal bile edemiyorum.

Onun kadar paraya veya o kadar ezici bir servet ve nüfuza sahip bir geçmişe sahip olmayı.

"Yani, bu fotoğraflar ailenizin her neslini mi temsil ediyor?" diye soruyorum, solmuş eski renkli bir sonraki fotoğrafa başımı sallayarak. Büyükbabalar, ebeveynler ve son olarak üç Rory kardeş. Fotoğrafta daha gençler, aralarında birkaç yaş fark var, ama Dexter yine de göze çarpıyor.

O, kardeşlerinin arasında oturan sırık gibi bir çocuk. Çizgili gömlek giymiş, mükemmel bir ortanca çocuk. Archer'ın yüzünde hafif bir gülümseme var, küçük Patton ise şimdiye kadar gördüğüm en yapmacık sırıtışı takınmış.

"Doğru." Dex, anne babasının fotoğrafının önünde duruyor. Tatilde falan gibi görünüyorlar ve kesinlikle burada değiller. Dağlarda kayak yapıyorlar, gözlükleri başlarının üstüne itilmiş, karlı arka planda kocaman gülümsemeleri parlıyor.

Saçlarının görünüşüne bakılırsa, doksanlı yıllar olmalı.

"Mutlu görünüyorlar," diyorum.

"Öyleydiler." Bana bakar, parmakları benimkini sıkıca kavrar. "Senin gibi birine nasıl göründüğünü biliyorum, Junie. Bütün bu zenginlik ve prestij, parmağımızı şıklattığımız anda hizmetimize hazır."

"Biraz çılgınca," diyorum nefes nefese. "Ama sen bu konuda çok akli başında davranıyorsun. Ve, şey, büyük ev bir yana, istersen paranı çok daha fazla gösterebilirsin bence."

Düşünceli bir şekilde başını sallar, gözleri hala geçici galeriye sabitlenmiştir.

"Hepimiz gümüş kaşıkla doğduk, ama kardeşlerim ve ben kolay bir hayatla yetinmedik. İyi ebeveynlerimiz ve düzgün bir çocukluğumuz vardı. Okulda yeterince başarılıydık. Güven fonlarımızla sonsuza kadar yaşayabilirdik ve belki de bir zamanlar öyle olurdu. Sonra kader müdahale etti." Durur, yüzünde bir kaşlarını çatma belirir. "Babam ben on dokuz yaşındayken bir uçak kazasında öldü. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Sanırım bu şok, hayatın ne kadar kısa olabileceğini içgüdüsel olarak anlamamı sağlıyor. Burada ne yaptığını sorgulamaya başlıyorsun."

Biraz daha yaklaşırım, boğazım düğümlenir.

"Üzgünüm. Ebeveynini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu bilirim..."

"Kötü olan şey, o şeyin, yerden zar zor havalanabilen o ultra hafif uçağı uçurmakta ısrar etmesiydi. Berbat bir hobi ve inatçı bir pislik. Karton kanatlı bir çim biçme makinesi daha güvenli olurdu. Annem ona hayır dedi ama o yine de yaptı. Archer'ın büyük riskler almaya bu kadar karşı olmasının nedenlerinden biri bu. O da benim gibi hatırlıyor, Patton'dan daha iyi."

Tam o sırada Catness odaya girer, yüksek sesle miyavlayarak ve kuyruğunu sallayarak bize bakar. Sanki odadaki atmosferi okuyabiliyormuş gibi, havalı havalı yürüyerek

bacaklarımızın arasında dolanıp yere yerleşiyor.

"Peki ya sen?" Dex alçak sesle sorar. "Ailen ne durumda?" "Oh. Nana sana söylemedi mi?" Nefesim kesilir. Uzun zaman oldu, ama hala dün gibi acıyor. "Babam, o... ben küçükken bizi terk etti. Annem öldükten sonra, sanırım buna dayanamadı. Farklı bir hayat istiyordu. Çok çalışırdı ve eve bana gelirdi, ama bir gün birden patladı. Yaklaşık sekiz ya da dokuz yıl önceydi. Beni Nana'ya bıraktı ve bir daha geri dönmedi."

"Kahretsin, üzıldüm. Bu çok alçakça." Şimdi omuz silkip başka yere bakma sırası bende.

Ölmüş annem ve babamın terk edilme travmasını ne kadar az düşünürsem o kadar iyi.

"Neden kiralık evleri seçtin?" diye soruyorum, sesimin hala sabit olmasına seviniyorum. "Neden emlak? Kardeşlerinle ve o parayla yapabileceğin onca şey varken, sen bunu seçtin."

Dex fotoğraflara geri dönüp, hala cevap arıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Ona yaslanıyorum, o ifadeyi yumuşatabilmeyi diliyorum ve ona acımı sakladığımın ikiyüzlülük olduğunu biliyorum.

"Seyahat etmek, büyürken en güzel anılarımı oluşturdu," diyor yavaşça. "Hepimiz için öyle sanırım. Uzaklara gidersin ve tüm endişelerini evde bırakırsın. Hawaii'ye, Sicilya'ya, Maldivler'e gidersin ve birdenbire tüm saçmalıklardan binlerce kilometre uzakta olursun. Tartışmalar, sınavlarda kalmak, okulda çocukça saçmalıklar, her neyse. Doğru yerde, özgürdürsün ve bu, yetişkin olduğunda daha da önemli hale gelir." Kaşlarını daha da çatıyor. "Ayrıca, şanslıysan, en önemli insanlarla anılar biriktirebilirsin."

Aile.

Yavaş, acı tatlı bir gülümseme yüzümü buruşturur.

Bu, o söylemese de, onun için en önemli şey.

Gözlerim yanıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı geri çekerek - çünkü şimdi ağlamak için ağlamak ihtiyacımız olan son şey. "Dürüst olduğun için teşekkürler."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok, tatlım." Çenemi kaldırıp gözlerime bakar. "Sana karşı her zaman dürüstüm," diye fısıldar.

Sonra beni derin bir şekilde öper ve durmaz.

Catness ayak bileklerime kafa atıyor, biz kütüphanesinde aklımızı kaçırmış gibi öpüşürken mırıldanıyor.

Akşam güneşi tavanda dans ediyor ve onun işkolik hayatını başka bir hayatla değiştirebileceğini merak ediyorum.

Başkalarına anılar yaratmalarına yardım etmekle kendi anılarını yaratmayı takas edebilir mi? Paylaştığımız anıları yaratmakla?

Tehlikeli düşünceler.

Eğer bir "biz" olduğuna inanmaya başlarsam, kendimi kalp kırıklığı şehrine giden güzel bir ölüm yolculuğuna hazırlamış olurum.

Kollarını bana sıkıca doluyor ve ben kendimi, bu tatlı deliliğin bir son tarihi olmadığı bir rüyaya bırakıyorum.

Ve kendimi hayal kurmaya bıraktığımda, öpücüğü on kat daha tatlı geliyor ve ben, gözlerindeki hayali mavi vaatlere biraz daha umutsuzca kapılıyorum.

TATLI CEHENNEM (DEXTER)

Lüks kulüp evi, Forrest Haute'dan beklediğim kadar abartılı, maun barı ve golf sahasına bakan devasa pencereleriyle tamamlanmış.

Liberty Trails, yaklaşık yirmi yıldır mülk portföyünde yer alıyor ve Missouri'deki mülklerinin en değerli parçası.

Burası saf lüksü yansıtıyor ve en iyilerin en iyilerini bir deniz feneri gibi kendine çekiyor. Söylentilere göre, burada dünyaca ünlü mimar Beatrice Nightingale Brandt'ın altın çağında tasarladığı bir veya iki bina bile var.

Buranın etkileyici bir mülk olduğu inkar edilemez. Başka birine ait olsaydı, belki hoşuma bile gidebilirdi.

Haute olduğu için, her yüzeyden ve bakımlı çimlerin cennet gibi yeşil arazisinden yayılan onun yağcılığı ve kibirini hissedebiliyorum.

Bugün özellikle dalkavukça ya da bakımlı görüldüğü söylenemez. Rahat bir tarzı tercih etmiş, boynu hafifçe açık bir polo gömlek giymiş.

Gri saçları, onu yaklaşılabılır gösteren bir şekilde geriye taranmış.

Kolunda ise eşi Clara Haute var. Saçları peroksit sarısı ve bıçak yardımıyla yaşlanmaya meydan okuduğu açıkça belli.

Junie'nin yanında, sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi görünüyor.

Haute bu hileye kanmazsa ne olacağını haftalarca düşündüm.

Bu, beklediğimiz sihirli an. Her şeyin alt üst olma potansiyeli olan an.

Her an Haute bir terslik olduğunu hissedebilir. O zaman bizi yalan söylemekle suçlayabilir ve anlaşma suya düşer.

Ama gergin olmam gerekse de, öyle hissetmiyorum.

Belki de en korkutucu olan da budur, çünkü Junie, Clara'nın söylediği bir şeye yarı gülerек o büyük yeşil gözleriyle bana baktığında, her şey kolay geliyor. Sakin. Rahat, sanki tüm bu durum çok doğalmış gibi.

"Ne zamandır birliktesiniz?" Clara, Junie'ye kibarca sorar ve kendi nişan yüzüğünü biraz fazla hevesle tırmalayarak.

"Yarım yıldan biraz fazla, aşağı yukarı," diyor Junie, koluna yaslanarak. koluna yaslanarak.

"Ohhh, ne kadar hızlı." Clara yine Junie'nin yüzüğüne bakıyor. "Her ne kadar Konuşalım. Forrest ve ben üç ay sonra nişanlandık, değil mi?"

Haute, hepimizin orada olduğunu unutmuş gibi davranmaya başlar ve bakışlarını Junie'den başka yöne çevirir.

"Doğru. Bildiğinde, bilirsin. Bir erkek çok uzun süre beklememelidir." Bunu söylerken Junie'ye bakıyor ve neden o sırtışı takınıyor?

"Bildiğinde bilirsin," Junie düz bir sesle tekrarlar. "Bizim için de öyle oldu. Sanat konusunda küçük bir tartışma yaşadık ve şimdi nişanlıyız."

"Nasıl evlenme teklif ettin?" Clara neşeyle sorar. "Romantik miydi?"

Gerçekte *ne kadar* romantik olmadığını bildiğim için gülümsemeyi zor tutuyorum ve Junie kolumu çimdikliyor.

"Çok tatlıydı," diyor. "Her şeyi o yaptı. Özeldi, ki benim için sorun değildi, seyirci önünde olan türden bir kız değilim. Çiçekler, güzel bir yemek, sonra diz çöküp evlenme teklifi."

En azından diz çökme kısmı doğru. Spontane bir şaka, ama şimdi garip bir şekilde mutluyum.

Clara ellerini birleştirir. "Ne kadar tatlı. Yemeğe nereye gittiniz?"

"Aslında piknik yaptık," diyor. Bir senaryomuz vardı, ama şimdi o kendi başına hareket ediyor. "Nehir kenarında çok güzel bir yer. Sanırım sizin çok ilgilendiğiniz değirmenden çok uzak değil."

"Romantizm için daha iyi bir yer olamazdı. Junie'nin piknikleri ne kadar sevdiğini biliyorum," diyorum. Yalan, ama nedense, onun piknikleri sevdiğinden eminim.

Senaryodaki birkaç maddeden daha fazlasını biliyorum. Bilmem gerekenden fazlasını.

Sanki onun kalbini gerçekten çarptıran ya da ruhunu boğan şeyleri sezme konusunda altıncı hissim var.

Bu ne zaman oldu?

"Bana cupcake yaptı." Junie bana tam olarak anlayamadığım, parıldayan bir bakış attı. "Üstünde kelekler olan çok güzel cupcakeler."

Cupcake mi? Benden mi?

Bu o kadar saçma ki, yüzüne gülme isteğiyle mücadele ediyorum.

"Evet, kekler. Sanırım ona bir şeyler pişirme sırası bendeydi. Uzun lafın kısıası, evet dedi," diyorum onlara.

"O ne dedi?" Clara bana bakmıyor bile, gözlerini Junie'ye dikmiş durumda.

Haute, benim kadar bu konuşmaya ilgisiz olduğunu belirten uzun bir bakış atıyor bana. Onun karısının bizi azarlayacağını hiç düşünmemiştim.

"En iyi kısmı, onun söylemedikleri. Yüzüğümü cupcake'in ortasına sakladı," diyor Junie, elini uzatıp elmasların ışığı yakalarken gülümsüyor. "Sanki filmde bir sahne gibiydi. Yüzüğü tutan küçük plastik topu ısırduğumda yaşadığım şoku atlatınca, o diz çöküp bana, hiçbir pastadan daha tatlı olduğumu ve hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini söyledi."

Clara bayılacakmış gibi görünüyor.

"Sen sürprizlerle dolusun, Rory. Seni bir Casanova olarak hayal etmemiştim, ama onun için nedenini anlıyorum," diyor Haute, gözlerini Junie'den ayırmadan. "Kesinlikle çok güzel bir jest," diye ekliyor, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

Lanet olası sapık.

Sanki beni kasten kızdırmaya çalışıyor gibi.

Ayrıca, ses tonundan, bunun hiç de güzel bir şey olmadığını düşündüğü anlaşılıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, ona şişko gözlerini kendi kafasında tutmasını söylemeden önce ortamı yatıştırmam gerektiğini biliyorum.

"Bu bana senin evlilik teklifini hatırlattı," diyor Clara, Haute'ye, sanki güvenceye ihtiyacı varmış gibi yüzüğünü parmaklarıyla okşayarak. Taş o kadar ağır görünüyor ki, takmak bir işkence olmalı. "Hatırlıyor musun, kedicik?"

Yavru kedi mi? O mu?

Yüzünde kısa bir süreliğine somurtkan bir ifade belirir, ama bir saniye sonra tekrar gülümser ve bir kalkan gibi kullandığı o kibar cazibesini sergiler. "Ben Dexter kadar eloquent değildim."

"Sen, formunda değil miydin? Bunu duyduğuma şaşırdım," diyorum tarafsız bir şekilde. "Sen doğuştan planlayıcı birine benziyorsun, ben de öyle. Romantizm konusunda ben biraz daha spontaneydim."

"Bu beni şaşırttı." Junie'nin eli kolumu sıkıca kavrar. "Bunu hiç beklemiyordum."

"Benim evlenme teklif etmemi bekliyordun," diyorum, çünkü bu doğru. Niyetimi en başından beri çok net bir şekilde belirtmiştim. "En azından bu konuyu biraz konuşmuştuk."

"Oh, evet, hatırlıyorum." Omzuyla bana hafifçe vurur. "Ama bu, senin o lanet olası kekin içinden bir yüzük çıkarmanı beklediğim anlamına gelmez."

Ona aptalca bir şekilde yüzüğü uzattığımda ağzının açık kaldığını hatırlıyorum.

Hiçbir şart yoktu, geri vermek zorunda değildi.

O zamanlar, şokunun nedeninin yüzüğün pahalılığı olduğunu düşünmüştüm. Ona yüzük teklif ettiğim için değil.

Kendi çıkarlarımız için sahte bir nişan düzenlerken başka ne beklediğini bilmiyorum.

Belki de yüzüğüyle onun dairesine gitmek en iyi yaklaşım değildi. Belki de onu yavaş yavaş hazırlamalı ve önce onu yemeğe falan çıkarmalıyım.

O gece benim evimde ne demişti?

Hayatında alacağı tek evlilik teklifini kutlamakla ilgili bir şey mi?

Bu tuhaf pişmanlık beni kaplıyor.

Bu gerçekten bittiğinde, umarım çok acı verici olmaz.

Bu neşeli genç kadına herhangi bir kalp acısı yaşatmak çok fazla olur.

"Umarım çok hayal kırıklığı yaratmamışımdır," diyorum dalgın dalgın.

"Kes şunu." Kolumu sıkıyor. "Öyle olmadığını biliyorsun. Hiç de değil. Bu güzelliğe hangi kadın hayal kırıklığına uğrayabilir ki?"

Vurgulamak için yüzüğün olduğu elini sallıyor. Yüzümdeki sert gülümsemeyi durduramıyorum.

Evet, onu seçtim çünkü onun tarzı ile ailemin beklediği abartılılık arasında en iyi uzlaşma olduğunu düşündüm. Onun bu kadar seveceğini hiç düşünmemiştim.

Kahretsin, onun parmağında görmekten bu kadar hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Ve bu yüzden Haute ona bir saniye bile fazla baktığında sinirleniyorum.

"Dexter'ın tatlılarla seni kazanmaya çalışması ne kadar tatlıydı, hala aklımdan çıkmıyor. Hepimiz tutkularımızı paylaşan ya da en azından ne olduğunu bilen bir erkek için her şeyi yaparız." Clara, konuşma tekrar Sugar Bowl'a dönünce Junie'ye sevgiyle gülümser. "Biliyor musun, zamanım ve enerjim varken ben de pasta yapardım..."

"Ne pişirmeyi seversin?" Junie'nin yüzü aydınlanır ve bunun sahte bir coşku olduğunu sanmıyorum.

"Birçok tepsi keki. Ailem İngiltere'de yaşıyor ve bana milyoner kurabiyesi ve rocky road tarifleri gönderdiler. Hiç yaptın mı?"

"Öyle olduğunu söyleyemem," diye itiraf ediyor Junie.

"Oh, çok lezzetli ve çocuklar bayılıyor! Çocuk menünüzü genişletmek istiyorsanız, daha kötüsünü de yapabilirsiniz."

Onların bu şekilde anlaşmalarını izlemek neredeyse tuhaf geliyor.

Yetişkinler gibi. İnsanlar gibi. Sanki bu normalmiş gibi ve hala *bakmaya* devam eden bir adamla yapılan bu geçici sözleşmede sekiz haneli bir rakam söz konusu değilmiş gibi.

Sadece ben olsaydım, Haute'yi yine de bu saçmalığı için azarlardım.

Ama söz konusu olan Patton, Archer ve Colt'un geleceği. Higher Ends'in tüm geleceği ve gelir potansiyeli, bu yüzden kendimi tutmam gerekiyor.

Junie bu konuda o kadar iyi ki, neredeyse beni rahatsız ediyor. Aslında, bu beni sakın kalmaya zorluyor.

O böyle yapar.

Gündüzleri yatıştırıcı sözlerle, geceleri ise dolaşan dudakları ve elleriyle beni rahatlatan güzel nişanım. Sahte davranmanın hayal ettiğimden daha kolay olabileceğinin kanıtı.

Belki de artık rol yapmıyoruz. Tamamen değil.

Kaçındığım düşünce, onu kabul ettiğim anda beni tamamen mahvediyor ve dikkatimi barın parlak ahşaplarına yönlendiriyorum. Canlı parlaklık, bu yerin iyi bakıldığını gösteriyor.

Onun hakkında nefret ettiğim birçok şey var, ama önümdeki obur adamın dayattığı belirli bir standardı var. Buna hala saygı duyabiliyorum.

Saygı duymadığım şey ise, her yudum aldığımda bardağından kadınımı izlemesi, sanki bir sonraki atıştırmalığıymış gibi ona bakması.

Kadınlar, Clara'nın nadir bitkileri görmek için dünyanın uzak şehirlerine ve konservatuvarlarına yaptığı ziyaretlerden bahsediyorlar. Junie, Clara'nın ne kadar kolay güldüğünü düşünürsek, onu eski bir arkadaş gibi hissettiren aynı coşkuyu sürdürüyor.

Haute garip bir şekilde ilgisiz görünüyor, ona attığım ölümcül bakışlardan gözlerini kaçırıyor, burbon yerine basit şurup gibi kokan bir old fashioned yudumluyor.

"İyi anlaşıyorlar," diyorum keskin bir sesle, ona doğru eğilip parmaklarımı birleştirerek. "Bunu daha önce yapmalıydık."

O homurdanıyor. "Evet. Clara, o kutu geldiğinden beri senin sevgilinin pastalarını çok seviyor."

"Kim hayran değil ki?" diyorum, dişleri İsviçre peynirine çeviren yiyecekleri hiç tolere edemediğimi çok iyi bilerek. "Bir içki daha?"

"Tabii. Sek viski. Ne kadar şanslı bir piç olduğunu kutlayacağım." olmana."

Buna gülümsemeyi bile taklit edemiyorum.

Şeker olmadan alkol içebilmesine çok şaşırmıştım.

Bara gidip iki tane en kaliteli viski sipariş ediyorum ve onları geri getiriyorum.

"Clara'nın pasta yapmayı sevdiğini bilmiyordum," derim, içkimi yudumlarken.

Haute omuz silkiyor ve yıllar önce Amazon yağmur ormanlarına yaptığı geziden bahsetmekle meşgul olan karısına bakıyor. Junie gülümseyerek dikkatle dinliyor.

Çoğu insan, onun kadar iş yükü altında olanlar, bu zengin kadının yaşadığı coşkulu yerler ve insanlar hakkında gevezelik etmesini kıskanabilir.

Junie öyle değil.

Her kelimesini dikkatle dinliyor, gözlerinde umut dolu bir ışıltı var, sanki bir gün kendisi de oraya gidebileceğini biliyormuş gibi.

Onu kolayca götürebilirsin, seni zengin herif.

Onunla bir ay boyunca Hawaii ve Fiji adalarını gezebilir, terlemeden taze hindistancevizi ve Haleakala gün doğumu ile cennet gibi bir yerde endişesiz öpücüklerin tadını çıkarabilirsin.

Bu düşüncüyü kafamdan silmek için fiziksel olarak sallamam gerekiyor. Benim neyim var böyle?

Uzun tatiller ve güneşin altında tembel günler geçirmek için zaman yok. Anlaşma bittiğinde, bu imkan sonsuza kadar ortadan kalkacak.

Hayal kurmak, Juniper Winkley ile yaşadığım hayatımın en iyi seksinin kötü bir yan etkisi olmalı.

"Hayat çok hızlı geçiyor," diye mırıldanır Haute. "Senin yaşında olsaydım yapacağım şeyler var, Rory."

Yine başladı.

Sanki onu gözleriyle sikebilecek kadar erkekmiş gibi, kızıma küçük gözlerini dikeyor. Hayır, sikemez.

Yemin ederim, bu fırınla ilgili övgüler, Junie'yi üçlü seks ya da başka bir şey için davet etmek için garip bir hileyse, anlamayı hemen iptal ederim. Sonra Haute'yi de vurduğum için kelepçelenip götürülürüm.

"Pişmanlıklarla ya da başka kadınlara bakarak yaşamaya gerek yok. Kadınlarımızdan örnek alın," diye homurdanarak konuyu tekrar ana noktaya getiriyorum. "Onların enerjisi geleceğimiz için iyiye işaret bence. Mill'in büyük planları var."

Haute kaşlarını kaldırır ve sonunda bana tüm dikkatini verir. Kibar ama çekingen.

"Son konuşmamızdan bu yana *başka* planların mı var? Beni gerçekten etkilemek istiyorsun galiba, Rory. Hiç izin almıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum, kafamın içini görememesine minnettarım. Tek istediğim şeyin onu boğazından tutup boğmak olduğunu bilirdi.

"Yeşil ışık yandığında hızımızı kesmiyoruz." Viskiye bir dikişte içiyorum. "Bebeğini, eskiden aktif bir tahıl değirmeni olduğu günlerdeki gibi Kansas City'nin gururu yapmak istiyoruz. Yaşayan tarihi lüks kiralama ile birleştirmek istiyoruz."

"Yüce planlarınızda biraz şeker de varsa tabii," diyor Haute göz kırparak.

Lanet olsun, onu asla iyi anlayamıyorum.

Beş dakika bile olsa pastaları düşünmeyi ve diğer kadınlara salya akıtmayı bırakıyor mu hiç? Para ve lojistik hakkında konuşurken bile?

"Bunu anlaşmanın bir parçası yaptığımı biliyorsun," diye onu temin ediyorum, sesimdeki sabırsızlığı gizlemeye çalışarak. Sanki kasten geri duruyor gibi, ama bu mantıklı değil.

Mevcut girişimi para kaybettirirken, taahhüt verdiği için bu işi bir an önce başlatmak istemesi gerekirdi.

Onun ayak sürümesi hoşuma gitmiyor.

Ancak gülümsemesini Junie'ye çevirir ve Junie onun ilgisini hissederek gözlerine bakar. "Bayan Winkley, pastalarınızın beni ne kadar etkilediğini size söylememe izin verin, canım."

Junie, her zaman olduğu gibi, biri ona iltifat ettiğinde kızarır, ancak bu gece ondan aldığı onuncu iltifat olsa gerek.

Haute için bile aşırı bir durum.

Yine ne yapıyor bu adam? Beni kızdırmaya mı çalışıyor?

"Tekrar teşekkür ederim. Beğenmenize çok memnun oldum."

"Alçakgönüllülük sana yakışmıyor tatlım," der Clara yüksek sesle gülerek. "Senin yeteneklerine ve güzelliğine sahip olsaydım, Arrowhead stadyumundaki bir sonraki maçta, şehrin yarısının benim yürüdüğüm yeri taparcasına sevmesini beklerdim. Ayaklarıma para atmalarını saymıyorum bile. Bundan bir servet kazanıyorsun, değil mi?"

Junie'nin yüzü gerilir, açıkça ne diyeceğini bilemez.

"O bunu para için yapmıyor. O benim kızım değil," diyorum, kolumu uzatarak. Yüzünde saf bir rahatlama ile yanıma sokuluyor. "Junie, insanlar ona övgüler yağdırmadığında daha iyi çalışır. Değil mi, tatlım?"

Yukarı baktığında yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Evet, sadece ilgi odağı olmaya alışkın değilim..."

Haute gülümser. "Ama yine de buradasın. Çok masum ve taze bir yüzün var, tatlılarını satmak için daha iyi olamazdı."

Junie, onun coşkusunu nasıl yorumlayacağını bilememiş gibi sertleşir. Ben de bu coşkuyu ve belirsizliği hiç sevmiyorum.

Ama dilimi dişlerimin arasında tutuyorum, çünkü onu kırarsam, Higher Ends'in en değerli varlığına veda edebiliriz.

"Daha iyisi yok," diye katılıyorum. Sesime gurur katmak için fazla çaba sarf etmem gerekmiyor. "Sugar Bowl son zamanlarda çok ilgi gördü. Büyükannesi ona hep 'sevdiğin şeyi yap, para gelecektir' derdi. Sonunda geldiğini söylemekten çok mutluyum."

Haute gülümser ve dikkatini tekrar bana çevirir.

"Peki, mevcut mülklerindeki ikramlar nasıl gidiyor, Rory?"

"Çok iyi," diye cevap veriyorum, biraz fazla hızlı. "Onun ürünleri, varlıklı müşteriler için mükemmel. Çok sayıda olumlu geri bildirim aldık. Konuklar bu hoş jesti takdir ediyor ve bu, yorumlarımızda da görünmeye başladı."

"İnsanlar benim ürünlerimi mi değerlendiriyor?" diye sorar Junie.

Bu yeni başarıdan bahsetmeye vaktim olmadığını fark ettim. Olan biten her şey yüzünden, bu konu aklımın en arka köşesinde kalmıştı.

"Kesinlikle. Her siparişe onun kartvizitini ekliyoruz, böylece insanlar nereden alabileceklerini biliyorlar."

"Ohh. Bu, siparişlerdeki artış ve şehir dışından arayan insanları açıklıyor," diye mırıldanıyor Junie.

"Sen bir yıldızsın. Buna alış," diyorum, ona bakarak.

Bu açıdan, bana bakarken burnundaki çiller ve uzun kirpiklerinin kıvrımlarını görebiliyorum.

Onu burada ve şimdi öpmek istiyorum, son derece sahiplenici bir şekilde, sadece Haute'ye, tatlıları anlaşımanın bir parçası olsa bile, kendisinin asla olmayacağını hatırlatmak için.

Onu öpmek lanet bir bağımlılık haline geldi.

Gözlerinde tanıdık bir sıcaklık parlıyor ve yine başka yere bakıyor, o utangaç kızarıklık boynuna kadar yayılıyor.

O kadar masum davranıyor ki, çok çekici geliyor. Haute bu konuda haklı.

Libidom üzerinde kurduğu hakimiyet açıkçası saçma.

"Harika haber." Haute ellerini çırpıyor. Düşüncelerimi tekrar tartışmaya çeviriyorum. Pastalar, evet. Her zaman pastalar. "Bunu söylemeni umuyordum, Rory."

Ona bakıp kaşımı kaldırırım.

"Juniper için yeni bir teklifim var," diyor, keskin bakışlarını ona dikerek. O rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, ama yüzündeki ifade değişmiyor. "Aslında bu Clara'nın fikriydi, ama umarım sen de bunu değerlendirirsin."

"Elbette. Aklında ne var?" Junie'nin parmakları kolumu sıkıca kavrar.

"Higher Ends ile olan anlaşmanızı genişletmek," diyor, bana bakmadan. Yüzündeki ifadesini okuyamıyorum ve ne planladığını bilmediğim için kendimden nefret ediyorum. "Buradaki kiralama işinde büyük bir rolüm olmayabilir. Ancak, bu şehirde hala birkaç büyük mülküm var. Bu restorandan başlayarak, tüm Haute mülklerinde Sugar Bowl ürünlerini sunmak isterim." Kollarını, krallığını tanıtan bir hükümdar gibi genişçe açar.

Junie'nin gözleri odaklanamıyor.

Kabul etmek istemiyorum ama, mağaza bu görevi yerine getirebilirse, ürünleri buraya çok yakışır. Burası açıkça lüks bir mekan ve ürünleri, bir erkeği boğacak kadar tatlı olsa da, görünüş olarak buraya yakışır.

"Tabii ki bu bir deneme programı olacak," diyor Haute nazikçe. "Henüz uzun vadeli büyük sözler veremem. Ancak, işler yolunda giderse, tatlılarınızın burada uzun süreli bir yeri olacağını düşünüyorum."

Siktir.

Belki de Archer'ın alaycı tavrı etkisindedir, ama bu duran dururken ortaya çıkan durumda bir terslik var.

İş açısından bakıldığında, elbette mantıklı, ama Haute'nin tuhaf gülümsemesi, onu yatağa atmak için zorlamaktan çok, ruhunu kiralamayı teklif ediyor gibi görünüyor.

Onu istediğini sanmıyorum.

Bu, şehvetini tatmin etmek isteyen, onun iki katı yaşında bir sapık domuzun sırtışı değil.

Daha fazlası olmalı. Ondan başka ne isteyebilir ki?

Ya da belki de yok ve benim aptal beynim sadece onun yoluna çıkıyor çünkü Forrest Haute beni kıymıklarla dolu bir yatak gibi rahatsız ediyor.

"Oh. Oh, peki..." Junie'nin yanakları önce pembeye, sonra kırmızıya dönüyor. Bana bakıyor, yüzünde şok ve gerginlik birbiriyle yarışıyor.

Ama teklif onu cezbediyor — ve onu kim suçlayabilir ki?

O fırsatın işaret eden ışıltısı var, ben de hissediyorum çünkü

Kahretsin, düzenli gelirden bir artış ne zararı olabilir ki? Özellikle de bu gelir zenginlerin ve iyi bağlantıları olanların bir başka merkezi olan bu golf sahası gibi yerlerden geliyorsa.

Ben başımı sallıyorum ve o gülümseyerek Haute'ye dönüyor, garsondan aldığı şampanya kadehini kabul ediyor.

Haute kadehini kaldırıp şerefe derken, ben bir viski daha sipariş ediyorum.

Haute'yi ikna ettik ve bu kutlanmaya değer.

Başka ne planlıyorsa, şu anda çok çekici, bir elini Junie'nin koluna koyup şeftali puflarının ne kadar lezzetli olduğunu söylüyor.

Garip, evet. Gerçekten çok tuhaf.

Yine de, bizim yanılsamamıza inanmış. Acaba bu sadece iyi niyet göstergesi mi? Belki de hayatın kendisinden daha çok tatlıları utanmadan hayranlıkla seviyordur.

Junie bana gülümsüyor ve ben de onun için zorla gülümsüyorum, ama midemdeki düğüm bir şeye yumruk atmak istememe neden oluyor.

Sakin ol.

Bu iyi bir haber olmalı, ama ben bunun daha çok hapis cezası gibi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Kırmızı saçları toplanmış, kıvrımlarını saran güzel mavi elbisesiyle ona bakıyorum. O elbiseyi benim paramla aldı ve ben geri çekilip ona izin verdim.

Fırsatını bulduğum anda onu dişlerimle parçalamak istiyorum.

Bu iş beni aşıyor ve sadece Haute ile olan anlaşmayı kastetmiyorum.

Ayrıca, fırın işime karışmaya devam ederse, bu anlaşmayı nasıl düzgün bir şekilde sonlandırabiliriz?

Bilmiyorum.

Umurumda

da değil.

Şu anda emin olduğum tek şey, Junie'yi şu anda olduğu kadar mutlu tutmaya kararlı olduğum gerçeği.

Eğer herhangi bir şey onun yüzündeki gülümsemeyi siler ve bunun benim hatam olduğunu anlarsam, lanet olsun, ölürüm.

TATLI KAYGI (JUNIPER)

Tanrım, başım *dönüyor*.

Ve kafamın patlamak üzere olduğunu düşünmeye başladım.

Felaketler üçer üçer gelir. İyi şeyler değil. Para konusunda paniğe kapılmadığım ya da Catness'in kıvrılıp yatabileceği güzel bir yatağı olup olmadığı konusunda endişelenmediğim bir hayat sürmemi sağlayan şeyler değil.

Ama işte buradayım.

Hayatta ve işlerim tırmanışta, yeni fırsatlar ve inanılmaz bir adamla.

Dexter Rory.

Uğursuzluk getirmesin diye onu çok fazla düşünmek istemiyorum, ama yine de aklımdan çıkmıyor.

Mağazada pasta pişirirken, müşterilere hizmet ederken, hatta dizüstü bilgisayarımın başında hiç olmadığı kadar sağlıklı rakamları hesaplarken bile.

Yine, hepsi onun sayesinde.

İlk başta onu neden nefret ettiğimi hayal etmek zor. Ya da hayatımın en iyi kararı olduğu ortaya çıktığında bu sahtekarlıktan neden bu kadar korktuğumu.

Cömert bir ödeme almayı bekliyordum.

Her yakıcı öpücükle kalbimin bir parçasını daha çalmasını beklemiyordum.

En önemlisi, *mutlu* olacağımı hiç beklemiyordum.

Çoğu gün nefes alıp, başka bir talihsizlikle boğulmadan yaşayabileceğim türden bir mutluluk.

O kadar mutlu ki, küçük ofisimdeki yeni deri koltuğa oturup, gülümsemeyi durduramadığım için dönüp duruyorum.

O kadar mutluyum ki, eve döndüğümüzde Dex'e ne yemekler yapabileceğimi hayal etmeye başladım, sanki biz sadece birlikte takılan garip ev arkadaşları değilmişiz gibi.

Her şeyin mahvolacağını bilsem bile, o benim tüm dünyam oluyor.

Ve mutluluk da oldukça bulaşıcı olabilir diye düşünüyorum.

"Junie?" Emmy bana bir ay önce kesinlikle yapmayacağı bir gülümsemeye bakıyor. Gerçekten bu kadar nadir mi gülümsüyordum? "Hazır mısın?"

"Her zaman hazırım. Neyin var?"

Gülümsemesi kaybolursa da gözlerini devirir. "Yani, senin lüks golf sahası için gelen siparişleri kastediyorum. Bugün büyük gün."

"Ah, doğru." Fırından son tepsiyi portakallı çöreklerle çıkarır ve yeni pişmiş elmalı turtaları soğutmak için üzerlerine bir mutfak havlusu sererim. "Her an olabilir. Sadece bu güzellikleri kutulara koymam lazım."

"Yardım ister misin?"

Jake ve Sarah'nın görev başında olduğu kasaya göz attım. Sarah kahve yaparken, Jake bir sonraki müşteriyi şapşal bir gülümsemeye karşılıyordu.

"Yardıma ihtiyaçları yoksa, bu harika olur."

"Bana ihtiyaçları yok," diyor Emmy hafifçe sinirlenerek, saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırıyor. Gülümsemesi kayboluyor ve yana yaslanıyor. "Kulağa tuhaf gelebilir, ama hiç görünmez hissettiğin günler oluyor mu?"

Ona

bakıyorum.

"Her zaman."

Son zamanlarda pek değil, demiyorum. Ama kendimi personelin dedikodu konusu haline getirmek istemiyorum.

"Sen mi?" Emmy kendini tutamadan burnunu çeker.

"Şaşıracaksın," diyorum kuru bir şekilde, ön yüzünde yeni basılmış logomuzun bulunduğu pembe kutuları açarak. "Hayatımın çoğunu görünmez olarak geçirdim."

"Ama Big Fi'yi... Yani, *Bay Rory*'yi buldun." Kutuları açarken yanıma gelerek kızarır. "Üzgünüm, biliyorum sen..."

"Sorun değil, Em."

"Ve o yakışıklı ve zengin."

Gülüyorum çünkü buna itiraz edemem.

Kesinlikle yakışıklı ve altın gibi, ama onun bunu açıkça söyleyeceğini hiç beklemiyordum.

"Haklısın," diye onayladım. "Ben şanslı bir kıyım." Hayatımdaki iyilikleri dengelemek için tanrılar ne zaman gelip bedelini alacaklarını merak eden *çok* şanslı bir kız. "Ama bu, kolay olduğu anlamına gelmez. Bir gecede olmadı. İlk başta beni fark etmedi bile. Ben sadece dev bir baş belasıydım."

"Seni oldukça çabuk fark etti," diyor, turtaları kutulara koyarken. "Ve dışarıda başka biriyle flört etmiyor."

Aha, bunun benimle ya da Dex'le ilgili olmadığını biliyordum.

"Biliyorsun," diyorum, kelimelerimi dikkatlice seçerek, "bir erkeğe hislerini açıkça söylersen neler olabileceğine şaşıracaksın."

Emmy, sanki piramitleri tırmanmasını istiyormuşum gibi bana kısa ve küçümseyen bir bakış attı. "Ne, Sarah'yla flört ederken mi?"

Sempatik bir şekilde gülümserim.

"Patron olmanın en iyi yanlarından biri, diğer insanların gözden kaçırdığı şeyleri görebilmen," diyorum. "Peki ben ne görüyorum biliyor musun?"

"...Zaten söyleyeceksin gibi hissediyorum."

Onu hafifçe dürtüyorum ve o gülüyor. "Jake'in kimse fark etmediğini sandığı zaman sana nasıl baktığını görüyorum. Sarah'la flört ediyorsa, bu senden hoşlanmadığı için değil. Belki seni kışkırtmaya çalışıyordur."

Gözleri fal taşı gibi açılmış hali beni güldürmek üzere, dudaklarımı ısıriyorum. "Bana mı bakıyor? Emin misin?"

"Zavallı çocuk aylardır deli gibi susamış durumda."

Tam da o anda Jake mutfığa kafasını sokar.

"Nana burada, Junie," diyor, ama gözleri doğrudan Emmy'ye kayıyor.

Çöpçatanlık yapmayı seviyorum ve son şansımı kaçırmak zorunda kalmam beni sinirlendiriyor.

"Mükemmel zamanlama," diye mırıldanıyorum ve son turtaları masaya koyuyorum. "Minibüs hazır mı, Em?"

"Evet! Oliver arkada bekliyor." İşte benim şansım.

"Tamam Jake, gelip Emmy'ye bunu taşımada yardım eder misin?"

Sanırım kafası bir beden daha büyüdü. Çocuğun Emmy'nin yanına gitmesi için başka bir teşvike ihtiyacı yok. Bu zavallı çocuğun etrafında dolaştığını nasıl fark etmedi, kim bilir.

Onlar tatlı ve masumlar, ancak ben, kendini henüz keşfetme aşamasındayken başlayan ilişkilere hiç güvenmiyorum.

En azından Jake, Emmy'ye Liam'ın bana davrandığı gibi davranmayacaktır. O kadar pislik olamaz.

Ama Dexter'in bana davrandığı gibi davranacağını da sanmıyorum.

Kasiyere doğru yürürken gülümsememi zor tutuyorum. Sarah, tezgâhın üzerine dökülen sıvıyı temizlemekle meşgul. Bana hızlıca gülümsüyor ve Nana'nın oturduğu köşeyi işaret ediyor. Nana, önünde büyük bir kahve ve yapışkan tuzlu karamelli brownie ile sabah kuşu gibi oturuyor.

"Merhaba Nana." Yanağına bir öpücük kondurup karşısına oturdum. "Seni bu kadar erken göreceğimi beklemiyordum!"

"Otur, tatlım." Kaşlarını çatmış. "Bir sorun mu var?"

"Evet. Bana büyük haberi mesajla bildirip, yaşlı bir kadını merakta bırakmayı mı bekliyordun?" Kahvesine bir poşet şeker döküyor. Winkley'lerin tatlı düşkünlüğü hâlâ devam ediyor. "Bugün çok yoğun görünüyor."

"Fırını mı kastediyorsun? Aslında... bu büyük haberle biraz alakalı." Ne olacağını bildiğimden parmaklarımı birbirine kenetledim.

Bak, ona Dexter'in dükkânla yaptığı anlaşmayı anlatmak niyetinde değildim, ama Haute Dexter değil ve onu gururlandırmak istiyorum. Dükkânı bana devretmek onun için bir kumar oldu ve bunun karşılığını aldığını bilmesini istiyorum.

O öldükten sonra da onun mirasını yaşatacağımı bilmesini istiyorum.

"Nana, bize harika bir fırsat yakaladım. Golf sahasından gelen siparişlerin sayısına inanamazsın

Bu yıl harika geçebilir, ama gelecek yaz..."

Beni meleme sesiyle kesiyor. Nefesim kesiliyor.

Hayatımda Nana'nın şaşkın bir keçi gibi, çığlık ve nefes nefese kalma arasında bir ses çıkardığını hiç duymamıştım. Ellerini yanaklarına bastırıyor, ağzı titriyor. Sıcak gözyaşları kirpiklerinin kenarından yavaşça akıyor.

Çok kafam karıştı. Onun gözlerini takip edene kadar onu bu kadar çılgına çeviren şeyin ne olduğunu anlamadım.

Olamaz.

Hay aksi.

Yüzüğüme bakıyor.

Tıpkı küçük bir kızın hayatında ilk kez bir zürafa gördüğünde yaptığı gibi.

Oops.

İlk başta, onu sadece aldatmak için takacağımı söylemiştim kendime, ama artık alışkanlık haline geldi.

Şimdi, neredeyse parmağında yaşıyor, o kadar doğal geliyor ki, orada olduğunu unutuyorum. Ama bunun sonuçlarını daha iyi düşünmeliydim.

"Um." Yüzümün kızardığını hissediyorum ve onun bakışlarından kaçmak için masaya bakıyorum. Liam'ın gittiği zaman ne olduğunu gördü.

Ağladığımı, bağırdığımı ve bir daha hiçbir erkeğin beni Junie'nin kum torbası olarak kullanmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğimi gördü.

"Nişanlandın," diye nefes nefese fısıldadı büyükannem. "Sen... Dexter'la nişanlandın, değil mi?"

Gerçeği inkar edemem, değil mi? Özellikle de bu gerçekten muhteşem bir yalan olduğunda.

Onun tam karşısında oturuyorum, onun lanet yüzüğünü takmışım.

"Üzgünüm, Nana. Gerçekten," diyorum çaresizce. "Yakında resmi bir açıklama yapacaktık ama ben sadece..."

Ama hiçbir şey.

Duruyorum, moralim bozuk ve bahanem kalmadı.

Bunu önceden düşünmeliydim.

Dexter sahte evlilik teklifi yapıp bana yüzük verdiğinde, annesi bizim hakkımızda öğrendiğinde, itiraf edip ona söylemeliydim.

"Ne kadar sürecek, kızım?" diye sorar kararlı bir şekilde.

"Birkaç haftadır," diye geçiriyorum. "Çok uzun değil. Tekrar söylüyorum, sana söylemediğim için üzgünüm, ben sadece..."

Masadan uzanıp elimi tutar, yüzüğün olduğu eli, boğuluyormuş gibi sıkıca tutar.

Sanki bana bakmamı, onu normal bir aile hayatında görmediğin şekilde gerçekten görmemi istiyor gibi.

Ama bakıyorum.

Kırışik cildini, madalya gibi taşıdığı küçük yara izlerini ve bir ömür boyu çalışmaktan neredeyse silinmiş parmak izlerini görüyorum.

Gözlerindeki şiddeti, zar zor bastırdığı umudu ve heyecanı, benim için çaresizce istediği geleceğin vaatlerini görüyorum.

Ve dudakları titrediğinde, dudaklarında bir dua görüyorum. Hem annemin hem babamın yerini almak zorunda kalan, beni kimseye benzemeyen bir sevgiyle büyüten ve hayatını bana en iyisini dilemek için harcayan kadın.

"Anlıyorum," diyor sessizce. "Dünyaya nişanlandığını söylemek, yeni bir sayfa açmak, bu harika bir şey, ama çok da korkutucu, June bug."

"E-evet. Herkes Liam'ı tanıyordu," diye fısıldıyorum. Yalan değil, ama gerçeği de itiraf etmiyorum, çünkü şu anda ödüm kopuyor.

Bundan sonra ne olacağı konusunda çok endişeliyim.

Bu çılgın, çelişkili duyguların ne *anlama geldiği* konusunda.

Ama o, mütevazı bir firıncıya ait olamayacak kadar yaşlı ve bilge gözlerle bana bakıyor. Sanki bilmemesi gereken bir şeyi biliyormuş gibi bana bakıyor, sanki durumun görüldüğü gibi olmadığını biliyormuş gibi.

"Bu, her şeyin Liam'la olduğu gibi biteceği anlamına gelmez," diyor kararlı bir sesle.

"Umarım öyle olmaz." Omuz silkme hareketim olması gerektiği kadar rahat değil.

Gerçek şu ki, onu saran duygular, zorlu gerçekle yüzleştiğimde hissettiklerimin sadece bir kısmı.

Dexter ile olan bu garip, güzel şey sona erdiğinde çok acı çekeceğim.

Bunu istemememe rağmen.

Daha başlamadan biteceğimizi bilmek, uzun zamandır bilmeme rağmen göğsümü acıtıyor.

Ve eğer bitmesi gerekiyorsa, bunu da konuşmamız gerekmez mi? Ayrılmamızı daha erken planlamamız gerekmez mi?

Böylece, kalbim asla bir araya getiremeyeceğim kadar çok parçaya ayrılmadan, soğuk, soğuk yere nasıl düşeceğimi planlayabilirim.

Dexter'ın evine geç saatte geri döndüğümde onu orada buldum, ki bu alışılmadık bir durumdu.

Garajda arabasını gördükten sonra, evin içinde dolaştım ve onu devasa kütüphanede buldum, hain kedim sanki orası ona aitmiş gibi masanın üzerinde kıvrılmıştı.

Ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bana bakar.

"Hoş geldin, tatlım. Günün nasıl geçti?"

Gülümsemesinde bir yorgunluk var.

"İyi derken, Nana'nın nişanımızı öğrenmesini kastediyorsan, evet, harikaydı." Alt dudağımı ısırıyorum. "Yüzüğü gördü, Dex. Sanırım gözleri birkaç saniye kafasından çıktı."

O daha dik oturur ve defterini kapatır, Catness'i yerinden kaldırır, Catness ise onu tahtından indirme cesaretini gösterdiğimiz için ikimize de öfkeyle bakar.

"İlk şoktan sonra nasıl karşıladı?" diye sorar.

"Oh, bilirsin." Omuz silkiyorum, duygularımı sıralayıp hangilerini yüzüme yansıtmam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum. "Aslında oldukça iyi karşıladı. Memnun olduğunu söyleyebilirim."

Bu tamamen yetersiz bir ifade, ama aynı zamanda, bu koşullar altında nasıl daha coşkulu olabileceğimi bilmiyorum.

"Senden hoşlanıyor, biliyorsun."

"Ne kadar da uygun," diye sorar. Ama neden gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor?

Masadan uzanıp ona bir öpücük veriyorum. Parmakları kulak kepçemi okşasa da, bugün onda tuhaf bir eksiklik var.

Sanki şu anda tüm benliği burada değilmiş gibi. *Benimle birlikte.*

Belki de bu, zihnimin derinliklerinde tartıştığım konuşma için en uygun zaman değildir.

Ondan uzaklaştığımda, duvardaki fotoğraflara bakıyor. Ailesinin, Harry Truman'ın, Dex'in kardeşleriyle birlikte çekilmiş fotoğrafları. Ailesi. Mirası.

"İş nasıl gitti?" diye soruyorum. "Erken gelmişsin."

Kaşları ve ağzının köşesi hafifçe çatıldı. Önündeki şık kalemi elinde oynadıktan sonra kenara itti.

"Başkan Truman emekli olduğunda neredeyse meteliksiz olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor, ayağa kalkıp fotoğrafları takip ederek. Omuzları dik, elleri arkada. Tamamen ordu disiplini.

"Bilmiyordum," diyorum.

"Başkanlık maaşının kabul edilmesinin sebebi odur. Rory ailesi, mirasının önemli bir kısmını ve daha sonra kütüphanesi için başlangıç sermayesini ödedi."

"Tamam. Bu harika." Bunun nereye varacağını bilmiyorum, ama onun düşünce akışını kesmeye cesaret edemiyorum. "Bu, ailenizin mirası için harika bir şey, değil mi?"

"Biz birçok harika şey yaptık." Bir an durup, fotoğraflara tuhaf bir ağırlıkla bakıyor.

Onu böyle görmeye alışkın değilim. Genelde iri ve cesurdur, dünyasına ve içindeki sarsılmaz konumuna çarpıcı bir şekilde güvenir.

Ama hayatı büyük bir gölet gibidir. Başkanlarla dostluk kuran insanların omuzlarında doğmuştur.

Belki de onun doldurabileceğinden daha büyük.

"Sıfırdan bir iş kurmak kolay bir şey değil," diyor, konu değişikliği o kadar ani ki gözlerimi kırptıyorum. "Bir sürü iş, acımasız beklentiler var, ayrıca her şey bizim başarılı olup olmamamıza bağlı."

"Colton gibi mi?" diye soruyorum.

"Archer'ın bu işi başarmak için bu kadar çaresiz olmasının sebebi Colt, ama dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlası var. Bu, aile adımızı bu yüzyılda yeniden başarıya ulaştırmak için bir fırsat. Bunun, hayır kurumlarına ve müzelere yaptığımız bağışların büyüklüğüyle hiçbir ilgisi yok."

Hâlâ neden bu gece bu konuya bu kadar takıldığımı anlamıyorum.

Kaşlarımı çatarak, kollarıma sarılabilecek kadar yakına kadar ona doğru yürüdüm. İlk başta kaskatı kesildi, tüm kasları gerildi, sonra benim dokunuşumla gevşedi ve bana yaslandı.

Kararları titizdir.

Yaptığı her şey kasıtlı ve ustaca düşünülmüş.

Tabii, ben hariç her şey. Ben sadece onun büyük bir hata yapması nedeniyle buradayım. Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum.

Fotoğrafta, büyükbabası Harry Truman ve maiyetinin yanında duruyor, takım elbiseli uzun boylu adamlar gururlu gülümsemelerle.

Çok uzun zaman önce. Çok uzun bir gölge. Doldurulması çok zor bir boşluk.

"Aile servetiyle yaşamak çok kolay olurdu," diyor Dexter. "Yeteri kadar var. Annemizin evinde birbirimizi görmeden rahatça yaşayabilirdik." Acı bir gülümsemeyle ekliyor: "Ama öyle yapsaydık, geride ne bırakırdık?"

"Yani, sen bunu başardın. Sen bir üstün başarı gösterenisin, Dex, kardeşlerin de öyle." Kollarımı ona doladım ve kucaklamasına karşılık verdim.

"Elimizden geleni yapıyoruz."

"Ne kadar çok çalıştığını gördüm." Onu bana dönmesi için çeviriyorum.

Yüzümden sarkan bir bukleyi geri çekiyor.

Bir zamanlar bu kadar soğuk, bu kadar ulaşılmaz görünmesi garip. Şimdi yüzünde çok fazla yumuşaklık var, her ne kadar bu sadece benim için olsa da.

"Ama bu tarih dersi... sorun sadece bu değil, değil mi?"

Yarı gülümsüyor, ama kaşları yine hafifçe çatılmış. Tanrım, onu düzeltmek istiyorum.

"Nasıl yapıyorsun bunu, kadın? Her zaman içimi okuyorsun." "Oh, lütfen. Sanki okunması zor birisin de."

Elim, onun sertleştiğini bildiğim yere çok yakın olan uyluğunu okşuyor.

O gülümser, ama bana baktığında gülümsemesi çabucak kaybolur.

"Haute. Her zaman o lanet herif," diye homurdanır. "Onun teklifinde hala beni rahatsız eden bir şey var. Eminim önemsiz bir şeydir, ama yine de dikkatli olmakta fayda var. Senin fırınından ne istediği de dahil, tatlım."

Yutkunarak, duygularımı yatıştırmak için bir an durdum.

İkinci kez düşünmesi gayet doğal, özellikle de tüm bunlar beni onun hayatına daha da sokarken.

Sonuçta, anlaştığımız şey bu değildi.

Ve planladığımızdan daha fazla dahil olmak istememesi de sorun değil.

Kalbim kırılmaktan nefret etse de, ona kızamam. Aramızdaki çok ihtiyaç duyulan mesafeyi korumak için geri çekiliyorum.

Ağır konular hakkında konuşacağımız zaman mesafe iyi bir şeydir, onun sıcaklığının yokluğu kendi cildimin bir parçası kaybolmuş gibi hissettirse de.

"Dex, Sugar Bowl'u işinle karıştırmak işleri senin için çok karmaşık hale getiriyorsa, anlıyorum," diyorum. Sesim çok uzak, çok soğuk, boğazımı temizliyorum. "Yani, bu anlaşmanın sadece altı ay süreceğini biliyorum ve..."

"Lanet olsun, kadın." Sesi sert, kolumu tutup beni kendine doğru çekiyor. Onun sıcaklığına, kokusuna, güvenliğine geri dönüyorum. "Bu seninle ilgili değil."

"Ama..."

İtirazlarıma rağmen beni öper.

Beni kendine o kadar sıkı sıkı bastırıyor ki titriyorum.

Dexter'a itaat etmek her zaman daha kolaydır ve normalde bunun bir sakıncası yoktur. Ancak bu gece havada farklı bir şeyler var.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye dudaklarıma fısıldıyor. "Senden kurtulmaya çalışmıyorum, yemin ederim."

Kalbim rahatlamış bir şekilde atıyor.

Henüz değil, ona söylemek istiyorum. Peki ya bu artık mantıklı gelmediğinde ne olacak?

Ne zaman ayrılıp yolumuza devam etmemiz gerektiğinde, gayri resmi sözleşme sona erdiğinde ne olacak?

Ağzı benimkinde çok sıcak, o kadar hevesli ki neredeyse çaresiz.

Ellerinde olduğu gibi yoğun bir dikkatle hareket ediyor, bana ilgi yağıdırıyor.

Ona inanmak istiyorum.

Ve sorularım olsa da, beni masaya geri götürüp evrakları bir kenara ittiğinde bunları söylemeye cesaret edemiyorum. Catness şimdi köşedeki yeşil pufta kıvrılmış, bizi tembelce izliyor.

Kağıtların yere düşmesini izliyorum ve işimiz bittiğinde bana da aynı şeyin olup olmayacağını merak ediyorum.

Nereye düşeceğimi kontrol edebilecek miyim, yoksa düşüşümün nereye düşeceğimi belirleyecek mi?

Dili vücudumda düzgün bir yol izliyor ve kısa sürede endişelenmeyi, geleceğimizi veya onun sevgisini sorgulamayı unutuyorum.

Bu çılgın zevk ve birleşen bedenlerimizin nefes nefese sıcaklığında şüpheye yer yok.

Sonrasında da yok, yüzüm omzuna gömüldüğünde ve kucaklaması şüpheleri uzak tuttuğunda.

Belki de her şeyi şimdi çözmemiz gerekmez.

Belki de anı yaşayabiliriz ve bu yeterli olur.

Gelecek uzaklarda kalabilir ve eğer onu düşünmezsek, bize zarar vermez.

Dexter beni tekrar öper, her zamankinden daha nazikçe.

Başparmağı çenemi okşuyor. Giysilerimiz her yere dağılmış, sanki bir kasırga geçmiş gibi, bu da beni gülümsetiyor.

Başka bir erkekle asla bu tutkuyu yaşayamayacağım.

"Ben medyum değilim, ama senin geleceğinde bir banyo görüyorum," diye fısıldıyor, dişleriyle kulağımın altındaki deriyi okşayarak. "Ve sonra akşam yemeğinde bir kadeh şarap. Belki iki."

"Sadece benimle olursan." Kollarımı boynuna doluyorum.

"Anlaştık. Sen çok sert bir müzakerecisin, tatlım."

Bu akşam ilk kez, gülümsemesi gözlerine kadar ulaşır ve endişelerim, iyi bir Bordeaux şarabı ve kollarında geçireceğim bir gece daha vaadiyle erir.

TATLI ANILAR (DEXTER)

Saat çok geç, saatin kaç olduğunu bilemiyorum.

Belki sabahın erken saatleri.

Dışarıda, lacivert gökyüzü güneşin doğuşunu müjdeleyen tanıdık soluk şafak ışıyla aydınlanıyor. Yakında ufuk yeni bir sabahla dolacak, kuşlar cıvılayacak ve Kansas City, nasıl evcilleştireceğimi bildiğim tanıdık gürültülü, kükreyen canavara dönüşecek.

Ama şimdilik, düşüncelerim dışında her şey sessiz.

Junie yanıma kıvrılmış, bir kedi yavrusu gibi uyuyor, yanağı göğsüme yaslanmış.

Yavaş nefesleri tenimde kayıyor ve onunla ilgili her şeyin ne kadar hassas olduğunu hatırlatıyor bana.

Dün gece iyiydi.

Gerçekten çok iyiydi.

Bu kız beni zincirleyebilirdi, yine de kötü bir gece olduğunu düşünmezdim. Tek yapması gereken bana gülümsemek, ben de onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok istiyorum.

Yine de, nedense, hala kendini önemli görmüyor.

Nedense, bu anlaşma sona erdiğinde sihirli bir şekilde onu terk edip rüzgarda savrulabileceğimi düşünüyor.

Lanet olsun.

Nefesimi tutarak ona bakıyorum.

Göz kapaklarının altında rüyalar örüyor ve yüzü gevşek. Sabah ışığının kirpiklerinde dans ettiğini görebiliyorum.

Dışarı çıktığımızda saklamaya çalıştığı o çiller.

Yavaş yavaş beni deli eden küçük kusurlar.

Kaşının hemen üstündeki küçük çizgi izi. Çenesindeki sivilce izleri, bu ışıktaki gerçekten bakmadıkça görünmüyor.

Bu açıda eğildiğinde karnının hareket edişi, yumuşak ve gerçekçi, her gün spor salonunda kalori yakmak için zamanı olmayan, gerçek bir çalışan kadının işaretleri.

Plastik mankenlerden bin kat daha çok seviyorum çünkü *dürüst*.

Kim olduğunu saklamıyor ve bu da ona güvenmeyi ve saygı duymayı kolaylaştırıyor.

Onu bu şekilde görmek, saçlarının sonbahar ateşini görmek, düşmanca bir dünyanın baskısı altında olmadığı zaman nasıl görüldüğünü içime çekmek en değerli şey.

Şu anda genç görünüyor. Savunmasız. Sık sık görmediğim bir şekilde açık

Ne zaman bir şey ona duvarlarının arkasına saklanmasını hatırlatsa, rol yaptığımızı ya da bir anlaşma söz konusu olduğunu hissettiğinde, kendini kapatıyor.

Oyunculuk ve akıl sağlığını parçalayan seks yeterliyken, bana karşı savunmasız olup olmadığını umursamamalıyım.

Onun burada olması, bu sahte oyunda benim her hareketime uyması, yeterli olmalı.

Onunla aynı yatağı paylaşıyor olmam her şey olmalı. Kahretsin, kendi iyiliğim için fazla açgözlü oluyorum.

"Sen değilsin. Asla sen değilsin, tatlım," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bilerek. Duymasını isteyip istemediğimden bile emin değilim.

Kıpırdamıyor. Tavana bakıyorum.

Duvar krem rengi, ama uzak duvarda benim ofisimdeki gibi üç farklı tonlarda kırmızı vurgular var. Üç kardeş ve bir kardinal.

Forrest Haute bir şeyler peşinde.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, *Junie* ona o kadar yaklaşırsa, o kadar emin oluyorum. İlk seferinde içgüdülerimi görmezden gelmemeliydim.

Bu anlaşmayı yapmak için o kadar çaresizdim ki, ruhumu bile satardım, ama bu, ters gidebilecek her şeye gözlerimi kapatmam anlamına geliyordu.

Hâlâ nihai bir sözleşmemiz yok ve o şimdiden Junie'yi işe karıştırmaya başladı.

Burada tuhaf bir şeyler var ve bunu çözebilmeyi çok istiyorum.

Haute, mülk ve onunla ne yapacağımız konusunda, kendi payını almaktan başka hiçbir şey umursamıyor gibi görünüyor. Bu giderek daha açık hale geliyor.

Planlarımız hakkında konuşmaya başladığımda, her seferinde konuyu unlu mamuller üzerine çevirmenin bir yolunu buluyor. Ya da bana dünyanın en kısa e-postasını gönderip, kararını ekibine bırakıyor.

Yüzümü ellerimle kapayıp inlemek için duyduğum dürtüye direniyorum. Ne halt ediyor bu adam?

Güneş doğarken gökyüzü kan kırmızısı bir renge bürünüyor. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalkıyorum. Junie için uyku, çok değerli ve nadir bir şey.

Catness köşedeki yatağından başını kaldırıp esniyor.

"Günaydın, tüylü top. Kahvaltıya kadar sabret," diye fısıldarım.

Birkaç saat daha uyumayı hak ediyor ve ben dönmeden uyanırsa bile, işe gitmek için erken çıktığıma şaşırmayacaktır.

Tabii bu mutlaka iş sayılmaz.

Archer, Haute'nin iş modelinde tek bir kusur ya da mali durumunda herhangi bir sorun bulamadı, ama ağabeyim adli tıp uzmanı gibi çalışır, raporları ve mali belgeleri inceler.

O, işleri doğru şekilde, dürüstçe ve kurallara uygun olarak yapmaya inanır. Eğer araştırdığı kişi yeterince sinsi ise, neye bakması gerektiğini bilemez.

Haute'un karanlık tarafında herhangi bir gerçeklik varsa, bu iki kat daha geçerlidir.

Neyse ki Higher Ends için, risk bu kadar yüksek olduğunda cevapları bulmak için daha iyi yöntemlerim var.

Mahallemden geçerken, şehir trafik gürültüsü ve teslimat yapan ağır kamyonlarla hayat buluyor.

Yaz havası o kadar yoğun ki nefes almak bile zor, bugün yine kavurucu bir gün olacak gibi görünüyor.

Ben vardığımda, yerel polis karakolu normal kadrosuyla zar zor çalışıyor. Şehrin zengin bir bölgesinde yaşıyorsanız, polisler daha yavaş hareket eder.

Masasının arkasında telaşlı bir şekilde oturan memur, sabah kahvesini içmeden önce içeri girdiğim için tutuklanmam gerektiğini düşünür gibi bana bakıyor.

"Dedektif Batista ile görüşmeye geldim," diyorum. "Orada mı?"

Genç adam bana yeni bir saygıyla bakıyor ve bu bir korku belirtisi mi? korku mu?

Bu tür bir tepkiyi kışkırtan şey bu.
bu tür bir tepkiyi uyandırması güzel.

"Tabii, gelip gelmediğine bakayım. Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

"Korkarım bu özel bir konu," diyorum ona.

"Tamam. Kimin aradığını söyleyeyim?"

"Dexter Rory. Güven bana, o ismi bilir." Dirseklerimi masaya dayayıp bekledim.

Bir bahane mırıldanıp beni yalnız bırakır, ama çok uzun sürmez.

Dedektif Müfettiş Gillian Batista, belinden sıkı bir şekilde bağlanmış ve neredeyse kolalı gibi görünen üniformasıyla içeri girer, siyah saçları arkaya bağlanmış ve kahverengi teni ışıktan parıldamaktadır. Bu kadın, işin yarısının görünüşte olduğunu ve dünyaya hiçbir saçmalığa ilgi duymadığını belli etmenin önemli olduğunu bilen bir kadındır.

Diğer yarısı ise eski bir çizme kadar sert olmaktadır.

"Yüzbaşı Rory," diyor, ellerini beline koyarak. Yüzündeki ifade, geçmişimizi ele veren hiçbir şey göstermiyor. "Cuma sabahı bu kadar erken saatte görmeyi beklediğim son kişi sensin."

"Rütbeni kullanmak için çok uzun zaman geçti, Batista. Ama neden burada olduğumu zaten tahmin edebilirsin."

"Beni takip et." Koyu renkli gözleri bana doğru kısılr ve bu sefer daha kısa bir şekilde tekrar başını sallar, sonra beni karakoldan geçerek sorgu odasına götürür.

Bir insanın omurgasını yerinden çıkarmak için tasarlanmış gibi görünen sert polis sandalyelerinden birine oturup ona baktım. Gülümsedim, çünkü bu bana onun hala çivi kadar sert olduğunu gösteriyordu.

Neredeyse on yıl önce Suriye'de birlikte geçirdiğimiz cehennem gibi aylar, hafızalarımızda her zaman yerini koruyacak. İslam Devleti örgütünün pususu ve yanlış istihbarat yüzünden, sağlık ekibi gelene kadar Batista'nın bağırsaklarının dışarı çıkmasını engellemek için uğraştığım gece de öyle.

Bunun için zor kazanılmış bir Purple Heart madalyası ve kahraman gibi karşılanarak eve döndü.

Kansas City'ye geri dönüp polis programına kaydolduğunu öğrendiğimde , polis şefine ve belediye başkanına kişisel desteğimi ilettim.

Bu kasabada Rory isminin hala taşıdığı ağırlığı umursamadığım nadir anlardan biriydi. Onu teslim ettiğim toplantı, son temasımız oldu.

O bana çok benziyor — inatçı ve başarı odaklı. Mektubum onun başarısına katkıda bulunmuşsa, büyük bir teşekkür ya da özel bir iyilik beklemiyorum.

Sadece ona ikinci bir şans vermek, en iyi hayatı yaşaması için ona yol göstermek istedim.

Şimdiye kadar.

Meraklandığımı, bana bıçak gibi keskin bakışlarla baktığını şimdiden anlayabiliyorum.

"Ee," diyor, masanın kenarına oturup bana dönerek. "Bu kadar erken saatte beni görmeye gelmene neden olan şey nedir?"

"Senden bir iyilik istiyorum," diyorum açıkça. "Forrest Haute adını biliyorsun, değil mi?"

"Liberty Trails'in sahibi mi? Golf sahası mı?" Burnunu kırıstırıyor. "Oh, evet. Zengin çocuklar sarhoş olup kavga ettiklerinde her yıl orada birkaç olay olur."

"Evet, orası. Liberty Trails ve bölgedeki diğer Haute mülkleriyle ilgili eski kayıtları veya olay raporlarını arıyorum."

Kaşlarını kaldırır. "Bir sivil olarak, bu bilgilere erişim hakkınız olmadığını biliyorsunuz, Yüzbaşı. Eyalete sunulan olağan iş belgeleri veya kamu kayıtları dışındaki hiçbir şey..."

"Hadi ama Batista, burada benden üstün olduğunu biliyorum. Benim de şansım olmadığını düşünseydim, iyilik istemek için buraya gelmeyeceğimi biliyorsun."

"Bunun için işimi riske atacağımı da nereden çıkardın?" Kollarını sıkıca kavuşturur.

"Çünkü," diyorum, "hiçbir şeyi riske atmayacaksın. Kimse asla bilmeyecek. Ayrıca, eğer haklıysam, çok önemli bir tutuklama yapma şansın olabilir."

"Forrest Haute güçlü bir adam." O, bir milim bile kıpırdamadı. "Sence ne yapmış olabilir?"

Kahretsin.

Duraklayıp boğazımı temizlemem her şeyi açıklıyor. "Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Acı bir şekilde gülüyor.

"Dur bir dakika. Zengin bir iş adamı hakkında bir *önseziye* dayanarak zengin bir iş adamı hakkında özel raporlar getirmemi mi istiyorsun?"

"Tabii önce kendin bakmak istemiyorsan. Senin kararlarına güvendiğimi biliyorsun." Ona bir gülümseme attım, bana "git başımdan" diyeceğini ve eski

gazete makalelerinden elde edebileceğim bilgileri zorla çıkarmak zorunda kalacağımı bilerek. "Kardeşlerim ve benim için Haute ile çok büyük bir iş sözleşmesi söz konusu. Sadece onun niyetini anlamaya ve bize zarar verebilecek kötü bir şey olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Gözleri aşağıya düşer ve beni baştan aşağı süzer, düşünür.

"Şey, sanırım şimdi daha temkinli davranman normal. Bir ilişkin olduğunu duydum," diyor.

Kaşlarım havaya kalktı.

"Ne? Nasıl?"

"Sugar Bowl'daki çocuklar çok konuşkan. Takımım için haftada bir muffin alıyorum." Sevgiyle gülümser.

İçimden inleyerek sandalyeme çöküyorum. Ama inkar etmenin bir anlamı yok, özellikle de bu onu ikna etmeye yardımcı olacaksa.

"Ne diyebilirim ki? O benim için tek." Ellerimi açtım. "Bu da beni endişelendiriyor. Haute'nin artık Sugar Bowl ile çalışıyor olması, ürünlerini kendi tesislerinde deniyor olması. Lütfen Gill. Bu önemli."

"Buraya gelmemeliydin," diyor ayağa kalkarak. "Telefonum var ve eminim sen de numaramı hala biliyorsundur."

Öne eğildim. "Beni reddetmeni istemedim. Bunu yapmak istemeyeceğini biliyordum, ama bu bilgiye *ihtiyacım var*."

Bana bakarken dudaklarını sıkıca kapatır. "Sana hayatımı borçlu olduğum için, bunu araştıracağım. Eğer bir şey bulursam - ki bu büyük bir '*eğer*' - ilk bilen sen olacaksın. Anlaştık mı?"

Başımı sallarım. "Çok adil."

"Oh, ve gittiğinde, tekrar konuşmak istersen, önce lanet telefonu ara. Seni hala arkadaşım olarak görüyorum, Kaptan. Cesaretini toplayıp nişanlandığın için mutluyum. Sana iyi gelmeli."

"Zaman herkesi yıpratır, sanırım," diye homurdanarak söylüyorum. "Bana karşı sert davranmaya devam etsen iyi olur. Geçen yıl başsavcılıkla birlikte insan kaçakçılığı operasyonunda oynadığın rolü okudum. Harika bir iş çıkarmışsın."

"Evet, evet, beni övmeyi bırak da senin başından gideyim ve Dosyaları alayım. Burada bekle."

O odadan çıkar çıkmaz, sandalyeye yaslanıp bugün ilk kez rahatlamaya başladım.

Onun bir şey bulacağının garantisi yok - Haute kirliyse, izlerini saklamakta ustadır - ama polisler herhangi bir aşamada olaya karışmışsa, bunu öğrenirim. Kayıt tutmalarının bir nedeni var.

Ve eğer herhangi bir pisliğe bulaşmışsa, herhangi bir gizli ve bastırılmış koku varsa, oradan nasıl devam edeceğimizi bulabiliriz.

Gillian birkaç dakika sonra kalın kahverengi bir dosya ile geri döner.

"Al bakalım. Haute mülklerinde meydana gelen tüm olaylar. Hızlıca göz attım ama bir sürü önemsiz şey var. Cömert davranmaya karar verdim ve sıkıcı şeylerle kafanı yormana izin verdim." Dosyayı masaya *sertçe* attı. "Bir saatin var, Dexter. Bu süre içinde bulamadığın her şey bulunamayan kalır."

"Teşekkür ederim, Batista."

"Evet..." Kapıya doğru yürürken durur. "Ona şans diliyorum, biliyor musun? Senin huysuzluğuna sonsuza kadar katlanmaya karar veren her kız, aziz olmalıdır."

"Tekrar teşekkürler."

Buna gülümser — gergin, sert bir gülümseme, ayrılırken yüzünden kayıp gider.

Sonunda, her şeyi belirleyecek davalarla baş başa kaldım. Onları incelerken saatin tik taklarını duyabiliyordum.

Olay raporlarının çoğu, beklediğim gibi önemsiz suçlar, tek seferlik kavgalar ve sarhoşluk vakalarıydı — elbette Forrest Haute'un kendisinin dahil olduğu hiçbir şey yoktu.

Birkaç tuhaf tıbbi olay. Polis müdahalesi gerektiren yangın ihbarları. Futbol ve hokey yüzünden çıkan sarhoş kavgalar.

Haute'un lüks mülklerinde bile insanlar özünde aynı.

Sarhoş olmayı, kavga etmeyi, kafayı bulmayı ve balkondan düşmeyi seviyorlar. Yıllar içinde birkaç trafik kazası da olmuş. Unutulmaz olanlardan biri, kız arkadaşının üstü açık arabasını çalan ve golf sahasının gölüne çarpan bir adamla ilgili.

Sigorta dolandırıcılığıyla ilgili bir olay, bir idarecinin bazı formları yanlış doldurmasıyla sonuçlandı.

Ama büyük, organize suçla ilgili hiçbir ipucu yoktu.

Gerçekten *şüpheli* hiçbir şey yoktu.

Siktir.

Saate baktığımda, kırk dakikayı çoktan harcamışım.

Zaman azalıyor ve raporları bir kenara itip, üstünkörü gözden geçiriyorum. "*Sarhoş*" veya "*tıbbi*" kelimelerini görür görmez, bir sonrakine geçiyorum.

Sonunda, birkaç sayfa daha olan bir raporda duruyorum.

Polisin golf sahasında yaklaşık iki milyon dolarlık sahte banknot ele geçirdiği ile ilgili bir şey. Dosyada, bir yöneticinin bunları çantalara doldurulmuş ve bilinmeyen bir misafir tarafından terk edilmiş olarak bulduğu ve polise bildirildiği yazıyor. İzler soğudu.

Kaşlarım kalkıyor.

Önemli bir şey olmayabilir. Ancak, belirleyici olan tarih: beş yıl önce, onu araştırmaya başladığımız zamanı hatırlıyorum, Haute'nin kumarhanesinin iflas etmeye başladığı zaman.

Telefonuma not alıyorum, bulabileceğim tüm kamu kayıtları için dosya numarasını, ayrıca ilgili noktaları ve tarihleri işaretliyorum. Daha fazla zamanımız olduğunda, her şeyi çapraz kontrol edebiliriz.

Bu kesin bir kanıt değil, ama bir ipucu olabilir. Şimdi bu bilgiyi kardeşlerime aktarmam gerekiyor.

Sonunda eve vardığımda JUNIE gitmiş, ama bu benim için sorun değil.

Okuduklarımı iyice düşünmem ve kardeşlerimle oturup konuşmam gerekiyor. Ben ofiste volta atarken, onlar çoktan yola çıkmışlar.

Şaşırtıcı bir şekilde, Patton ilk gelen oldu, sanki kapıdan içeri girdiği için para alacakmış gibi havalı havalı yürüyerek.

"Kahretsin, kardeşim. Sen ve eşin olmadan burası çok soğuk."

"Aptal olma," diye terslerim, masamın önündeki sandalyeyi işaret ederek.

"Bu ciddi bir konu."

"Haklısın. Genelde bizi toplantılara çağırmazsın. Bu Archer'ın işi. işi."

"Ne işi?" Archer kapıdan girerken sorar. Takım elbisesinin yerine bugün kot pantolon giyiyor, ama yine de gömlek ve ceket giyiyor. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

"Kararlı bir pislik olmak," diyor Patton, bana göz kırparak. "Dex bugün senden önce davrandı. Tembellik etmeyi bıraksan iyi olur."

Archer koyu renk saçlarını yüzünden geriye doğru tarar ve bize sert bir bakış atar. "Bu kadar acil olan ne? Buraya zamanında gelmek için Colt'un yüzme dersini iptal etmek zorunda kaldım."

"Çocuğa daha sonra telafî ederiz. Bu çok önemli." Dikkatlice yazılmış notları masanın üzerinden iterek onların görebileceği bir yere koyuyorum. "Haute hakkında incelememiz gereken daha fazla materyal buldum."

"Bunu zaten yapmadım mı?" Archer homurdanır. "Anlaşmanın devam etmesini isteyen, tam gaz ilerleyen sensin."

"Hala istiyorum," diyorum, Patton kağıdı eline alırken. "Ama bunu saklayamam. İçimde kötü bir his var ve şimdi o da fırına elini soktu." "Lanet olsun, Dex."

Archer kaşlarını ovuşturur. "Eğer bu senin kararsız kalmanla ilgiliyse..."

"Sence sebepsiz yere saçma bir endişe uyandırır mıyım?" diye tükürdüm.

"*Tesadüf* diye bir şey duydun mu?" Patton notları iterek dişlerini gıcırdatır. "Ne olmuş yani? Onun büyüklüğünde, halkla ilişkili bir işin varsa, muhtemelen her türlü tuhaf insanla karşılaşırısın. Mülklerimizde kimlerin kaldığını bir düşün, *her şeyi* kontrol edemezsin dostum."

Evet. Patton'ın yine de planı uygulamak isteyeceğini biliyordum. "Tarihler önemli. Para sorunları ve kumarhanenin batmasıyla ilgili tüm o kötü haberleri hatırlıyor musun? Haute Ozark ya da her neyse adı?"

Archer, kağıdı alıp okurken dudağını ısırır.

Polis raporunu özetleyerek, sözleşme eksikliğini ve Mill'in geleceğine açıkça ilgisizliğini vurguladım.

"Beyler, ben de sizin kadar bu anlaşmayı istiyorum. Başka hiçbir şey bize bu kadar para kazandırmaz," diyorum, gözlerim Archer'da, "ama bu konuda her şey tehlike sinyalleri veriyor. Ona güvenmiyorum. Onun kirli işlerinin tamamen geçmişte kaldığına inanmıyorum. İçgüdülerim başka bir çürümüş şeylerin döndüğünü söylüyor."

Patton gözlerini devirdi.

"Cidden mi, Dex? Elinde olan tek şey bu mu? İçgüdüsel bir his mi?"

"Tesadüflere inanmam," diyor Archer. "Bunu nasıl ele geçirdin ki? Polis iç dosyası gibi görünüyor."

"Soru sorma, ben de yalan söylemeyeyim." Kollarımı kavuşturuyorum.

"Bu şirketi kurduğumuzda, her şeyin açık ve net olacağı konusunda anlaşmıştık," der Archer derin bir nefes alarak.

Ellerimi açtım. "Bazen ateşe ateşle karşılık vermek gerekir. Özellikle de her şeyi doğru yapmanın sonuç vermemesi durumunda." Rapora başımı salladım. "Hâlâ Mill'i istiyorum, ama şirketin yasal bataklığa saplanma riskini göze almak istemiyorum."

Yavaşça başını sallar.

Patton inler. "Sizler para kazanmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceksiniz."

"O pes etmekten bahsetmiyor, ben de öyle. Araştırmamız lazım, Pat," diyor Archer. "Golf sahasındaki biri bir şey hatırlayabilir."

Her şeyde aşırı dikkatli olduğu için ona dikkatli olmasını söylemeye gerek görmüyorum. Patton'a gelince, ona *büyümesi* için bağırarak istiyorum, ama konferans odamızda kanlı bir kavga başlatmak da istemiyorum.

"Gidip bir bakmalıyım," diyor Archer, aniden ayağa kalkarak. Kağıdı rulo yapıp ceketinin cebine koyuyor.

Patton, onun gitmesini bekledikten sonra bana öfkeli bir bakışla dönüyor.

"Hayatta tuttuğun o ordu kızıyla hâlâ arkadaş olduğunu bilmiyordum," diyor. "Bayan Winkley bu konuda ne düşünüyor?"

"Yıllar önceydi, Pat. Hiç *birlikte* olmadık." "Hayır, sadece bir kez yattınız."

Ona soğuk bir bakış atıyorum, çünkü yüzümü buruşturmamak için yapabileceğim tek şey bu.

"Gözlerime bak ve bana hiç tek gecelik ilişki yaşamadığını söyle." Pat gözlerime bakmayınca, sırtıttım. "Aynen öyle. O yüzden ukala heriflik yapmayı bırak ve benim ilişkiime karışmayı bırak."

"İlişkim mi?" Patton'ın gözleri parladı. *Siktir.* " demek istiyorsun senin *sahte* ilişkin, değil mi? Yoksa demek istediğin..."

"Kapa çenenin. Anlamadığın işlere burnunu sokma," diye uyarıyorum.

"Haklısın, anlamıyorum. İkinizin arasında ne oluyor? O seni değiştirdi, kardeşim. Bir kişiliğin oldu." Omuzlarını silkiyor ve geriye yaslanıyor.

"Bana sataşmayı bitirdin mi?"

"Ciddiyim. Artık farklısın. Daha olgun, daha canlı. Arch bunun iyi bir şey olduğunu söylerdi. Ben mi? Ben eski sıkıcı Dex'i özlüyorum." Kapıdan çıkarken, yüzümde kalacağını bildiği bir gülümseme atıyor. "Gidip yeni bir cehennem yaratmalıyım. Ona bir amaç verir."

"Sen bir aptalsın," diye homurdanıyorum, ama sesimde ateş yok. O bunu çok iyi biliyor. Bundan zevk alıyor.

Ama önemli bir şey için ona ihtiyacımız olduğunda, örneğin Haute'yi gerçekten araştırmak gibi, şikayet etse de kendini aşırıp bunu yapar.

Ve küçük kardeşimi tanıyorsam, kesinlikle öyle *yapacaktır*.

İŞİM BITTİĞİNDE, Junie fırında işini bitirdiğini söyleyen bir mesaj atar, ben de oraya giderim.

Bir yanımlı nedenini bilmiyor.

Burası onun alanı.

Orada ne kadar az bulunursam, kaçınılmaz olarak hayatlarımızı ayırmak zorunda kaldığımızda o kadar az karışık olurlar.

Kendimi tutmak zor. Özellikle de bu yerde, Colt'un kurabiyesinin asılı olduğu ve köşede uzun, yapraklı bitkilerin bulunduğu, Junie'ye özgü bir şeyler varken.

"Hey," diye sesleniyor kapıyı açtığımda. "Mutfaktayım!"

Çalışanlar çoktan eve gitmiş, burada sadece o var.

"İş-yaşam dengesi konusunda daha fazla çaba göstermelisin," diyorum ona, kapı çerçevesine yaslanarak. Mutfak, Junie'nin bulunduğu köşe hariç, beklediğim gibi titizlikle temiz görünüyor.

Önlüğü giymiş, kızıl saçları topuz yapılmış ve elleri unla kaplı olan Junie, ev işlerinde usta bir kadın gibi görünüyor.

Onu taparcasına sevgiyle bakabilen şanslı bir pislik olduğum için hayranlık duyuyorum.

"İş-yaşam dengesi mi? O da neymiş?" diye burun kıvrarak başını kaldırdı ve yüzündeki un lekeleri ortaya çıktı. "Sen bu konuda ne bilirsin ki, bayım?"

"Saat neredeyse sekiz oldu, tatlım. Ne zaman geldin?"

"Sabah kalktığımda çoktan gitmiştin, nasıl bilebilirsin ki?" Omuz silkiyor ve elindeki çikolatalı turtaya dönerek üzerine ince bir tabaka krema sürüyor. "Ayrıca, bu gerçekten iş sayılmaz."

"Sen pişiriyorsun. Ben aynı fikirde değilim."

Yine başını kaldırdı, camsı yeşil gözlerinde bir kahkaha dalgası belirdi. "Bazen *eğlence* için pasta yaparım, biliyorsun. Ve bir fikrim var."

Ona katılıyorum, pastaya bakıyorum. Üstüne sürülen sadece bitter çikolata değil, bir de renkli bir dokunuş var.

Bir kardinal, çok geç fark ettim.

Siyah gözlü, parlak kırmızı bir kardinal ve yüzünde saf bir yaramazlık ifadesi var.

"Annem için mi?" diye soruyorum.

"Hayır." Bana en tatlı gülümsemesiyle bakar. "Senin için." Siyah pastaya sert bir bakış atarım. "Tatlım, biliyorsun ben yapmam..."

"Biliyorum. Tatlı olan her şeyi güneşe fırlatmak istiyorsun, ama beni dinle." Pastanın koyu renkli tabanına hafifçe vurur. "Bitter çikolata ve espresso. Sadece bir tutam şeker. Elimizdeki en koyu kakaoyu kullandım. Bu pasta benim her zamanki pastalarımın farklı. O yüzden çeneni kapat ve tadını çıkar."

"Yenilebilir görünüyor," diye homurdanırım, bana lanet bir pasta yapmasının kalbimi nasıl burktuğunu görmezden gelerek.

"Tabii ki. Ben yaptım, değil mi?" Beni ikiye bölen bir bakış attı. "Peki, neden bu kadar erken çıkmak zorunda kaldın? İş mi?"

"Evet, her zamanki gibi." Alnına ve burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Seni uyandırdıysam özür dilerim."

"Hayır, beni uyandırmadın. Sarah açıldığında uyuyakaldım ve bu cennetti." Torte'ye geri dönüp kardinal'i bitirir. "Aslında bunu sürpriz olarak yapmayı planlıyordum, ama sonra sen geldin."

"Üzgünüm. Gitmemi ister misin?"

"Asla gitmeni istemem," diye fısıldadı ve bir saniye hareketsiz kaldı. Ben de donakaldım ve o gevşeyip şekerli işkence aletlerini bırakana kadar öyle kaldık. "Bitti sayalım. Bunu güzelce paketleyip eve gidelim."

Eve.

Benim evim, demek
istiyor. Kahretsin, *bizim*
evimiz.

Şu anda onun dudaklarından çok doğal çıkıyor ki, bunu sorgulamaya bile gerek duymuyorum. Büyük, boş evimde yeni bir normal var.

Bu güneş gibi parlak kadın ve saçlarını her şeye yapıştırma görevini üstlenen, kendi kendine hareket eden tüylü topun da dahil olduğu bir normal. Temizlikçilerime kedi tehlikesi ödeneği vermeye başlamam gerekecek.

Orada olduğu normal bir durum, benim evimi evi olarak görüyor.

Kapıdan her girdiğimde onu göreceğimi umarak gülümsediğim bir normal.

"Tabii," diyorum, arkama yaslanıp, tüm geçmiş günahlarımı ve gelecek günahlarımı biliyormuş gibi görünen o adi kardinalden gözlerimi ayırıyorum.

"Ve akşam yemeğinden sonra," diye devam ediyor, "bunu paylaşabiliriz. Kahveyle iyi gider."

"Tamam, ikna oldum." Gerginleşip uzaklaşıyorum.

"Ayrıca, konuşmamız gerek," diye fısıldar, bana bakıp başka yere yönelir. Tereddütlü. Kararsız. Korkmuş. "Gerçekten konuşmamız gerek, Dex, şirket hakkında değil."

"Tamam," diyorum yine ve o gülümsüyor, kardinalin üzerinde durduğu pastaya bakıyor, o pasta, kalbimdeki kutsal olmayan etkisinin simgesi.

Göğsümde bir hayal kırıklığı
hissediyorum. Ne olacağını tahmin
edebiliyorum.

Bizimle ilgili sorular soracak ve onun hoşuna gidecek cevaplarım olmayacak. Hatta mantıklı cevaplar bile.

Bugün yeterince karmaşık geçti.

Şimdi, işimi ya da Junie'nin kalbini yok etmek arasında bir seçimle sona erecek gibi görünüyor.

TATLI KALP AĞRISI (JUNIPER)

Dexter'in evini ne zaman "evim" olarak görmeye başladığımı bilmiyorum.

Belki de selin ilk günüydü, beni yatağına çektiğinde, kollarında uyandığımda ve uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu hissettiğimde.

Ya da belki de ondan sonra, evin her köşesini keşfettikten sonra mutfak adasında onunla çılgınca seviştikten sonraydı.

Ya da belki de duşta kimse duymuyormuş gibi şarkı söylerken yakalandığım zamandı - ya da en azından kimse ev sahibine şikayet etmeyecekmiş gibi.

Belki de bu, paralel bir evrende benim hayatım olabilirdi diye hissettiğim andı. Ve sonra *bu evrende*.

Dexter, hayatı ve evi.

Şimdi, akşam yemeğinden sonra Catness'in ucunda oturup horlayarak uyuduğu kanepede kıvrılmışken, kesinlikle evimdeymiş gibi hissediyorum.

Dex yanımda oturuyor, bacaklarım onun kucağında ve büyük eli baldırımda. Başparmağı, içimi her zaman ısıtan aynı sevgiyle dalgın dalgın okşuyor.

"Bundan sağ çıkamazsam, kahraman cenazesi bekliyorum." Kahve fincanını kaldırıyor ve bana uzanarak pastadan bir dilim kesiyor.

Kardinal kreması olmayan, mümkün olan en küçük parçayı alırken gülmemek zor. Ben de normal büyüklükte bir parça alıyorum, ama o ilk ısırığı alana kadar ben ısırmıyorum.

Tereddüt ettikten sonra, bir çatal dolusu ağzına atıyor ve yavaşça çiğniyor, tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmıyor. Keskin mavi gözleri hiçbir şey ifade etmiyor.

hiçbir şey belli etmiyor.

"Ee?" diye soruyorum, öne eğilerek.

Sonunda yutar.

"İğrenç."

Kalbim yerinden çıkacak gibi.

"İğrenç derecede lezzetli," diyor ve baldırıma sertçe sıkıyor. "Nasıl yaptığını bilmiyorum ama bana enchilada üzerine sürülen mole sosu olmayan çikolata yedirdin."

Rahatlayarak bir ısırık alıyorum.

Kesinlikle en sevdiğim şey değil.

Yoğun, acı çikolata ve sert espresso, dilime saldırı gibi geliyor. Ama bu güzelliği kendim için yapmadım, beni tutan manyak gibi şekeri sevmeyen süper huysuzlar için yaptım.

Özel siparişe satışa sunsam bile en çok satan ürün olmayacak, ama ben yeni bir hit yaratmaya çalışmıyorum.

Bir adamın nihayet hayatımın eserinin tadını çıkarabilmesi için yaptım.

Ve belki, sadece belki, varsayımsal bir zevkin onu bir sonraki adım için yumuşatacağını umuyordum. Çünkü, sadece şöminenin çıtırtılarıyla dolu sessizlikte bile, gerginlik hissediliyor.

Bu gergin sessizliği daha önce de hissetmiştim.

O uyuduktan sonra uzun gecelerde hissetmiştim, kalbimde yaşayan bir şeyin nasıl bu kadar kolayca çok uzak olabileceğini merak ederek.

Sonunda bir daha asla boşluk hissetmek istemediğime karar verdim.

Dexter, Catness'ı izlerken uyanır, yere iner ve şöminenin yanında uzanır.

Başını çekip, benim ulaşamadığım tek yere, kafasının içine çekilirken, başparmağı bacağımda duruyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirerek. "Ağır konuşmalardan hoşlanmadığını biliyorum, ama..."

"Sadece iş, tatlım." Başparmağı sakın okşamaya devam eder ve bana gülümseyerek bakar. "Benim saçmalıklarımı kafana takma. Kendimi kapatmakta pek iyi değilim."

Kaşlarımı çattım.

Liam da bir keresinde benzer bir şey söylemişti, ama gülümsemeden. Hatta, bir sorun olduğunu düşündüğüm için paranoyak olduğumu söylemişti.

Dex gibi dürüst ve açık değildi.

"Hey," diye fısıldadı, tabağını benden alıp masaya koydu. "İyi misin? İş yerinde konuşmak istediğin bir şey oldu mu?"

"Oh, her zamanki gibi." Bu istediğim bir konuşma değil, ama belki bir fırsat bulabilirim. "Bu sabah hesapları tekrar inceledim ve 'sahte nişanlı fonuna' dokunmadan yeni mutfak tadilatını karşılayabileceğimizi düşünüyorum. Hepsi bankadaki paradan ve yazın geri kalanı için birkaç ihtiyatlı tahminle."

"Harika haber. Seninle gurur duyuyorum." Beni kollarına alıp sıcak bir öpücük verirken geniş gülümsemesi çok samimi geliyor.

"Evet. Bu, uzun zamandır hayalini kurduğum bir şeydi, ama bunu gerçekten yapmak... inanılmaz." Ona gülümsedim ve gözlerine baktım. "Oh, Jake sonunda Emmy'ye çıkma teklif etti."

"Kıvrıcık saçlı olan mı?"

Başımı salladım. "Bir yıldan fazladır birlikte çalışıyorlar ve durmadan flört ediyorlar."

"Ben de öyle hissetmiştim. Mağazaya ilk geldiğimde, onunla konuştuğum anda savunmaya geçti." Dexter bu anıyı hatırlayarak gülüyor ve içimden bir ses, benim için de aynı şekilde kıskanç olup olmadığını merak ediyor. "Sonunda kararlarını vermiş olmalarına sevindim. O yaşta bir yazın boşa geçmesi çok yazık olurdu."

"Mağaza için de kesinlikle daha iyi oldu."

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni göğsüne yasladı. "Başka bir şey var mı?"

"Arkadaşın bu sabah uğradı. Forrest Haute," diyorum, orada birkaç pasta satın alıp cömertçe bahşiş bıraktığını hatırlayarak.

Onun iltifatları beni rahatsız etse de, yine nişanlı rolünü oynamak zorunda kalmam hoş bir davranıştı.

Dexter aniden kaskatı kesildi, tüm kasları gerildi.

Ona bakmak için dönüp baktım, ama gözleri karanlık ve okunaksızdı.

"Forrest Haute mı?" diye tekrarladı. "Geldi ve sen bana söylemedin mi?"

"...evet. Senden bahsetmedi, sadece pastalar için gelmişti." Belirsiz bir gülümsemeyle Dexter'ın göğsüne yaslanıp, elinin tenimi okşamasını istedim. "Bu hafta sonu şehirde olduğunu ve iş için bulunduğu birkaç arkadaşına yeni favorilerini tanıtmak zorunda olduğunu söyledi."

"Hepsi bu mu? Başka bir şey söyledi mi?"

Düşünerek kaşlarını çatıttım. "Şey, kendi şoförlerini kullanarak mekanlarına teslimat yapmayı da teklif etti."

"Anlıyorum." Dexter'ın sesi neden bu kadar düz geliyor?

"Kişisel bir dokunuş beklemiyordum. Bu kadar çok iş yapan bir adamın bu kadar düşünceli olacağını düşünmemiştim. Bence bu iyi bir fikir. Böylece minibüsü göndermem gerekmez ve hepsi ücretsiz olur."

Dexter kollarını kavuşturarak bana bakar.

"Evet, tabii. Çok nazik bir davranış." Sesi tiz çıkıyor.

Gözlerimi kısıyorum.

"Neden böyle davranıyorsun? Oldukça cömert bir *davranıştı* ve benim işlerime gerçekten önem verdiğini gösteriyor. Artık birlikte çalıştığımızı düşünürsek, buna ihtiyacımız var."

"Lanet olsun, tatlım. Haute gibi adamlar *iyi* değildir. Senin gibi insanları kullanırlar ve sen bunun farkında olmalısın. Onun senden yararlanmasına tahammül edemiyorum."

"Beni kullanmak mı? Nasıl?" Kafam çok karışık. Bu konuşmanın böyle gitmesini istememişim, ama kontrolden çıkıyor ve nasıl rayına oturtacağımı bilmiyorum. "Şimdi sorun benim mi diyorsun?"

O, yüzünü elleriyle kaplayarak inliyor. Onu, eskiden Liam'ı izlediğim gibi izliyorum ve parmaklarımdan arasından değerli bir şeyin kayıp gittiği hissine kapılıyorum.

Çok yakın, ama çok uzak.

Sanki aramızda eritemediğim kalın bir buz tabakası var.

"Sorun sen değilsin, Junie," diye fısıldadı. "Asla sen değilsin. Ama Forrest Haute'un senin düşündüğün gibi dost canlısı, zararsız bir adam olduğundan emin değilim."

"O zaman *söyle bana*," diye yalvarıyorum, sesimdeki o tiz tonu nefret ederek. "Seninle Haute arasında ne oluyor? Bir an onunla bu anlaşmayı o kadar çok istiyorsun ki sahte nişanlanıyoruz, bir sonraki an ise, o benim satışlarımı artırmak için elinden geleni yaptıktan sonra bana arkamı kolla diyorsun."

Burun delikleri genişliyor.

Yumruklarımı sıkıp bir açıklama bekliyorum. Kalkanlarını indirip bana bir ipucu vermesini bekliyorum.

Ama o sadece ellerini indirir.

"Önemli değil."

"Belki senin için önemi yok."

"Ben hallederim, Junie. Akşamı mahvetmek istemiyorum."

Yaptığım pastaya bakıyorum, kardinal artık duygularımın lekeli kırmızı bir alay konusu haline gelmiş, onun isteyip istemediğini bile bilmediğim bir pastanın üzerine yapııştırılmış.

"Çok geç," diyorum, kıvrılmayı bırakıp yanından geçerek merdivenlere doğru yürüyorum. "Biraz uyuyacağım."

"Junie, bekle."

Boğazıma sert bir yumru yükselir.

Boğazımda takıldığında, utanmaz bir enkaz gibi ağlayacağımı biliyorum.

Ben de öfkemi bastırıp ona sert bir bakış attım.

"Benden ne istiyorsun, Dex? Bu tahmin oyunlarına hiç uygun değilim."

"Ne zaman senin olduğunu söyledim?" Önümde durur. O kadar uzun, o kadar geniş, istediğim her şeye sahip ki, ama şimdi ona bakmak bile acı veriyor. "Böyle bir şey demedim."

"Hayır, ama şuna bak." Acı veren yumru, zehir gibi yayılıyor, tüm yüzümü yakıyor. "Bize bak. Sırların var ve bana söylemeyeceksin, değil mi? Bana güvenmiyorsun."

Gözleri huzursuz bir okyanus gibi kararır, derinliklerinde tehlike parlar.

"Bu, kalbini kıran o pislik yüzünden mi? Dinle, eğer öyleyse, ben..."

"Bu senin yüzünden," diye sözünü kestim. "Belki Liam benim büyük paralar ve yüksek itibar için uygun olmadığımı ima etti ve ben onu dinlemeliydim. Ama görmüyor musun? Aynı şey yine oluyor. Ben hala Juniper Winkley'im, benden daha akıllı ve daha iyi insanların gölgesindeyim, ve sen..."

"Kahretsin, Juniper. *Dur.*"

Sesindeki sertlik beni donduracak, nefesim kesilecek ve yıkılacağım. Dex elini saçlarının arasından geçirip bana uzanıyor. Bu sefer, güvenceye olan aptalca arzum beni olduğum yerde kilitliyor. Elimizde kalan her şeye tutunmak için.

Kollarımı tuttuğunda elleri tenime çok sıcak geliyor. "Beni dinle.

Sen asla *sadece* Juniper Winkley olmayacaksın."

"Sana inanmak istiyorum," diyorum zorlukla.

Beni kendine doğru çekerek yüzüne bakmamı sağlar, elleriyle çenemin çizgisini izler. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşir ve gözümünden süzülen gözyaşını siler.

"Anlamıyor musun?" diyor, sesi tamamen öfkeyle dolu. "Sen bunun için çok iyisin."

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye vakit bulamadan, beni öpmeye başlar.
ben.

Dudakları sert, iddialı ve çaresiz, ama elleri yumuşak. Göğsümdeki sıkışıklık biraz azalıyor.

Hiçbir şeyi çözmedik, hayır, ama onun yanındayken hala nefes alabiliyorum
Ve şimdi uzaklaşırsam ne olacağından çok korkuyorum.

Bu yüzden itaat ediyorum, onun sıcaklığını ve sıkı tutuşunu dinliyorum ve onun asla başka bir üzücü anı olmayacağını umarak kendimi unutuyorum.

Geri kalanı Haftanın 'ı, her şeyin altında sessiz bir nabız gibi atan aynı ağır endişeyle
geçiyor.

İşlerimizin arasında kalan çikolatalı pastayı bitirip, akşamları yine birlikte
geçiriyoruz.

Görünüşte her şey normal.

Ona vermek istemediği zor cevaplar için baskı yapmıyorum.

Yine de, zamanın bizden kaçıp gittiğini hissediyorum ve sürekli genişleyen
bir çukur gibi hissettiren yeni bir belirsizlik ortaya çıkıyor.

Artık Haute'yi kandırmak için bunu yapmıyorsak, neden
yapıyoruz? Kendime bunun sorun olmadığını söylüyorum.

İki hayatın birbirine uyum sağlaması zaman alır, özellikle de ikimiz de bu
kadar meşgulken. O kardeşleriyle toplantılara giriyor ve bir emlak
imparatorluğunu yönetiyor, ben ise fırında çalışıyorum ve hiç olmadığı kadar
uzun saatler çalışıyorum.

Bu, daha az konuşmamız anlamına gelse bile, ne önemi var ki?

Hala beni eskisi gibi öpüyor. Hatta daha da tutkuyla.

Sanki kelimelerle ifade edilemeyen tüm duygularını bedeniyle aktarmaya
çalışıyor gibi.

Sonra hafta sonu gelir.

Bu hafta neredeyse her sabah olduğu gibi, yalnız uyanıyorum. Catness'i
beslemek için aşağı iniyorum ve onu bodrumdaki spor salonundan çıkarken
görüyorum.

"Günaydın tatlım," diyor, telefonuna bakarak dikkati dağılmış bir şekilde.
"Muhtemelen şu anda beni öpmek istemezsin. Sabah nefesi var."

"Yine ofise mi gidiyorsun?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Yapacak çok işim var."

"...ama bugün Cumartesi."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Son zamanlarda bunu daha sık yapıyor ve bu beni yavaş yavaş öldürüyor, nedenini bilmek istiyorum.

Belki artık o kadar ilginç biri değilimdir.

İş hayatında, hayatta, hiçbir konuda onunla eşit değilim.

Onun istediği kişi değilim ve o bunu anladı.

Sadece bunu söylemiyor.

Sadece kaşını kaldırıp, "Yanılmıyorsam, sen de cumartesi günleri çok çalışıyorsun" diyor.

"Mesele o değil."

"Şu anda buna ihtiyacım yok."

"Dex, kal." Bu daha çok bir fısıltı, bir yalvarış gibidir ve o geri dönerken donakalır. "İşe gitme. Sadece bugünlük."

"Keşke başka seçeneğim olsaydı. Bu bekleyemez ve bu benim gerçekliğim, Junie," diyor yavaşça, dönüp yukarı çıkıyor.

"Kabul et ya da bırak" demiyor ama kastettiği bu. Nasıl bu kadar ayrıldığımızı anlamıyorum.

Onun peşinden sürünürken, bu yarayı nasıl kapatacağımı da bilmiyorum.

O iç çekip nemli saçlarını eliyle tarıyor.

"Üzgünüm." Sanki içten söylüyormuş gibi geliyor. "Bu pisliği senin üstüne yıkmak istemiyorum. Akşam yemeğine döneceğim, söz veriyorum."

Onunla kavga edebilirim, ama ne anlamı var?

"Sana kahve yapayım," diyorum, o banyoya koşarken. Bana hızlıca gülümsüyor ve gidiyor.

En kötüsü, *haklı* olması.

Genellikle hafta sonları da dahil olmak üzere çok uzun saatler çalışıyorum. Bugün Sugar Bowl'da olmamamın tek nedeni, o zamanı Dexter'la geçirmek istememdi, çünkü sonunda gelecek hakkında konuşabileceğimizi düşünmüştüm.

Çünkü şu anda çok kafa karıştırıcı bir şimdiki zamanda sıkışıp kalmış durumdayız. Ve bu kadar önemsememeliyim.

Bu ilişkinin sonsuza kadar sürmesi beklenmiyordu ve nesiller boyu zengin bir iş adamıyla birlikte olmak, onun deli gibi çalışma saatlerine katlanmak anlamına geliyor.

Evet, sorun yok, diyorum kendime, duvardaki şık kahve makinesini çalıştırıp yanına yaslanırken. Cumartesi gününü yalnız geçirmem sorun değil.

Bu, konuşmayı ertelemek için başka bir gün, ya da bizi sona erdirecek kıyameti ertelemek için başka bir gün.

Ön kapıdan yüksek bir vuruş sesi geliyor.

İrkılırım. Kapıların insanların içeri dalmasını *engellemesi* gerektiğine eminim, ama kapıyı açtığımda dışarıda Delly Rory durmaktadır.

"Habersiz geldiğim için çok özür dilerim." Çiçek kokulu parfümü ve mükemmel şekillendirilmiş saçlarıyla içeri girer. "Saatin bu kadar erken olduğunu fark etmemişim."

Alışkanlıktan saate bakıyorum.

Cumartesi sabahı saat sekiz ve annesi eğlenceli bir sürpriz yapmak için uğramış.

Ayrıca, çok da güzel.

Bordo renkli tasarımcı elbisesi ve gözlerimi kamaştıran altın küpeleriyle Amerikan kraliyet ailesinden biri gibi görünüyor. Saçındaki vurgular ten rengini aydınlatıyor, makyajı mükemmel, tırnakları uzun ve şeftali rengi oje sürülmüş.

En iyi zamanlarımda bile özgüvenim pek yüksek değildir, ama Dexter'ın annesi ellili yaşlarında benden çok daha bakımlı görünüyor. Hoşça kal, özgüven.

Burada aptal gibi duruyorum, hala pijamalarımı giyiyorum — üzerinde onun silueti ve hüznü sözleri olan eski bir Easterly Ribbon tişörtü ve spor şortu —ve saçlarım kafamın arkasında büyük bir fare yuvası gibi.

"Sen çok doğal bir güzelliğe sahipsin," diyor Delly ve yanağıma parfümlü bir öpücük konduruyor. Rujunun kaygan dokunuşunu hissedebiliyorum ve onu silme isteğine direniyorum. "Sabahları hazırlanmak için ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun?" O gülerek elini kaldırıyor. "Hayır, cevap verme."

"Kahve ister misin?" Kupaların bulunduğu dolabı açıyorum. "Dexter işe gitmeden önce ona kahve yapıyorum."

"Cumartesi günü iş mi? Ne kadar da kaba!" diye yüksek sesle homurdanıyor. "Ama evet, kahve alayım lütfen, canım. Kafeinsiz varsa. Bu aralar bir iki miligramdan fazla kafeine dayanamıyorum, yoksa bütün gün titriyorum."

Onların içeceklerini hazırlayıp, kendime de ekstra espresso ekleyerek tam kafeinli bir kahve yapıyorum. İçimden bir ses bugün buna ihtiyacım olacağını söylüyor.

"Oğlumdan bahsetmişken, nerede o?" Mutfığa bakınıyor, sanki kocaman dolaplardan çıkmasını bekliyormuş gibi. Absürt olsa da, dolaplar gerçekten o kadar büyük.

"Yukarıda, antrenmanından sonra hazırlanıyor," diyorum, aşağı inmeden önce giyinmiş olmayı dileyerek. "Her an aşağı inebilir, eminim."

Çünkü işe gitmek ve benden kaçmak için can atıyor.

"Bu tam ona göre. O çocuk hiç rahatlamayı öğrenemedi." Delly bana anlayışlı bir bakış attı.

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi, Dex mükemmel taranmış saçlarıyla, sanki üzerine boyanmış gibi duran takım elbisesiyle mutfığa girer.

"Anne? Burada ne yapıyorsun?" Onu görünce bir anda durur. "Oh, uğrayıp yeni favori çiftimle biraz vakit geçireyim dedim."

Delly, onun karşılık vermediği yanağına bir öpücük kondurur. O, annesinin çıplak elime attığı bakışı kaçırmadan ona kaşlarını çatar. "Ama görünüşe göre gitmeye hazırsın."

"Öyleyim," dedi. "Ve bilgin olsun anne, normal insanlar bu kadar erken saatte 'uğramazlar'."

"Beni tanıyorsun. Saat beştan beri ayaktayım." Elini reddedercesine salladı.

"Junie ihtiyacı uyum uyum uyum uyum uykuuykuya O bir bana özür diler gibi bana bakar, ama küçük tartışmamız aramızdaki havayı hala bozmuştur. Omuz silkiyorum. "Hoşça kal tatlım," der, kahveyi kabul edip yanağına bir öpücük kondurur. Her sabah bunu yapmasına rağmen, bugün farklı bir hava var

, sanki şimdi gerçekten rol yapıyormuşuz gibi ve bu zorlama gibi geliyor.

Bundan nefret ediyorum.

"Hoşça kal," diyorum o giderken. Kapı arkasından çarpıyor. Ellerimi fincanımın etrafına doluyorum ve tezgaha yaslanıyorum. "Üzgünüm. Bu onun kabalıydı."

"Özür dilemene gerek yok, canım. Hayatımın yarısında onun kabadayılıklarıyla uğraştım." Delly kanepeye çöküyor ve yanındaki yeri okşuyor. "Bir anne oğlunu tanır. O hep böyleydi. Duvarlara tırmanırken iş onun kaçış yoludur."

Yani benden kaçıyor mu?

Onun yanına otururken, seramik bardağa tırnaklarımla boş boş vuruyorum, onun gitmesini diliyorum, birlikte geçirdiğimiz her anın mutlu nişanlı illüzyonunu daha da zayıflattığını biliyorum.

"Sanırım bu sadece kartların çekilişi, değil mi?"

"Sadece stresli olduğunda öyle." Delly, beni sakinleştirmek için bacağıma hafifçe vuruyor. "Diğer zamanlarda daha mantıklı davranıyor."

Onun stresli olduğunu zaten biliyorum, ama onun bunu böyle söylemesi mideme bir yumruk gibi geliyor. Ağzımı yakacak kadar sıcak kahveden bir yudum daha alıyorum.

"Belki de onu ben strese sokuyorum," diyorum. "Sugar Bowl'un son iş anlaşmasıyla, yani."

"Bay Haute ile olan mı? Patton geçen gün bununla ilgili bir şey söylemişti."

"Evet, o. Fırın için harika bir anlaşma, ama Dex'in bu konuda bazı endişeleri olduğunu biliyorum ve..."

"Ah, canım." Elimde bir fincan tuttuğumu tamamen göz ardı ederek, Delly ellerimi tutar. "Sorun sen değilsin, Juniper. Lütfen bir saniye bile öyle düşünme."

Bunu kaç kez söyledi? Keşke buna evet demeseydim.

Reddetmeli ve her şeyi kendi başıma halletmeliydim. Tabii, yine de birkaç dolar daha kazanmak için uğraşıyor ve başka bir berbat dairede konserve çorba yiyerek eve dönüyor olurdum.

Ama parasız ve özel bağlantılar olmadan da idare etmeyi biliyordum.

Hayatta kalmayı biliyordum.

Buna *ihtiyacım* yoktu ve dürüst olmak gerekirse, bir süredir mesele para değildi. Sadece başka bir şeye açgözlüydüm.

Kendimi *ona* kaptırdım.

Delly yüzüme bakar ve dudaklarını büzerek sanki beynimin on bir yöne dağıldığını görebiliyormuş gibi yapar. Göz kenarlarında kırışıklıklar vardır, ama kaçınılmaz yaşlanmayı geciktirmek için yapay olarak düzeltilmişlerdir. Sanırım yeterince paran varsa, para zamanın kendisini bile durdurabilir.

"Dexter sana babasının nasıl öldüğünü hiç anlattı mı?" diye soruyor, arkasına yaslanarak.

Kaşlarımı çattım. "Ailelerimiz hakkında pek konuşmadık, hayır. Ama uçak kazasıydı, değil mi?"

"Evet. Dexter henüz büyümemişti." Gülümsüyor, ama gözlerinde trajedinin izleri hâlâ duruyor. Dünyadaki tüm paranın silemeyeceği bir hüznün. Kırık bir kalbi hiçbir şey iyileştiremez. "Onun en son gözyaşı döktüğünü gördüğümde cenazedeydi."

"Üzgünüm. Bilmiyordum."

"O bu konuyu konuşmaktan hoşlanmaz, özellikle de sonrasını düşününce." Aşağıya bakar. "Ben... O olaydan sonra birkaç yıl kendimde değildim. Keder beni çok karanlık bir yere götürdü, canım, ve çocuklarıma yük olmak istemedim."

Bekledim, neyi sakladığını merak ederek.

Zarif vücudu titrerken içini çeker. "Açıkçası, berbat durumdaydım. Önce içki, sonra reçeteli haplar, sonra yine içki ve haplar."

Kaşlarım yukarı kalkar.

Kesinlikle böyle insani bir itiraf beklemiyordum. "Delly, sorun değil. Çok kişisel bir şeyse, söylemene gerek yok..."

"Hayır, hayır canım. Çok uzun zaman önceydi ve sanırım Dexter bunu kimseye anlatmak istemiyor. Ama benim için yaptığı onca şeyden sonra —zavallı adam, benim içki içip kendimi öldürmemem için günlerce yatağımın başında bekledi, hatta daha kötüsü—hayatımı kurtardı. Ve sanırım bu onu o kadar korkuttu ki, içine kapandı."

Şu anda kalbim acıyor.

Onu bu kadar sert yargıladığım, anlamaya çalışmadığım için kendimi tüm cadıların kraliçesi gibi hissediyorum.

"Bu çok zor. Gerçekten üzıldüm." Kupa fincanımı sehpayaya koydum ve elini okşadım. "Ama tam olarak anlamadım. Onu bu kadar korkutan ne?"

Delly hüznle gülümsedi.

"Neden mi, kaybedilen aşkın neler yapabileceğini görmekten," diye fısıldadı. "Bir daha eskisi gibi olamadım. Hala da değilim, ama oğlum sayesinde yeniden yaşamayı ve gülmeyi öğrendim. Beni, kendimi kocanın mezarına atmaya çalışırken görmek onu mahvetti. Dürüst olmak gerekirse, onu *incittim*. Yardım alabileceğim gerçek bir yere gitmem için beni ikna etmesi aylar sürmemeliydi. Yıllarca, bağımlılığımı, kederimi gördükten sonra bunun değmeyeceğini düşüneceğinden endişelendim. Asla sevmeye, kimseye şans vermeye cesaret edemeyeceğinden..."

İnce parmakları benimkilerin etrafında nazıkçe kıvrılıyor. Boğazım düğümleniyor.

Tanrım, onun yaşadıklarının sadece gölgesi olsa bile, nasıl bir his olduğunu biliyorum. Annem öldükten bunca yıl sonra, hala Nana dışında kimseyle bu konuyu konuşmuyorum.

Bazı şeyler içimizde saklamak daha iyidir.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum.

"Elbette anlarsın, canım. O orduya katıldığında uzaktan izledim ve kendimi hasta ettim. Sonra eve döndü ve oğullarım kendi yöntemleriyle kederleriyle başa çıktılar, o iş için deli gibi çalıştılar. Onların büyük bir şey inşa etmek için tüm kalplerini ortaya koymalarını izledim, sonra Dexter tanıştı..."

Sen. Onun kalbini açtın ve yanıldığımı görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ağzım açık kaldı.

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Hayatımın aşkını kaybetmiş bir anne olmadım.

Çocuklarınızın iyi ya da kötü seçimler yapmasını uzaktan izlemek ve kendi zararlarıyla başa çıkmaya çalışmak nasıl bir şey bilmiyorum.

"Hepsi çok çalışıyor," diyorum.

"Şirket her şey," diyor, sesi çok kırılgan. "Bu onların hayatı haline geldi, ben ise onların hayatlarını sadece işle paylaşmamalarını dilerdim. Şimdi Dexter var ve siz ikiniz evleniyorsunuz, umut var."

Ne ağır bir konu.

"Üzgünüm," diyorum yine, mutlu bir aile kurma umutlarının bana bağlı olduğunu nasıl sindireceğimi bilemeden.

Kahveyi dökmemek için fincanı sıkıca tutuyorum.

"Bir şey daha var. Dexter eskiden bu kadar gülümsemezdi," diyor aniden. "Çalışırdı ve başarılarından gurur duyardı, evet. Tanrı biliyor ki, kendisi için çok şey başardı, ama kazadan sonra hiç *gülümsemedi*."

Yutkunuyorum. Boğazımdaki aptal yumru intikam almak için geri geliyor.

"Sonra sen bir kasırğa gibi geldin," diyor. "Onun seni daha tanışmadan önce sana aşık oldum. Onu tekrar gülümsetiyorsun." Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Bu düşünce kalbimi parçalıyor, nefes almayı unutuyorum ve biraz sıcaklık hissetmeye ihtiyaç duyarak kupayı daha sıkı tutuyorum.

Hâlâ burada olduğumu, hâlâ ayaklarımın yere bastığını, hâlâ Junie olduğumu bilmek için. Dexter'ı gülümsetmeme rağmen.

"Peki, daha fazla konuşmamalıyım. Yeterince dinledin." Delly bana bakarken gözleri parlıyor. "Ama o gün kaybettiği bir şeyi geri getirdin," diyor ve ben, onun sözlerinin kafamda yankılanışını dinliyorum, duymak istediğim her şeyi söylüyorlar. "Asla bulamayacağını düşündüğüm bir şeyi. Onu *mutlu* ediyorsun."

Mutlu.

Geçen hafta gördüğüm Dexter'ı *mutlu* olarak tanımlayabilir miyim bilmiyorum, ama sonra balkonda benimle seviştiği anı, kollarında uyandığımda bana gülümsemediği anı hatırlıyorum.

Beni her zaman ilk ve son öpücüğümüşüm gibi öper. Bu mutluluk değilse, ne mutluluktur bilmiyorum.

Ama eğer hepsi doğruysa, neden Haute konusunda bu kadar huysuz? Bana neyi söylemiyor?

Bu gerçekten Haute mı, yoksa benim hissettiklerimi hissettiğini itiraf etmekten mi korkuyor? İkimizin de söylemeye cesaret edemediğimiz şeyleri?

TATLI SÜRPRİZLER (DEXTER)

Önümüzdeki birkaç gün Junie'yi pek görmüyorum.

Bilinçaltında ondan kaçınıyor olma ihtimali kafamı karıştırıyor.

İş her zaman kolay bir dikkat dağıtıcıdır, ancak son zamanlarda işin kolay olan hiçbir yanı yok. Haute ile neyle karşı karşıya olduğumuzu henüz bilmediğimiz için değil.

Geçen her saniye, Junie ve Higher Ends'in tehlikede olabileceği bir saniye daha demek.

Kahretsin, tüm dünyam tehlike altında olabilir ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Dexter?" Archer'ın sesi kasvetli düşüncelerimi kesiyor.

Uzun ahşap konferans masasının üzerinden ona göz kırptım.

"Dinliyorum," diye yalan söylüyorum, saatime bakarken parmaklarımla kalemi yavaşça çeviriyorum.

Junie'nin Haute için verdiği son siparişi alacak kargo görevlileri yaklaşık bir saat sonra gelecek. Burayı toparlayıp oraya gitmem gerekiyor.

"Ne diyordum ben? Aydınlat beni, aptal." Archer kaşlarını kaldırır. "Haute tertemiz ve ben senin değerli vaktini boşa harcıyorum."

Bu sadece bir tahmin ama ilk yarım saatteki döngüsel konuşmaya bakılırsa, fena bir tahmin değil. "Raporunu buraya yazdım, Arch. Her şeyi senin kadar iyi görebiliyorum."

"Evet, ben yine de devam etmemizden yanayım." Patton sandalyesine yaslanarak dengesini test eder.

"Ve yasadışı bir şeye bulaşmak mı?" Archer, Patton'a sert bir bakış atar. "Yasalarla uğraşmak şaka gibi gelebilir, Pat, ama yaptığımız her şeyin tamamen yasal olduğundan emin olmalıyız. Böyle hatalardan geri dönüş yok." Bana tekrar bakar. "Polislerle de herhangi bir hata yapamayız."

Kahretsin.

Görünüşe göre Batista'ya benim lehime aracılık etmesini kabul etmeye niyeti yok. "Sana söyledim, kimse öğrenmeyecek. Ayrıca, o dosya bize ipuçları verdi."

"Siktiğimin pislği," diye mırıldanır Patton, iPad'ine başını sallayarak. "Yani, Haute. Ama ikiniz de şapka size uyuyorsa takabilirsiniz." "Şimdi sırası değil, Pat," diye hırlıyorum.

"Ciddiyim. O tam bir pislik. Kim nakit sıkıntısı çekiyorken bu kadar çok hayır kurumu yönetir ki? Vergi kaçakçılığı olmalı."

"Bu Haute ile vergi dairesi arasında bir mesele. Onun hayır kurumlarına karışmadığımız sürece, onun yasal boşlukları bize zarar veremez." Archer, sabırla parmaklarını birbirine kenetler. "Bilgin olsun, *biz* de bol bol bağış yapıyoruz."

"Cidden mi?" Pat ikimize de sırtarak bakıyor. "Sanki biz de onun kadar şüpheliymişiz, izlerimizi örtbas etmeye çalışıyormuşuz gibi konuşuyorsun."

"Hayırseverlik onu şüpheli yapan şey değil," diye karşılık veriyorum. Genelde Patton'ın saçmalıkları beni güldürür, ama bugün çok gerginim, onu komik bulamıyorum. "Asıl sorun, iyi işlerinin altında tüm şüpheli işlerini saklıyor olabileceği gerçeği."

"Kağıt üzerinde bu pek olası değil. O temiz, Dex," diyor Archer. "Golf sahasındaki baskında adı geçen kimseyle bağlantısı yok. Hatta, özel dedektifinin raporuna göre karısını bile aldatmıyor. Ama senin anlattığın kadar müstehcen biri ise, bu tartışmaya açık bir konu."

Haute'yi tanıyorsam, muhtemelen aldatıyordur. Sadece hiçbir iz bırakmamıştır.

"Bir şeyi gözden geçiriyoruz," diye homurdanıyorum. "Kahretsin, biliyorum." Archer iç geçirip şakaklarını ovuşturuyor.

"Bak, bir yanım sana inanmak istiyor. Ama daha ne yapabilirim bilmiyorum. Ya *içgüdülerimize* dayanarak bu projeyi iptal ederiz ya da kanıtları dinleriz."

"Projeyi iptal etmek mi?" Patton sandalyesini *gürültüyle* öne doğru salladı. "Hayatta olmaz dostum. Bunun için ne kadar çok çalıştığımızı biliyor musun?"

şimdi de altın yumurtlayan tavuğu kesmek mi istiyorsun?" Saatime tekrar bakarım.

Şehir merkezindeki trafik nedeniyle, teslimattan önce Sugar Bowl'a yetişmek için acele etmem gerekecek.

"Bugün kesin bir karar vermemiz gerekmiyor," diyorum. "Hala bize nihai sözleşmeyi göndermedi."

"Evet, o konuda... Asistanı bugün geleceğini söyledi. Hukuk ekibinden birkaç kişi hastalık izindeymiş," diyor Archer.

Siktir.

Masaya bakıyorum. Parlak ahşaptan yapılmış, mezar taşı gibi ağır ve ısıltılı. Archer'ın sevdiği türden etkileyici ve pahalı bir masa.

Patton haklı, her zamanki gibi dayanılmaz olsa da. Bu, hayatımızın fırsatı.

Çok mutlu olmalı, Haute'nin pasta şişirilmiş kıcını öperek anlaşılmayı kabul etmesini sağlamalıyız.

Kendime dürüst olursam - ve bu tür dürüstlükten nefret ederim - bunun sebebi Junie.

Haute onu tedarik zincirine dahil etmemiş olsaydı, *ben* onunla ilişkiye girmemiş olsaydım ve risk sadece bize ait olsaydı, şüphelerimi bir kenara bırakabilirdim.

Archer'ın raporları daha mantıklı gelebilir.

Kendimi derimden çıkacakmış gibi hissetmeyebilirdim. İş dünyası risklerle doludur, bu yeni bir şey değil.

Ama Junie öyle değil. Onun ailesinin mirasını ve onun için emek verdiği her şeyi bir önsezi yüzünden riske atmayacağım.

"Bu toplantı yeterince uzadı. Gitmem gerek," diyerek masadan kalkıyorum.

Archer bana bakıyor, ama ben bir açıklama yapmıyorum. Junie ile olanların ne kadar ileri gittiğini bilmiyor ve bilmesine de gerek yok.

"Yeni bir şey bulursanız, en kısa sürede bana haber verin."

"Birisi acele ediyor. Neden acaba?" Patton, yanından geçerken bana geniş bir sırıtışla gülümser, ama ben bu tuzığa düşmem. Bugün zamanım yok.

Dışarıda, gökyüzü açılır ve başıma sürekli bir yaz yağmuru yağar.

Tesla'mı geçip sıradan bir şirket arabası seçiyorum. Bir şey bulursam, kimsenin beni fark etmesini istemiyorum.

Yola çıkmadan önce telefonumu kontrol ediyorum, ama Junie mesaj atmamış.

Görünüşe göre aramızdaki mesafeyi korumamız gerektiği konusunda not almış. İçimde boş bir kaşıntı var, benim istediğim halde benden vazgeçmiş olması hoşuma gitmiyor.

Lanet olsun, kusacağım.

Yola çıkarken, Sugar Bowl'a giderken Junie'yi tamamen unutmaya çalışıyorum. Teslimatçı çocuklar için tam zamanında varıyorum.

Golf sahasının logosu ya da başka bir şeyin olmadığı beyaz bir minibüsle geliyorlar. Garip, ama kesinlikle suçlayıcı değil.

İki adam arabadan iner, uzun vardiyada çalışan herhangi bir işçi gibi gülüp şakalaşırlar.

Erkeklerden çok çocuk gibiler, yirmili yaşların başında olduklarını tahmin ediyorum. Geniş omuzlu, ama yeterince normal.

Spor yapıyor gibi görünüyorlar, ama mafya kabuslarımda bilinçaltımda beklediğim iri yarı Dobermanlar gibi değil.

Yine de, yüzlerini zihnimde not ediyorum.

Birinin kahverengi kısa saç var. Ordu tarzı, hemen tanıdığım türden. Ortalama bir yüz, belirgin bir özelliği yok, benim boyumda, birkaç santim daha kısa.

Diğeri sarışın. Sağ kolunda dövme var. Uzun ve sırk gibi, koşucu vücudu var.

Torpidoda saati kontrol ediyorum. Sabahın ortası.

Junie arkadan çıkıyor ve adamların eşyalarını minibüse yüklemelerine yardım ediyor. Onlarla tamamen rahat görünüyor, saçları uzun ve gevşekçe arkaya bağlanmış, sıcaktan kolları sıyrılmış.

Onun bakışlarından, onun pembe kutulardaki her şeyden daha tatlı bir ikram olduğunu fark ettikleri anlaşılıyor.

Odaklan, pislik. Buraya kıskançlığın yüzünden her şeyi mahvetmeye gelmedin.

Her şeyi içeri taşımak için birkaç sefer yapıyorlar, kutuları istifleyerek taşıyorlar. Hatırladığım kadarıyla, pastalar ve kurabiyelerle birkaç kek var. Junie onları dövmeli adama uzatıyor ve diplomatik bir gülümsemeyle bakıyor.

Herkes onun benim olduğunu duyurmak isteyen bu ilkel dürtü kanımı kaynatıyor, kafamda keskin düşünceler dolaşıyor.

Benim, benim.

İlkel ve saçma.

Kafamı sallıyorum, bir elini beline koyup onları eliyle uzaklaştırırken kendimi ondan uzaklaştırmaya zorluyorum ve sonra minibüsü takip etmeye hazırlanıyorum.

Minibüsü süren çocuklar, belki de taşıdıkları yük nedeniyle, dikkatli davranıyorlar. Yavaş gidiyorlar ve bölgedeki neredeyse tüm kırmızı ışıklarda duruyorlar.

Onları kaybetme ihtimalim yok, zor olan kısım yeterince geride ve görünmez kalmak.

Sonunda, şehrin kenarına ve Haute'nin golf sahasına ulaşıyoruz. Kulüp binasına giden servis yolunu kullanarak, arka taraftaki yükleme rampasına doğru ilerliyorlar.

Sonra saatim Archer'ın aramasıyla titrer. Mükemmel zamanlama.

Eminim, öfkeyle çıkıp gittikten sonra nerede olduğumu bilmek istiyordur. Neyse.

"Selam Arch," diye cevap veriyorum, arabayı döndürerek. "Hemen geri dönüyorum."

"Neredeydin? Dışarı çıktığında pazarlama departmanıya toplantının olduğunu sandım, ama binada değilsin." Sabırsızca iç çeker. "Kendine gelmen lazım, Dex."

"Topluyorum."

"Önemli miydi?"

Otoyolda şehre doğru hızla giderken, dikiz aynasından golf sahasına bakıyorum.

"Evet," diyorum. "Kişisel bir şeydi."

Sonraki haftayı Junie ve teslimatlarını kontrol ederek ^{geçiriyorum}. Archer, şirketin zamanını boşa harcadığım için başımın etini yiyor, Patton ise kötü bir şey peşinde olduğumu biliyormuş gibi bakıyor.

Muhtemelen öyle.

Teslimat görevlileri verimli çalışıyor ve öğlene kadar gelip günün ürünlerini topluyorlar. Bazı kekler, cupcakeler, turta ve kurabiyeler ve muffinler.

Junie'ye göre siparişler hiçbir zaman aynı değil, ama golf sahasının genişletilmiş menüsü için gereken her şey var.

Bunda da bir *sorun* yok, öyleyse neden bu kadar temiz geliyor?

Muhtemelen benim, her pastada yılan arayan inatçı bir ahmak olmamdandır.

Karanlık hayal gücüm, onları şahin gibi izlememi sağlıyor.

Her seferinde aynı rutini izliyorlar, aşırı dikkatli davranıyorlar. Kutuları alıyorlar, teslim ediyorlar ve saat tam birde her şeyi boşaltıyorlar.

Genellikle ben de o saatte ayrılıyorum.

Ancak bugün, ensemdeki karıncalanma geçmiyor.

Golf kulübünün otoparkına park edip Archer'a mesaj atarak öğle yemeği için duracağımı bildiriyorum.

Arabadan indiğimde kulüp binası üstümde yükseliyor, en üstünde yıldızlar, çizgiler ve Missouri bayrağı dalgalanıyor. Üç büyük basamak ön kapıya çıkıyor.

Yirmi yıl önce çok popüler olan Toskana tarzı, eski dünyanın ihtişamıyla neredeyse rahatsız edici. Zengin ve ünlülerin, pahalı eğlencelere ve bakımlı yeşil çimlere kendilerini kaptırmak için buraya gelenlerin övgüsü.

Babam hayattayken, büyürken ziyaret ettiğim türden bir yer. Kendimi evimde hissetmem gereken türden bir yer.

Nefret ettiğim türden bir yer.

Web sitelerine göre, sahaya giriş çok pahalı bir üyelikle sınırlı. Ancak restoran ve bar, neyse ki halka daha açık.

İhtiyacım olan tek şey bu.

İçerisi de aynı şekilde eski moda. Restoran, ışıқта parıltıyan göl de dahil olmak üzere tüm golf sahasının geniş manzarasını sunuyor. Bu manzara, golften hiç hoşlanmayan kişileri bile rahatlatır.

Kabul etmeliyim ki, bu çok etkili.

Ama buraya bunun için gelmedim, bu yüzden dikkatimi çevreden ve ambiyansından (*lanet olsun, ambiyans çok iyi*) menüye çeviriyorum. Junie'nin pastalarına ne yaptıklarını ve Haute'nin söz verdiği gibi daha fazla müşteri çekip çekmediklerini görmek istiyorum.

Bugünün menüsünü birkaç kez inceledikten sonra duruyorum. Ne oluyor lan?

Pastalar yok. Kahvaltı menüsündeki kekler hariç, tatlılarının hiçbirisi yok.

Onun sunduğu ürünlerin yarısını ezbere biliyorum. Hepsi yok.

Teslimatlar bir haftadır devam ediyor. Menüü değiştirmek için fazlasıyla yeterli bir süre. Her şeyi mutfak deposunda istiflediklerine inanamıyorum

mutfak deposunda istiflediklerine inanamıyorum, özellikle de mekan tazeliğe önem verdiğini ilan ederken.

Menüyü değiştirmek mutfağın ilk işi olmalıydı.

Haute bu işe kişisel olarak bu kadar yatırım yaptığına göre ne yaptığını biliyor olmalı, ama şu anda yaptığı şey, sürekli bahsettiği hamur işlerini ve tatlıları sergilemek *değil*.

Bu da, onlarla başka bir şey yaptığı anlamına geliyor.

Soğuk terler boynuma damlıyor.

Garsonu çağırıyorum, yüksek at kuyruklu ve kusursuz bir cilde sahip güzel bir kız. Haute'nin işe alım yöneticilerinden ısrarla istediği başka bir şey daha var: sahip olduğu her şey görsel olarak çekici olmalı. Mülkleri, işleri, garsonları, hatta botoksla o kadar dolmuş ki gülümsemekte zorlanan karısı bile.

Kıza gülümserim. "Merak ediyorum, başka tatlı menünüz var mı? Bugün daha küçük bir şey arıyorum."

Yüzünde şaşkınlık belirir. *Garip*.

"Oh, arka sayfadan farklı olanı mı demek istiyorsunuz?" "Evet, öyle."

Dudaklarını büküyor. "Sanırım henüz oraya koymadığımız bazı yazlık gelato ve sorbeler var. Normalde hafta sonu spesiyalleri ama isterseniz sorabilirim..."

Daha fazlasını bekliyorum. Herhangi bir şey.

Ama o sadece, ben pes edip ellerimi havaya kaldırıncaya ya da bir içki isteyinceye kadar zihninde saniyeleri sayıyormuş gibi bana bakıyor.

Kahretsin, personel teslimatları biliyor mu? Öğlen saatlerinde yapılıyor, yani biri biliyor olmalı.

Ya da onlara sessiz kalmaları söylenmişse? Öyleyse *neden?*

Kamyonet yüklemeyi yirmi dakika önce bitirdi.

Eğer çabuk olursam, arkadan gizlice girip neler olduğunu kendim görebilirim.

"Sorun değil," dedim ve menüyü ona uzattım. "Bir daha düşündüm de, sadece kahve alayım. Soğuk demlenmiş, sade."

"Başka bir şey?"

"Hayır, hepsi bu kadar.

Teşekkürler." "Hemen geliyor."

O uzaklaşırken parmaklarımla masaya ritim tutuyorum.

Saatim yine titrer, bu sefer arayan Patton'dur, ama onun sinir bozucu sesini görmezden gelirim.

En kötü şüphelerim az önce doğrulandı.

şimdi soru, yakalanmadan bunu nasıl ve ne şekilde kanıtlayacağım?

Bir dakika sonra kahvem gelir, buzlu ve tatlısız.

Hızlıca yudumlarken beynim donar ve masaya bahşış bırakıp, öğleden sonra trafiği restoranda yoğunlaşmaya başlarken dışarı çıkarım.

Teslimattan bu yana yarım saat geçti ve ben onun ortadan kaybolduğunu, yok olduğunu düşünmeye başladım.

Ama hayır, arkaya döndüğümde hala yükleme rampasının yanında park edilmiş durumda. İki çocuk ortada yok. Belki de golf kulübü tatlıların son durağıdır, ama bu hiçbir şeyi açıklamıyor.

Sadece bir dakika durduğumda, içinde büyük kırmızı soğutucular olan bir kamyonet yanaştı. Tatlıları alan iki çocuk arkadan tekrar ortaya çıktı ve yeni ekibe açık kapıdan depoya taşımalarına yardım etti. Muhtemelen içeri girebileceğim yol bu, ama çok kalabalık.

Bir yan kapı

buldum. Kilitli.

Siktir, buradaki her şey kilitli. Restoran bu kadar kalabalıkken gizlice içeri giremem.

Ne kadar uzun süre takılırsam, o kadar şüpheli görünürüm.

Beyaz giysili bir aşçı, ayağıyla açık tuttuğu başka bir kapının yanında duruyor. Parmaklarında bir sigara sallanıyor ve yüzünü yukarı çevirip uzun bir duman bulutu üflüyor.

Omuzlarının çökmüş halinden, bu çok ihtiyaç duyduğu bir mola gibi görünüyor. Aynı zamanda benim içeri girme yolum gibi görünüyor.

Sigara içmeyi bitirince, ağır kapıyı açıp içeri giriyor. Kapı kapanmadan hemen önce onu yakalıyorum.

Pencere olmadığı için içeride neler olduğunu göremiyorum, ama uzaktan gelen bağırışlar ve kızaran yemeğin kokusu havada yayılıyor.

Görünmemek için dikkatli davranarak mutfağa doğru içeri giriyorum.

Gürültü anında beni boğacak gibi oluyor, ama dar koridorlardan geçip bir depo odasına gözüm takılıyor.

Solumda, gelen giden personelden anladığım kadarıyla restoran var.

Şanslıyım ki aşçılar çok meşguller, takım elbiseli bir yabancının geçip gitmesini umursamıyorlar.

Sonra depoya açılan son kapıdan geçiyorum.

Teslimatçılar büyük dış kapıları kapatıyorlar. Işık anahtarını bulana kadar duvarı okşuyorum. Işıklar yanarken havada hafif bir vızıltı duyuluyor.

Burası çok büyük.

Ve orada, bir masanın üzerinde, sonradan akla gelmiş gibi üst üste yığılmış Junie'nin pembe kutuları var. Bazıları, içindeki yiyecekleri kimsenin umursamadığı gibi bükülmüş ve buruşmuş.

Birinin ön tarafında krema lekesi var. Junie onu öyle bırakmazdı.

Kaotik ve aşırı çalışmış olabilir, ama dikkatsiz değildir. Bu adamlar lanet olası hayvanlar.

Daha da önemlisi, sağlık müfettişinin rapor yazmasını göze almadıkları sürece, bu şeylerin yarısı artık servis edilmeye uygun değil.

Yaklaştıkça, kutuları kapalı tutan markalı etiketlerin yırtık olduğunu, yıpranmış kenarlarının kirli bir başparmakla düzeltildiğini görüyorum. Son derece hijyenik değil.

Arkamda bir ses duyuldu.

Birisi odaya girerken, köşeye saklanacak zamanım bile yok.

Çenesindeki sivilcelere bakılırsa bulaşıkçı ya da mutfak yardımcısı. Bir kutu sos (ketçap ve mayonez) alır ve mutfığa geri koşar.

Burada olmamalıyım.

Her şeyi riske atıyorum.

Biri beni yakalarsa, en iyi ihtimalle Haute, onun peşinde olduğumu ve etrafı kokladığımı anlar. Ya Junie ile yaptığı şeyi bırakır ya da onu belaya sokarım. Ne olursa olsun, Higher Ends ile olan sözleşmem mahvolur.

En kötü senaryoda, üstüne bir de izinsiz giriş suçlamasıyla karşı karşıya kalırım.

Bu işin karşılığını almalıyım. Dişlerimi sıkıyorum.

Mutfığa açılan kapıya bir kez daha bakıp, yığının üstündeki kutuyu alıp koşmaya başlıyorum. İçinde cupcake ya da muffinler zıplıyor gibi hissediyorum.

Mutfığı geçip dışarıya çıkıyorum ve arabama koşuyorum. Hava rüzgarlı ve yüzüme taze yağmur yağıyor.

Kutuyu ceketimin altına beceriksizce sıkıştırıyorum, kamera varsa normal görünmeye çalışıyorum.

Arabama doğru yürürken başımı eğik tutuyorum, yere bakıyorum.

Koşmuyorum, yürüyorum.

Kendine güven.

Bu, babamın bana öğrettiği ilk derslerden biridir. Ne yaptığını biliyormuş gibi davran, insanlar da buna inanacaktır.

Arabaya biner binmez kutuyu açıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, birkaç dağınık cupcake bana bakıyor, biraz hasarlı krema dışında tamamen normal görünüyorlar. Kremada bir parmak izi var, ama bunun dışında ciddi bir şekilde kurcalandıklarına dair hiçbir şey yok.

Başka ne var? Neyi gözden kaçırıyorum?

Cupcake'i alıp parmaklarımla sıkarken kendimi gülünç hissediyorum.

Nemli kek avucumda ufalanıyor ve takım elbisemin her yerine kırıntılar yağıyor.

Lanet olsun.

Kendi kuyruğumu kovalıyorum ve artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sonra keskin bir şey avucumu deliyor.

Durup ne yaptığımı inceliyorum.

Cupcake'in tabanında küçük metalik bir disk var. Üzerinde bir numara basılı metal bir plaka.

Bingo.

Kalan kekleri açıyorum ve daha fazlasını buluyorum, hepsi tabanlarına doldurulmuş. Alnımda ter damlaları beliriyor.

Neye baktığımı henüz bilmiyorum.

Sadece bu keklerin yenmek için yapılmadığını biliyorum.

Küçük diskler avucumda duruyor, yapışkan ve küçük bıçaklar gibi tehditkar.

Elim titriyor, telefonumu alıp kanıt olarak birkaç fotoğraf çekiyorum.

Bunu Archer ve Patton'a götürmem gerekiyor, ama Haute, Junie'nin mallarını bu kadar şüpheli bir şey için kullanıyorsa, bunu bir an önce bilmesi gerekiyor.

Ellerimi silip arabayı çalıştırıyorum ve deli gibi yola çıkıyorum. Bu kolay bir konuşma olmayacak.

Ne yazık ki, Junie dürüstlüğü hak ediyor.

Ayrıca Forrest Haute ile olan işini de hemen bitirmesi gerekiyor.

.

TATLI İHANET (JUNIPER)

Geçtiğimiz hafta yaşadıklarımızdan sonra, Dexter'ın gün ortasında dükkana gelmesini hiç beklemiyordum.

Beni aramıyor. Aslında, tam tersi.

Aynı evde olduğumuzda bile, bana bakmak yerine ekrana bakarak daha çok zaman geçiriyor, kendini ofisine kapatıp çalışıyor.

Üzülmemeye çalışıyorum.

Neye bulaştığımı biliyordum: çılgın bir iş adamı ve onun canavarca çalışma programı. Ben her zaman onun hayatının anlaşmasını yapmasına yardımcı olan bir destekçi oldum.

Bunu kabul etmiştim. Bu şartların yazılı olduğu bir sözleşme var, avukatı tarafından siyah mürekkeple yazılmış ve benim tarafımdan imzalanmış.

Mantiken, işi benden daha öncelikli tutma hakkı var. Mantiğin sorunu, benim bunu sevmek zorunda olmamam.

Ve sevmiyorum.

Onu gördüğümde sinirlerimin hala gerilmesinden nefret ediyorum, takım elbisesi buruşuk ve koyu saçları dağınık.

Onu cam kapının arkasından bilgisayar başında otururken izlerken içimi kıskançlık duygusu kaplamasından nefret ediyorum.

O yaklaşırken, mantıklı olmasa da, anında savunmaya geçip kollarımı kavuşturmamdan nefret ediyorum.

Ama içgüdü böyle değil midir? Değerli bir şeyin parçalanışını izler ve yaklaşan darbeden kalbini korumaya çalışırsın.

Bunu durdurmanın imkânsız olduğunu bilsen bile, en kötüsüne hazırlık yaparsın.

Tamam, belki bu biraz abartılı. Ya da belki de sadece acı gerçek.

Tabii ki herkesin önünde bittiğini söylemeyecek, o yüzden öyle olmadığını biliyorum. Bunu bu zaman ve yerde yapmaz.

Sarah bizi şahin gibi izliyor. Oliver, Big Fish'i görünce o kadar dikkatini kaybetmiş ki, önlüğüne kahve damlatıyor.

"Dexter," diyorum, tam adını duyunca kaşını kaldırmasından da nefret ediyorum. "Burada ne işin var?"

"Konuşmamız lazım."

"Oh. Tamam." Yüzüğün olmadığı çıplak yeri parmağımla okşuyorum. Yüzük cebimde, beni ağırlştırıyor. "Köşede bir masa var..."

"Hayır. Daha özel bir yer."

Oh, kahretsin.

Belki de beni gerçekten burada, şu anda terk ediyor. Tıpkı yıllar önce Liam'ın yaptığı gibi, çünkü önemli bir adamın bir planı varken benim önemsiz duygularımın ne önemi var ki?

Ama Dexter öyle biri değil.

...değil mi?

Sarah hala bakıyor, kahvelerini yavaşça yudumlayan birkaç müşteri de öyle. Zayıf bir gülümseme takınıp önlüğümü çıkarıyorum.

"Hemen dönerim," diyorum Oliver'a, o da gözlerini kocaman açarak başını sallıyor.

En azından Emmy mutfakta, böylece herkes görmeyecek... her ne boktan şey olacaksa.

Görünmez hissetmemek garip. Bugün, büyük çirkin bir sivilce kadar göze çarpıyorum ve bu ilgi de hiç hoş değil.

"Bu kadar sert davranmana gerek yok," diyorum ona, o da bir elini sabırsızca belime koyarak beni dışarıya çıkarıyor.

Elinin ağırlığı altında çaresizce çöküyorum. Beni terk edecek olsaydı, bana böyle dokunmazdı. *Umarım.*

"İnsanlar konuşacak,"

diyorum. "Bırak

konuşsunlar," diyor

keskin bir sesle.

Ondan uzaklaşıp gözlerine bakıyorum, koyu mavi aynalar hiçbir şey göstermiyor.

"Dex, ne oluyor? Neden buradasın?"

"Seçeneğim olsaydı böyle gelmezdim. Üzgünüm." Diye iç geçirip beni ileri doğru iter. "Arabama biner misin?"

Kollarımı tekrar kavuşturuyorum, sanki kalbimi ve tüm rahatsız edici duygularımı yeterli baskı ile kilitleyebilecekmişim gibi daha sıkı sıkıyorum.

"Neler oluyor?"

"Binir binmez anlatırım." Araba otomatik olarak kilidi açılır ve beni yolcu koltuğuna yönlendirir.

Pembe bir şey gözüme çarptı.

Orada bir Sugar Bowl kutusu duruyor, kenarları biraz buruşuk, kremayla lekelenmiş ve içinde dağınık bir kek gibi bir şey var.

Araca girerken onu yakından incelemek için elime alıyorum.

"Ne yaptın sen? Bu neyin nesi?"

"Ben de bunu konuşmak istiyorum, Junie." Yağmur şiddetini artırırken kapıyı kapatıyor, yağmur ön cama çarpıyor, aramızdaki sessizliği bozuyor. "Golf sahasından adamlar siparişlerini almaya geldiğinde ben buradaydım. Onları Haute'nin kulüp evine kadar takip ettim. Senin mallarını aramaya gittim, ama meğer o yiyecekler yenmek için orada değilmiş."

Sanki Kıpti Yunanca konuşmaya başlamış gibi ona baktım, çünkü bu da benim için aynı derecede mantıklıydı.

"Ha? Anlamıyorum."

"İçeri gizlice girdim. Kutulardan birini çaldım ve bunları senin cupcake'lerinin içinde buldum." Bir peçeteyi açar ve bana madeni paradan biraz daha büyük, numaralı bir dizi plaka gösterir. "Biri bunları içine sokmuş."

"...Ne? Cupcakelerimle mi oynadılar? Neden? Geri kalanlar ne oldu?"

Şaşkınım.

"Sanırım diğer her şeyi de karıştırmışlardır ya da karıştırmayı planlıyorlardır. Şimdi, bunların ne olduğunu bilmiyorum. Ne işe yaradıklarını bilmiyorum, ama açıkça iyi bir şey olmadıkları kesin. Ve neredeyse kesinlikle yasa dışı." Elini saçlarında gezdirip peçeteyi uyluğuna koydu.

Metal plakalara daha uzun bir süre bakarak, bunun kötü bir rüya olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

İnceydiler, belki nikel ya da dövülmüş çelikten yapılmışlardı, üstlerine küçük gizemli rakamlar kazınmıştı.

Onlar benim tatlılarımın içindeydi.

Haute'un mutlu müşterilerine servis ettiğini sandığım tatlıların içinde. *Satacağına yemin ettiği* tatlıların içinde.

Ugh.

Nereden başlasam ki?

"Anlamıyorum... Anlamıyorum," diye kekeliyorum. Düşüncelerim karmakarışık ve kelimelerim bozuk çıkıyor. "O... bana menüye gireceklerini söylemişti, değil mi? Onları sattığını sanıyordum. Bu hafta *üç* kez teslimat yaptı."

"Kontrol ettim tatlım," diyor sert bir sesle. "Menüde yoklar.

Kahvaltıda muffinlerden başka bir şey yok."

Başım zonkluyor.

"Hay sıçayım."

"Evet. Özetle durum bu." Kalbim bir kolibri gibi hızla atıyor.

Dex içeri dalıp nişanlanmamızı talep ettiği gün dışında, hayatımda hiç bu kadar şaşkın olmamıştım.

Ama bana Forrest Haute hakkında şüpheli bir şeyler olduğunu, gerçekten söylemeden sürekli ima etmiyor muydu?

Hiç inanmadım.

Ona inanmak *istemedim*.

Teklifi çok iyiydi ve sanki bizim ürünümüzü çok sevdiği için hak ettiğim bir şey gibi geliyordu. Dexter'ı tanıdığı için kolayca verdiği bir şey değildi.

En çılgın hayallerimde bile, bunun Sugar Bowl'u tekrar gündeme getirebileceğini düşünmüştüm.

Aptal, hayalperest salak. Aptal,

aptal, aptal.

"Junie!" Dex adımı homurdanarak söylüyor. "Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama bu benim son işim olsa bile bu işin aslını astarını öğreneceğim."

Beni rahatlatmak istediğini biliyorum. Ve evet, bir yanımda onun aşırı koruyucu, canavarca davranışlarından memnun, çünkü bu onun hala umursadığını gösteriyor.

Ama Sugar Bowl *benim* sorumluluğumda. Ve şimdi onu, burada çalışan herkesi ve üstüne üstlük Nana'nın mirasını da hayal kırıklığına uğrattıyorum.

O bana güvendi, ama ben hayal bile edemeyeceğim en tuhaf tuzağa doğru yürüyorum.

Kahretsin, beni kullanıyorlar.

Beni bir keman gibi *çalıyorlar*.

Tamamen bir alet gibi.

Genelde sinirlenmem, ama şimdi kendimi tutamıyorum.

Sıcak, ağır, şişmiş bir his, sanki çam iğneleri üzerinde oturmak gibi. Beni gökyüzüne doğru çekiyor ve yere doğru çekiyor.

"Junie?" Dex fısıldayarak, bana sertçe

bakıyor. Ellerim yumruk oluyor.

"O bizimle oynuyor," diye fısıldıyorum. "O yalancı

pislik." "Biliyorum."

"Ve ben de kandım."

"Bunun ne anlama geldiğini öğreneceğim," diye söz veriyor Dexter. "Bu hala eksik olan kısım. Çok şüpheli, ama bu plakalarla tam olarak ne yaptığını bilmem gerek."

"Beni de say," diye fısıldarım.

Bir saniye boyunca, başını eğip gözleri parlayarak bana bakar. Sonra metal diskleri torpido gözüne atar ve bana bakar.

"Olmaz, tatlım."

Ona göz kırpyorum. "Onun bunlarla ne yaptığını, nereye gittiğini bilmek istemiyormuşsun gibi konuşma."

"Tabii ki bilmek istiyorum. Sana söyledim, bu bir sonraki adım," diye tersler. "Ama bunu benim halletmeme izin vermelisin."

"Ama bu *benim* pastanem, Dex."

"Ben de onu diyorum. Lanet olsun, Junie, Haute tatlılarına yasadışı bir şey saklıyorsa Sugar Bowl'un güvenli olup olmadığını bile bilmiyorum. En azından, bu olay yetkililere kadar giderse, kapsamlı bir soruşturma ile karşı karşıya kalacaksın. Ve bu sadece polis devreye girerse. Haute, o kadar ileri gitmeden senin peşinde olduğunu anlarsa..."

Sözünü bitirmesine gerek yok.

Scorsese'nin tüm mafya filmleri beynimde canlanıyor. Yarı otomatik silahlarla gelen adamların beni İsviçre peynirine çevirdiğini ya da Dexter'ın motoru çalışır çalışmaz arabasında havaya uçtuğunu hayal etmek çok kolay.

Bu nasıl oluyor? Nana, işleri yönettiği onca yıl boyunca mafya ile hiç karşılaşmamıştı.

"Dexter, bunu yapma. Lütfen."

"Güvende olduğunu bilmem gerek." Ağzının köşesi aşağı doğru çekiliyor. Ona bakıyorum, çünkü gözlerine bakmak - ve orada gördüğüm işkence görmüş ifade

çok acı veriyor. Bunun fikrimi değiştirmesine izin veremem. "Böyle bir şeye bulaşmanı istemiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anladığım anda polise gideceğim. Tanıdığım bir polis var, bir zamanlar benimle birlikte görev yapmış, çok iyi bir polis."

"Tamam. Ben sadece... Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum." "Öyleyiz," diyor sert bir sesle, elimi tutarak.

"Sen karar verip benim de sana uymamı beklediğin zamanlar hariç, değil mi?" Beni korumaya çalıştığı halde cadaloz gibi konuşmak istemiyorum.

Gerçekten istemiyorum.

Sadece onun tek başına tehlikeye atılmadığını bilmek istiyorum.

Elimi eline alır ve sıkıca tutar. "Bunu benim halletmeme izin vereceğine söz ver. Bana güvendiğini söyle, tatlım."

Bu tartışma farklı. O anlamıyor.

Acıdan çok, içimi kemiren bir ağrı. Kemiklerime işleyen, gözyaşlarımı tutamayan bir ağrı.

"Bu benimle ilgili değil. Bu Sugar Bowl," diyorum ona, tüm çabalarımın rağmen sesim boğuluyor.

Tanrım, biriyle yüzleştüğimde bir kez olsun ağlamamak benim için bu kadar zor mu?

"Junie..."

"Bu benim işim, Dexter. Bu işi halledecek biri varsa, o da benim." Elim onunkinden çekip, zavallı buruşuk kek kutumu alıyorum.

Dexter başka bir şey söylemez.

Ben arabadan fırlayıp mağazaya geri dönerken, bana sadece bir kez daha düşünceli bir bakış attı.

Park bu saatte oldukça kalabalık görünüyor.

Ön camdan, yaşlı adamlar köpeklerini gezdirirken, anneler bebek arabalarını iterken ve genç çiftler el ele tutuşarak patikalarda yürürken, ben de boş boş kırıntı yığınının karıştırarak başka bir tabak arıyorum. Uzakta, gölet güneş ışığında parıldıyor.

Göğsümdeki ağrı hiç azalmıyor.

O tartışma, büyük itiraf kadar acı vericiydi.

Tartışmaya alışkın olmadığımından değil. Birlikte yaşarken Nana ile sürekli tartışırdık. Sonlara doğru, Liam ve ben en ufak şeylerde bile kavgaya eder

kavga ederdik. Ben özür dileyene kadar konuşmazdık.

Bu sefer öyle olmadı.

Dexter'ın niyeti iyi olabilir, ama bu benim işim ve onun tek başına halletmesine izin vermeyeceğim.

Bu benim hayatımla oynanıyor.

Haute beni tehdit ediyorsa, neler olduğunu bilmem gerekiyor ki polisi arayabileyim. Gerçeği bilmeye hakkım var ve patronları olarak çalışanlarımı korumakla yükümlüyüm.

Telefonum, muhtemelen benim artık Sugar Bowl'da olmadığını anlayan Dexter'dan gelen başka bir mesajla titriyor. ***Bu akşam tekrar konuşuruz. Ne zaman eve geleceksin?***

Belki içeri girip beni sormuştur.

Personelin dedikodu yapması için bir neden daha. Sarah, ben koşuya çıkmadan önce iyi olup olmadığını sormuştu, bu yeterince kötüydü.

Ama bunu kafamdan atıyorum. Mesele bu değil.

Şu anda asıl mesele, Forrest Haute'un tatlılarımla ne yaptığı.

Kararımı verdikten sonra kulüp binasına doğru yola çıktım. Burası çok büyük bir bina, Dexter burada olmadığı için şimdi daha da büyük geliyor ama yaldızlı ön cephesinden uzak durup arkaya doğru yöneldim.

Burada daha rahatım.

Bu tür binaların arkası, onların kalbi gibidir ve genellikle normal insanlardan oluşur.

Hademe, aşçı, teslimatçı. Tanıdığım bir faaliyet yuvası.

Minibüsü yolun biraz gerisine park edip arkama yaslanarak yükleme kapılarını izliyorum. Şansım çok az, ama kutular Dexter buradayken terk edilmişti, belki şansım yaver gider.

Olmazsa, bir dahaki sefere şansım yaver gider.

Haute'un benim mallarımı kullanarak yaptığı şeyi - Tanrı bilir ne olduğunu - yanına bırakmam.

Telefonum başka bir arama ile yanıyor.

Dexter her zamankinden daha fazla sinirlenmiş olmalı. Muhtemelen çok kızgın.

Evde hırlayan bir boz ayı görmek istediğim son şey, ama bana geri çekilmemi söylememeliydi.

Bu benim işim. Benim bebeğim. Benim her şeyim. Beni

şimdiye kadar daha iyi tanımış olmalıydı.

Dex'in özür dilediği, öpüşüp barıştığımız, benimle birlikte olmak istediğini söylediği eğlenceli senaryoları hayal ediyorum.

Bu dramadan önceki mutluluğumuza geri döndüğümüzü hayal ediyorum.

Asla gerçekleşmeyecek sahte bir evliliği hayal ediyorum ve bunun acı tatlılığı dilimi ekşi bir umutla kaplıyor.

Sonunda, birkaç teslimatçı, iki parlak pembe Sugar Bowl kutusu taşıyarak yükleme kapısından çıkar. Ama minibüs yerine, kutuları şık siyah bir SUV'ye yüklerler. Araba köşede duruyor, o kadar göze çarpmıyor ki neredeyse fark etmiyorum.

Nereye gidiyorlar? Bilmem gerek.

Minibüsü çalıştırırken kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

Aracım gürültülü bir ejderha gibi homurdanıyor, ama SUV'yi takip ederek kulüp binasından çıkıp şehre doğru geri dönerken kimse dönüp bakmıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Belki de bu casusluk işleri bana göre değil... Kalbim, kafamda baş ağrısına neden olacak kadar hızlı atıyor.

Ellerim direksiyonda kayıyor.

Pencereleri açıyorum, sadece yüzüme rüzgarı hissetmek için, yağmur sonrası nemin havayı bugün yine bezelye çorbası gibi hissettirmesine aldırmadan.

Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.

Bu adamlar muhtemelen suçlular.

Aslında, muhtemelen de ne.

Forrest Haute yasal bir iş yapıyorsa, gizemli numaralarla saklambaç oynamak için benim tatlılarıma ihtiyacı olmazdı.

Dexter haklı.

Bu tehlikeli.

Bu farkındalık, yürüyen örümcekler gibi omurgamdan aşağı kayıyor. Direksiyonu sıkıca kavriyorum. Yakalanırsam, başıma potansiyel bir dava açılmasından daha fazlası gelir.

Gerçek bir cehennem gibi.

Parmaklarımda kramp giriyor, kilitlenmek istiyorlar.

Şehir merkezinden geçip, yıpranmış terk edilmiş binaların ve zar zor işleyen depoların bulunduğu daha zorlu bir bölgeye doğru ilerliyoruz.

Burası, eski mahallemizi cennet gibi gösteriyor. Burada geceleri gölgeler canlanıyor. Sirenler ninni gibi.

Terden tüylerim diken diken oluyor.

En azından kimse bana ikinci kez bakmıyor. Birkaç araba geride duruyorum ve minibüs, dolambaçlı trafikte bu yerin geri kalanıyla uyum sağlıyor.

Ben de ortama karışıyorum — *şimdilik* — ve bende şık olan hiçbir şey yok. Artık parmağında olmayan ve kirli bir sır gibi sakladığım yüzük dışında pahalı hiçbir şeyim yok.

SUV, harap bir çamaşırhanenin yanındaki yol kenarına yanaşır. Tabelası yanıyor ve müşteriler içeride çamaşırlarını yıkıyor, her şey normal görünüyor. Endüstriyel boyuttaki çamaşır makineleri ve kurutma makineleri pencereden görülebiliyor, sıkma döngülerini tamamlıyorlar.

Bu yerde şüpheli bir şey yok. Yine de, Haute'nin arkadaşlarının burada olmasının bir nedeni olmalı.

Yolun biraz ilerisine park edip haritamı kontrol ettikten sonra Emmy'ye bir mesaj atarak bu adrese acil bir teslimat yapacağımı bildiriyorum.

En azından kaybolursam, son bilinen konumumu biliyor olacak.

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum, dikiz aynasına bakarak. "Saçmalıyorsun."

Belki öyle, ama bu boğazımın neden bu kadar sıkıştığını ya da göğsümün neden patlamak üzereymiş gibi hissettiğimi açıklamıyor. Bu şüpheli bir iş ve ben tam ortadayım.

Adamlar yavaşça hareket ederek birkaç kutu topluyor ve onları çamaşırhaneye taşıyorlar. Birkaç dakika sonra ellerinde hiçbir şey olmadan geri geldiklerinde, SUV'ye binip hiç oyalanmadan uzaklaşıyorlar.

Onlar geçerken, pencereden bakıp yüzümü görürlerse diye, yolcu koltuğundan bir şey alıyormuş gibi yapıyorum. Koltuğa çömelip saklanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Hayatımda hiç bu kadar saklanmak istememiştim.

Dexter ne düşünürse düşünsün, ben aptal değilim. Minibüs eski ve sıkıcı görünüyor, saçlarım bağlı ve güneş gözlüğü takmış durumdayım, ben de öyle.

SUV ortadan kaybolunca ve kalbim göğsüme geri yerleşince, arabadan inip çamaşırhanenin kapısına yöneliyorum.

Sanki izleniyormuşum gibi tüylerim diken diken oluyor. Sanki normal insanların nasıl hareket ettiğini unutmuşum gibi.

Sarsıntılı ve gözlerim fal taşı gibi açılmış, etrafa çok fazla bakıyorum.

Kendine gel, Junie.

Ellerimi ceplerime sokup omuzlarımı kamburlaştırarak mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyorum. Birisi benimle göz göze geldiğinde, yere bakıyorum

Göz teması kurma. Dikkat çekme. Sonra içeri giriyorum.

Beklediğiniz gibi. Birkaç makine gürültülü bir şekilde çalışıyor, büyük tamburları dönüyor ve titriyor. Yaşlı bir kadın, yanında bir yığın yeniden kullanılabilir çanta ile pencerenin yanında bekliyor. Beni fark etmiyor bile.

Doğru.

Onlar için ben, var olmayan çamaşırlarımı almaya gelen sıradan biriyim.

Kimse ne yaptığımı görmesin diye vücudumu eğiyorum ve cebimden bir disk çıkarıyorum. Dexter'ın gözden kaçırdığı tek disk.

Birkaç kırıntıyı siliyorum ve numaraya bakıyorum. 45826.

Harika. Bu pek bir şey ifade etmiyor.

Yukarı bakıp makinelerin üzerinde yazılı büyük numaraları görene kadar paniğe kapılmıyorum. Beş haneli, tıpkı metal plakadaki gibi.

Ve orada, köşede, üzerine "ARIZALI" yazan bir levha yapıştırılmış, elimdeki numarayla eşleşen çamaşır makinesi duruyor.

Tesadüf değil.

Gerçekten akıllıca. Burada kimse bozuk bir makineye yakından bakacak kadar ilgilenmiyor.

Yaşlı kadının çamaşırları yıkanır ve çamaşırlarını çamaşır makinesinden çıkarıp çantasına koymaya başlar. Sırtı bana dönük ve ben fırsatı yakalarım.

Ben bunun için yaratılmadım.

Filmlerde bu tür şeyler her zaman eğlenceli ve maceralı olarak gösterilir. Korkutucu, elbette, ama adrenalin dolu kahramanca bir şekilde.

Gerçek korkuyla tüm vücudunuzun taşa dönüştüğünü göstermiyorlar.

Tuvalete gitmem lazım.

Uzanmam lazım.

Tanrım, yepyeni bir hayata ihtiyacım var çünkü ben bunu istemedim, sapıkların ve dolandırıcıların peşinde dolaşıp dedektiflik yapmayı.

Arızalı çamaşır makinesi çok kolay açılıyor. Kilitli falan olmadığına şaşıracak ona bakıyorum.

Tambur garip bir şekilde oyulmuş gibi görünüyor, içi daha çok ince bir kapak gibi. Ve içinde siyah bir çanta var.

Düşünmeden, elimi uzatıp fermuarı açıyorum ve yeşil banknotlar gözüme çarpıyor. Çok çok fazla banknot.

Sonunda nefes almaya başlıyorum ki, kalın bir el omzuma konuyor.
Dönmeden önce çığlık atıyorum.

TATLI PİŞMANLIKLAR (DEXTER)

Junie'nin gözleri, onu döndürdüğümde bilye gibi yuvarlanıyor ve onu korkuttuğum için kendime lanet ediyorum.

Lanet olsun, bunu tek başına yaptığı için korkması *normal*.

Onun arkasında, çamaşır makinesinin içi boş tamburunda, sallanan yapraklar gibi dışarı çıkan paraları görüyorum.

Lanet olsun, bu çok kötü.

Sadece suç podcast'lerinde veya pazar akşamı TV programlarında duyabileceğiniz türden bir kötü durum.

Hayatım üzerine bahse girerim ki bu yer de kameralarla donatılmıştır.

Bu da demek oluyor ki, bu paranın sahipleri benim yüzümü net bir şekilde görecekler ve daha da önemlisi, onun yüzünü de görecekler.

Meraklı davetsiz misafirler tarafından kimliklerinin açığa çıktığını henüz fark etmemişlerse, çok yakında fark edecekler ve sorumlusunun kim olduğunu bilecekler.

Sırlarını korumak için ne yapacaklar?

Şu anda siyah SUV'larla bize doğru gelen, ölü gözlü ve silahlı adamlar olabilir.

Onu buradan çıkarmam lazım.

"Dex," diye fısıldadı, sanki vurulmuş gibi geriye doğru sendeleyerek.

Onu dik dik bakarak, bunun ne kadar ciddi bir durum olduğunu nihayet anladığını umduğum için kendimden nefret ediyorum. Kahretsin, onu burada bulmasaydım...

Hayır.

Bu düşünce gün yüzüne çıkmadan onu kafamdan silip atıyorum. Onun merakı, kendini koruma içgüdüsünden üstün geldi diye kafayı yemeyeceğim.

"Dışarı. Hemen şimdi," diyorum sertçe ve çamaşır makinesinin kapağını odada yankı yapacak kadar sertçe kapatıyorum.

Ön tarafta duran yaşlı kadın, kapıdan çıkarken bize bakmıyor bile.

Onu uyardığım şekilde davrandığım için kendime kızmıştım. Benim yüzümden bu boktan duruma karıştığı için.

Ona bağırdığım için.

Durumdan, Haute'nin bizi aptal yerine koymasından dolayı kızgın olduğunu sanmıştım.

Onun, Haute'un bölgesinde cevap aramaya cesaret edeceğini hiç düşünmemiştim.

Zayıf güneş ışığı akşam bulutlarının arasından zorlukla sızıyor, Junie kolunu elimden çekerek saçlarında parıltıyor.

"Yürüyeblirim, biliyorsun. Tanrım."

"Devam et," diyorum sertçe.

Birkaç kişi dönüp bize kaşlarını çatarak bakıyor. Onları kim suçlayabilir ki? Yüzlerimizi hatırlama ihtimalini azaltmak için daha hızlı yürüyorum.

"Burada konuşamayız," diye fısıldadım ve ona yaklaşarak bana bakmak zorunda kalmasını sağladım. "Arabama bin, Junie."

"Minibüsüm ne olacak?"

"Daha sonra birini gönderip alır." Sinirlerim çok gergin. Endişelerimi kontrol altında tutmaya çalışarak şakaklarımı ovuşturuyorum. "Lanet olsun Junie, *bin artık.*"

O yerinde durur, bana bakarak kaşlarını çatır. "Ya minibüsten inmezsem?"

"Şu anda ego savaşı yapmanın sırası değil, tatlım," diyorum çaresizce.

"Hadi. Gitmemiz gerek."

Omuzlarını silkiyor.

"Buraya arabayla geldim, geri de arabayla gidebilirim." Dayanılmaz.

Ne kadar uzun kalırsak, o kadar dikkat çekeriz ve birinin o paraya saldırıp, bir şeylerin ters gittiğini fark etme olasılığı o kadar artar.

"Şimdi hareket edersen, tamam," diye homurdanırım, burnumu kısıtırarak.

"Benim evime. Bu konuda tartışmayacağım."

Kaçmayı düşünüyormuş gibi minibüsüne bir göz attı, ama sonra başını salladı. Belki de durumun ciddiyeti nihayet kafasına dank etmişti. Ya da belki de silahlı adamların içeri dalma riski olmadan orada rahatça konuşabileceğimizi bildiği içindi.

Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Bir yanımda, onun hala tek parça olduğu için çok rahatlamış hissediyor, onu kendime çekmek, özür dilemek ve onun güvende olmasına sevindiğimi, başka hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemek isteyen ilkel bir yanımda.

Diğer tarafımda ise, potansiyel bir katliama doğru yürüdüğü için onu parçalamak istiyordum.

Çamaşırhaneye doğru bakıyor. "Peki ya para..."

"Boş ver," diye bağıriyorum, omzunu tutup onu arkaya çeviriyordum. "Onunla ne kadar az ilgilenirsen o kadar iyi."

"Evet, ama..."

"Sonra konuşuruz. Minibüsü çalıştırmak için on saniye var, yoksa benimle geliyorsun. Kıpırda."

Dudakları incelik ve gözlerini kısarak araca bakar ve hareket etmeye başlar. Gözlerim sürekli onun çevresine odaklanmıştır, bize doğru gelen beklenmedik arabaların herhangi bir işaretini arar.

Vücudumdaki her sinir gerginleşir, evde kişisel korunma için kilitli tuttuğum dokuz milimetrelik silahım olmasını dilerim.

Kahretsin, bu paranoyak sisin içinde sadece seyirciler bile yeterince tehditkar. Çamaşır torbaları taşıyan her anne ve baba, her köpek gezdiricisi, bize bakış atan her genç serseri. Bir çocuk kaykayla, muhtemelen benimki gibi bir aracın neden burada park ettiğini merak ediyor.

Hadi, hadi, lanet olsun kadın.

Junie sürücü koltuğuna oturana kadar bekledikten sonra arabama atlıyorum. Yine şirket arabalarından birini aldım ve şık, siyah ve aşırı pahalı olmasa da yine de dikkat çekiyor.

Lanet olsun.

O güvende, diye kendime hatırlatıyorum ve onun arkasına geçip minibüsü yakından takip ediyordum.

O güvende ve şimdi kaçtığımıza göre, bu durumu koruyabiliriz.

Kaçamayacak kadar yaklaştığımızı bilmek içimi burkuyor.

Junie ne yaptığını bildiğini sanıyor olabilir, ama yeraltı dünyası söz konusu olduğunda, korkunç derecede naif. Kahretsin, ben bile yetersizim.

on yıl kadar oldu.

Çamaşırhaneye girdikten sonra, dışarıda olan biteni gözetlemeyi unuttu. Pencereden onu izlediğimi fark etmedi. İçeri girdiğimi, kapıdan geçtiğimi, onu yakaladığımı fark etmedi.

Elimdeki silahı ya da onu kayıp bir kişi haline getirecek kloroformla ıslatılmış bezi, ağzına koymadan önce fark etmezdi.

Ölümde ya da kaçırılmalarda onur yoktur.

Gözlerimi her kapattığımda, olanları kafamda canlandırıyorum.

Belki de sırtına silah dayayıp onu arabalarına bindirirlerdi. Onu güvenli bir yere götürüp, ellerinden gelen her türlü bilgiyi ondan alırlardı.

Sonra onu öldürürlerdi ya da daha kötüsü... Yanlış zamanda yanlış yerde bulunan kaç kadın insan ticareti kurbanı oluyor?

Çok fazla.

Ve lanet olsun, bu benim hatam olurdu.

Onu Forrest Haute ile tanıştırdım. Onu sahte bir nişana sürükledim. Benim gibi pisliğin teki gibi yalan söylemesini sağladım.

Junie *ölebilirdi* ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Daha önce hiç bu kadar sarsılmamıştım, onun için içtenlikle korkmuştum. Sanki bir uçurumdan düşüyormuşsun gibi, ama zemini göremiyorsun.

Sadece dönüp duruyorum, aşağıya doğru düşünüyorum, çarpışmayı bekliyorum ve beni deli eden de bu bekleyiş, bu cehennem gibi belirsizlik, bu *bilinmezlik*.

Ayrıca, bu trafikte çok yavaş sürüyor.

Direksiyonu sıkıca tutuyorum ve kendime, hız yapmak, kaçmak, içgüdülerine güvenmek kadar suçluluk hissettiren bir şey olmadığını hatırlatıyorum.

Ama onu arabada tek başına hayal ediyorum. Şu anda ağlıyor mu?

Şokta mı?

Benim yüzümden olanları hala sindirmeye çalışıyor diye yavaşça mı sürüyor?

Parmak eklemlerim derimden çıkmak üzere.

Hırlayarak ellerimi gevşetip derin bir nefes alıyorum. Her üç saniyede bir dikiz aynasına bakıyorum.

Hala güvendeyiz.

Şimdilik.

Evime yaklaşırken uygulamamdaki düğmeye basıyorum ve kapılar açılıyor. Hemen arkamızdan kapıları kapatıyorum.

Belki biraz abartılı, ama başka birinin içeri girme riskini göze alamam.

Minibüsün kapısı açılır ve Junie, arabamın garaj yoluna girdiğimiz anda dışarı kayar. Evi tuhaf bir ifadeyle, sanki tanımıyor gibi bakar.

Sonra ben de dışarı çıkıyorum ve bana bakıyor.

Onu yeterince iyi tanıyorum, onu mükemmel bir şekilde okuyabiliyorum.

Gözlerinin büyümesi, dudaklarının birbirine bastırılması, boynundaki damarların belirginleşmesi.

Korku.

Şu anda onu saran şey bu ve eğer kendimi daha az kontrol edebilseydim, bu benim yüzüme de yansardı.

Onun için duyduğum korku.

Bu iğrenç keşfin anlamına geldiği her şey için.

Kızmak istemiyorum, ama kendi korkum böyle patlak veriyor.

Öfke damarlarımdan kılıç gibi geçiyor, o kadar güçlü ki yakıyor. "Beni nasıl buldun?" diye soruyor.

"Telefonlarıma cevap vermediğin zaman mı? Sanki seni aramak için arabayla dolaşmamışım gibi konuşma." Şimdi ona çok yakınım. Çillerini, keskin yeşil gözlerini, kirpiklerinin nemini görebilecek kadar yakın.

Görünüşe göre ağlıyordu.

"Sadece Emmy nerede olduğumu biliyordu..." Burnunu sertçe çekiyor.

En azından başka birine söyleme akıllılığını göstermiş, o kişi ben olmasam da. Bu, olması gerekenden daha fazla canımı yakıyor.

"Bana itaatsizlik ettin," diyorum sertçe. "Sana tek başına hiçbir şey yapmamanı söylemiştim.

karışmamanı ve bana bırakmanı söylemiştim."

İlk kez, bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kaçırdı.

Ağaçların arasından süzülen puslu ışık, elmacık kemiklerini çaprazlıyor. Bu, onu canlı bulamayabileceğimi hatırlatıyor bana. Bana bir daha asla öfkeyle, tiksintiyle ya da başka bir şeyle bakmayabilirdi.

Bu beni sonsuza kadar rahatsız edecek, kabus gibi "*ya eğer*"ler.

Junie'yi soğuk ve cansız bulma düşüncesi.

"Bana neredeyse hiçbir şey anlatmadın," diyor uyuşmuş bir sesle, duyularını arkasına itmeye çalışır gibi kollarını kavuşturuyor. "Bütün bunlar olurken bana *hiçbir şey* anlatmadın, Dexter."

"Plakalar hakkında sana söyledim. Haute'nin çok şüpheli olduğunu kanıtladım."

"Benim bu işe karışmamam için bana en azını söyledin." Kızgın olduğunda, sesinde keskin bir acı duyulur. Bana bakar, gözleri çok parlak ve cam gibidir. "Ama ne yapıyorsa, buna değdi. Artık parasını nerede sakladığını biliyoruz ve..."

"Gözetim altında olan parayı." Ona doğru adım atıyorum, ayakkabılarım asfaltta sürtünüyor. "Haute'un o yeri, herhangi bir aptalın girip korumasız parayı alabileceği bir teslim noktası olarak kullanacağını mı düşünüyorsun?"

Burun delikleri genişler ve başını eğerek kollarını kendine doğru sıkıca sarar. "Tehlikeleri anlıyorum..."

"İçeri gir, Junie," diye sözünü bitirmeden kestim.

Bana bakışından, burada kesinlikle pisliğin teki olduğumu ve öyle konuştuğumu anlıyorum.

Kimsenin bizi duyabileceğinden şüphelenmiyorum, ama içeride olmak daha güvenli. Daha az açık.

Bana paranoyak deyin, ama onun tamamen güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Ayrıca işlerin o kadar kızışmasına izin veremem ki, kaçıp kendini her türlü kurtun önüne atmasın.

"Peki," diye ters bir sesle cevap veriyor ve ön kapıdan çıkıyor. Onu takip ediyorum ve şöminenin önünde dönüp durduğunu görüyorum, öğleden sonra güneşi saçlarında yakut rengi iplikler oluşturuyor.

Bir saniye durup ona bakıyorum.

Elleri yanlarında sıkı sıkı tutmuş, gözleri parıldayan o, muhteşemdir. Korumak için canla başla savaştığım, yaşayan, nefes alan bir hazine.

"Bana öyle bakma. Seni kızdırmak için yapmıyorum," diyorum, kollarımı kavuşturarak.

Şimdi her şeyi içime atma, kendimi kontrolümü kaybetmemek ve ona felakete ne kadar yaklaştığını haykırmamak için çaba gösterme sırası bende.

"Ne? Dev bir pislik gibi davranman gibi mi?" Kaşlarını kaldırır. "Çünkü öyle davranıyorsun, Dex."

Telefonum cebimde titriyor. Kontrol etme isteğine direniyorum. "Beni zorlama, tatlım."

"O zaman bana ders verme. Tamam, evet, oraya yalnız gittim. Bir hata yaptım. Tüm bu hırlamalarınla haklı *olabilirsin*. Ama yine de, bu bize daha önce sahip olmadığımız bir şey verdi..."

"Ne pahasına?" diye karşılık veriyorum. O donup kalıyor ve ben kendimden nefret ediyorum, ama öfkemi tutamıyorum. Hâlâ bunu bir oyunmuş gibi davranıyor. "Bir bırakma yeri bulduk ve muhtemelen kameraya yakalandık ya da daha kötüsü, kim bilir kimler gördü. Sence bu nereye varır, Junie?"

O irkilir ve boğazını temizler. "Bak, tehlikeli olduğunu *biliyorum*, Dexter."

"Öyle mi? Çünkü oraya, bir suç örgütüyle uğraştığın için başını okşayacaklarmış gibi girdin. Neyi riske attığının farkında değildin."

"Bana çocukmuşum gibi konuşma," diye patladı.

"Çocuk gibi davranma. Seni o anda bulmasaydım ne olurdu sence?" Şimdi sinirleniyorum, ona yaklaşıyorum. "Bu bir oyun değil, Junie. Polise bildirsen bile, filmlerdeki gibi hızlı ve temiz bir şekilde çözülmez. Onlar harekete geçene kadar, saklanan para hiç var olmamış gibi olur."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağılıyor. Sesi benimkiyle aynı seviyeye çıkıyor. "Bütün bu zaman boyunca ödüm kopmadığını mı sanıyorsun? Beni yakaladığında, hayatım gözlerimin önünden geçti. Ama bu benim işim. Benim hayatım. Benim mücadelem. Senin süper kahramanlık yapmanı beklemek zorunda kalmadan neler olup bittiğini bilmeye hakkım var."

Lanet olsun.

Demek çamaşırhane onu şaşırttığımda gerçekten ödünü koparmışım. Her konuda haklı olabilirim, ama bu bana hiç zevk vermiyor.

Bu yanlış geliyor.

Sanki değerli bir şeyi kırmışım ve parçalarını dikkatsizce önümüze saçmışım gibi. Küçük bir yanlış adım ve biri yerde kanlar içinde kalacak.

Bundan nefret ediyorum.

Aptal kafamla ona *değer verdiğimi, onu sevdiğimi*, keskin sözler ve sert bakışlar arasında boğuşmadan nasıl söyleyeceğimi bilemememden nefret ediyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor küçük bir sesle.

"Ben halledeyim. Daha önce de söylediğim gibi, polise götüreceğim. Bir bağlantım var."

"Polis. Tabii." Kırık bir kahkaha atarak başını sallar. "Kanıt olmadan ne yapabilirler ki? Sen de göz açıp kapayana kadar her şeyin temizleneceğini söyledin."

"Bulacak daha çok şey var, tatlım. Dediğim gibi, bana bırak."

"Harika." İç çekerek, yaralı küçük ukala gibi başparmağını kaldırdı. Ancak sesinde kırılğan bir ton vardı: "Artık seni rahatsız etmeyeceğim. Anlatmak istediğini anlattın. Geri dönmem gereken bir dükkanım ve bir hayatım var."

Olamaz.

Oh, lanet

olsun.

Kenara çekilip kapının önünde durdum.

"Olmaz bayan. Bu meseleyi çözene kadar burada *kalacaksın*. En son teknoloji Home Shepherd güvenlik sistemine sahip, kapıları olan bu evde, başka hiçbir yerde olmadığından daha güvendesin. Kansas City Polisi'nden burayı devriye gezmeleri için arayabileceğim arkadaşlarım da var. Tehlike geçince sana haber veririm."

Sanki eski Fenike dili konuşuyormuşum gibi bana bakıyor.

"Fırında işim bitmemişti dostum. Ben senin tutsağın değilim," diye fısıldadı. "Beni bekliyorlar ve minibüsü bırakmam gerekiyor. Fırınlama emrim var ve..."

"Fırını siktir et!"

Bu sözler, beni şaşkına çeviren, boğazımı yakıcı bir öfkeyle ağzımdan çıkıyor. Ona daha önce hiç bu kadar bağırmaıştım.

Sesimi silah olarak kullanmamıştım.

Onu hayatta tutmak için deli gibi çabalarken ona zarar vermeyi hiç düşünmemiştim.

"Anlamıyor musun? Bu *bir ölüm kalım meselesi*, Junie," diye hırıltılı bir sesle fısıldıyorum. "Oraya gidip zarar görmeden geri dönebileceğini düşünebilirsin ama gerçek dünya öyle *işlemiyor*. Bir dakika önce organize suç örgütünün radarına girip, bir dakika sonra normal hayatına geri dönemezsin."

Bana göz kırpmıyor.

Bir kez, iki kez, sanki düşüncelerini topluyormuş gibi, ya da belki sadece nefes almaya çalışıyormuş gibi.

"Junie," diyorum. "*Bir şey* söyle."

"Söyleme. Bana bağırma lan."

Başımı eğiyorum. Ona bağırmamayı bilmiyorum. Çok korkuyorum, çok öfkeliyim ve kendimden iğreniyorum.

Bu sefaletin sebebi olduğum için o kadar *kızgınım* ki, ona keskin kenarları göstermek ve bıçak sırtında dengede olduğumuzu hatırlatmak için bir şey fırlatmak istiyorum.

ve kendini tehlikeye attığı anda bu denge bozulur.

Onu kaybedemem. Böyle kaybedemem.

"Sana daha önce de söyledim, bana emir veremezsin," diyor, hala çok sessiz ve emin olamayan bir sesle.

"Ben de sana, neyle uğraştığını bilmeden karar veremeyeceğini söyledim. Bunu önemsizmiş gibi görmezden gelme. Orada ölebilirdin kadın. *Ölebilirdin*. Seni bulabilirlerdi ve o kadar çabuk olurdu ki, ne olduğunu bile anlamazdın."

Yüzü soluyor, ama artık durmak için çok geç.

Sonra lanet telefonum yine titriyor.

Bu sefer bir arama. Berbat bir zamanlama.

Bunu görmezden gelerek, şiddetle başımı sallıyorum. "Sana yerinde kalmanı söylediğim için benden nefret ediyor olabilirsin, ama bunun senin iyiliğin için olduğunu anlamanı istiyorum." "Anlaşma bozuldu mu?" diye dalgın dalgın soruyor. "Bu yüzden mi bu kadar sinirlisin

böyle sinirleniyorsun?"

Sertçe güldüm ve sonunda telefonuma baktım.

Anlaşmayı siktir et. Haute'nin bizim ortak olarak istediğimiz biri olmadığını anlamak için yeterince şey gördüm.

Polis karakoluna gidip Batista'yı hemen görmem, Forrest Haute ve arkadaşları için arama emri almam gerekiyor.

Burada geçirdiğim her saniye, bu işi sürdürerek boşa harcanan bir saniye.

"Anlaşmayı boş ver," diyorum ona, nefesim çok hızlı. Telefonumu cebime geri koyuyorum.

Bana aynı sert ifadeyle bakıyor.

"Üzgünüm," diyor, sesi uzak, sanki bana bir camdan konuşuyormuş gibi. Ona ulaşamıyorum. "Sanırım doğru şeyi yapmaya çalışırken daha fazla zarar verdim."

"Mesele o değil."

"Evet, öyle." Yutkunur ve gözlerime bakar. Gözlerinde yaşlar birikmiştir. Onu daha önce sadece bir kez ağlarken görmüştüm, ama hiç böyle olmamıştı. Tartışmalarımız hiç bu kadar soğuk, bu kadar kesin olmamıştı. "Anlıyorum. Ben bu iş için uygun değilim. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

"Bana bunu yapma." Telefonuma tekrar bakıyorum.

Kahretsin, kahretsin.

Archer, rapor vermezsem felçten ölecek.

"Bunu sonra bitiririz. Gitmem gerek," derim, beton gibi bacaklarımla ayağa kalkarım.

"Hiçbir şey yapman gerekmiyor, endişelenme," diye fısıldar. "Haute battı ve onunla olan işler mahvoldu, bunu sürdürmek için bir neden yok, değil mi? Bu sahte nişanlı saçmalığı..."

Tanrım. Lanet olsun.

Bunun için vaktim yok.

Zamanım olmaması beni öldürüyor, kalbime yavaşça bir hançer saplanıyor. Ve zamanım olsaydı ne derdim?

Şimdi içimi dökmenin zamanı değil, çok geç kalmış olsa bile.

Şimdi gitmezsem, Haute'yi duvara çivilemek için en iyi şansımı kaçırabilirim.

Siktir.

"Bu benim önceliğim değil," diyorum ona, telefonumu cebime geri koyarken. Bir saniye için gözlerine baktığımda, orada gördüğüm acı, kararlılığımı sarsıyor ve tekrar başka yere bakıyorum. "Sadece burada kal, Junie. Döndüğümde konuşuruz, söz veriyorum."

"Gerek yok," diyor soğuk bir sesle. Kahretsin.

Keşke kalıp bunun ne anlama geldiğini öğrenebilseydim, ama gerçekten zaman yok. Başka bir mesaj geliyor, muhtemelen Archer'la en kısa sürede ofiste buluşmamı söylüyor. Ama çok daha fazla küfürle. O şakaya gelmez.

Ben de.

"Kal," diye omzumun üzerinden homurdanırım, arabama koşmadan önce tek bir boş, çaresiz kelime.

TATLI VEDA (JUNIPER)

Hâlâ neyin beni vurduğunu bilmiyorum.

Her şey nasıl bu kadar çabuk çöktü?

Dexter'in oturma odası, o olmadan boş bir mağara gibi geliyor. Göğsüm ise daha da boş. Daha önce hissettiğim ve bir daha asla hissetmek zorunda kalmayacağımı umduğum, hayal ettiğim türden bir yalnızlık.

Dexter'la birlikteyken değil.

Ama bir kız temel içgüdülerini görmezden geldiğinde olan budur.

Liam'dan sonra başka bir erkekle asla ilişki kurmayacağıma yemin etmiştim, ama şimdi halime bak.

Bize bak.

Yıkıp geçirdiğimiz şeye bak.

Nasıl bu kadar çabuk bittiğini bilmiyorum.

En kötüsü, bu ev hala tanıdık geliyor, solmuş bir aşkın ölü sıcaklığıyla parıldıyor. Dex dünyanın en büyük pisliği haline gelene kadar, burasının benim evim olabileceğini düşünmüştüm.

Şimdi burası çok büyük ve ben çok
küçüğüm. Ama ben her zaman çok
küçüktüm.

Ağlamıyorum.

Bir an için, başka seçeneğim olmadığını düşünüyorum. Acımasız gözyaşları gözlerimi yakıyor, boğazımda bir yumru oluşuyor ve korkunç bir düşme hissi yaşıyorum. Midenin serbest düşüşte olduğu gibi.

Onun sözleri yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Döndüğümde konuşuruz.

Öfke, çirkin bir şekilde ağlama isteğini yok ediyor.

Dexter bana böyle davranıp benim sadakatle onu bekleyeceğimi düşünüyorsa, çok yanılıyor ve bu çok acı verici.

Yukarıda, birlikte yaşamadığımızı iddia ederek kıyafetlerimi sakladığım yedek yatak odasında, eşyalarımı toplamaya başlıyorum ve her şeyi bir çantaya atıyorum.

Şey, her şeyi değil. Büyük bitkiler kalabilir. Şu anda her şeyi taşıyamam.

Ama küçük sukulentler benimle geliyor. Ayrıca tüm giysilerim, mücevherlerim, onun banyosundaki diş fırçam. Onun yatak odasındaki yastığımın üzerinde duran katlanmış mavi pijamalar.

Çantaya sığan her şey. Çalışırken onun tepkisini hayal ediyorum.

Boş evde dolaşıp benim adımları mı çağırarak? Yoksa sağır edici sessizlik, benim sonsuza dek gittiğimi anlaması için yeterli olacak mı? Ve iyi ki kurtuldu.

Yoksa durumu anladığında yatak odasına girip, benim şu anda oturduğum gibi aynı ağırlıkla yatağa oturacak mı?

Sadece birkaç saat farkla aynı kişi mi olacağız?

O zaman ışık farklı olacak. Oda daha gri görünecek ve ev daha soğuk hissedilecek.

Ve ben çoktan gitmiş olacağım.

Bu düşünce beni boğuyor, ta ki eğilip karnımı tutana kadar, sanki kendimi bir arada tutabiliyormuşum gibi. Sanki organlarım, buradan ayrılıp bir daha asla geri dönmeyeceğim düşüncesiyle vücudumdan dökülmüyor gibi.

Catness'in yüksek sesle miyavlaması ve ayak bileklerime kafa atması bile bu hissi hafifletmiyor.

Tanrım, sanki bu gerçek bir ayrılıkmış gibi ağlayacağım, sadece tuhaf bir yanılsama değil.

Sanki omuzlarımdan büyük, stresli sahte nişanlı yükümlülüğünden kurtulmanın dışında yas tutacak başka bir şeyim varmış gibi.

Bu gerçek değildi, aptal, diye kendime hatırlatıyorum, ayağa kalkıp boğazımda biriken gözyaşlarının konuşmasına izin vermiyorum. Hiç var olmadı. Gösteriş için bir masaldı. Sen sadece fazla hayalperest oldun.

Giysilerimi aşağıya indirip koridorda bir yığın halinde bırakıyorum. Catness bacaklarımdan etrafında dolanıyor, onu kucağıma alana kadar endişeli gözlerle bana bakıyor.

"Rahat edemediğın için üzgünüm, evlat. Ama yakında tekrar yerleşeceğiz, söz veriyorum." Tüylü kafasına öfkeyle bir öpücük kondurup onu yere indirdim.

Eşyalarımı topladım, gitmeye hazırım ve Catness'i taşıma çantasına sokmak üzereyim ki, gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ediyorum.

Kahretsin.

Artık işlevsel bir dairem yok. Ev sahibiyle ilişkilerim tamamen bozulmuş olmasa bile oraya geri dönmek istemezdim.

Hızlı bir çözüm bulmam gerekiyor.

Sadece geçici bir yere ihtiyacım var, benim az sayıdaki eşyalarımı, Catness'i ve üzücü bir sukulent koleksiyonunu sığdırabilecek kadar büyük bir yere.

Sadece bu düşünce bile beni neredeyse çökertiyor. Elbette birkaç arkadaşım var, ama o kadar meşguldüm ki aylardır görüşemedik. Onlara bu aptalca düzenlemeden kesinlikle bahsetmedim.

Ve bilselerdi ne derlerdi?

Arkadaşım Adrianna, benim asla başaramayacağım şekilde hayatını düzene sokmuş durumda. İki yıldır aynı evde yaşıyor, mutlu bir evliliği var ve eminim ki Liam yüzünden ağlayarak ona sığındığımda verdiği tavsiyenin gerçekten işe yaradığını düşünmüştür.

Keşke, gelen ilk zengin adama kendimi kiraladığımı bilseydi...

Tanrım. Bunu asla unutamayacağım. Evet, hayır, oraya gidemem.

Gidebileceğim tek bir yer kaldı sanırım ve bu düşünce midemi burkuyor.

Nana son ayrılığında yanımdaydı. Gözyaşlarımı, kalp kırıklığımı, dağıldığımı gördü ve ona bir daha beni öyle görmeyeceğine yemin ettim.

Bir daha asla böyle olmamalıydı, lanet olsun. Ama işte buradayım.

Her şeyi minibüse doldurup mağazaya geri dönerken boğazım düğümleniyor. Çalışanlarımın rahatsız edici sorular sormasını istemiyorum, bu yüzden dikkatlice eşyaları bırakıp gözden uzak durmaya çalışıyorum ve kaldırım kenarındaki bir ağacın altına yerleşiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan düzensizce nefes alıyorum, Uber'de SUV'si olan ve evcil hayvan dostu bir şoför arıyorum.

En azından Nana'nın evinde rol yapmam gerekmeyecek.

Ona gerçeği söyleyeceğim ve o Nana olduğu için, beni kendi çılgınca kötü kararlarımdan kurtarmak için gönderilmiş bir koruyucu melek olduğu için —beni her zaman destekleyen aynı şefkatle dinleyecektir.

Yargılamadan, hayır — kendi kafasında pek çok yargısı olsa da — ve her zamanki gibi benim için orada olacak.

Arabamı beklerken, stoik bir şekilde kontrolümü kaybetmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sanırım şoför bana acıyor ve eşyalarımı bagaja yüklememe yardım edip beni şehrin öbür ucuna götürürken küçük konuşmalardan kaçınıyor. Yolculuk boyunca pencereden dışarı bakıyorum, Catness ise her çukurdan geçtiğimizde yanımda miyavlıyor.

Araba durduğunda ve nazik şoför eşyalarımı kaldırıma nazikçe indirdiğinde, ön kapının açıldığını görüyorum.

Nana'nın bana ulaşması on bir saniye sürüyor. On bir saniye boyunca Catness, taşıma çantasında ayaklarımın dibinde miyavlıyor ve ben panik içinde, hayatımı nasıl mahvettiğimi ona duygusuz bir şekilde anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Göğsümdeki bu baskı, 11 saniye boyunca, bunu asla atlatamayacağımı hissettiriyor.

On bir saniye boyunca, beni tamamen yutacakmış gibi görünen büyük, esneyen bir boşluk hissediyorum.

Tek yapmam gereken başımı kaldırıp ona gerçekten bakmak. Sonra gözyaşlarına boğuluyorum.

"Oh, Junie! Oh, tatlım, ne oldu?" Catness hoşnutsuzluğunu göstermeye devam ederken, beni kucaklayarak sarılır. Yağmur yağmaya başlar, ama ben neredeyse fark etmem ve umursamam. Her nefesim sanki midemden geliyor gibi hissediyorum.

Dexter gitti.

Her şey bitti.

Ve bu gerçek değildi, *gerçek değildi*, ama şimdiye kadar yaşadığım en gerçek aşk gibi hissettim.

Ve ben ondan uzaklaştım ve geri dönüş yok. *Acı veriyor.*

Bunun kalbimi kırılgan bir süs eşyası gibi parçalayabileceğini düşünerek bu ilişkiye girmedim, ama şimdi Nana'nın omzunda ağlarken ve o beni nefes almamı engelleyecek kadar sıkı sararken, bu acının ne kadar derin olduğunu anlıyorum.

"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldıyor Nana, ve ben ona inanıyorum. "Ah, canım, biliyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve küçük gözlerimden yaşlar akarken onun beni tutmasına izin veriyorum

Bütün gün odamda inzivaya ^{çekildim,} geçmişimle baş başa kaldım.

Nana odayı misafir odasına çevirmiş, ama hala eski mavi duvarlarım ve aynı gardırobum, aynı tanıdık kitaplığım var, sadece misafirlerin isteyeceğini düşündüğü kitaplarla dolu. Eski fantastik kitaplarım ya da eski aşk romanlarım yok, ikinci el dükkanlardan aldığım, yeni daireye götürmem için ısrar ettiği yıpranmış kitaplar yok.

Dexter bir kez bile aramadı.

Dürüst olmak gerekirse, kavga ettikten ve o yokken bir not bile bırakmadan ayrıldıktan sonra, onun aramasını hiç beklemiyordum, ama bir parçam bilinçaltında yine de bir mesaj veya arama ile uyanmayı bekliyordu.

Sanırım bu, sahip olduğumuz şeye biraz daha uzun süre tutunmak isteyen benim aptal tarafım.

Ama bu felaketten öğrendiğim bir şey varsa, o da içimdeki o kısmın kazanmasına izin veremeyeceğimdir.

İşe hasta olduğumu bildirdikten sonra - sesimin kalınlığından kolayca inanılabilir bir şey - odamda yeni dizüstü bilgisayarımla oturup rakamlara bakıyor, Sugar Bowl'u iyileştirmek için fikirler üzerinde oynuyor ve Dexter'ın ödemesinin diğer yarısı olmadan idare edip edemeyeceğimizi merak ediyorum.

Ama onun o kadar kalpsiz olacağını sanmıyorum. Muhtemelen ayrılık hediyesi olarak parayı alacağım.

Bu, parayı kaybetmekten daha iç karartıcı, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için öğlen saatlerinde yayınlanan kalitesiz televizyon programlarına yöneliyorum.

Farkına varmadan bir gün daha geçti.

"Junie?" Nana kapıyı nazikçe çalıyor. "Yemek zamanı."

"Beni bekleme, Nana. Aç değilim." Elimin tersiyle burnumu silerim.

"Aç olmayabilirsin, June böceği, ama bu evdeyken yemek *yiyeceksin*. Beş dakika sonra aşağıda ol."

İnleyerek yatağa uzanır ve tavana bakarak, onun beni ne kadar kolay bir şekilde yine asi bir genç gibi hissettirdiğine hayret ederim.

Birkaç ay önce, aynı yatakta yatarken, Nana'nın ısrarlı sorularına dayanamayıp Dexter'ı ilk kez aramıştım.

Şimdi bu düşünce midemi bulandırıyor. Bu yüzden yataktan kalkıp hazırladığım çantalara doğru yürüyorum.

Gidecek başka yerim olmasa da, çok fazla eşya çıkarmak ve kalmaya karar vermek istemiyorum. Daha iyi yerlere gitmeyi düşünmek de çok yorucu, sonunda güzel bir mahallede, kendiliğinden su basmayan düzgün bir ev bulacak kadar param olsa bile.

Ancak Nana belli bir düzeyde nezaket bekliyor, bu yüzden öfkeyle saçımı tarayıp etek ve bluz giyiyorum. Belki bu, gözlerimin altındaki torbaları ve çatlamış, acıyan dudaklarımı gizlemek için yeterlidir.

Hayal kurmak, ama hadi bakalım.

Beş dakikam doldu ve merdivenlerden inip mutfığa indim.

Nana her zamanki gibi ocağın başında duruyor, elinde tahta kaşık ve belinde "*Benim Mutfığım, Benim Kurallarım*" yazan bir önlük var.

Onun saçları daha az gri, benim umutlarım daha fazla olduğu başka bir zamana geri dönüyorum.

"Tam zamanında geldin. Sıcak mevsimine erken başlıyoruz. Güzel, sıcak bir güveç hoşuna gider diye düşündüm," diyor ve kaşığı, güveci üzerinde kolibri desenli küçük kaselere paylaşmak için kullandığı kepçeyle değiştiriyor.

Bu manzara boğazımı düğümler.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bu sözler dilimden dökülüyor. Bunları söylemeye o kadar alıştım ki, neredeyse alışkanlık haline geldi.

"Sadece otur tatlım. Kendine biraz şarap doldur."

Şarap.

Muhtemelen şu anda ihtiyacım olan en kötü türden bir öz bakım, ama yine de büyük bir kadeh dolduruyorum. Şişeyi masaya koyduğumda, nişan yüzüğünün olduğu yerde parmağımdaki beyaz izi görüyorum.

Boşluğu, yokluğu, *başarısızlığı* nefret etmeye başlamadan önce gözlerimi başka yere çeviriyorum.

"Şimdi," diyor Nana, kaseyi önüme koyup sarımsak yağı sürülmüş ev yapımı baget ekmeği koyarken, "bana ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?"

Bu bir sorudan çok bir ifade—aslında gerçeği öğrenme talebi ama henüz ona cevap vermek istemiyorum. Kaşığımla et parçalarını

et parçalarını itiyorum.

"Sana bunu borçluyum, değil mi? Ve böyle birdenbire gelip rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sakın özür dileme. İstedığın kadar, ihtiyacın olduğu kadar kalabilirsin, biliyorsun," diyor neşeyle.

"Biliyorum, ama..." Buna ihtiyaç duymak istemiyorum. "Biliyorum, oldukça ani oldu." "Evet, bu tür şeyler hep öyledir." O kadar anlayışlı bir şekilde gülümsüyor ki bu da kalbimi tekrar kırıyor.

"Her zaman değil." Bir yudum aldığımda şarabın tadı hafif ve meyveli. "Liam'la olanları çok önceden tahmin etmiştin, Nana."

"Elbette, ve çok daha önce gerçekleşmesi gerekirdi," diyor karamsar bir şekilde. "Ama bu Liam değil."

"Hayır," diyorum.

"Değil." Ve bunun için mutluyum.

Dexter'ı kaybetmek, neredeyse hiç istemediğimi bile bilmediğim bir geleceği kaybetmek gibi olsa da. Her şey farklı olsaydı sahip olabileceğim bir gelecek.

"Bu çok güzel." Kaşığımla güveci işaret ediyorum. "Barbacoa ve nohut mu?"

"Ve ıstakoz." Nana hiçbir şeyi kurallara göre yapmaz, özellikle de yemek konusunda. "Deniz ürünlerini ne kadar sevdiğini biliyorum."

Kalbim sıkışır.

"Son zamanlarda pek sevmiyorum," diye mırıldanıyorum, Dex'in mutfağında mucizevi bir şekilde ıstakoz yemeği hazırladığım o geceyi düşünerek.

Büyükannem düşünceli bir şekilde bana bakar, ağzı bir tarafa doğru bükülmüştür. Gençken sigara içerdi. Dudaklarında hala o alışkanlığın izleri görülebilir, ağzı her hareket ettiğinde cildi çizgilerle kaplanır ve büzülür.

"Junie, onun mükemmel bir ruh eşi olmadığını biliyorum," diyor bir süre sonra. Parmakları, içki içmese de, şarap kadehinin sapıyla huzursuzca oynuyor. "İşlerin görüldüğü kadar basit olmadığını biliyorum."

"Bir dakika, ne?" Boynum çatırdayacak kadar hızlı bir şekilde başımı kaldırıyorum.

"Yarım yıl boyunca gizlice bir erkekle görüşmedin Junie. Bilirdim. Çalışıyordun, uyuyordun ve başka pek bir şey yapmıyordun. Zavallı şey, enerjin yoktu."

"Tamam, Nana..."

Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. "Tek söylediğim, ikinizin arasında müzede tanışıp anında

Bu, romantik romanlarda bile asla o kadar kolay olmaz."

"Bu bir komediydi," diye itiraf ediyorum. "Gerçek değildi, Nana. Hepsi sahteydi."

"Sahte mi? Ama işte burada yanılıyorsun." Masaya doğru eğilir ve elimi tutar. Ömür boyu yemek pişirmekten parmak eklemleri çıkıntılı, damarları çok büyük ve cildi çok gevşek.

Bu, zamanın ve sıkı çalışmanın bir insanı nasıl şekillendirebileceğinin bir kanıtı. Elini elimde tutmak, nesiller arasındaki uçurumu hatırlatıyor bana.

Dex'in de paylaştığı ve anladığı bir uçurum. Bu konuyu hiç doğru dürüst konuşmadık.

Annemin hayatımda bıraktığı boşluğu ya da Nana'nın her zaman denediği ama iki ebeveynimi kaybetmenin acısını asla telafi edemediğini hiç bahsetmedim.

Ona söylemek istediğim, *onun bana* söylemesini istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama asla yeterli zaman, yeterli fırsat, yeterli doğru an olmadı.

Aşık gibi davranmakla çok meşguldük. Asla gerçek olmadı.

"Hayır," diyor Nana, ona bakana kadar parmaklarımı sıkıyor. "Tam olarak senin iddia ettiğin gibi olmayabilir, ama benim de gözlerim var, kızım. Neyin gerçek olduğunu bilirim."

"Yüzük bir sahtekarlıktı. Harika, ama sahte." Gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Çıkışlarımız, seninle yediğimiz akşam yemeği... Hepsi büyük bir yalandı. Çok üzgünüm."

"Belki de gerçekten nişanlı değildin. Bu, duygularının yalan olduğu anlamına mı geliyor?" Gözlerime bakıyor ve bir an için, onun gözünde kendimi görüyorum. Yorgun. Sessiz. Kaybolmuş, gözlerimde hiçbir şarapla bastıramayacağım boş bir hüznün var. "Ona nasıl baktığını gördüm, Junie."

"Ama o beni sevmiyor," diye fısıldıyorum.

Bunu güçlü bir şekilde söylemek istiyorum. Sadece başka bir gerçek. Ama sesim çatlıyor ve bu ses kalbimi parçalıyor.

Bu, kaçamadığım en kötü kısım. Onun hiçbir şey hissetmediğini kabul edemiyorum.

Ama büyükannem sadece burnunu çeker. "Bunu nereden biliyorsun? Eğer bana bunu sana söylemediği için olduğunu söylersen, masadan kalkabilirim."

"Oyunculuktu." Sesim çok yüksek, sessizliği yırtıyor. "İş meselesi, Nana. Onun nişanlısıymışım gibi davrandım, böylece o adamı iş yapmaya ikna edebilsin ve bana Sugar Bowl için para ve tavsiye versin diye. İmzalı bir sözleşmemiz vardı."

"Ne olmuş yani?" Diye homurdanıp başını salladı. "Evlilik de bir sözleşme ve bir sözdür. Geçmişin umurumda değil, Junie. Benim umurumda olan şu an... Ve ikinizin birbirinize bakışını hatırlıyorum. O bakış sahte olamazdı."

"Nana..."

"Öpüşüşünüzü hatırlıyorum," der kararlı bir şekilde, meydan okurcasına. Artık bu işi bitirmeye tamamen kararlıdır. "Uzun zaman önce öyle öpüldüğümü hatırlıyorum. Hayatım pahasına bile o tutkuyu taklit edemezdim."

Ugh.

Mahvoldum.

O zamandan beri öpüştüğümüz tüm anları, paylaştığımız her şeyi, bana ne kadar değer verdiğini dünyaya göstermek için beni balkonuna çıkardığı anı da düşünüyorum.

Yaralarımı, yoksulluğumu ve iş bağımlılığımı gördüğü anları, şu anda bile beni rahatsız eden şeyleri.

Geri çekilmediğini.

Çok uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissettim. Korunmuş hissettim.

"Senin küçük sahtekarlığının bu kadar başarılı olmasının bir nedeni var, biliyorsun," diye devam ediyor Nana, ben de ıslak, yanan gözlerle ona bakıyorum. "İkiniz kendinize ne söylerseniz söyleyin, duygularınız daha dürüsttü. Dudakların yalan söylemedi. O adam sana uygun, Junie, buna hiç şüphe yok."

Senin için doğru.

Rüya gibi geliyor.

Benim durumumla pek bağdaştıramadığım absürt bir düşünce, çünkü o bana uygun *biriydi*.

Ama değildi.

Eğer kaderimizde sonsuza kadar mutlu yaşamak olsaydı, burada çorbama ağlamıyor olurum.

Eğer benim için doğru kişi olsaydı, neden bana hiç söylemedi?

Ve ben neden ona hiç söylemedim?

"Kendine bir bak," diyor Nana yumuşak bir sesle. "Sen bir iş ilişkisini yas tutmuyorsun. Bu basit bir sözleşmenin ters gitmesi değil, çok daha fazlası."

"Hayır, hayır. Ama bunu itiraf edersem..." diye kırık bir sesle fısıldıyorum, "...bu gerçek olur.

Bunu yapamam."

"Bu her zaman gerçektir, canım. Sen sadece daha önce bununla yüzleşmek istemedin."

Parmaklarımla gözlerimi bastırıyorum, ta ki havai fişekler patlayana kadar, kırmızı ve öfkeli şeritler.

Dexter bana kızgındı çünkü korkmuştu.

Beni kaybetmekten çok üzüldüğü için kalmam için bana bağırdı.

Hayatımdan korktuğu için bana bağırarak saçmalıklar söyledi ve beni kendimden korudu.

... Haute'nin benimle olan işi onun büyük maaş gününü mahvettiği için ya da beni dinlemediğim için kızgın değildi.

Saldırganlığı korkudan kaynaklanıyordu, köşeye sıkışmış bir köpeğin saldırması gibi.

Tanrım.

Belki de bana davranış şekli doğru değildi.

Ama onun endişelerini reddetme şeklim de öyle değildi. İkimiz de hatalar yaptık ve şimdi burada, Nana'nın masasında oturmuş, sanki hayatın tüm cevaplarını barındırıyormuş gibi şarabımı izliyorum, sormak zorunda olduğum ve nefret ettiğim daha fazla soru yerine.

Kalbim bana başka bir seçenek bırakmıyor.

Neden bağıırıp çıldırıp her şeyi paramparça etmek zorunda kaldık?

Neden Dexter Rory'ye aşık olduğumu söyleyemedim?

TATLI İNTİKAM (DEXTER)

Archer, insan el bombasına dönüşmesine yaklaşık üç saniye kaldı.

Ofiste volta atıyor, kravatını boynundan aşağı çekiyor. Koltuk altlarında ter damlaları belirliyor.

Eminim ben de en az onun kadar dağınık görünüyorum. Hatta belki daha da kötü.

Patton bile her zamanki tembel ve sakın halinden uzak. Archer'ın ofiste dolaşmasını izlerken, meraklı bir kuşun kafesteki bir kaplanı izlediği gibi, sakallı yüzü kızarmış.

"Bu kötü," diyor Archer beşinci kez. "Siktir."

"Evet, bunu anladık," diyorum. "Şimdi bir çözüm bulmalıyız."

"Senin için söylemesi kolay."

"O kadar kolay değil." Elimde tuttuğum kalem kırılır ve masanın üzerine siyah mürekkep dökülür. "Kahretsin, şimdi ne yapacağız?"

"Kameralar ne olacak? Çamaşırhanenin güvenlik kamerası görüntülerini almanın bir yolu var mı?" diye soruyor Patton.

"İmkansız," Archer ben cevap veremeden cevaplar. "Arama emri olmadan olmaz ve Haute'nin arkadaşları, zulalarını karıştırdıkları için Dex ve Juniper'ın üzerine çullanmadan önce arama emri alamayız."

"Kansas City Polis Departmanındaki arkadaşım da öyle söyledi. Ama evimin ve Sugar Bowl'un çevresindeki devriyeleri artırıyor. Bize gerçek bir mafya vedası yapmak istiyorlarsa, işleri zor olacak. Daha çok, sessiz kalıp görüntüleri görür görmez silecekler," diyorum. "Haute de öyledir. İlk düşüncesi izlerini örtbas etmektir."

"Para da yok olacak, yani gerçek bir kanıt kalmayacak. Dikkatli olmazsak, elimizden kaçacak ve senin aptal kığın Wyoming'in Casper kasabasında saklanıp, zaman geçirmek için yüz ton at boku kürekleyecek."

O kadar haklı olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturuyorum.

Bu işi hemen halletmezsek Kansas City'de kalamam. Sakalımı uzatıp, yengeç kabinimde delirmemek için odun bulabilirsem şanslı sayılırım.

Ve bu, Junie'nin kaderini hesaba katmadan bile.

Yabancı adamlar her an peşine düşebiliyorsa bu şehirde kalamaz, yani Sugar Bowl yok, para yok, hayat yok.

Onu, insanlardan çok bizonların olduğu tozlu küçük bir kasabaya sürüklesem, bizler şimdiye kadarki en tatlı "mutsuzluk sevgiyi getirir" çifti olmaz mıyız?

Lanet olsun.

Hayatım nasıl bu hale geldi?

"Bu boka inanamıyorum." Archer, havayı yakacakmış gibi küfürler savuruyor. "Köşeye sıkıştık. Anlaşma iptal oldu, bu açık. Operasyonuyla ilgili her şeyi temizlemek için istediği kadar zaman harcayabilir. Golf sahasını birkaç saat içinde tertemiz yapacak personeli var. Bildiğim kadarıyla, *hepimiz* kığımızı kollamak zorunda kalacağız."

Kardeşim bana derin bir iz bırakan sert bir bakış attı.

Şu anda hissettiğim şeydense, onun bizim için, şirket için, *Colt* için ter döktüğünü bilerek kafamı koparmasını tercih ederim.

Bu boktan durumun yeğenimin hayatını mahvedebileceği ihtimali bile kanımı kaynatıyor. Öfkeyle saçlarımı tarıyorum, bu durum kelimelerle anlatılamayacak kadar ağır olduğu için sessiz kalıyorum.

Patton bana hak etmediğim bir sempatiyle bakıyor.

Evet. Ailenin beceriksiz üyesi, bir kez olsun her şeyi mahvetmediği için mutlu olamıyorsa, durumun ne kadar kötü olduğunu bilirsin.

Bütün vücudum elektrikli tel gibi titriyor.

Junie tehlikede ve çok kızgın. Ayrıca benden tamamen vazgeçti.

Bu acıyı sindiremiyorum, keşke hiç bitmeseydi diyorum. Ne zaman bu kadar gerçek oldu ki, başımı döndürüyor, içime işliyor ve kalbimi parçalıyor, sanki o benim için önemliymiş gibi, lanet olsun, sanki o gerçekten benim için önemli biriymiş gibi...

"Dex!" Archer bağılıyor. "Sana ihtiyacımız var."

"Düşünüyordum," yalan söylüyorum. "Tamam, beni dinle. Polis olmadan görüntüleri veya parayı halledemeyiz."

"Ve?" Archer kaşlarını kaldırır.

"Peki ya Haute'ye kendim gidersem? Bunu engelleyecek hiçbir şey yok. Biz sadece iş yapan iki kişiyiz. Daha fazlası değil."

"Git ve ne yapacaksın? Onunla yüzleşecek misin?" Patton başını sallar. "Dostum, aslında iyi bir fikrin olacağını düşünmüştüm."

"O zaman bunu seveceksin." Kollarımı kavuşturup onların dikkatini bekliyorum. "Kanıt lazım. Haute bize kanıt vermesi mümkün değil. Para gitti. Çamaşırhane, kim bilir. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. O yüzden Haute'ye gidip onun kirli sırrını öğrendiğimi söyleyeceğim. Ona bizim de *katılmak istediğimizi* söyleyeceğim."

Bir saniye boyunca kimse nefes almadı.

Archer'ın gözleri büyüdü, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Acaba kaçırdım mı, stres sonunda fazla mı geldi diye merak ediyorum.

Sonra Patton bağırır ve sırtıma vurur. "Siktir et! Hoşuma gitti."

Çok kolay.

Archer'a bakıyorum, düğmeli gömlek giyen ağabeyimin bu konuda dişini tırnağına takarak mücadele edeceğini biliyorum.

"Çok basit. O itiraf eder ve kendini suçlu çıkarır. Ben ihtiyacımız olan kanıtı elde ederim ve polise gideriz. Missouri, kayıt için tek taraflı rıza gerektiren bir eyalettir, yani onun haberi olması gerekmez. Belki de kimin için çalıştığı, hangi grup için çalıştığı konusunda yeterince ipucu verir. Kaydımı polise götürürüm, onlar arama emri çıkarır, onun işleri alt üst olur ve biz de herhangi bir misillemeyi önlemek için bolca koruma alırız. Belki de Mill el konulup açık artırmaya çıkarıldığında onu satın bile alabiliriz."

Daha da önemlisi, Junie güvende.

Belki bir gün benim aptallığımı bile affeder.

Son kısmı kendime saklıyorum.

Kardeşlerim bunun benim önceliğim olduğunu anlamazlar, ama lanet olsun, onu bu karmaşaya sokan aptal benim. Onu bu durumdan kurtaracak olan da ben olmalıyım.

"Ya kapıyı yüzüne çarparsa ne olacak? Ya seni susturmaya karar verirse?" Archer soruyor. Her zaman mantıklı olan, her planda, her sözleşmede zayıf noktaları arayan kişi. "Biri sana silah çekerse ne yapacaksın?"

"Kim iş toplantısına silah getirir ki?" Ellerimi açtım, bunun ne kadar zayıf bir cevap olduğunu bilerek. "Haute'un hiçbir şey bilmediğini varsayalım"

. Parasına rastladığımızı biliyor, evet. Sugar Bowl'u uyuşturucu kaçakçılığı için kullandığını bildiğimizi biliyor, ama hepsi bu. Hâlâ şehirde. Ne kadar şüpheli görüneceğini bildiği için ani bir çıkış yapmayacaktır. Silahlı olmayacaktır, özellikle de onun mülklerinden birinde buluşursak."

"Yakınlarda olacağız," diyor Patton. "Ve silahlı."

Başımı sallıyorum, bu çılgın planın bu kadar çabuk şekillenmesine şaşırmışım.

Eğer bu plan işe yararsa, herkes kazanır.

Tek bir iyi kayıt Gillian Batista'ya büyük bir tutuklama sağlar. Junie bir daha benimle hiç konuşmayabilir, ama en azından tehlikede olmayacak ve tüm bu olay geçmişte kalacak.

"Bizimle misin, Arch?"

"Bu aptalca bir fikir, ama elimizde başka bir şey yok," diyor, elini uzatıp benimkini sıkıyor. "Yardıma ihtiyacın olduğu anda yakınlarda olacağız. Canlı dönmeye çalış."

Suriye'de bir şey öğrendiysem, o da korkunun seni durdurmasına izin vermemelisin.

Sadece hareket etmeye devam et, her şey atalet içinde olsa bile.

Haute'un asistanını arayıp Mill'de bir an önce randevu ayarlamasını istedikten sonra, geriye tek kalan şey hazırlanmak.

Şüphelerle dolu bir şekilde erken gelirim. Yerde dolaşırken Archer'ı sikmek istiyorum.

Junie, beynimde acı verici bir şekilde parıldıyor.

Güneş gibi parlayan gülümsemesi.

Onun yakıcı öpücüğü.

Aşırı beslenmiş tüylü topu ve aptalca bitki ormanı. Farklı davranmam gerektiğini biliyorum.

Başından beri endişelerimi ona söyleseydim, onu bilgisizlikle korumaya çalışmak yerine ortağım olarak kabul etseydim, belki de bu boktan durum hiç yaşanmazdı.

Döndüğümde evde olup olmayacağını bilmek bile istemiyorum - siktir, dönersem *tabii*.

Yine de, onu ne kadar incitmiş olsam da, en azından bundan sonra güvende olacak. Onun kalbini kazanamadım, ama onu özgür bırakma şansını da kaçırmayacağım.

Sugar Bowl, sahibini kovalayan tetikçiler olmadan yoluna devam edecek. Ona borcum olan paranın geri kalanını ödeyeceğim. Belki birkaç anonim bağış da yaparım.

Onun kalbini kıranın o pislik olduğunu bilmezse, bunları reddedemez.

Ve onun başaracağını bilmek, buna degecek.

Sadece önümüzdeki birkaç saati atlatmam gerekiyor.

Sadece Forrest lanet olası Haute'ye bir kez daha büyük bir yalan söylemem gerekiyor.

Archer ve Patton caddenin yukarısındaki bir kafede. Yirmi dakika sonra, bir haber almazlarsa, durumu kontrol etmeye gelecekler.

O zamana kadar, hayatımın en önemli satışını tek başıma yapacağım.

Cebimi okşayarak, eski tip dijital ses kayıt cihazının hala orada olduğundan emin oluyorum. Telefonla çok fazla risk var ve bu küçük cihaz yeterince küçük ve göze çarpmıyor. Pantolonumda bile şişkinlik bırakmıyor.

Umarım, arama emri çıkarmak ve bu saçmalığı sona erdirmek için ihtiyacımız olan her şeyi kaydeder.

Haute her zamanki havalı tavırlarıyla geç kalıyor, geniş omuzları ve geriye taranmış saçlarıyla gücünü gizliyor. Kahverengi gözleri her zamanki gibi okunması imkansız.

Bileğindeki gösterişli altın saatinden pahalı takım elbisesine ve deniz esintisi gibi etrafına yayılan tasarımcı parfümüne kadar her şeyi "zengin" diye bağırıyor.

En iyi olamıyorsa en pahalı olmakla gurur duyan bir adam.

Onun zihninde, ikisi aynı şey.

Ellerinde ne kadar kan var acaba? Bu lüks görünüşünü korumak için kaç tane zulümde parmağı var?

"Beklettiğim için özür dilerim," diyor, ama sesinde gerçek bir özür yok. Aptal değilim, beni bekletmek tamamen bir güç gösterisi.

Yavaşça başımı sallayarak onu asansöre kadar takip ediyorum.

"Açıkçası, toplantı talebini aldığımda biraz şaşırdım. Her şeyi göz önünde bulundurunca, sizden bir daha haber alacağımı düşünmemiştim."

"O zaman yanlış bir izlenime kapılmışsınız, Bay Haute," diyorum nazikçe. "Arkadaşlarıma sırtımı dönmem, hele de beni etkileyenlere hiç dönmem."

Bana soğuk ve değerlendirci bir bakışla bakar, sonra gözleri parlar. Omzuma vuran ve beni geriye savuran kalın eli için hazırlıklı değilim.

"Balkona ıkalım, Dex. Buradaki manzara gerçekten muhteşem. Bir şeyler içip bana tüm bunların ne hakkında olduğunu anlatabilirsin."

Şimdiye kadar her şey yolunda.

Domuz, arının balı sevdiği gibi iltifata bayılır.

Bu dairede balkon ana yoldan daha uzaktır. Kardeşlerimden daha uzaktır, ama o tuhaf bir şey yapmaya kalkışmayacaktır. Bu adamın bir zamanlar kavgacı olduğuna inanamıyorum.

Umarım yalnız gelmiştir ve şarabımızı bekleyen başka kimse yoktur.

Balkon, onun söz verdiği gibi, aşağıdaki şehir manzarasını ortaya çıkaran şeffaf cam duvarıyla çok güzel. Öğleden sonra güneşi uzaktaki yüksek binaların üzerinde parıldıyor ve gökyüzünü mavi ve pembe renkli pamuk şeker gibi bir parıltıyla boyuyor.

"Şampanya?" Haute, buzdolabından bir şişe çıkararak sorar.

Yüzümü sertleştirip kaşlarımı çatmamaya çalışırım.

Belli ki, bizden önce birini buraya gönderip her şeyi hazırlatmış. Ama en azından üçüncü bir tekerlek yok. Bunun bizimle bir iş toplantısı ya da belki de arkadaşlar arası bir buluşma dışında başka bir şey olduğuna dair hiçbir işaret yok.

"Tabii," diyorum ve o bana bir bardak uzatıp dolduruyor. "Teşekkürler."

"Şimdi, sanırım bu Mill ve planlarınızla ilgili? Hala ilerlemeye kararlı mısınız?" Bir yudum alır ve ben de onu taklit ederim.

İçki iyiydi, Haute'nin sahip olduğu her şey gibi pahalıydı.

"Aslında, bundan biraz daha fazlası var." Bir yudum daha alıyorum. Boğazım çok kurumuş. "Ama önce, birlikte iş yapmaktan ne kadar memnun olduğumu tekrar söylememe izin verin."

Elini salladı. "Bu karşılıklı olarak faydalı bir anlaşma."

Senin için ne kadar yararlı?

Sugar Bowl ile başladığı şüpheli işlere Mill'i de dahil edip etmeyeceğini bilmiyorum, ama bu makul bir tahmin.

"Seni nişanlının pastanesiyle tanıştırdığıma özellikle memnunum," diye devam ediyorum, F kelimesinin içimi parçalamasından nefret ederek. Bu onun dikkatini çekiyor, bana keskin bir bakış atıyor. "Pastalar senin ve ortakların için çok önemli olduğu belli. Mükemmel bir kamuflej."

"Çok lezzetliler," diyor, gözleri şimdi değerlendirici bir bakışla.

"Ve ne kadar önemli olduklarını biliyorum. Yani, gayrimenkulün ötesindeki daha ciddi girişimlerin için."

"Daha... ciddi girişimlerim mi?" Kaşlarını kaldırır, ağzını yavaşça hareket ettirir.

Kahretsin, neden aptal rolü yapıyor?

Bunun işe yaraması için, kendini suçlu göstermesi gerekiyor.

Yasadışı faaliyetlerde bulunduğunu itiraf etmesi gerekiyor. İdeal olarak, çıkarılan herhangi bir arama emrinin boş çıkmaması için ayrıntılara ihtiyacım var.

Ama bana bakışından, bunu kolaylaştırmayacağını anlıyorum. O lanet olası bir yılan, ama kendini çok iyi saklıyor.

"Bay Haute, kendi teslimatçılarınızı ücretsiz teslimat için kullanmaya karar vermenizin nedenini anlıyorum," diyorum dikkatlice. "Yani, bu çok cömert bir davranış ve Sugar Bowl'un Junie için ne kadar önemli olduğunu anladığınıza eminim, ama bunun biraz... tuhaf olduğunu düşündüm. Biraz araştırma yapmaya karar verdim. Umarım beni suçlamazsınız."

"Hala tam olarak anlamadım, Rory." Yüzü sahte bir sakinlikle neredeyse gevşemiş, ama parmakları bardağı biraz fazla sıkıyor, eklemleri soluklaşmış.

Gerçekten açıkça söylemek zorunda mıyım?

"O gün cupcakeler biraz kusurluydu. Junie, kalite konusunda çok titizdir ve sizin insanları hayal kırıklığına uğratmak istemediği için benden onları almamı istedi." Yalanlar dilimden kolayca dökülüyor. "Onları aldım. İçeride tabakları buldum. Merak etmeyin, hanımefendiye onları attığımı söyledim. Başka bir şey yok."

Haute, etli parmağıyla bardağına hafifçe vurur. Gerilim daha da artarsa, bardağı kırılacaktır.

"Demek istediğim, ben de katılmak istiyorum," diyorum gülerek, ihtiyatı bir kenara bırakarak. "Bu yüzden buradayım. Size yardım edebilirim. Sanırım birkaç tane daha gizli teslimat noktasına ihtiyacınız var. Sizin payınız olmayan birçok mülküm var."

Haute kalın dudaklarını büzüyor. "Teslimat noktaları mı? *Senin mülklerini* kullanmamı mı öneriyorsun?

mülklerini kullanmamı mı öneriyorsun?"

"Teslimat, buluşma noktası, neye ihtiyacın varsa." O sessizce düşünürken sırtımdan bir damla ter akıyor.

Her zamanki kendini beğenmişliği yok olmuş. Yüzünde hiçbir şey belli olmuyor. Kahretsin, belki de bu kötü bir fikirdi.

Bu adam bu pisliği saklamak için elinden gelen her şeyi yaptı ve ben de onu ortaya çıkardım ve onunla yüzleştim.

Ya elimi fazla oynadıysam?

Çamaşırhanedeki görüntüleri gördüyse, kesinlikle aşırıya kaçmışım demektir. Junie ile oraya gittiğimi bilecektir. Ayrıca, söylediğimden daha fazlasını bildiğimi de anlayacaktır.

"Demek katılmak istiyorsun." Ölçülü bir bakış atıyor. "Evet." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Peki, tam olarak neye bulaştığını sanıyorsun, Rory?"

O pislik bunu yapmayacak. İtiraf etmeyecek.

Onu itiraf ettirecek kelime kombinasyonunu bilmiyorum. Tabii ki inkar etmedi, ama bu konuşma hiçbir yargıç önünde geçerli olmayacak ve en iyi avukatlar onu bekliyor olacak.

"Yürüttüğün operasyon," diyorum dikkatlice. "Detayları bilmiyorum elbette, ama karlı olduğundan eminim. Sen temkinli bir adamsın. Her açıdan değerlendirmeden ve kar-risk analizini yapmadan böyle bir şeye girecek biri değilsin, sen de benim gibi bir iş adamısın."

Bir yudum daha alır, sıvının son damlasını emiyormuş gibi yavaşça yudumlar ve sonunda yutar. Bu adamın yeme alışkanlıklarının hiçbir yanı hoş olmayacak.

"Ben öncelikle bir iş adamıyım," diyor, sesi tuhaf bir şekilde düz.

"Aynen öyle. Ben de öyleyim. Sen de aynı fikirde olmalısın, yoksa Higher Ends ile asla iş yapmazdın." Anlaşmayı sağlayan Junie'nin tatlıları olsa da. Onlar onun istediği hazine ve artık bunun sadece tatlıya düşkünlüğüne tatmin etmek için olmadığını biliyorum.

Mesele değirmen değil. Yıllar sonra elde edilebilecek potansiyel finansal getiriler de değil.

Bu.

Çünkü organize suçun sunduğu getiriler, onun yapabileceği herhangi bir geleneksel iş anlaşmasından çok daha iyi.

"Ben çok şey katabilirim," diyorum. "Şu anda arkadaşlarınız, teslimat yeri olarak güvenilirmez, tehlikeli yerlere güveniyorlar. Bu, uzun vadede size zarar verecektir. Biz tesadüfen rastlayabiliyorsak, başka kimler rastlayabilir? Size güvenli, gizli yerler, tam güvenlik ve küçük bir kâr payı karşılığında gerçek bir yatırım sunuyorum."

Haute dudaklarını büzerek, düşünürken hafif bir emme sesi çıkarır.

Sonunda ilgilenmeye başlar.

Gözlerinde sessiz, karanlık bir eğlence var. Bir an için, bunu düşündüğünü ve belki de itiraf edip beni anlamaya dahil edeceğini düşünüyorum.

Sonra hareket eder — onun boyuna göre çok hızlıdır.

Göz açıp kapayana kadar şampanya şişesi korkuluğa çarpar ve beni duvara iterek, keskin cam parçalarını boynuma dayar.

Şampanya yere dökülür, ayakkabılarımı ıslatır, pahalı zevklerle gelen ölüm gibi kokar.

Benim ne kadar şaşkın olduğumu fark etmiyor gibi görünüyor.

Gözleri çok geniş, burun delikleri çok geniş. Göz bebekleri mürekkep hokkasına bakmak gibi.

Kırılan şişenin sesi silah sesi gibiydi, ama şimdi sadece onun nefesi, benim nefesim ve ölümcül bir sessizlik var.

Kahretsin, bu pisliğin başkası onun yerine pis işi yapmadan şiddet uygulayacağını hiç düşünmemiştim.

Düşün, düşün...

"Gölgeyi yerler teslim noktası olarak mı?" diye tısladı, şişenin kenarını boğazıma bastırarak. Juguler damarım zonkluyordu, kesilmekten kaçınmak için çaresizce. "Çamaşırhane gibi yerler mi? Neden burnunu soktun Rory? *Neden?*"

Canavarca kolları beni tekrar

sarsıyor. Korkmuyorum.

Şimdi *sinirlenmeye* başlıyorum.

Hareketlerinin hızı, görüldüğünden daha güçlü olduğunu gösteriyor. Şişeyi boğazıma dayama şekli, bunun onun ilk cinayet şantajı olmadığını gösteriyor. Bu iğrenç işi uşaklarına bırakmıyor.

Tereddüt etmez.

Bu adam daha önce kan dökmüş ve kemik kırmış. Tek bir yanlış hareket ve ölürüm.

Ne kadar şiddetli olacağını bilmek için yeterince insanın kanını gördüm. Etim parçalanacak, hayatım saniyeler içinde akıp gidecek. Elbette temizlik işi çok olacak, ama Haute'nin adamları halledebilir. Kardeşlerim cesedimi bulabilirlerse şanslı sayılırlar.

Ayrıca, balkonun kenarından uzaktayım, potansiyel tanıklardan daha uzaktayım.

Siktir.

Archer ve Patton yaklaşık on beş dakika sonra kontrol etmeye gelebilirler. Yeterince çabuk değil.

Bu manyak adamı oyalamak için bir yol bulmam lazım.

Birinci adım: Lanet şişeyi yüzümden çek. Boynuma silah dayamasa onu alt edebilirim, ama silah keskin ve yakın, camın derimi kestiğini hissedecek kadar sert bastırıyor.

"Junie için. Aynen dediğim gibi," diyorum ona. Çılgın gözleri sabit kalıyor, yavaşça kısılıyor. "Juniper. Nişanlımı hatırlıyorsun, değil mi? Asla saygısızlık etmek istemedim."

Yutkundüğümde kırık şişenin kenarı gırtlığımı sıyrıyor, ama o hafifçe geri çekiliyor. "Onun bununla ne ilgisi var?"

Her şey ve hiçbir şey.

Derin, hırıltılı bir nefes alıyorum.

"Sugar Bowl'u ulusal bir marka haline getirmek onun hayali. Onu büyük, saygın bir marka yapmak." Şu ana kadar her şey yolunda ve bu konuda yalan söylememe gerek yok. Haute her kelimenin samimiyetini duymuş olmalı. "Ona yardım etmek istiyorum, ama yapabileceğim çok fazla bir şey yok."

Haute geri adım atmaz. "Kendi işin var. Onun kazandığının yüz katını kazanıyor olmalısın."

"Evet. Ama o tatlıları biliyorsun. Onları seviyorsun, ve sadece mükemmel bir örtü oldukları için değil. Beş yıl sonra, belki daha da önce, eğer istediğini elde ederse bunun ne anlama geleceğini bir düşün. Daha fazla fırın, daha fazla şehir, genişlemek için daha fazla yer..."

Bu benim büyük kumarım, umarım o gerçekten başlangıçta iddia ettiği kadar şeker düşkünüdür.

Gözlerinde şimdi hesaplayıcı bir parıltı var, öldürücü parıltı sönüyor.

Ahlaki değerlerini tamamen yok edecek kadar şiddetli bir aşkın ne demek olduğunu biliyor.

Forrest Haute'un hiç bir zaman bir tane olduğu söylenemez.

"Sadece onun mutlu olmasını istiyorum dostum," diye boğuk bir sesle söylüyorum ve bu yine hayal dünyasına dönüyor olsa da, yalan gibi gelmiyor. "İşleri, parayı boş ver. Junie önemli. Onun hayalleri benim hayallerim. Ve eğer ben bu işe, seninle birlikte dahil olursam, bu onun hayallerine yatırabileceğim bir sermaye olur. Birlikte çalışarak onu ulusal çapta tanınır hale getirebiliriz. Herkes kazanır."

"Benimle çalışmak mı istiyorsun? Bundan sonra bile mi?" Şampanyanın kokusu nefesinden yoğun bir şekilde geliyor.

"Onun pastalarını ünlü yapmama yardım et," diye homurdandım. "Bunu gerçekleştirmek için her şeyi yaparım, gerçekten her şeyi. Sadece cevaplara ihtiyacım var. Sana yardım etmeme yardım et. Ve şu lanet şişeyi boynumdan çekersen çok sevinirim."

Eli boynumun üzerinde titriyor.

Memnuniyetsiz bir iniltiyle geri çekilir, sanki içindeki kana susamış canavarı hayal kırıklığına uğratmış gibi.

"Büyük laflar, Rory. Çok fazla güven istiyorsun."

"Güven mi? Bu konuda polise gidebilirdim, Haute." Sesime en ufak bir korku bile girmesine izin vermedim. "Senin yoluna çıkabilirdim, ama buradayım, değil mi? Bir fırsat istiyorum. Sugar Bowl'a ve aileme yardım etmek istiyorum. Tıpkı sana yardım etmek istediğim gibi."

Haute bir adım daha geri çekilir ve şişeyi indirir.

Sanki kalkanı düşüyor, takıntılı, ölüme meydan okuyan bir aşkı anlayan kusurlu ruhunun o garip kısmına hitap ediyor gibi.

Keşke Junie hakkında böyle konuşmanın gerçekte ne anlama geldiğini, bunun yalan söylemek gibi gelmediğini anlamak için zamanım olsaydı.

"Onu seviyorum," diyorum. "Junie ile birlikte olmak, daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Ondan önce, düşünülemez bir şeyi yapmaya istekli olacağımı hiç hayal etmemiştim. Her şeyi riske atmaktan mutluluk duyacağımı hiç düşünmemiştim." Omuzlarımı düşürüyorum, umarım beni çaresiz, aşık bir deli olarak görür. Kullanabileceği biri olarak. "Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparım. Her şeyi. Neye ihtiyacın olduğunu söyle yeter."

"Sizi birlikte gördüm. Nasıl hissettiğini anlıyorum, sanırım," diyor yavaşça. Kırık şişe şimdi elinde asılı duruyor.

"O benden daha iyisini hak ediyor." Gülerek, sesimin tonundan nefret ettim. "Ama onun hayallerini gerçekleştirebilirim, her şeye değecek."

Haute sonunda uzaklaşır, kararan şehri seyrederek, "O özel biri, evet. Sugar Bowl kolayca ulusal bir marka haline gelebilir ve çok daha fazlasının aracısı olabilir," der.

Lanet olsun, az kalsın ağzından kaçırıyordu.

Konuşmaya devam etmesini sağla.

"Onun haberi olmadan işine karışacaksak, bunu konuşmamız lazım," diyorum. "Bana bunun nasıl işlediğini anlat. Bildiğin her şeyi."

Bana kısa bir bakış attı ve zırhının bir katmanı daha

"Bu çok açık değil mi?" Beşinci kez cebir problemini açıklayan yorgun bir ğretmen gibi i eker.

İyi. Beni aptal ve zararsız biri sanmasına izin ver. Ona dikkatle bakarak, daha fazlasını bekliyorum.

"Önce malları teslimat noktalarına götürdüm. İş yaptığım adamlar, patronlar, askerlerine sadece gerekli bilgileri veriyorlar. Ne kadar az konuşurlarsa ve ne kadar ihtiyatlı konuşurlarsa o kadar iyi. Böylece, herhangi biri yetkililere veya rakip bir gruba ihanet etmeye karar verirse risk o kadar azalır. Alt kademelerde oldukça merkezi olmayan bir operasyon ve bizim için işe yarıyor." Tekrar şehre dönüp bakıyor. "Bu işe yararsa, nişanlının güzel hamur işleri lojistik bir araçtan daha fazlası haline gelebilir. Uzun vadede, daha önemli yükleri taşımak için mükemmeldirler."

Yüzüm yanıyor, bu iğrenç şeyi sanki sıradan bir emlak işlemiymiş gibi konuşmasından nefret ediyorum. Arkadaşlarının Junie'nin yarattıklarını bozup, içine uyuşturucu ya da koordinatlar ya da kim bilir başka ne tür şeyler doldurdukları düşünce kanımı kaynatıyor.

"Etkileyici," diyorum, sesimi nötr tutmak için çabalarken. "Eminim siparişleri artırabilir, sorun olmaz. Golf sahasında Sugar Bowl fırın vitrini kurup yeni iş patlamasını açıklayabiliriz bile. Kolay olacak."

"Bu iş kolunda bir ilk olur." Derin bir nefes aldı. "Kolay olsun ya da olmasın, önce rakamları konuşmamız lazım."

O şişeyi elinde tuttuğu sürece bunun riskli olduğunu bilerek tekrar ona doğru yürüdüm.

Yine de pantolonumdaki kayıt cihazı için bunu yapıyorum. Junie için.

Kardeşlerim gelmeden önce on dakikadan az vaktim var. Saatile bakıyorum, ama Haute her hareketimi takip ediyor. Telefonuma uzanmaya cesaret edemiyorum.

"Tamam. Rakamlar," diyorum, ellerimi açarak.

Sonra Haute'nin telefonu çalıyor.

Fabrika ayarlarında olan keskin, gürültülü bir ses, görünüşe göre, beklenmedik bir şekilde duymaya alışık olmadığı bir ses. Kafasını kaldırır ve gözlerini kısarak telefonunu çıkarır ve ekrana bakar.

Kırık şişeyi tutan büyük eli titrer. Kahretsin, bu iyiye işaret değil.

Ekrana bakışından bile, bu aramayı cevaplamak istemediğini, neredeyse kesin olarak *ana işiyle* ilgili olduğunu anlıyorum.

"Ne var?" diye bağırır, telefonu kulağına tutarak. "Acil bir durum olmadıkça aramayın demiştim..."

Telefonun diğer ucundaki ses hızlıca konuşurken, Haute'nin gözleri kızarır. Bu, öncekinden farklı bir ifade — tembel, kontrollü bir öfke değil — ama bana doğrudan bakarken, beyaz sıcaklıkta, bilge bir öfke.

"Ben hallederim," diye ters bir sesle konuşmayı sonlandırır. "Eğer o..."

Şişe bir sopa gibi geri gelir.

O bana saldırırken, beni duvara doğru iterek, bir tarafa atlamak için zar zor zaman buldum. "Seni sefil nankör! Beni aptal yerine koyacağını sandın, değil mi?" diye hırladı, her nefesi cinayetle doluydu.

Şişeyi yüzüme tehlikeli bir şekilde sallarken, kalın kolunu itiyorum.

Oyun bitti.

"Oldukça yaklaştım, değil mi?" Ona gülüyorum.

"Bana yalan söyleyemezsin, Rory. Ben senin sandığın kadar aptal değilim, ama sen... sen benim işimin ne olduğunu ve ne kadar tehlikeli olabileceğini hiç bilmiyorsun."

"Konuşmaya devam et," diyorum sertçe.

O yarım santim sağa kayıyor.

Savunmasız kalan sol tarafını fırsat bilip, dirseğimi onun yan tarafına —tamamen kas, pek yağ yok—sonra onun altından kaçıyorum.

O şişeyi tekrar salladı ve beni yakaladı, kolumu kesti. Siktir!

Kan, gömleğimi ıslatıyor ve keskin bir acı

hissediyorum. Artık bu tam bir ölüm maçı.

Ona doğru koşarak onu geriye doğru itiyorum, cam kapılardan geçip daireye giriyoruz. Camlar kulakları sağır eden bir patlamayla etrafımızda parçalanıyor, ayakkabılarımın tabanlarını kesiyor.

Bir masaya çarparak, şiddetli bir kargaşa içinde yerde yuvarlanırsınız. Haute sallanır, ama kavgada şişesini kaybetmiştir.

Şimdi elinde sadece yumrukları var. Onlar da yeterli.

O da bana yumruk atıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor. Ben de ona karşılık veriyorum ve göğüslerimiz inip kalkarken birbirimize bakıyoruz.

Kahretsin.

Ona toparlanmak için zaman tanırsam, kavgada beni yenme şansı var. Ağırılık ve boy avantajına sahip ve ben yaralıyım, kanlar içindeyim.

Hareket etmeye devam etmeliyim.

Tek şansım bu.

Sola, kanepenin arkasına doğru dönüp mutfığa koşuyorum. Odanın ortasında kocaman bir ahşap masa ve çirkin bir domuz kavanozu var. Burayı dekore eden kişi ya kafası güzeldi ya da eksantrik sanatçılara hizmet ediyordu, ama bunu düşünecek vaktim yok.

Çekmeceleri bıçak aramak için de vaktim yok. Haute peşimden geliyor.

Dönüp manevra yapabileceğim daha geniş bir alan olan açık stüdyoya koşarken masadan domuz kavanozunu alıp kaçıyorum.

Dö ndüğümde seramik domuz kollarımda kurşun ağırlığı gibi hissediliyor. Haute bana çarptığında adrenalin ağzımda köpürür ve tekrar yere düşeriz.

Sadece iki iri, aşırı büyümüş adam, savaşıyor goriller gibi kavga ediyor, kan, kirli beyaz metro fayanslarına çirkin ve korkunç bir şekilde bulaşıyor.

Ama bu sefer kavanoz bende.

Bir silahım var.

Hala tutunabiliyorum ve reflekslerim de yeterince çalışıyor. Tüm gücümle, bir insan kasırgası gibi kollarımı sallıyorum. Forrest Haute'un kafasından yüksek bir çatırtı geliyor.

Sonra artık benimle güreşmiyor.

Sönmüş bir kum torbası gibi yere yığılıyor.

Onu dengesiz bir şekilde itip, bu dağınık stüdyoda ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Masa parçalanmış, her yer ahşap ve kıymıklarla dolu. Balkon kapısından içeri süzülen öğleden sonra güneş ışığında toz hala yerleşiyor.

Garip bir şekilde, domuz kavanozu düzgün bir şekilde ikiye ayrılmış, Haute'nin yerde yatan vücudunun yanında iki parça halinde duruyor.

Kahretsin, onu öldürdüm mü?

Etli kolunu tutup nabzını kontrol ediyorum.

Neredeyse benimki kadar hızlı bir şekilde parmaklarıma vuruyor. Çok şiddetli bir baş ağrısıyla yürüyecek olsa da, hayatta.

İyi.

Umurumda değil, yeter ki bir daha hücre dışını görmesin. Kendimi kanepeye sürükleyerek telefonumu arıyorum.

"Archer," diye sertçe söylüyorum, telefonu açar açmaz. "Hayattayım, merak etme."

"Teşekkürler," diyor kuru bir sesle. "Nasıl gitti?"

"Haute  ld . Polisi ve ambulansı ara." "Ambulans mı?

Ne oldu?"

"Duydun beni. Dedektif Batista'yı iste ve ona Haute ile ilgili olduğunu söyle, sonra da buraya gelin."

Archer mesajı Patton'a iletir, Patton muhtemelen 9-1-1'i arar, sonra tekrar hatta gelir.

"Durum ne kadar kötü, Dex?" diye sorar.

"Yeri darmadağın etti. Beni kesti. Beni öldürmeyi başaramadı ama sanırım dikiş atılması gerekecek." İlk kez başıma gelmiyor ama yine de çok rahatsız edici. "Onun dışında iyiyim. Her şeyi anlattı. Kimse gelmeden buraya gel, Arch."

"Yoldayız. Sakın  lme."

Telefonu kapatıp, bir elim kolumdaki yaraya bastırarak, zorlukla interkoma doğru ilerledim. Resepsiyonist, benim sesimle Haute'nin tembel aksanını ayırt edemiyor gibiydi, bu da bana onun kendi mülklerini ne sıklıkla ziyaret ettiğini merak ettirdi.

Artık bunun bir önemi yok.

Kanepeye geri dönerken, kırık domuz kavanozuna bakıyorum. Çatlamış, ama daha önce fark etmediğim kelimeler bir tarafında hala okunabilir durumda.

Hayat kısa. şekeri sev.

Lanet olsun.

Haute'u süslü bir şekerlikle bayılttığım için ironik bir durum olduğunu düşünüyorum.

Olan biten her şeyden sonra *lanet olası bir şekerlik*.

Haute ve arkadaşları etkisiz hale getirilse bile, neyin tehlikede olduğunu ve neyi kaybettiğimden korktuğumu bir kez daha hatırlatıyor.

Junie.

Artık onun öldüğünden neredeyse eminim.

Yaralarım sarılınca ve acil serviste birkaç saatimi boşa harcadıktan sonra, boş bir eve döneceğim.

Tıpkı onunla tanışmadan önceki gibi olacak, ama o zaman evdeki boşluk umurumda değildi.

Bunun normal olduğunu düşünüyordum.

Birkaç litre kan kaybetmek, olayları farklı bir perspektiften görmemi sağladı. Onun gitmesini istemiyorum.

Bu aptalca numaranın, geçersiz ve hükümsüz olmasına rağmen bitmesini istemiyorum. Onsuz bir hayatla yüzleşmek istemiyorum.

Çünkü onu seviyorum.

Ve o bunun farkında değil, yüzüne bağırıp onu paramparça ettikten sonra.

Belki de bu yüzden bu bir zafer gibi değil, daha çok nihayet bitmiş bir angarya gibi geliyor.

Duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, düşüncelerim kayboluyor.

Kanamam durur durmaz onunla konuşmam gerek.

Çok geç olmadan Junie'ye her şeyi anlatmalıyım.

TATLI-ACI GÖZYAŞLARI (JUNIPER)

Bir şeylerin çok ters gittiğine dair ilk ipucunu, iki polis memurunun Nana'nın kapısına gelmesiyle alıyorum.

İkisi de aynı üniformayı giymiş, ikisi de aynı nazik endişe ifadesini takınmış. Nana onları içeri davet eder ve Forrest Haute ile olan ilişkilerim hakkında bana çok önemli sorular sormaları gerektiğini açıklarken onlara kek ikram eder.

Buraya sokak kedisi gibi ağlayarak döneli iki gün oldu.

Bunu atlattığımı söylemek abartı olur, ama en azından artık kontrolsüz bir şekilde ağlamıyorum.

"Tabii," diyorum onlara, kendimin de şüpheli olup olmadığını merak ederek. Sonuçta, çamaşırhanedeydim, açıkça dedektiflik yapıyordum ve kendimi suçlu duruma düşürebilirdim. Haute'nin kirli notları *benim* keklerimin içine sıkıştırılmıştı.

Dexter, polisin radarına gireceğimi hiç söylememiş olsa da, riskleri açıkça belirtmişti.

Ama onu düşünmek kalbimi sıkıştırıyor, bu yüzden ifademi kontrol etmeye odaklanıyorum.

Bu, pratik yaptığım bir şey. Gözlerimin köşelerini kırıştırarak gerçekçi görünmesini sağladığım ölü gülümseme.

"Karakola gelmemi ister misiniz?" diye soruyorum.

Kendini Dedektif Gillian Batista olarak tanıtan, koyu saçlı yaşlı memur bana kısa bir gülümseme atıyor. Sert bir kadındır ve beni biraz korkutur, ama onu sevdiğime karar veriyorum.

"Burada konuşabiliriz," diyor. "Tutuklu değilsin."

"Oh. Oh, şükürler olsun." Rahatlama hissedilir derecede belirgindir. Nana daha fazla kahve getirirken parmaklarımı birbirine kenetlerim.

"Dexter Rory ile davayı ve sizin katılımınızı konuştuk," diye devam ediyor Dedektif Batista, "bu yüzden bu daha çok bir formalite. Davayı oluşturmak için mümkün olduğunca fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Dex ile zaten konuşmuşlar.

Elbette konuşmuşlardır.

Parmaklarımı titrememeleri için sıkıca kenetledim. Dün gece yerel haberlerimde manşeti gördüm.

Büyük bir emlak mogulu ve müteahhidinin yakalandığına dair büyük manşetler. Hepsi Dexter Rory sayesinde.

Sugar Bowl'dan bahsedilmiyor.

Benden bahsedilmiyor.

"Onunla konuştunuz," diye tekrar ediyorum. "Peki o nasıl?"

Makalede Haute ile çatışmada yaralandığı yazıyordu, ama hastaneyi aradığımda taburcu edildiğini öğrendim. Başka bir şey bilmiyorum ve bu beni delirtiyor.

"O kesinlikle iyi." Genç polis öne eğildi. Benim yaşlarımda, belki biraz daha büyük, fare rengi saçları ve kaslı bir vücudu vardı. Ama gözleri nazikti. "Sanırım koluna dikiş atılması gerekti, ama şimdi tamamen iyi."

"Dikiş mi?" Dehşetle nefesimi tutamadım.

Dedektif Batista meslektaşına sinirli bir bakış attı. "Kulağa kötü geliyor, Bayan Winkley, ama size söz veriyorum, durumu iyi."

Tamam.

Ve bu kadarını öğrenebileceğim tek şey bu, çünkü artık onun hayatına karışmaya hakkım yok.

Yüzüğü onun evinde bıraktım. Bildiğim kadarıyla, şimdiye kadar çöpe atılmıştır. Onu saklayabileceğimi söyledi, ama ben buna dayanamadım.

Ondan sonra... şey, her şeyden sonra.

"Birkaç ek soru sorabilir miyiz?" diye sorar Batista. "Tabii ki."

"Forrest Haute'yi nasıl tanıyordunuz?"

Onlara, kulüp evindeki buluşmaya ve orada yaptığı anlaşmaya odaklanarak, etkileşimlerimi anlatıyorum. Dex'ten neredeyse hiç bahsetmiyorum,

muhtemelen onlara her ayrıntıyı anlatmış olsa da.

Sahte nişan meselesi hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Sözleşmemiz. İllüzyonumuz. Muhteşem aptalca hatamız.

Dedektifin bakışları, yüzümde bir saniye fazla kalarak sempati dolu.

Oof.

Bu sabah daha iyi temizlenmeliydim. En azından yüzüme soğuk su serpip gözlerimin etrafındaki koyu halkaları makyajla kapatmalıyım.

Görünüşüm de kendimi hissettiğim kadar

kötü. Berbat.

"Peki, Bay Haute ile yaptığınız sözleşmenin şartları neydi?" diye soruyor.

Haute ile yaptığınız sözleşmenin şartları neydi?" diye sordu.

"Sanırım dizüstü bilgisayarında bir kopyası var. Bekle." Polislerin ve onun her şeyi bilen gözlerinin olduğu odadan çıkmak için çaresizce, sıçrayarak yukarı koşuyorum.

Odamda durur durmaz, odanın ortasında duruyorum.

İyiim.

Kendime bunu söyleyip durursam, belki sonunda inanırım. Hayır, onun bana öylece tekrar ulaşacağını düşünmemiştim.

Sonuçta, onun hayatından çıkan ve veda olarak yüzüğü geride bırakan bendim.

Dexter'ın beni bir daha görmek istememesi *gayet mantıklı*.

Ben, felaketle sonuçlanan daha büyük bir hatanın içindeki küçük bir hatayım. Hayatından utanç verici bir anı gibi silmek isteyeceğinden emin olduğum bir bölümdeki bir satır.

Ve ben iyiyim, iyiyim, ama tanrım, çok *acıyor*.

Elimi karnıma bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve on sayana kadar bekliyorum, sonra yataktan dizüstü bilgisayarını alıyorum.

"İşte başlıyoruz," diyorum birkaç dakika sonra polise sunacağım belgeyi açarken. "Yardıma olacaksa e-posta ile gönderebilirim."

"Bu harika olur, teşekkürler." Batista ortağına bir bakış attıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Sizden yazılı bir ifade de çok yardımcı olur, Bayan Winkley. Bunu yapabilir misiniz?"

"Tabii, ne gerekiyorsa yaparım."

"Mükemmel." Bir kağıda bir şeyler yazıp bana uzattı. "Sözleşmeyi kısa süre içinde bu e-posta adresine gönderirseniz

çok seviniriz. Bildiri için ne kadar zamana ihtiyacınız varsa kullanın."

El yazısı tıpkı kendisi gibi: uzun, dik, kesin. Kalem kağıda o kadar sert bastırılmış ki kağıtta izler kalmış ve ben dalgın dalgın parmaklarımla bu izleri okşuyorum.

"Elbette."

"Bizimle konuştuğunuz için tekrar teşekkür ederiz, Bayan Winkley."

"İfade için karakola gelmemi ister misiniz?" diye soruyorum. "Yani, teknik olarak her şeye dahil oldum ama aslında hiçbir şey bilmiyordum..."

Gülümsemesi yeterince nazik.

"Size bir dosya numarası ve ihtiyacınız olabilecek diğer bilgileri vereceğiz. Yazılı olarak, sözleşmeyle birlikte yeterli olacaktır. Sizi herhangi bir suçla ilişkilendiren bir kanıt yok. Tehlike altında olduğunuzu düşünmüyorum ama yine de departmanımdan büyükannenizin mülkünün çevresinde devriye sayısını artırmasını istedim."

Kalbim çarparken ona bakıyorum.

"Bay Haute'un çalıştığı Chicago'daki Kansas City çetesinin bir süre ortalıkta görünmemesini bekliyoruz. Açık bir dava olduğunu bildikleri halde tanıkları hedef almak onların doğasında yok. Bu örgütler yabani otlar gibidir, ama bu komploda doğrudan sorumlu olan herkesi takip edeceğiz."

Ona inanmama rağmen, rahatlama hissi beni sandalyeye yapıştırıyor ve bacaklarım titriyor. İstesem bile ayakta durabileceğimden emin değilim.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum bir süre sonra.

"Colin, arabaya gider misin? Bayan Winkley ile özel olarak bir şey konuşmak istiyorum."

Colin, sanki yazılı olmayan bir kuralı çiğniyormuş gibi ona uzun uzun bakar, ama bir süre sonra odadan çıkar. Nana mutfakta tencereleri temizlerken gürültü yapmaktadır ve şimdi sadece Dedektif Batista ve ben kalmışsınız.

"Dexter Rory'yi tanıyorum," diyor. "Yurtdışında birlikte görev yaptık. Bir keresinde hayatta kalmamı sağladı."

Ona bakarak, Dexter'ı *tanıdığını* mı kastettiğini merak ediyorum. O benden çok farklı, ikisini birlikte hayal etmek zor.

"Tamam. Eğer bu haberi nazıkçe vermek için buradaysan, onun elçisi olmana gerek yok. Bittiğini biliyorum..."

"Ben öyle mi dedim?" Bana bakıyor, koyu renkli gözleri odaklanmış. Düşündüğümde daha genç, belki otuzlu yaşlarda, onun yaşlarında. Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirmeye başlamış ama yüzünde daha önce fark etmediğim bir canlılık var. "Senin ilişkin beni ilgilendirmez. Ama onu gördüğümde

Haute'yi sordu ve senden bahsetti." Omuzlarını silkiyor. "Tek söylediğim, onu hiç böyle görmediğim. Onun için çok önemli olduğun belli."

Vay canına.

Nana da temelde aynı şeyi söylememiş miydi?

"Teşekkürler." Zorla gülümsüyorum. "Ama, şey, bence aramızdaki ilişki düzeltilemez."

Bana bir saniye baktıktan sonra fincanını masaya koydu. "Kahve ve kek çok lezzetliydi. Büyükkannene benim adıma teşekkür eder misin?"

"Tabii ki."

"İyi şanslar, Bayan Winkley. Her şeyde."

"Bir şey olursa haber ver," diyorum kendimi tutamadan. "Davayla ilgili, yani."

Odayı terk ederken başını salladı. "Endişelenmemeye çalış. Bu, organize suçla mücadelede ders kitaplarına geçecek bir başarı gibi görünüyor."

Bu iyi bir haber, ama nedense boğazım düğümleniyor.

Daha sonra mahkemede ifade vermem gerekebilir. Bunun olasılığını hep biliyordum, ama ya aylar geçip sahte nişanımı yeniden yaşamak zorunda kalırsam?

O zamana kadar onu unutmuş olur muyum?

Midem altüst oluyor. İstenmeyen bir cevap.

Ben düşüncelerimle boğuşurken, büyükkannem her zamanki bilmiş sırıtışıyla kapıdan başını uzatıyor. "Biraz daha pasta ister misin? Kutlama yapıyoruz, değil mi?"

"Öyle de diyebilirsin, sanırım. Oldukça büyük bir kötü adam yeniliyor."

"Oh, hayır, tabii ki hayır. Senin aklını başına toplamayı kastediyorum, June bug," diyor neşeyle, iki büyük parça çilekli kek getirerek. "Oturup, o yakışıklı genç adamla nasıl barışıp öpüşeceğini düşüneceğiz."

POLİS, önümüzdeki birkaç gün boyunca haber vermedi.

Her şey normale döndü.

Çevrimiçi gazeteler de pek bir şey açıklamıyor, ama bu beni tedirgin ediyor. Suikastçılar tarafından açıkça hedef alınmış olabileceğim gerçeğinden çok, radyodaki sessizliğin beni daha çok rahatsız etmesi ne kadar garip?

Tabii ki, dükkânda herkes bunu konuşuyor ve beni konuşuyorlar.

Odaya girdiğimde her zaman kesilen boğuk sözler dışında pek bir şey duyamıyorum.

Ama bunu anlıyorsunuz — sırtımı döndüğümde veya bakmadığımı düşündüklerinde fısıldayan sesler ve şaşkın bakışlar. Yan bakışlar, takıntılı ilgi, sızan *sempati*.

Kesinlikle daha fazla sempatiye ihtiyacım yok. Dexter ve ben bittik.

Aynı acı verici suç davasına karışmış olmamız bile geçmişten gelen bir yankı gibi geliyor.

"Haute'un bir milyon dolardan fazla para verip ünlü bir avukat tuttuğunu duydum," diye fısıldıyor Sarah, Emmy'ye. Emmy ve Jake resmi olarak çıkmaya başladığından beri, iki kız çok hızlı bir şekilde barışmışlar.

"Sadece bir milyon mu? Bence iki milyon civarındaydı."

"Hapisten kurtulmak için her şeyi yapar. Big Fish onu mahvettiğinde itibarını kurtarmak gibi bir şey."

"Evet, tabii," diyor Emmy, gözlerini devirerek. "Haute'u tutuklatan oydu, değil mi?"

Mutfakta hamur açmaya devam ediyorum, onları duymazdan gelmeye çalışıyorum. *Yuvarla, çevir. Un serpin.*

Kapının açık olduğunu fark etmiyorlar ve her kelimeyi duyabiliyorum. Belki de umursamıyorlar.

Ama onlarla yüzleşecek, yüzlerinde dans eden soruları, hatta acıma duygusunu görecektir enerjim yok.

"Onun bu kadar cesur olduğuna inanamıyorum. O her zaman ellerini kirletmeyecek türden birine benziyordu," diyor Sarah.

"Evet, ben de şaşırdım. Adam çok zengin ve fazla kibar," diyor Emmy öfkeyle. "Ama Junie için, sanırım mağara adamına dönüşüyor."

"Ama o orada değildi..."

"Ne önemi var?" Emmy hüznle iç geçirir. "Onu düşündüğünü biliyorsun. Eminim tek düşündüğü şey odur. Gözlerine baktığımda anladım."

"Cidden mi?" Jake arkadan seslenir. "Bütün hafta bu davadan bahsettiniz."

"Çünkü kıskanıyorsun, evlat," diye alay ediyor Sarah. "Buralarda en güçlü olmak istiyorsan, bir adım atıp Emmy'yi zombi soyguncularından falan kurtarsan iyi olur."

Emmy güler.

Ne kadar saçma olsa da, göğsümde sıcak ve yumrulu bir his var. Aşk, kıskançlık ve gözyaşlarının sıcak dalgası gibi.

Ama işte tekrar ağlamayacağım. Bu üç kat saçma olur.

Hamur inceltince küçük pasta kalıplarını kesmeye başlıyorum. Küçük limonlu tartlar yapıyoruz — sattığımız tüm o aşırı tatlılığı dengelemek için keskin ve ekşi bir şey.

Söz veriyorum, bu tarif, tatlı sevmeyen, kalbi kırık bir adamdan esinlenerek yapılmadı.

"... sence o iyi mi? Kavga ettiklerinden beri onu bir süredir buralarda görmedim," diye fısıldıyor Emmy.

Demek beni duyabileceklerini biliyorlar.

"Junie?" Sarah birkaç kupa çıkarırken yüksek bir seramik sesi duyulur. Onun beceriksizliğini hayal edebiliyorum. O her zaman beceriksizdi. "Bilmiyorum, pek bir şey söylemedi. Ama sindirmesi gereken çok şey var."

"Evet. Belki ona bir şey vermeliyiz diye düşündüm... Manevi destek gibi, bilirsin."

"Ne, bir taziye kartı mı? Çiçekler mi?" Sarah alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Kaçırılmadığı için çiçeklere ihtiyacı yok, Em. Sadece erkeğine ihtiyacı var."

Sarah haklı ve bu benim kalbimi parçalıyor.

Neyse ki, tekrar okul ve ünlülerin skandalları hakkında konuşmaya başlarlar.

Sonra bir çarpma sesi duyulur.

"Oh, lanet olsun!" Sarah yüksek sesle küfür eder. Bir başka çarpma sesi. "Oops!" Huzur içinde yatın, kupalar.

Ellerimi yıkarken gözlerimi deviririm, bu sefer kaç tane tabak değiştirmem gerekecek diye merak ederim. İyi bir yardımcı bulmak çok zor.

"Junie'yi getir. Hemen onu getir!" Sarah tıslar. Bir saniye sonra Emmy mutfığa koşar.

"Kapı kapalı değildi," der boş boş.

"Hayır," diyorum. "Bugün ne kırdınız?"

"Oh, şey, sadece bir iki kupa ama mesele o değil." Emmy'nin biraz çılgın gözleri benimkilerle buluşur ve midem düğümlenir.

"Big Fish," derim, sesimde umut belirtisi olmadan. "Az önce geldi! Hemen gelmelisin." Tanrım, bu adam insanlık tarihinin en kötü zamanlamasına sahip.

Bu sıcakta saçlarım kabarıyor, unla kaplıyım ve önlüğümün altında Catness'in hediyesi olan birkaç küçük deliği olan eski bir bluz giyiyorum.

Kahretsin.

Sıcak su beni yakana kadar ellerimi hızlıca yıkarım ve ellerimi geri çekerim. Sabun, köpük, tırnaklar, durulama. Pasta unu her yere bulaşmayı sever.

"İyi misin?" Emmy endişeli bir bakışla fısıldıyor. "Al, ağını çıkar."

Saçımdan ağı çıkarıp ona veriyorum.

"Nasıl görünüyorum?" Kendimi tamamen mahvettiğimi inkar etmenin bir anlamı yok. Ne olduğunu ve nedenini bilmeseler bile, ayrıldığımızdan şüpheleniyor olmalılar.

Ayrıca, bunun başından beri gerçek bir ilişki olmadığını da bilmiyorlar.

"Harika görünüyorsun." Emmy, yanağımdaki bir hamur parçasığını silkeliyor. "Git!"

Dexter, onu ilk tanıştığım günkü gibi huysuz bir ifadeyle kasada duruyor.

O zamanlar, onun tanrısal güzelliği karşısında biraz hayran kalmıştım. Saçları, omuzları, okyanus gibi gözleri.

Tanrım, o gözler.

Sonra ağzını açmak zorunda kaldı.

Artık bu adamın, kusursuz bir vücut ve yol kenarında ölü bir hayvan gibi bir kişiliğinden çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

O ruh dolu gözlerin uzun gecelerde gölgelerde nasıl parladığını ve vücuduma ateşli öpücükler yağdırırken sakallarının karnıma değdiğinde nasıl bir his uyandırdığını biliyorum.

Parmağının arkasında bir yara izi ve savaş dövmesi olduğunu ve gülümsemesinin en renkli gün doğumuna rakip olabileceğini biliyorum.

Şövalyenin zırhı gibi üzerine yapışan şık gri takım elbisesini çıkardığında ne kadar muhteşem olduğunu biliyorum.

Sarah beni adeta yakalayıp mağazanın önüne götürüyor. "Biz... başka bir yere gideceğiz."

Parmaklarım uyuşmuş.

Dilim taş gibi.

Sanırım yine bedenimden çıkmış gibi hissediyorum.

Çünkü kolu alçıya benzer bir şeyle sarılmış halde tam önümde durmasına rağmen, söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyorum.

Tek bir kelime bile.

"Junie." Adımı, sadece bana karşı gösterdiği o karanlık gülümsemeyle söylüyor.

Müşterilerine, çalışanlarına ve bazen kardeşlerine gösterdiği alıştırılmış gülümseme değil, gözlerine kadar uzanan sıcak, tatlı bir gülümseme.

Ben öldüm.

Bu adama delicesine aşık olmadığımı düşündüysem, çok yanılmışım. Hâlâ kalbimi esir almış durumda, yaralarım ve her şeyimle.

Ve ona ne söyleyeceğimi hala bilmiyorum. Bu tür bir buluşma için söylenecek söz yok.

Söylemek istediklerim, çalışanlarla ve öğleden sonra kahvelerini yudumlayan misafirlerle dolu bir fırın için uygun değil.

"Bana bir Catness kek popu ver," diyor. Durup ona bakıyorum.

Sonra saf şok bana sesimi geri verir. "Catness pop ister misin?"

Düşünmeden vitrine bakıyorum. Bu, kısa süre önce eklediğimiz eğlenceli yeni bir ürün, tüylü bebeğimi kek şeklinde sonsuza dek ölümsüzleştiriyor.

Kek poplar, özellikle yaz aylarında çocukların ve flört eden genç çiftlerin randevularını sonlandırmak için tercih ettikleri popüler bir ürün. Nedense, popülerliğinin sevimli gülümseyen tekir kedinin yüzünden çok, aşırı şeker yükünden kaynaklandığını düşünüyorum.

Benim için bile biraz ağırlar. Kansas City'deki tüm diş hekimleri ve diyabet doktorlarının sayesinde, kafamda endişelenecek başka bir sorun olmamasına şaşıyorum.

"Beni duydun," diyor.

"...ama oldukça yoğunlar. Belki de elimizdeki en tatlı şey. Senin zevkine daha uygun bir şey getireyim mi? Belki bir..."

"Ne istediğimi biliyorum, tatlı şey." Gözlerime bakıyor. Orada, sadece benim için olan o kadar çok sıcaklık var ki, göğsüm sıkışıyor. "Bir kek pop. Lütfen."

Bir saniye şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum, kutudan çıkarırken. "Dexter'a ne yaptın? Tıpkı ona benziyorsun."

Polis ziyaretinden bu yana ilk kez onun adını yüksek sesle söylediğim için bu çok rahatsız edici ve kalbim yine sıkışıyor.

"Paket yapayım mı?" diye soruyorum. "Burada yiyeceğim."

Kedi suratlı kek popunu bir tabağa koyup kasaya geçiriyorum. Kredi kartını okuyucuya kılıç gibi geçiriyor.

Sonra kedi kafasını ağzına sokar. Bütün olarak.

Oh, tanrım.

Bence katı uranyum parçasıyla daha iyi vakit geçirirdi.

Çiğnerken yüzünü buruşturur, şekerin aşırı miktarı şüphesiz dilini yakar, boğazını yakar.

Ama bir şekilde, çiğnerken zorla gülümser.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en absürt, en şaşırtıcı şey ve kendimi tutamıyorum —deliler gibi gülüyorum.

"Ne... ne yapıyorsun sen?"

"Haklı bir soru." Yutkunur ve peçeteyi alıp ağzını siler. "Kahretsin, bu korkunçtu."

"Seni uyarmıştım. Hiç hoşuna gitmeyecekti."

"Haklı olduğumu kanıtladığın için teşekkürler. Bir erkeğin hoşuna gidebilecek ama her zaman onun için iyi olmayan birçok şey vardır. Ve biraz tatlılık kimseye zarar vermez." Mutfağın kapısında toplanan personele bakıyor, bakmıyormuş gibi yaparken bize gizlice bakıyor. "Benimle dışarı çık, Junie."

Sarah'ya kasayı alıp onu takip etmesini işaret ettim.

Dışarıda güneş parlıyor, trafik hafif ve Dex beni ana caddeden arka sokağa götürüyor, burada çöp kutuları ve fırının arka kapısı var.

Boş bir ambalaj rüzgarda yüksek sesle hışırdayarak yanımdan geçiyor.

"Vay canına," diyorum, etrafa bakarak. "Burası çok romantik. Bize ayrılmamızla ilgili bir konuşma yapacaksan, bunu çöp konteynerinin yanında yapmasak olmaz mı?"

"Bunun herkesin önünde olmasını isteyeceğini düşünmedim." Savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturuyor.

"Peki." Haklı bir noktaya değindi ve manzaramız çöp olsa da, en azından kimse pencereden bize bakmıyor. "Tamam, konuş," diyorum, dönüp ona bakarak. "Buradayım. Beni dinle. Ne söylemek istiyorsun?"

"Birincisi, hastaneden çıktığımdan beri tamamen mahvolmuş durumdayım." Acı bir şekilde güldü, spontane konuşuyormuş gibi görünüyordu, ama Dexter'ı tanıdığım için, bu konuşmanın tamamını önceden planladığından emindim. "Annem beni silahlı korumalar altında evde kalmaya zorladı. Doktorun emriyle, bu kocaman kağıt kesigi yüzünden yatmak zorunda kaldım ve bu da bana düşünmek için çok fazla zaman verdi."

"Tehlikeli," diye dayanamadan söylüyorum.

"Doğru. Boş durmak ve tüm o şeyler. Ancak bu durumda, faydalı oldu. Hiç bu kadar uzun süre sadece *düşünmek* için zamanım olmamıştı."

Bir yanım, düşünmek için dünyadaki tüm zamana sahip olmasına rağmen bana hiç ulaşmamış olmasına kızmak istiyor, ama bu adil değil.

Bu zamana ve alana ihtiyacı vardı.

Açıkçası, ben de ihtiyacım vardı, şimdiye kadar kabul etmek istememiş olsam da.

"Tüm bu düşünceler yardımcı oldu, ama fikrimi değiştirmede," diyor. "Forrest Haute beni kırık bir şişeyle bıçakladığında, bilmem gereken her şeyi biliyordum."

"Öyle mi oldu?" diye hayretle soruyorum. "Kırık şişe olduğunu hiç söylemediler..."

"Şampanya şişesi. Polis teşkilatında bir köstebeği vardı. En kötü zamanda soruşturma altında olduğunu ona haber verdiler." Kolunu parçalayan bıçaklı bir deli tarafından saldırıya uğramış gibi, *sanki bu önemli bir şey değilmiş* gibi eliyle işaret ediyor.

Bundan nefret ediyorum.

Ama bu delice cesur adamı seviyorum.

Ayrıca, benim sayemde hayatının en korkunç anını omuz silkip geçiştirebildiğini bilmekten nefret ediyorum.

Henüz bana hiçbir şey söylemedi, ama gözleri susmak bilmiyor. Güneşi tam olarak yakalıyorlar ve bana sessizce şarkı söylüyorlar.

"Yaralandın," diye fısıldıyorum.

"Öyleydim. Ama önemli olan bu değil. Haute beni öldürmek için elinden geleni yaparken, düşünmeye başladım. Belki de şeker olmadan yaşamaya değer bir hayat yoktur."

Yüzeysel olarak bakıldığında, bu biraz banal. Ama sesinde çok fazla gerçeklik olması beni şaşırtıyor.

"Yani hayatta kalmaya odaklanmak yerine *şeker* hakkında mı düşünüyordun?"

Gülümsüyor. "O anda düşüncelerim çok daha dağınıktı. Her yerde küfür, panik ve acı vardı. Ama onu bu çirkin şekerlikle bayılttım ve kan kaybetmemek için uğraşırken seni düşündüm, Junie."

Vay canına, bu çok ağır.

"Ve?" İki elimle saçlarımı geriye taradım, kıvrıkcık bukleleri başıma yapışana kadar düzleştirdim.

"Ve iki şey anladım. Birincisi, hayatımı kurtardığına göre şeker o kadar da kötü olamaz. Tatlı şeyleri hiç sevmezdim, ama biraz sanat gibi, değil mi? Yemeği güzel bir şey haline getiriyor. Sabahına enerji katan ya da şık bir akşam yemeğini sonlandırmanın en iyi yolu. Hayatımda daha fazla tatlılığa ihtiyacım olduğunu fark ettim. Hatta çok daha fazla." Sonra elimi tuttu ve o kadar nazikçe tuttu ki boğazım düğümlendi. "Tıpkı bugün kanıtlamaya çalıştığım gibi. Bana tatlı şeyler verirsen, Tatlı Şey, sana söz veriyorum, bir daha bunu hafife almayacağım."

Aman Tanrım.

Ayaklarımın yere sağlam basıp basmadığından emin olmak için ağırlığımı değiştiriyorum.

"İşler öyle yürümüyor, Dex. O kadar kolay değil." Yutkunuyorum. Bana duymak istediğim her şeyi söylüyor, hatta çok daha fazlasını, ama göğsümdeki bu boşluk hissi geçmiyor. "Sevmediğin bir şeyi zorla sevemezsin."

"Hadi oradan. Yeni şeyleri takdir etmeyi öğrenebilirim. Onları farklı bir açıdan görebilir, tadabilir, hissedebilirim. Sadece bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Elim tutar, parmaklarımı o kadar sıkı sıkı ki nabzını hissedebilirim.

"Biliyorum, ama..." Bir "ama" olduğuna inanamıyorum. İç çekip başımı eğiyorum. "O kadar basit değil. Her şey bittikten sonra ortadan kayboldun. İyi olup olmadığını, ne kadar tehlikede olduğunu bilmiyordum ve... ve sonunda, hepsi benim sayemde oldu."

Bakışları yoğunlaşır.

"Hayır, tatlım. Hayır, değildi."

"Öyle. Dinle..." Elim kaldırıyorum. "Haklıydın, tamam mı? Haute'nin peşinden tek başıma gitmemeliydim. Şimdi bunu anlıyorum. Bana karışmamamı söylemiştin ama ben yine de gidip ayıyı kıskırttım. Bu yüzden yaralandın. *Haklıydın*, Dex." Sesim utanç verici bir şekilde çatlar ama devam ederim.

"Ölebilirdim. Beni o amaşırhane de bulmasaydın, beni takip ettiğimi fark etselerdi, kim bilir..."

Cümlemi bitirmiyorum.

Günlerdir bu konuda kabuslar görüyorum, uyanıyorum, yüzüm yapış yapış oluyor.

"Junie," diye fısıldadı Dexter boğuk bir sesle, sonra birden kollarında buldum kendimi ve o saçlarımı okşuyordu. "Biliyorum. Biliyorum ve lanet olsun, özür dilerim. Sana her şeyi anlatmalıydım. Seni küçük düşürmeden tehdidi açık ve net bir şekilde belirtmeliydim."

Onun sıcaklığı beni sarıyor.

Yaka düğmelerini yumruklarım la sıkıca tutuyorum, kesinlikle buruşacaklar. Ama o şikayet etmiyor, sümüklü yüzümü omzuna dayadığımda bile.

Kabuslar tarafından ezilmediğim zamanlarda hayalini kurduğum şey buydu.

Bunu çok istedim, geri dönüp beni teselli edeceğini hayal ettim, çünkü beni gerçekten anlayan tek kişi oydu.

Dex oradaydı.

Hayatımı kurtaran adam oydu.

Beni kendimden kurtaracak kadar iyi tanıyor ve ben dinlemeyecek kadar inatçı olduğumda bile, yine de kendi hayatını tehlikeye atıyor.

Ama şimdi onun kollarında kendimi bırakırsam, bir daha asla çıkamayacağım.

"Bilmeliydim," diyorum ona, sesim titriyor. "Bilmeliydim ama bilmedim, ve Dex... bana senden çok şey öğrenebileceğimi söyledi. Sanki Sugar Bowl için yaptığın her şey yeterince ders olmamış gibi. Ne kadar aptalım."

"Junie, normalde gangsterlerle işim olmaz..."

"Bırak da bitireyim." Bunu prova eden tek kişi o değil, ama benim sözlerim tamamen varsayımsal. Bunu onun yüzüne söyleme fırsatı bulacağımı hiç düşünmemiştim. "Yaptığın tüm bu şeyler, milyonlarca dolarlık anlaşmalar, oynadığın bahisler, bana tamamen yabancı. Bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Senin yardımın olmadan Sugar Bowl'u ayakta tutmakta zorlanıyorum."

Kollarını savunmacı bir şekilde bana daha sıkı sarıyor.

"Harika bir iş çıkarıyorsun. Haute'nin parası biter bitmez müşteriler gelmeyi bırakmadı, değil mi?"

"...hayır," diye utangaçça itiraf ediyorum, işlerim her zamankinden daha iyi olduğu için gülümsüyorum. "Ben iş kadını değilim. Ben öncelikle bir fırıncıyım ve her zaman öyle kalacağım. Ve bu sorun değil. Uzun süre bununla mücadele ettim ve şimdi işlerim daha iyi gidiyor ve para kazanıyorum ama hala çok zor geliyor... ama demek istediğim, senin yaşadığın türden bir hayat *istemiyorum*, Dexter." Bu zor bir kısım ve boğazım bu sözleri söylemek için kapanıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sanki onunla hiç yüzleşmiyormuşum gibi davranıyorum. "Yani, daha az stresli bir şey istiyorum. Daha az sorumluluk. Aileye, seyahate, sanata, *hayata* zaman ayırmak istiyorum."

Bir saniye boyunca, tamamen sessiz kalır.

Beni itip hayatımdan sonsuza dek çıkmasını bekliyorum.

Ama yapmıyor.

Beni daha sıkı sararken geniş göğsü inip kalkıyor.

"Tatlım, sen tanıdığım en adanmış, en inatçı baş belasısın," diye kulağıma fısıldıyor, parmaklarıyla sırtımı yavaşça okşuyor. "Bitirdin mi, yoksa benim yaşam tarzımı biraz daha kötülemek mi istiyorsun?"

"Ben... öyle demek istemedim. Yargılamıyorum, sadece..."

"Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

Yüzünü görebilmek için geriye yaslanıyorum.

Hâlâ sadece bana özel o gizemli gülümsemeyi takınıyor, kalbimi bir ok gibi delen gülümsemeyi.

"Demek kızgın değilsin?" diye umutla fısıldadım.

"Neden kızayım ki? Ağladığın gerçeği dışında." Başparmağıyla gözlerimin altını siler. Bu hafta çok ağladığımı ona söylemeyi reddediyorum. "Hayır, Junie, kızgın değilim. Sadece sensiz ölmek üzereyim."

Kalbim sıkışıyor.

"Ama ben az önce senin hayatında berbat olduğunu söyledim."

Omuzlarını silkiyor. "Ve bunu hak ettim. Haklısın. İşime o kadar dalmıştım ki, Rory'nin gölgesinden kendi mirasımı yaratmaya çalışırken, hayatı, ailemi ve sanatı gibi pek çok şeyi kaçırdım."

"Ve seyahat," diye hatırlatıyorum, burnuna dokunarak. Dişlerini gösteriyor.

Dexter Rory gerçekten *sırıttıyor*.

Gözleri mükemmel bir yaz gökyüzü gibi sıcak. "Evet, o konuda... İlk olarak nereye gitmek istersin, Junie? Hep İtalya'yı görmek istemişimdir. Catania'nın muhteşem olduğunu duydum. Sıcak kumsallar, nefes kesici eski binalar, şirin sokaklar,

narenciye ağaçları, ayrıca haftanın her günü deniz ürünleri ve makarna yiyebilirsin. Evet, Avrupa, ama eminim sana günlük önerilen şeker alımının beş katı kadar şeker içeren bir şeyler vardır."

Kıkırdayarak güldüm.

O bunu bir işaret olarak alır ve beni kollarının arasına alır.

"Bekle." Ona bakabilmek için biraz geri çekildim. Gözyaşlarımdan omzunda utanç verici bir ıslaklık vardı. "Ne diyorsun sen, Dex? Sanki her şey hallolmuş, her şey bu kadar kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Daha karmaşık olması mı gerekiyor? Bu sabah kardeşlerimle konuştum. Kan kaybının kalıcı beyin hasarına yol açıp açmadığını yüzlerce kez sorduktan sonra, görevlerimizi yeniden yapılandırmaya ve yeni özellikleri analiz etmeme yardımcı olacak birkaç yeni çalışan almaya karar verdik. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, bunu anlamam otuz iki yılımı alsa da."

"Bu tam senlik," diyorum, yüzümü parçalayan bir gülümsemeyle. "Seni ikna etmek çok zor, ama bir kez kararını verdiğinde, *dikkatli ol.*"

O gülümser ve beni dudaklarına yaklaştırır.

"Şirketteki çalışma saatlerimi azaltıyorum, hemen geçerli. Geri çekiliyorum. Daha fazla zamanım olunca, herkesin övücü sözler söylediği iş-yaşam dengesini bulacağım."

Muhtemelen şimdi büyük ve önemli bir şey söylemem gereken bir an, ama ben sadece hava emen bir balık gibi ağzımı açıp kapatıyorum.

"Hayat çok kırılgan," diyor bana, sesindeki sıcaklık beni boğacak kadar yayılıyor. Ve bebeğim, ben de isteyerek boğuluyorum. "Geçen hafta her şeyi kaybedebilirdim, o zamana kadar bunun farkında değildim. *Seni* neredeyse kaybediyordum."

"Peki ya şirket?" diye soruyorum. "Bu büyük bir adım. Senin sürekli orada olmadan da idare edebileceklerinden emin misin?"

"Higher Ends, ben olmadan da gayet iyi ayakta kalacaktır. Boşlukları dolduracağız. Mill anlaşması suya düştüğü için, önümüzdeki birkaç yıl daha yavaş büyümeye uyum sağladığımız için kârımız o kadar büyük olmayabilir, ama sorun değil. Daha önemli şeyler var. Seni deli etmek gibi."

Evet.

Rüya görüyor olmalıyım.

Bu pis sokakta, sırf benim için tüm bu hayalleri, tüm bu devasa *değişiklikleri* planladığınızı sanmıyorum.

Dexter Rory'nin beni mutlu etmek için gökyüzündeki takımyıldızları değiştirmesi imkansız.

Ama öyle yapıyor ve bu o kadar güzel ki, bu coşkuyu yaşıyorum ve asla sona ermesini istemiyorum.

"Seni seviyorum, Juniper Winkley," diyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bana bakarken son derece ciddi. "Bunu bir süredir biliyordum, ama kendimize bunun hayal olduğunu söylediğimiz için bilmiyormuş gibi davrandım. Artık korkmuyorum. Bu benim için her zaman gerçekti ve eğer beni kabul edersen, hayatın ne kadar tatlı olabileceğini keşfetmek istiyorum. Birlikte."

"Dostum, dur. Gözyaşlarım bitti," diye uyarıyorum onu, titreyen dudaklarımla mücadele ederek. Ama o beni ikinci kez kendine çekiyor ve ben de ona izin veriyorum. "Tanrım. Dex, bu kadar tatlı kelime oyunları ile bu kadar yapmacık olmak zorunda mısın?"

Her kelimededen sonra güldüğümü biliyor.

Ve yine gülüyor, mutluluk göğsünde yankılanıyor. "Ne oldu tatlım? Sonuçta senin için fazla mı tatlı?"

"Sen iğrençsin," diye fısıldadım sevgiyle, gözlerim yine doldu. Ama bu sefer - ve bu kadar çabuk olabileceğine inanamıyorum - bu sevinçten dolayıldı.

Dexter tüm kalbimi avucunun içinde tutuyor, ama onu ezmek yerine, ona yeni bir hayat veriyor.

"Ama ben de seni seviyorum. Sen, otoriter, sinir bozucu, romantizmden uzak..." Öpücüğü beni susturur.

Mükemmel zamanlama.

İşte, gözyaşlarımın tadını alıyorum, tuz, kek popunun kalan tatlılığıyla karışıyor. Dudakları ilk başta nazik, bir talep değil, bir güvence gibi.

Parmakları çenemde kalıyor, yüzümü ona doğru eğiyor ve şu anda tartışmasız en iğrenç yaratık ben olsam da, kolunu belime doluyor, beni kendine sıkıca sarıyor, ben nerede bittiğim, o nerede başladığını unutturacak kadar sıkı.

Demek aşk böyle bir şey.

"Genelde ikinci şans vermem," diye mırıldanıyor ağzıma. "Ama bu sefer hak ettiğimizi düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Yüzünü tekrar benimkine doğru çekiyorum, o kadar başım dönüyor ki, beni tuttuğu için minnettarım, yoksa uçup giderdim.

"Tabii ki. Şimdi sus ve beni tekrar öp."

TATLI SÖZLER (DEXTER)

Aylar Sonra

Dokuz ay önce bana nerede olacağımı sorsaydınız, muhtemelen Higher Ends ve kâr raporlarından bahsederdim.

Forrest Haute ile büyük bir anlaşma yaptıktan sonra kardiyo hedeflerimden, takviye planımdan veya golf skorumdan bahsetmiş olabilirdim (lanet olsun, utanç verici).

Kesinlikle önlükler, mutfaklar ve kekler hakkında *hiçbir* şey söylemezdim.

"Üzerinde un var," diye telaşlanan annem, uzun yeşim tırnaklarıyla kolumdaki unu silkelemek için beni döndürüyor. Mutfakta takma tırnakların yeri olmadığını açıklamaya çalıştım, ama o akrilik tırnaklar hakkında bir şeyler söyledi ve beni başından savdı.

İşte buradayız.

İşte buradayım, hiç beklemediğim bir hayat yaşıyorum.

"Önlüklerin üzerine un bulaşması normaldir," diyorum ona. "Oh, sus.

Etkisini bozacaksın."

"Tanrı aşkına. Bana telaşlanmana gerek yok. On yaşında değilim."

Bana bakarken dudaklarını büzüyor, yeni boyadığı saçları Omzunun üzerinden nazik dalgalar halinde sarkıyor. Onu kırmızı vurgularla ilk kez görüyorum.

Bunu söylemedi, hayır, ama bence Junie'yi modası için yeni bir ilham kaynağı olarak görüyor.

"Çok yakışıklısın." Gözleri parıldayarak övgüler yağdırıyor. "Bu günün sonunda geldiğine inanamıyorum."

"Ben inanabiliyorum sanki?" Her ayrıntıyı titizlikle planlamak için çok uzun bir zaman harcadım.

Bu kadar basit bir şey için, Junie bunun için ne kadar endişelendiğimi bilse, gülmekten yüzü morarırdı.

Planlama benim uzmanlık alanım, elbette, ama bu çok fazla. Bundan utanıyorum. Ayrıca, annemi bu işe karıştırmamalıydım.

Delly Rory'yi serbest bıraktığın anda her şey olabilir.

Şu anda mutfağın ortasında duruyor, ellerini beline koymuş, yaptığımız dağınıklığı eski bir dostmuş gibi inceliyor. Evde yemek yapmaya karar verdiğinde, hafızasından ailenin en sevdiği yemekleri yeniden yaratmaya çalışırken arkasında şaşırtıcı bir kaos bırakır.

Bu günlerde, çoğunlukla işe alınan aşçıya bu işi bırakıyor. *Çoğunlukla*.

"Yani tüm vaktini burada mı geçiriyor? Fırınlamadığı zamanlarda bile mi?" diye soruyor. diye soruyor.

"Her zaman değil." Pipet torbasını iki elimle kekin üzerinde tutuyorum.

Pişirmek bir şeydi, ama bu canavarı süslemek bambaşka bir şey.

Junie'nin her gün bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum,

"Ve tüm bu lezzetli şeyleri sıfırdan mı yapıyor?" diye soruyor annem. "Evet."

Şimdi tüm dikkatim pastaya yöneldi. Kenarlarında küçük şekerleme damlaları , ortasında da onun adı yazıyor.

Neden bu kadar zor?

Üç diplomam ve neredeyse on yıllık başarılı bir şirket yönetme tecrübem olan yetişkin bir adamım. Daha yetenekli olmam gerekirdi.

"Hayal bile edemiyorum." Krema denememi eleştirel bir gözle inceliyor. "Sol taraf biraz düzensiz, canım."

"Anne! Beni rahat bırak, son kez söylüyorum." Onu bu işe karıştırmak kesinlikle bir hataydı. "Neden gidip bıçak parlatmıyorsun mesela? Ne olursa olsun. Sadece omzumun üzerinden nefesini üfleme. Dikkatimi dağıtıyor."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Junie'nin *J'sini* yarıya kadar bitirmişim ki kapı açılır ve Junie büyükannesiyile birlikte dükkana girer.

Tıpkı planladığımız gibi—sadece, o birkaç dakika erken geldi, ya da—kahretsin. Geç mi kaldım?

Bu hiç olmazdı.

"Onun dikkatini dağıt," diye fısıldayarak kapıyı işaret ettim.

Annem onları oyalarken, ben de ezeli düşmanım ile özenle çalışarak isminin geri kalanını buzla kaplıyorum. *E* harfi en zor olanı. Biraz çocuk yazısı gibi görünüyor, ama Junie gelmeden önce piping torbasını bir kenara itip önlüğü başıma atacak kadar vaktim var.

"Selam!" Yanağıma bir öpücük kondurup durdu. "Vay canına, burası çok güzel kokuyor. Sakın bunu sen yapmış olma?"

"Haftalardır sana bir şeyler pişireceğimi söylüyorum," diye homurdanıyorum.

Keklere bakıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Vay canına. Gerçekten çok güzel görünüyor. Dex, bana yalan söyleme, bunu gerçekten sen mi yaptın?"

"Tabii ki ben yaptım. Artık kremaya dokunduğumda alev almıyorum, biliyorsun," diyorum, basit bir kek yapamayacağımı düşündüğü için rahatlamış mı yoksa kırılmış mı olduğumu bilemeden. "Öğreneceğimi söylemiştim."

"Kimse sana yardım etmedi mi? Birazcık bile mi?" Anneme bakar. "Sen ona yardım etmedin mi, Delly?"

"Aslında, o engel oldu," diyorum.

Annem kaşlarını kaldırır. "Pişirme konusunda pek iyi olmadığımı kabul ediyorum, ama bugün bunu düzelteceğiz. Değil mi, Jo?"

Jo Winkley bana açıkça göz kırpmıyor.

Son dört ayda, bu sefer gerçekten, benim en büyük destekçilerimden biri haline geldi.

"Aynen öyle," diyor neşeyle. Neyse ki Junie, Jo muhtemelen tanıdığım en kötü yalancı olmasına rağmen, hiçbir şeyin farkına varmıyor.

"İnanamıyorum," diyor Junie tekrar, pastaya bakarak. "Bunu benim için yaptın. Tek başına."

"Tamam, şimdi kesinlikle kırıldım."

"Hayır, etkilendim." Elini uzatıp beni tekrar öptü, bu sefer ağzımdan. Hafifçe, çünkü iki yaşlı kadın izliyordu, ama bu kesinlikle daha sonra için bir sözdü.

Her şey plana göre giderse, kutlayacak çok daha fazla şeyimiz olacak.

O zaman.

"Şok ve hayranlık için hazır olun. Bir daha böyle bir pasta tatmayacaksınız ve bunu kötü anlamda söylemiyorum," diye söz veriyorum, pastayı kutularından birine koyup kapıdan çıkarken.

"9-1-1'i hazırlamalı mıyım?"

Ona, yapmasa iyi olur diyen sert bir bakış attım. *Kızıl saçlı velet.*

Junie, anneme tarçınlı muzlu kek hakkında birkaç ipucu veriyormuş gibi yapan Jo'ya el salladı. Eminim bu da bir gün olacak, ama bugün değil.

Önce kaderle başa çıkmamız gerekiyor.

Junie, birkaç blok ötedeki parka doğru yürürken yanımda neşeyle konuşuyor.

Şu anda sonbahar ve ağaçlar, güneşin kızıl pusunda meşaleler gibi parıldıyor, akşamları başka bir dünyaya ait bir ışıltıyla boyayan parlak kırmızı, sarı ve turuncu renklerle.

Onu bir ağacın altındaki masaya götürürken, dallarda birkaç kardinal kuşu bile görüyorum.

Bunu iyi bir işaret olarak alacağım.

"Gölü bak," diyor, otururken işaret ederek. Geriye dönüp, suda köz gibi yansıyan yaprakları görüyorum. "Ne kadar güzel, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım, ama artık suya bakmıyordum.

Hiçbir yaprak, Junie'nin omuzlarına dökülen, akşam güneşinde yakut iplikler gibi parıldaayan saçlarına denk olamaz.

Onun bunu bol giymesini çok seviyorum.

Giydikleri orman yeşili paltoyla oluşturduğu kontrast nefesimi kesiyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu manzara beni biraz gerginleştiriyor.

Bu düşünceyi kafamdan silmeliyim.

Ama sanırım bu çok doğal, çünkü geleceğe ulaşmak için her şeyimi riske atıyorum.

Fikrimi değiştirmeden ya da her şeyi mahvetmeden önce pastayı fırından çıkarıyorum.

"Denemeye hazır mısın? Yoksa çok mu korkuyorsun?"

Gülüyor ve parıldaayan gözlerle bana dönüyor. "Biliyorsun.

Hangi tadı seçtin?"

"Klasik okolata." Ona dikkatlice bir dilim kesiyorum. "En sevdiğin tadı olduğunu biliyorum."

"Evet, ama ya sen?"

"En tolere edilebilir tadı bu. Bu konuda daha iyi oldum," diyorum ona ve kendime onunkinin yarısı kadar bir dilim kesiyorum.

Tatlıları daha iyi takdir etmeyi öğrendim. Kendimi  saatlık bir şeker komasına atmanın tadını tam olarak ıkarabileceğimi sanmıyorum, ama artık onu yediğimde hayatımın on yılını kısalttığımı hissetmiyorum.

"Gerçekten de yle." Kutudan bir pasta çatalı alır ve tatlıyı drtmeden önce dilimine bakar. "Dokusu güzel. Çok kuru yapmamışsın."

"Lanet olsun, tatlım, seni buraya not vermen için getirmedim."

"O zaman neden beni kek pikniğine getirdin?" Bana alaycı bir bakış attı.

"Sadece ye. Tercihen ben anevrizma geçirmeden önce."

"Tamam, patron." Bir ısırık alır ve yavaşça çiğner. Dudaklarına odaklanmamaya çalışıyorum, ya da sürprizi bulana kadar kaç ısırık alacağını tahmin etmemeye çalışıyorum.

Aslında, güzel bir sonbahar günü olduğu ve Junie ile sonsuzluğun eşiğinde olduğum gerçeği dışında hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum.

"Güzel," diyor içtenlikle, sesinde şaşkınlık var. "Daha az şok olmuş gibi davranabilirdin."

"Hayır, ben sadece... tatlıları tamamen kötü bir şey olarak gören biri için, bu konuda oldukça iyisin. Lucifer sana ne teklif etti?"

Ben burun kıvrırım. "Sadece sen, kadın. Her nasılsa, bu her zaman yeterli olacak."

Buna gülümser. Uzun, yavaş bir gülümseme, ruhunu gln üzerinde dans eden güneş işiğıyla aynı hüzünlü enerjiyle okşar. Neredeyse başladığım şeyi kesip, nefes almayı unutana kadar onu öpmek istiyorum.

Ama o artık çok yakın.

Sonra atalı pastanın ucuna yakın sert bir şeye çarpar ve kaşlarını çatarak bana bakar. "Olamaz. Pastanın içine krema kapağı mı bıraktın?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Dex? Bu bir şey olmak için çok büyük..."

"Oops. Ne aptalım." Onu kesip, başımı sallayarak, şaşkınlığımı fazla belli etmemeye çalışıyorum. "Ne olduğunu bulsak iyi olur."

Dudaklarını büzüyor.

"Aslında, bunu söylemek istemem ama bana Haute'nin metal disklerini hatırlatıyor, ama onlar bu kadar büyük değildi," der acı bir şekilde, metal kutuyu bulmak için arka kısmı keserken.

Böyle düşünebileceğini tahmin etmiştim.

"Bu fikir bana onu hatırlattı," dedim. Gözlerinde şok belirdi. "Çirkin bir şeyi alıp onu bir hazineye dönüştürmeyi düşündüm. Devam et."

"Bu..." Kelimeler yetersiz kalır ve ağzı sessizce hareket eder. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, tatlım."

Bir saniye sürer — çelik kutu kek kalıntıları ile kaplıdır, ama sonunda onu açar ve ilk kez ona aldığım yüzüğü orada, ışıpta parıldarken bulur.

"Yeni bir şey istersen değiştirebiliriz," diye aceleyle söylüyorum. "Yeni bir başlangıç istiyorsan anlarım, ama..."

"Saklamışsın," diye fısıldar. "Yüzüğü saklamışsın?"

Başımı sallarım, kalbim bir anda büyür.

"Mutfak tezgahında bırakıp hayatından çıktığımda bile.

Bunca ay boyunca, ne olduğunu sormaya korkuyordum..."

"O yüzüğü kaç saat boyunca seyredip, parmağında nasıl durduğunu hatırlayıp, tekrar orada olmasını dilediğimi bilemezsin." Zorlukla yutkunuyorum. Ağır itiraflar benim yeteneğim değil. "Biliyorum, sana büyük bir yalanla geldi. Geleneksel anlamda romantik değil, hayır, ancak..."

"Mükemmel." Gözleri yaşlarla dolmuş, keskin bir bakışla bana bakar. "Onu her zaman sevdim. Sanırım en başından beri, tamamen şans eseri seçtiğin andan itibaren. Artık sadece bir sahtekarlığın parçası değil, Dex. Nasıl tanıştığımızı hatırlatan bir şey."

Çimlerin üzerinden geçerek şimdi onun önünde duruyorum.

Tek kelime etmeden diz çöküyorum.

Kutuyu ellerinden alıp açtım.

"Bunu daha önce de yaptığımı biliyorum," diyorum, dudaklarındaki gülümsemeyi izleyerek. "Ve o zamanlar senin istediğin şeyin bu olmadığını da biliyorum. Şimdi yeni bir gelenek başlatabiliriz..."

"Büyük bir konuşma hazırlamışsın. Aww." Elini yüzüne bastırır. "Oh, pardon. Devam et."

"Görünüşe göre, tekliflerimi kesmek de bir gelenek." "Özür diledim. Devam et," diye tıslar.

"Artık gerçek, Junie. Bu ağaçların renklerinden daha gerçek. Kendi nabzımdan daha gerçek. Bu yüzden buradayım, tek dizimin üstüne çökmüş, pantolonum ıslanmış halde, sonsuza kadar birlikte olmayı istiyorum." Bacağını hareket ettiriyorum — bu sadece şaka yapmıyorum, çim gerçekten ıslak. "Söylemeye gerek yok, her zaman senin için burada olacağım, kadın, beni bldğnde bile. Seni tanıdığımından beri neredeyse seni seviyorum ve sahte bir yzkle yetinip evcilik oynamak yeterli olmayacağını biliyordum. Hayatımı seninle geçirmem gerektiğini çabucak anladım."

"Ben hiç..."

"Bırak da bitireyim, lanet olsun," diye homurdanıyorum. Dudaklarını kilitleyip anahtarı attığını taklit ediyor. "Seni seviyorum, Juniper Winkley. Hayatımda kimseyi bu kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Aşkın, elinden alındığı anda insanı mahveden acımasız bir takıntı olmadığını inanacak kadar seviyorum. Burada, dn alınmış zamanı sevmek için varız, çünkü bu onu çok değerli kılıyor. Ve senin karım olacağını bilmeden bir dakika daha boşa harcamak istemiyorum. Öyleyse, sevgilim, benimle evlenir misin?"

Nefes nefese geçen saniyeler, elleri ağzının üzerinde titreyerek geçer. Dudaklarını yalar.

"Tabii ki," diye fısıldar. Sesi yükselirken gözyaşları yanaklarından süzülür. "*Biliyorsun* ki evleneceğim, Dexter Rory. Bilmiyormuş gibi davranma."

"Bana ne dediğin umurumda değil. Sen benim olduğun sürece."

Yüzüğü alıp bekleyen parmağına takarım, bir sanat eserini hayranlıkla seyreden bir adam gibi ona bakarım.

Tıpkı eskisi gibi, mükemmel uyuyor.

Sanki oraya aitmiş gibi, başka kimseye ait olmamış gibi.

"Aman Tanrım. Onu çok özledim." Sonra pes eder ve kollarıma düşer.

"Sanırım 'seni seviyorum' demek istiyorsun ve sadece yüzükten dolayı heyecanlanmıyorsun."

"Seni seviyorum, seni ahmak!" Kıkırdayarak yüzümü yakalar ve kendine doğru eker. "Seni seviyorum, seni seviyorum, *seni seviyorum*."

pştğmzde, her zamanki gibi havai fişekler patlamıyor.

Tabii ki hala oradalar, her zamanki gibi yoğun. Onu hala nefes almaktan daha çok istiyorum.

Sadece, bu anda, yüzüğü yanağıma bastırarak beni tutarken, onu öpmek eve dönmek gibi geliyor.

Sanki hayatımın geri kalanında bu kadını pebilir ve dilimde her zaman yeni bir heyecan bulabilirmişim gibi.

Ağız benim ağızımın altında sonsuz bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Hiç sormayacaksın diye düşünmeye başlamıştım," diye fısıldıyor. "Belki de işleri yavaştan almak istersin diye düşündüm."

"Evet, yaptık. Fiyaskonun ardından tam dört ay verdik. Toplamda neredeyse yarım yıl birlikteydik. İlk seferinde ne kadar çabuk evlenme teklif ettiğimi hatırlıyor musun?"

Gülümseyerek, gözlerini devirmesini görebilmem için uzaklaşıyor. "İlk sefer sayılmaz, Dex. O işti. Bence önemli olan ilk ve *tek* sefer bu."

"Konuşmayı kesmelisin, tatlım." Onu tekrar öpüyorum, elimle o muhteşem kıızıl buklelerine dokunuyorum. Onun her santimini biliyorum, ama keşfetmeyi asla bırakmak istemiyorum. "Bu tek gerçek evlilik teklifi olabilir, ama ikisinin de seninle olması beni çok mutlu ediyor."

"Hay sıçayım, dalga mı geçiyorsun? Bizi takip mi ettiler?" Aniden başını kaldırıp omzumun üzerinden arkaya bakar.

Arkamda çılgınca bir çığlık duyulur.

Inlerim.

Seslere bakılırsa annem ve onun arkasındaki ikinci çığlık muhtemelen Jo Winkley'in ses tellerini yırtmasıdır.

"Bu kısmı da sen mi planladın?" Junie isteksiz bir gülümsemeyle uzaklaşır.

"Çığlık atmak hariç her şeyi," diyorum ona. "Onlara düşük tutmalarını istedim."

"Başardın!" Annem bize yetişir yetişmez kollarıyla boynuma sarılır, beni saçları, parfümü ve yanak öpücükleriyle boğar. "Oh, Dexter! Oh, benim oğlum, senin için çok mutluyum..."

En azından yalnız değilim.

Yukarı baktığımda, Junie'nin ninesi onu düğün gününden önce boğmaya çalışır gibi kucaklıyor. Catness'in banyo zamanı daha kolay geçiyor galiba.

Ama Jo'nun omzunun üzerinden gözlerimi yakalıyor ve bana gülümsüyor, gözleri hala parıldıyor.

"Seni çok seviyorum," diyor dudaklarıyla.

"Seni daha çok seviyorum, kadın. Sonuna kadar seveceğim."

TATLI RÜYALAR (JUNIPER)

Evlenmek, bir rüyaya dalmak gibi.

Her şeyin, imkansız gibi görünse bile sorunsuzca gerçekleştiği, baş döndürücü ateşli rüyalardan biri gibi.

Şu anda Kasım ayı. KC standartlarına göre ılık bir sonbahar günü, bebek mavisi bir gökyüzü ve vanilya rengi bulutlar gibi küçük kabarık bulutlar var.

Yapraklar sarıdan koyu kırmızıya ve mokaya dönüşmüş, çimlerin üzerinde ise süslü bir halı gibi pirinç rengi yapraklar yığılmış.

Beyaz bir düğün için çok güzel renkler.

Ve bizi oraya götüreceğine inandığım adamla sonsuza dek yürümeye başlamaktan daha iyi bir kutlama olabilir mi?

"Üşüdün mü tatlım?" Nana, Dexter'ın evlenme teklif ettiği aynı sevimli parkta arabasından inerken fısıldıyor.

Ancak bugün her şey sadece bizim için süslenmiş.

Düzgün beyaz sandalyeler, çiçeklerle süslenmiş bir kemere doğru sıralanmış. Onun ötesinde ise göl var. Yaprakların yansıması olmadan derin mavi, kırılan güneş ışığıyla kristal kadar güzel.

"İyiyim," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Düğün gününde üşümek mümkün mü ki?"

Ciddiyim. Bugün hava 10 derece ve kağıt gibi ince şalımın altında neredeyse çıplak olan omuzlarımda hiçbir şey hissetmiyorum.

Bana kalbimi acıtan hayranlık dolu bir bakış atıyor.

Bir an için, onun da benim gibi aşık ve başı dönmüş olduğu zamanları hatırladığını düşünüyorum.

Nana iç çekerek kolunu koluma takıyor.

Tanrıya şükür, o hala benim yanımdayken bunu başardık.

Bir zamanlar, şanslıysam kırk yaşında, yarı yürekli bir düğünle tek ve bağımsız olarak yürüyüş yolunda yürüyeceğimi hayal ederdim.

Ama bu, hayal ettiğim her şeyden sonsuz derecede daha iyi ve çok daha hızlı.

Belli ki bu, Nana için de çok önemli. Bu, tüm duygularımı harekete geçiriyor, özellikle de durup bana sevgi dolu bir bakış attığında.

"Annie bugün seninle gurur duyardı," diye fısıldıyor.

Annemin adını duyduktan sonra yürümeye devam etmek zor. Ağlamayacağım.

Çünkü bu yürüyüşü yüzlerce kez prova ettik ve sanırım sadece yarısında gözyaşlarına boğuldum.

Birlikte adım

atıyoruz.

Birlikte.

Onun beklediği yere kadar.

Herkes, tepenin üzerinden görüldüğümüz anda bize dönüp bakıyor.

Filmlerin ve kitapların düğünlerin nasıl olması gerektiğini dikte etmesi çok komik , hayatınızın en mutlu gününü kazanmak için çok fazla duygusal fedakarlık gerektiren, aşırı stresli bir olay olarak gösterilmesi. Ama biz o çift olmayacağımıza karar verdiğimizde tamamen hemfikirdik.

Dex için para sorun olmasa bile, büyük, geleneksel ve pahalı bir düğün istemiyorduk.

Özel bir şey

istiyorduk.

Küçük bir şey

istiyorduk.

Biz kendimiz gibi bir

düğün istedik.

Hayır sürü yok ve ve üçüncü kuzenler ve uzak tanıdıklar. Sadece en önemli insanlara ihtiyacımız vardı.

Ve şimdi bana bakıyorlar, tüm arkadaşlar, aile ve hayatımız boyunca bize rehberlik eden insanlar.

Dexter'ın kardeşleri, yeğeni Colt ile birlikte ön sırada oturuyorlar. Delly onların yanında durmuş, mendiliyle gözlerini siliyor.

Tetiklenip paramparça olmadan önce gözlerimi başka yere çeviriyorum. Düğün günümde ağlamayacağım.

Söz verdim.

Sonra Dexter'a bakıyorum ve dünyanın geri kalanı karanlığa gömülüyor. Anında tünel görüşü.

Ayaklarımın ritmi bataklıkta yavaşlar.

Koşmak, sprint yapmak, kendimi neredeyse kocam olacak kişinin kollarına atmak istiyorum. Ama Nana'nın nazik tutuşu beni geri çekiyor ve konukların sıralarını geçerken çenemi kaldırıyorum. Çimlerin üzerine serilmiş geçici koridor halısı ayaklarımın altında kadife gibi hissediliyor.

Hava çiçekler, parfüm ve uzaktan gelen hafif bir yanık kokusu ile doludur.

Daha yakın, daha yakın.

Dex, gözlerinin karanlık ihtişamını ortaya çıkaran lacivert bir seersucker takım elbise seçti. Kollarındaki altın kol düğmeleri, üç nesildir Rory erkeklerine ait. Bana bu geleneği sürdüreceğini söyledi.

Annemin elbisesini giyiyorum — elbette tadilattan geçmiş — krep gibi üzerime dökülen, havadar, beyaz, minimalist bir gece elbisesi.

Geçmişe ve annemin kaybettiği daha iyi bir geleceğe bir saygı duruşu.

Geçmişe, bugüne ve hala benim şekillendirebileceğim geleceğe.

Tanrım, hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti. Abartmıyorum.

Ve onu bugün olduğu kadar hiç sevmemiştim, tatlı, tatlı bir ışıltının içinde, uzun yıllar boyunca bizi bekleyen her şeyin tadını çıkarırken.

Umarım önce bayılmam.

Mutluluktan bayılmak, her şeyi göz önünde bulundurursak, o kadar da kötü görünmüyor, ama yine de oldukça utanç verici olurdu.

Ayaklarım, beni şimdi yüzüstü bırakmayın.

Adım adım, beni kemerli sunak ve yaşayan en seksi erkeğin yanına götürüyorlar.

Nana bana veda etmek için sıkıca sarılıyor. Beni evlendirmekle kalmıyor, paylaştığımız hayatta kalmaya devam ediyor, annemle babam öldükten sonra beni yetiştirmeyi tamamladığı gibi.

Evet, onun her zaman umduğu şeyi, annemin asla göremeyeceği düğün gününü gördüğünü bilmek, hem tatlı hem de acı bir duygu.

"Seni seviyorum, June böceği," diye fısıldıyor Nana. Gözleri yaşlı, benimkiler de dolmak üzere.

"Ben de seni seviyorum, Nana," diyorum yüksek sesle burnumu çekerek.

Sonra yanağıma son bir öpücük kondurur ve geri çekilir.

Neyse ki, bir saniye sonra Dexter elimi tutar ve ben onun yanına, rahibin karşısına geçerim.

"Lanet olsun, tatlım. Bu parkı tekrar yazı döndürecek kadar seksi görünüyorsun," diye homurdanır, rahibin her kelimesini duyduğunun farkında olmadan.

Yüzüm şiddetle kızardı.

"Şey, teşekkürler. Sen de fena değilsin."

"Eminim aradığın kelime 'yakışıklı'dır."

"Egon konuşsun. Neyse ki bunu destekleyecek bir görünüşün var," diye alay ediyorum.

Kıkırdarak geri çekilir. Bu benim işaretim.

Parmaklarımla onun parmaklarını kavrar ve sıkarım. Birazcık dalga geçmezsek, bu bizim düğün günümüz olmaz.

Şirketten ayrıldığından beri - ki sözüne sadık kalarak hemen ayrıldı - çok daha rahat. Şaka yapmak çok daha kolay.

Huysuz ve sert bir adama aşık oldum, ama insan olarak Dexter'ı tanımak? İyi kalpli adamı? Bu tam bir rüya gibi.

Şimdi, balayımızı keyifle geçirebilmemiz için beni Sugar Bowl'dan uzaklaştırmaya zorlayan kişi o ve haklı da. Ama bugün kapalı ve en sevdiğim insanlar burada, Big Fish ile evlendiğimi izliyorlar.

Sanırım Emmy'nin uzaktan ağladığını duyabiliyorum. "Seni seviyorum, Dex," diye fısıldıyorum.

Dexter sadece bana gülümseyerek aşağıya bakıyor.

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor," diyor ve birlikte tekrar rahibe dönüyoruz.

Artık bu bir rüya değil. Acı verecek kadar gerçek.

Acı verecek kadar harika.

Acı verecek kadar benim.

Büyük mavi sonbahar gökyüzünün altında verdiğimiz her söz.

Rahip izin verdiği anda beni kollarında havaya kaldırıyor ve her santimetrede beni ayaklarımdan kaldırıyor.

Her öpücüğümüzün tadını çıkarırken, kalabalığa unutamayacakları bir gösteri sunuyoruz; dudakları, gözleri ve sallanan ağaçlar beni başımı döndürüyor.

Günün ^{geri kalanı} bir kasırğa gibi geçiyor.

Hatırlamak için çok hızlı, mutlu anların en küçük ayrıntılarını hatırlamamak için çok inanılmaz.

Dexter'ın parmağıma yüzüğü takış şekli.

Nana'nın onu kucaklaması ve Delly'nin beni kucaklaması, bizi birbirimizin ailesine kabul etmesi.

Beni kendimden geçiren ve hala daha fazlasını isteyen öpücük. Sonunda beni yere indirdiğinde ayakta duramadım.

İlk dansımız, ikimiz de çok gülerken Dexter'ın gözlerine baktığım, onun ofisinde yaptığımız ilk garip dansımızı hatırladığımız dans.

Patton'ın sırtarak attığı bakış, onun da hatırladığını gösteriyor.

Sonra, bizi bekleyen eski model kaçış arabasına binip, hala çocuklar gibi kıkırdayarak uzaklaştık. Bu gece şoför yok.

Dex direksiyona geçtiğinde, içimizden birinin ayık kalıp sürüşü üstlenemediği için minnettarım.

Doğruca eve gidip üstümüzü değiştirip havaalanına gidiyoruz, orada özel jetimiz bizi soğuk şampanya ve sabah olana kadar tüm heyecanı atlatmamız için rahat bir yatakla bekliyor.

Ama pek uyuyabileceğimizi sanmıyorum.

Özel süitte yalnız kaldığımız ve uçak bulutların üzerine çıktığı anda, beni doğrudan mile high club'a götürüyor.

Ve vay canına, *ne kulüp ama*.

Elleri vücudumu dolaşıyor, giysilerimi yırtıyor.

Dili, tamamen müstehcen hissettiren ilkel bir dansla ağzımın içine dalıyor.

Elleri külotumu yakalayıp şiddetle çekiyor ve çıplak kaldığım anda, dili resepsiyonda verdiği tüm müstehcen sözleri uyluklarıma getiriyor, dudaklarımı ısırıp *yalvarana* kadar bana işkence ediyor.

"Dexter, lütfen. Oh, lanet olsun. Yapamıyorum..."

"Bacaklarını aç bana, tatlım. Akşam yemeğinde küçük bir biftek ve bir parça kekten fazlasını yememin bir nedeni vardı. İştahımı sakladım."

Tanrım, gerçekten de öyle yaptı.

Sert elleri bacaklarımı ayırırken, dili beni ikiye ayırıyor. Beni açık tutuyor, isteyerek esirimi, son yemeğiymiş gibi amımı yalarken.

Bu kadar hızlı vurması biraz çılgınca.

Saf ecstasy boğazımı sıkıyor ve beni tekrar yere seriyor, elimle bastırdığım inlemeler ve titreyen bacaklarımla zar zor bastırıyorum.

Her şey ateş gibi, hepsi sadece onun için, ve dilinin her yalaması beni daha da yakıyor, içimde birleşiyor, ta ki tutamayacak hale gelene kadar.

Geliyorum!

Pencereden yıldızları görüyorum ve sonra gözlerimde beliriyorlar. Kırmızı, beyaz ve mutluluk görüyorum.

Sonra, onun gözlerinde boğulurken, saf karanlık, aç mavi bir renk görürüm, o benim uyluklarımı kavrar ve beni, tüm o lezzetli sürtünmesiyle sakalının üzerinde sürer.

Sonunda aklıma geldiğimde, nefes nefese kalmış bir haldeyim.

Tam da onu çıplak ve beni en aç gözlerle izlerken görmek için, elinde çılgınca zonklayan penisıyla üzerimde dururken, yavaşça penisini okşarken.

"Dex," diye fısıldıyorum, yüzüm onun bakışları altında kızarıyor. "Ne yapıyorsun?" "Sana tapıyorum. Bu amcığı bu kadar çok istemeseydim, seni baştan ayağa kadar resmederdim." Yumruğu hızlanır, muhteşem sikişinin üzerinde kayar ve başını geriye doğru eğerek düşük, vahşi bir inilti çıkarır.

Kahretsin.

Tırnaklarım onun karın kaslarına dayanıyor, gövdesini aşağı doğru çiziyor.

O benim için çok sert.

Taştan bir adam, bedeni ve ruhu granit gibi, sadece benim her zaman onun en kirli fantezisiymişim gibi sikini okşadığında gevşiyor.

Onu izlerken, nefes nefese ve sarsılmış bir halde, zar zor nefes alıyorum.

Ve o da gözlerimdeki çaresizliği, onu içimde hissetme ihtiyacını, onun bastırdığı arzuyu gölgede bırakan arzuyu görmüş olmalı.

"Lütfen. Bu gece yeterince alay ettin."

"O kadar mı kötü?" diye homurdanıyor, zonklayan sikişinin başını klitorisime dokunduruyor.

Orada neredeyse ölüyordum, şiddetle başımı sallayarak.

"On bin metre yükseklikte ve hala havalanmadın. Bunu hemen düzeltmeliyiz. Bacaklarını aç."

O, şişmiş penisini girişime itmeden önce bile inliyorum, hala vahşi bir kontrolle sürtünüyor, gözleri ikiz mavi alevler gibi.

"Siktir, Junie. Sikimde hissettiğin şeyi her zaman seveceğim." Tek bir uzun vuruşla içime giriyor ve taşaklarını kıcıma bastırıyor.

Sonra her vuruşta daha hızlı ve daha sert hareket ediyor, her vuruşta beni parçalıyor.

Boşalmadan hemen önce, kollarımı boynuna doluyorum, sıkıca tutunuyorum ve gözlerindeki tatlı mavi çılgınlığı son bir kez görüyorum.

"Junie... siktir!" Son bir hamle ile boğazımdan sesler çıkar.

Sonra birbirimize sıkıca sarılırız, nefes nefese kalırız ve birlikte coşkuyla boşalırız.

Onun kollarında yığıldıktan sonra ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum. Uak Calgary'ye inmeden önce ikimiz de biraz kestiriyoruz ve sonra temizlenip kendimize çeki düzen veriyoruz.

Dexter kiralık bir araba alır ve bizi Banff'a götürmek için son birkaç saati sürer. Dağlarla çevrili, suyu o kadar berrak ve huzurlu ki nefes kesici olan kk kasabaya ulaşana kadar manzarayı seyrederek tırmanırız.

Burası daha soğuk ama umurumda değil. Kar manzarayı kaplamış ve tepelerdeki krem şanti gibi yapışmış.

"Kararınız ne? Balayı için uygun mu?" diye soruyor. Setiğimize kulübe, kasabanın tam kenarında, yüksek ağaçlarla medeniyetten korunuyor.

Sonra kseyi dönüyoruz ve kulübe gözümüze çarpıyor. Nefesim kesiliyor.

"Vay canına. Fotoğraflar hakkını verememiş," diyorum. Fotoğrafların çoğ u sonbahar ve yaz aylarında çekilmiş, güneş ve ağaçlar kk ahşap yapıyı güzelce ortaya çıkarmış. şimdi ise kışın yalnızlığının sığınağı.

"İyi ki sıcak giysiler getirmişiz," diyor.

"ok rahat görünüyor."

Dexter n tarafa park eder ve bana bakar. "Mutlu balayılar, Juniper Rory."

Gülerek, parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum ve artık adımın bu olduğ u kendime hatırlatıyorum.

"Mutlu balayılar, Dex." Ona pck vermek için eğiliyorum. Dudakları sıcak ve istekli. "Hadi içeri girelim. Yolda çok uzun süre kaldık."

"Evet. Düğün gecemiz için biraz geç kaldık," diyor, arabadan inip ani soğ uğ a maruz kaldığımız da. Soğ uk burnumu ısı rıyor ve yanaklarımı kızartıyor. "Düğün sabahına ne dersin?"

"Giysilerimi yırtıp atmayı kastediyorsan, bu şöminenin olup olmadığ ına bağı lı." Bavulumu alıp içeri taşıyorum.

Tabii ki, harika bir şömine var.

Gördüğüm en büyük ocak ve yakıldığı anda sıcaklık yaymaya başlıyor. İç mekan kırmızı renklerle süslenmiş, doğal bir görünüme sahip. Rory'nin balayı için en uygun yer.

Dexter, son valizimizi yatak odasına taşıırken kaşlarını kaldırıyor. Oda, tek başına odanın yarısını kaplayan devasa bir yatakla donatılmış.

"Bu sana uygun mu, düşes?"

Düşünüyormuş gibi yapıp, etrafa bakarken parmağımı yanağıma dayadım. "Şey, sanırım..."

Beni yatağa itip, soğuk burnunu boynuma bastırarak çığlık atana kadar sıkıştırıyor.

"O uçuş yeterince uzun sürmedi," diye homurdanıyor, kalçalarıyla beni yatağa bastırıyor. "Karımı beklemek için çok uzun sürdü."

"Bir daha söyle." Dudaklarımı ısıırıyorum.

"*Karım.*"

Ellerimi gömleğinin altına kaydırıyorum.

Hayır, seyahatten sonra ikimizin de duş alıp uzun bir uykuya ihtiyaç duyması umurumda değil.

O burada, 1,80'lik boyuyla. Tamamen benim ve bu her zaman yeterli olacak.

"Artık benden kurtulamazsın," diyorum ve onu öpüyorum. "İşte bu. Sonsuza kadar benimle mahkum oldun."

"Kim şikayet etti ki?"

Onu daha sert öpüyorum ve o bana sürtünüyor, sırada ne olacağını ima ediyor.

O giysileri yırtıp atma, onun tenini , kendimi yavaşlatmaya zorluyorum.

Yavaş ve şehvetli bir şekilde tırnaklarımı gergin kasları üzerinde gezdirerek, vücudunun her bir parçasını izleyerek, metodik bir şekilde çalışmaya zorluyorum kendimi.

"Alaycı," diye homurdanır.

"Acelen ne? Önümüzde koca bir ömür var." Bacaklarımı kalçalarına doladım ve o tatlı noktaya sürtünene kadar ittim. Ani duygu seli beni inlemeye zorladı. "Acele etmemize gerek yok..."

Kulak mememi ısıırır. "Bu yavaş olmamız gerektiği anlamına gelmez. Sadece nefes almak için ara verebilir ve gecenin yarısını sevişerek geçirebiliriz."

"Dex!"

Elini bluzumun altına sokar, karnımdan sütyenimin kenarına doğru kaydırır, sonra altına girer ve göğsümü avuçlar.

Sırtımı onun eline doğru kavisliyorum ve o gülüyor.

"Şimdi beklemek istediğini söyle," diye fısıldadı, boynumu öperek. "Söyle, ben de bekleyeyim."

Bu adamın beni bu kadar iyi hissettirmesi yasadışı olmalı.

Onun elleri, öpücükleri altında eriyorum, gevşek ve daha fazlasını istiyorum. Ağzı işini yapmaya başladığında, tüm mantıklı düşüncelerimi silip süpürüyor. "Devam et," diye fısıldıyor, dişleriyle meme ucumu çekiyor.

Bu his, içimde biriken sıcaklığa doğru yayılıyor. Muhtemelen utanç verici derecede ıslanmışım, ama bana süründüğünde neredeyse acı verecek kadar sert olduğunu düşünürsek, bunun bir önemi yok.

Kalçalarımı ona sürüyorum, sertleşmesini hissedince inliyorum. "Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır."

Diğer eli diğer meme ucumu bulur, ama benim istediğim gibi çekmek yerine, parmaklarını etrafında gezdirir.

Sütyenim engel oluyor - aslında tüm giysilerimiz engel oluyor - ama bunu itiraf etmek yenilgiyi kabul etmek olur.

Bana yoğun bir şekilde sürtünüyor ve ben bacaklarımı onun etrafında sıkılaştırıyorum.

Tanrım, böyle devam ederse, beni soyamadan boşalacağım.

"Junie," diye fısıldıyor. "Bu pantolon olmadan sana neler yapabileceğimi bir düşün."

Ne? Şu anda bana yeterince şey yapıyor. Ve düşünmek zorlaşıyor.

Odaklanabildiğim tek şey bacaklarımın arasında olanlar ve klitorisimdeki yoğun titreşimler.

Belki de bütün gün bu anı beklediğim içindir, ya da belki de yeni evli çiftlerde hep böyledir. Ama her şey daha yoğun geliyor, sanki vücudum akım isteyen canlı bir tel gibi.

Bir daha düşündüm de, Dex

kazandı. Zaman kaybetmek

istemiyorum. Onu içimde

hissetmek istiyorum.

Kocamı *şimdi* istiyorum.

Tişıörtünü yukarı çekiyorum ve o da ne demek istediğimi anlıyor, tişıörtümü çıkarıp benim süveterimi de aynı hızla çıkarıyor. Birkaç saniye sonra giysilerimiz yerde yığılmış durumda.

Onu yakalayıp üzerime çekiyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum, kendimi onun girişime gelecek şekilde konumlandırıyorum. "Dex, lütfen."

"Şimdi kim sabırsızlanıyor?" Dilini bir meme ucuna, sonra diğerine geçirir. Sıcak havada hoş bir şekilde hassaslaşmış, dik duruyorlar. "Lütfen de."

"Seni sevmeseydim, şu anda senden nefret ederdim." "Lütfen de, karıcığım. Sikimi iste."

Oh, bu ses çok hoşuma gitti. Şu anda bedenlerimizin birleşmesi kadar ateşliydi.

Ama onu beklemiyorum.

Onu kendime çekiyorum. O kadar ıslakım ki, tek bir vuruşla içeri giriyor.

"Ben senin karınım," diyorum ona. "Ve beni sikmeni istiyorum." Gözlerinde eğlence parıldayana kadar bekliyorum. "Lütfen. Lütfen."

Hareket ediyor, kalçalarını döndürüyor, daha derine giriyor.

İçimden çıkan inilti kabinde yankılanıyor.

"Bırak gitsin, tatlım. Etrafta kimse yok," diyor ve vücudunu tamamen benim üzerime yerleştiriyor. "İstedğin kadar ses çıkar. Ne kadar yüksek olursa o kadar iyi."

Tanıdık bir ritme giriyoruz ve sırtımı göğüslerimi tutan ellerine doğru eğiyorum.

Bu sefer farklı hissediyorum — duygu dolu ve beni her zamankinden daha hızlı doruğa ulaştıran özel bir yoğunluk var.

Gerilim, sıklık, zevk, onun sabit vuruşları beni daha da yükseğe taşıyor, ta ki patlamak üzere olana kadar.

Bacaklarım titriyor, o hızlanırken çaresizce beline sarılıyorum.

"İşte bu. İşte bu lanet olası şey," diye teşvik ediyor. Sesi de kesik kesik, beni çıldırtan aynı aciliyetle tiz. Karı koca. Evli ve eş. "Benim için boşal, Junie. Şimdi boşal."

Beni bu kadar iyi eğitmiş olması neredeyse utanç verici.

O derinlere dalarken, sözleriyle paramparça oluyorum.

Onu sıkarken, ruhum parçalanırken, o da bitiriyor, yüzünü buruşturup boğazından birbiri ardına hayvani homurtular çıkararak, beyaz sıcak ateşi derinliklerime püskürtüyor.

Birlikte yatağa yığıldığımızda, kemiklerim yerinden çıkmış gibiydim.

Daha sonra bu yerin her odasını keşfedeceğiz, her yüzeyi kutsayacağız, ama şimdilik yatakta olmamız, onun nefesi nemli tenimde çiçek açarken birbirimize dolanmış olmamız yeterli.

Karı koca.

Birleşmiş.

Yorgun.

Ama yine de çok dolu.

"Junie, bak," diye fısıldıyor, sesini bozarak yüzümü nazikçe çeviriyor. "Kar yağıyor."

Pencereden dışarı bakıyorum ve büyük, kabarık kar tanelerinin havada dönüp durduğunu görüyorum.

Yakında, lastik izlerimiz silinecek ve yerini taze bir tabaka yeni bir katmanla yerini alacak.

Yeni bir mevsim.

Yeni bir başlangıç.

Onu uzun, yavaş ve derin bir şekilde öpüyorum.

"Bizim şerefimize, Bay Rory," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Bugüne ve hayatımızın geri kalanına." Başparmağı, gözyaşlarımı silmeye hazırmış gibi yanağımı okşadı, ama bugün gözyaşım yoktu.

Beni o kadar mutlu etti ki, bir daha asla ağlamayabilirim.

Bir an için bunun gerçek olup olmadığını, yoksa yine eski püskü dairemde uyanıp, kocamın öpücükleri yerine Catness'in yüzümü yaladığını göreceğimi merak ediyorum.

Bu bir rüya değil, diye karar veriyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Rüyalar her zaman sona erer, ama bu sadece ilk gece.

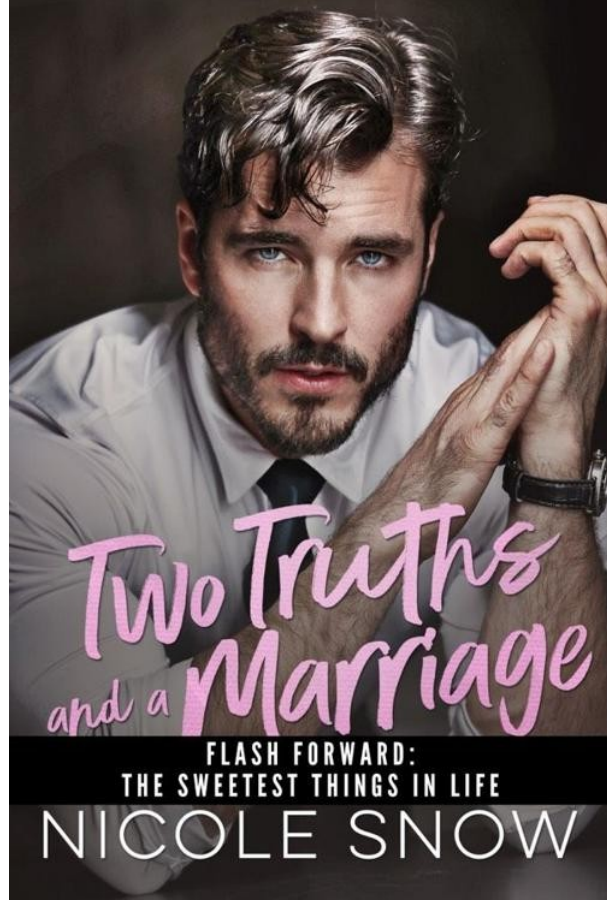
Bu en derin gerçek.

Onunla birlikte olduğum sürece, bir Rory olduğum sürece, bana tüm dünyayı sunan bir erkekten daha fazlasını asla istemeyeceğim.

"İki Gerçek ve Bir Evlilik" i okuduğunuz için teşekkürler **! Rory kardeşlerin yeni hikayelerini yakında takip edin.**

Balayından sonra neler olduğunu merak mı ediyorsunuz? Rory ailesinin hayatının yeni sürprizlerle ne kadar da tatlı olduğunu keşfedin.

Bu özel flash forward hikayesini buradan okuyun. - <https://dl.bookfunnel.com/s162cx7x0b>

Ardından, Dakota'nın Lincoln'ün dünyasına girmesiyle (ve her şeyin nedeni bir tarçınlı çörek olsa da) bir başka ateşli romantik komedi olan One Bossy Proposal'ın ön izlemesini okuyun!

ONE BOSSY PROPOSAL ÖN İZLEMESİ

Düşünürken (Dakota)

Bahar güneşi, Seattle'a sanki benim kişisel kasvetime doğrultulmuş bir kılıç gibi parlıyor.

Üzgün ve açım — tehlikeli bir kombinasyon.

Kalbimi gömdüğümünden bu yana tam bir yıl geçti — ve onu çamurun içine sürükleyen, üzerine gazyağı döküp kömür gibi yanana kadar yakan o pislik herif — ve bu bir sonsuzluk gibi geliyor.

Bazı şeyleri sadece bir şekilde atlatırsın.

Bazı şeyleri ise unutmazsın.

Acıma partisini bırak, Dakota. Onsuz daha iyisin. Evinden binlerce kilometre uzaktasın, yepyeni bir hayatın ortasındasın, diyorum kendime.

Fırın vitrinindeki iştah açıcı ürünlere bakmak yardımcı oluyor.

Bu doğru. Yeniden inşa ettim. Bir nevi.

O küçük kasabanın kasvetini ve pişmanlıklarını geride bıraktım. Haftaya harika bir iş için mülakata gireceğim ve eğer işi alamazsam, büyük kız maaşı ve yazma yeteneklerimi sergileme fırsatı sunan bir iş bulana kadar başvurmaya devam edeceğim.

Geçen yaz gözyaşları içinde yaptığım büyük kaçış olmasaydı, şu anda Seattle'da, sanki benim için yapılmış gibi görünen şekerli lezzetlere *ağzımın suyu akarak* bakıyor olmazdım.

Yazmaya odaklanmak için daha az zamanım olurdu ve hala pazarlama ajansı kılığına girmiş tek odalı bir dolapta staj yapıyor olurum.

Yaşasın, kalp

kırıklığı.

Yaşasın, Jay

Foyt.

Onun aptallığı bana yepyeni bir hayat verdi.

"Aç mısın yoksa sadece ürünleri hayranlıkla seyretmek için mi geldin? Bir şey ister misin?" Barista, kız gibi bir kahkaha atarak fırın vitrininin arkasında belirir.

"Ha? Oh, pardon..." *Lanet olsun Dakota, kafandan çık.* "Bir Regis roll ve küçük bir karamel nirvana latte alabilir miyim?"

"Hemen geliyor!" Gülümser ve maşa ile üzerine şekerleme serpilmiş kocaman bir tarçınlı çörek alır. O kadar kalın ki, zaman dilimlerini aşıyor galiba. "Şanslı bayan, bugün sonuncusunu aldınız! Biraz azaldı. Sabah sevkiyatında tarçın eksikliği var, ne yaparsın."

Ne şanslıyım.

Keşke pastalarla olan şansım diğer şeylere de yansısaydı. Mesela piyango bileti kazanmak ya da sigara içen, şiirlerimi kapmak için hazır olan yayıncılık sektöründeki önemli isimler gibi. Hatta vücudunda tek bir fuckboy kemiği bile olmayan, düzgün bir Tinder randevusu bile beni mutlu ederdi.

Hayır. Çok fazla şey istiyorum.

Bugün, şans meleği ucuz dilekleri kabul ediyor. Vitrindeki son yapışkan tarçınlı tatlıyı ve uyluklarıma 150 gram daha ekliyor.

Yani, bu bir başlangıç, değil mi?

Kasa önüne geçip ödeme yapıyorum.

"Senin malın bitmeden almaya geldiğim için mutluyum," diyorum, kartımı okuturken. "Tadını çıkaracağımdan emin olabilirsin..."

"Ne demek bitti?" diye derin bir ses arkamdan gürledi. "Noel'den beri haftada üç kez tam bu saatte buradayım. Hiç *bitmezsin*."

Hay aksi.

Ben de kötü bir gün geçiriyorum sanıyordum...

Fırın vitrinine bakıp, kaybolan tarçınlı çörek için bağırp çağıran bu canavarın ne tür bir yaratık olduğunu görmek için arkama bakıyorum.

"Üzgünüm efendim. Önünüzdeki bayan son ruloyu satın aldı," diyor barista, yatıştırıcı bir ifadeyle kaşlarını çatarak. "Son zamanlarda garip bir tarçın kıtlığı var..."

"Bana tüm dükkanda başka bir Regis çöreği kalmadığını mı söylüyorsun?" Adam uzun boylu, iri yapılı ve tamamen sinirli.

"Hayır. Dediğim gibi... tarçın sıkıntısı var." Barista kız acı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Erken kalkan kuş, solucanı yakalar, korkarım. Yarın tekrar denemek isterseniz, size bir tane ayırırız."

Barista kız bana doğal bir şekilde başını salladı.

Ogre dönüyor, başını bana doğru çeviriyor ve gözleri ölüm ışınları gibi bakıyor.

Kırmızı alarm.

Yani, ortalama bir ogre kadar huysuz olabilir, ama görünüş olarak bu adam Shrek'in tam tersi. Yeşil adamın cezalandırıcı karın kasları ve Brüksel lahanası rengi teni yerine bronz bir teni olsaydı, önümdeki Hot Shrek'e yetişebilirdi.

Nefesim kesildi.

Sabah ışığında parıldayan kehribar rengi viski gibi gözler gördüğümü sanmıyorum.

Kuduz bir wolverine gibi hırlamasaydı, elimdeki sıcak çörekten daha sıcak olabilirdi. Gözlerinin soğukluğu, koyu saçları, çatık kaşları ve sıradan ölümlüleri utandıracak kadar keskin çenesi ile hoş bir kontrast oluşturuyor.

Otuzlu yaşlarının başında olabilir. Yüzü genç ama deneyimli görünüyor.

Yüzünün hatları vücudunun kesimine uyuyor. Eski bir futbolcu gibi kaslı ve *Suits* dizisinin setinden çıkmış gibi giyinmiş.

O, günah için özel olarak hazırlanmış, Gucci giysileriyle donatılmış bir kokteyl.

Her kadının karanlık vampir fantezisi gerçeğe dönüşmüş gibi... ya da belki sadece benimki.

Poe soyadını taşıyan biriyseniz — Edgar Allan Poe ile uzak, *çok uzak* bir akrabalığınız varsa — bu durum kaçınılmazdır.

Bu sabah yüzüne o somurtkan ifadeyi takmak için, buharlı bir fincan kabalıkla mı uyandığını merak ediyorum.

Bu şehirde bir düzen fark etmeye başladım. Seattle'da seks tanrısı gibi görünen huysuzlar çıkmasının sebebi ne?

Yağmurda bir şey mi var?

Daha da kötüsü, o benden çok daha uzun, resimdeki gibi mükemmel bir güçlü adam, omzunda bir çip var ve bu çip, dünya onun ayaklarına kapanmadığında dünyaya kükremesine hak veriyor.

Her ne kadar sinir bozucu derecede yakışıklı olsa da ve takım elbisesi muhtemelen benim yıllık maaşımın yarısı kadar olsa da, merak ediyorum. Bir adamı, sabah şeker komasını kaçırdığı için bu kadar öfkeliendiren ne olabilir?

Elbette, Regis rulolarının neredeyse aklını kaçırmaya değer olduğunu ilk kabul eden ben olacağım. *Neredeyse*.

Hades bana bakarken, ben de ona gözlerimi devirdim ve içkimi beklemek için tezgahın kıvrımını takip ettim.

Değerli mesafe.

Bir dakika boyunca homurdandıktan sonra, kartını kasada bir hançer gibi kaydırır ve tezgahın etrafında beni takip eder.

Uh-oh.

Elbette, benimle yüzleşmeyecek.

Yapmaz.

Ama şimdi tam yanımda.

Hâlâ ilk çocuğunu öldürmüşüm gibi bana dik dik bakıyor.

Cüzdanını çıkarır, açar ve yeni bir banknot çıkarır, sanki yanıyormuş gibi bana uzatır.

"Elli dolar," diyor Hot Shrek

homurdanarak. "Bir daha söyler misin?"

"Elli dolar. Bu zahmetin karşılığında sana beş katını ödeyeceğim."

"Ne?" Gözlerimi kırıştıyorum, sözleri duyuyorum ama anlamıyorum.

Elimde tuttuğum, cennetten bir parça gibi görünen beyaz kağıt torbayı işaret ediyor. "Regis rulon, bayan. Onu senden satın alacağım."

"Bekle, sen... benim tarçınlı çöreğimi o kadar çok mu istiyorsun?"

"Az önce ben de öyle demedim mi? Ve bu bir *Regis roll*," diye sertçe düzeltir. "Hani, uğruna ölmeye değer olan türden? Montana'nın Heart's Edge kasabasında icat edilen ve ulusal medyada boy gösteren, filmlerde sürekli cameo rolleri alan korkutucu yanık adam tarafından onaylanan orijinal tariften mi bahsediyorsun?"

Gülüyorum. Sweeter Grind'in reklamları, birkaç yıl önce çılgın bir dramayla ünlenen iki küçük kasaba tatlı dükkanı sahibi Clarissa ve Leo Regis'in yarattığı, bu dünyadan olmayan Regis roll hakkında tam da bunu vaat ediyor.

"Boş ver," diye tersler. "Bu satışı yapmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Reklam yapmalısın," diyorum ona öfkeyle. "Bu ne yani? Garip bir gerilla pazarlama şeyi mi?"

Nefesimi tutuyorum. En azından bu, GQ modelinin bu kadar önemsiz bir şey için bu kadar çılgına dönmesini açıklıyor.

Ayrıca, bu benim hayatımın en utanç verici gününün birinci yıldönümü.

Bu ruloya ihtiyacım var, tıpkı bu dünyada hala bir parça iyilik olduğuna inanmaya ihtiyacım olduğu gibi.

Bu dünyada bir parça iyilik olduğuna inanmaya ihtiyacım var. Ne tür bir psikopat birinin tarçınlı çörekini beş katı fiyata satın almaya çalışır ki?

"Komedyen gibi mi görünüyorum?" diye homurdanıyor, gözlerini devirerek. "Elli dolar. Kolay para. Takas edelim."

"Dostum, sen delisin," diye fısıldıyorum.

"Dudette," diye biraz daha çılgınca bağırdı. "Sana garanti ederim, değilim. O ruloya ihtiyacım var ve sana cömertçe ödeme yapmaya hazırım. Paraya benim

benden daha fazla ihtiyacın olduğuna eminim."

Ona o kadar sert bir şekilde alay ediyorum ki yüzüm ağrıyor.

Neden bunu yüzüme vuruyorsun? Sanırım, pasta takıntılı majesteleri, bizim gibi "küçük insanlarla" konuşmaya tenezzül ettiğin için hayranlık duymalıyım.

"Ne güzel olmalı, ey Pastaların Efendisi. Elmalı turta karşılığında ne alacağım? Bir dizüstü bilgisayar mı?" Kafamı sallıyorum.

Saçmalıklarına son vermiş gibi bakan bakışı daha da sertleşir.

"Dakota!" Erkek bir barista adımı çağırır ve içeceğimi tezgahın üzerine bırakır.

Harika. Bu deli evinden çıkıp, kuşların cıvıldadığı, çiçeklerin açtığı ve kimsenin tarçın kıtlığı yüzünden savaşa girmediği bahar mevsimindeki akıl sağlığına geri dönmem için bir işaret.

İçeceğimi alıp kapıya doğru
yöneliyorum. "Bekle!" Hot Shrek
sesleniyor. "Dakota." *Ughhh.*

Adım bir erkeğin dudaklarından bu kadar lezzetli bir şekilde çıkmamalı. Özellikle de yabancılara pişmiş ürünleri için fahiş fiyatlar teklif eden bir erkeğin dudaklarından.

Bundan pişman olacağımı bilerek durup gözlerine
bakıyorum. "Ne?" diyorum keskin bir sesle.

"Henüz bitirmedik."

"Doğru. Çünkü anlaşma yok," diye ters bir şekilde cevap verip tekrar arkanı dönüyorum.

Tamam. Önceden, sadece yapışkan lezzetlerle karnımı doyurmayı dört gözle bekliyordum. Şimdi ise, bu lanet olası tarçınlı çöreğe oksijen gibi *ihtiyacım var.*

Eğer ogre bataklığından çıkan en seksi ucubeye inat edersem, daha sonra gülecek bir şeyim olur.

Baristaya verdiğim sözü tutarak, kendi sefaletimin biraz daha azına boğulurken lezzetin tadını çıkaracağım ve kendime şu anda daha iyi bir hayat yaşadığımı hatırlatacağım - ki buna görünüşe göre bana para atmak için yalvaran yakışıklı takipçiler de dahil.

"Bekle. Benim buna senden daha çok ihtiyacım var. Yemin ederim," diyor sert bir sesle, omzumu tutup beni döndürüyor.

Onun elini itekleyerek, iki kat daha sinirlenip şaşıyorum.

"Sen delisin. Bana bir daha dokunursan, hırsızlıktan şikayetçi olurum. Bu sadece bir tarçınlı çörek, dostum. Sakin ol ve yarın yeniden stoklandığında gel." Panik içinde latte'mi bir dikişte içip kapıdan çıkıyorum.

Seksi takipçi Shrek yılmaz.

Ben Seattle'ın güneşli havasında derin bir nefes alarak dışarı çıkarken, o da peşimden geliyor.

"Yetmiş beş!" diye arkamdan seslenir.

"Ne?"

"Yetmiş beş dolar."

"Hayır." Bisiklet park yerine hızlıca yürüdüm ve bir elimle bisikletimin kilidini açarken, diğer elimle Regis çöreği ve latte'yi dengelemeye çalıştım.

"Yüz dolar tam," diye bağılıyor arkamdan. Aman

Tanrım. Ne kadar yükselecek acaba?

"Yüz elli!" diye bağılıyor iki saniye sonra.

Çenem yere düşüyor.

Bir ürperti beni sarar. Eksantriklikten klinik olarak deliliğe doğru gittiğimizden endişeleniyorum.

Bir yanım, beni kötü sığınağına götürmemesi için onunla konuşmaya devam etmek istiyor. Tavana kadar buruşuk tarçınlı çörek kutuları ile dolu bir depo hayal ediyorum.

"Gerçekten bir tarçınlı çörek için bana yüz elli dolar mı teklif ettin?" Latte'yi gidonumun üzerindeki bardak tutucusuna koyup bisiklete biniyorum.

Bana buz gibi bir bakış attı, sanki beni ele geçirdiğini ve ben de onun tuhaf teklifini kabul ettiğimi biliyormuş gibi.

"Rica ederim. Uber'e binip de hala güzel bir miktar para kazanabilirsin."

Onu baştan aşağı süzdüm, cilalı deri ayakkabılarına bilerek bir saniye fazla baktım. Başka bir zamanda ve yerde, latte'mi büyük bir yudumla içip ayakkabılarına püskürtürdüm ama... ben öyle biri değilim.

Benim de onurum var. Buradan güvenli bir şekilde uzaklaştığımda, onurumu biraz daha koruyacağım.

"Bu seni şok edebilir, ama hepimiz paraya tapmıyoruz, Kral Midas," diyorum.

"Bu ne demek oluyor?" diye homurdanarak, iri omuzlarını dikleştirir.

"Sen delisin. Gerçekten delisin." Gözlerim, hastane bandajı görüp görmeyeceğimi merak ederek, tedbiren bileklerine kayıyor.

"Değilim. Hiç Regis roll tattın mı? Seattle'ın en iyi yemek eleştirmeni onları nasıl tanımlamıştı? Neydi? On numara ağız orgazmı mı?"

Dudaklarım seğirir. Kızarak gülmek için kendimi zor tutarım.

"Dostum, seninle ağız orgazmını tartışmayacağım," diyorum.

"Önemli noktayı kaçırıyorsun," diyor keskin bir sesle. "Bana yardım et, kendine de yardım et, Bayan Dakota. Bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayız ve sen üç yüz dolar daha zengin olursun."

"Üç... yüz?" diyorum yavaşça, ağzım açık kalıyor.

"Duydun beni." Gözleri umut ve zaferle parıldıyor ve cüzdanına uzanmaya başlıyor.

Güçlü ol.

Görünmez haç.

Latte kutsal su.

Lucifer'in cazibesine kapılma.

"Görüyorsun, argümanını kanıtlayamıyorsun. Sadece deliliğini daha da kanıtlıyorsun." Ona ihtiyatla bakıyorum. Belki de bu takımı çalmasının arkasında çılgın bir hikaye vardır ve gerçekten de bir akıl hastanesinden kaçmıştır.

Bu, olanlara en inandırıcı açıklama olurdu.

Dürüst olmak gerekirse, milyarder gibi görünen adamların zamanlarını yabancıların pastalarını çalmakla geçirmek istediklerini düşünmekten çok daha az korkutucu.

"Beş yüz dolar, lanet olsun," diye homurdanır. "Son teklifim."

Ağzım açık kalır.

Beş yüz lanet olası dolar mı?

Bu, bu ayki öğrenci kredisi ödememden daha fazla. Neredeyse kiramın yarısı. Ruhumu satmaya can atıyorum, ama parmaklarım çantayı daha sıkı kavıyor ve bana cesur olmamı söylüyor.

Bugün olmaz, Kahve Dükkanı Şeytanı.

Neredeyse komik bir şekilde yalvaran bir gülümseme dudaklarına yayılır.

Kahretsin. Bir şekilde, gülümsediğinde ve o köpek yavrusu gibi gözlerle baktığında daha da çekici oluyor. Onun gibi bir yüzün yanında bir uyarı olmalı.

"Dikkatini çektiğini görüyorum," diye

fısıldıyor. "Öyle mi?"

"Ağzın açık kaldı," diyor ve bakışlarının dudaklarıma sabitlendiğini fark etmemi sağlıyor. Ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp çantama uzanır, beni şaşırtmaya çalışır.

"Hey, hayır! Sana olmaz dedim, deli herif." Benim alanıma bu kadar rahatça girmesini sevmiyorum. Ayrıca, kimseden tek bir laf bile dinlememe gibi sinir bozucu bir alışkanlığım var.

Özellikle de geçen yıl.

Ama beynimin arkasında, bu adamın Jay'den hiçbir farkı olmadığını haykıran küçük bir düşünce de var.

Sadece daha zengin, daha güçlü, daha yakışıklı ve muhtemelen daha kibirli. Bu Regis'i pis pençelerinden uzak tutmak, Dakota Poe'nun insanlığa karşı küçük bir zaferi.

Dakota Poe için küçük bir zafer. Bencil egolarını sopa gibi sallayan her serseriye karşı.

"Ben tamamen akli başında biriyim. Sadece o ruloğa ihtiyacım var ve eli boş ayrılamam," diyor bana.

"Biliyor musun, bugün yazmak için ilhamla uyandım. Ama bu kadar saçma sapan birinden gerçek dünyadan ilham almayı planlamıyordum."

"Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, ama benim o ruloğa ihtiyacım var, senin de paraya. Anlaştık mı?"

"Basit İngilizceyi anlayamaman neden beni şaşırtmıyor? Sen de notlarını yükseltmesi için zavallı bir inek öğrenciye beş yüz dolar ödeyenlerden misin?"

Bana öfkeli bir boğa gibi bakıyor.

"Dikkatli ol, koca ağız. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Kan basıncımız için bir anlaşma yapalım ve yolumuza devam edelim." Bana yavaşça, değerlendirir gibi bakar, gözleri vücudumu kayar ve bu bakış beni titretir. "Bisiklet sürüyorsun. Bana birkaç yüz doların işine yaramayacağını söyleme."

"Ya da çok zengin olabilirim, yeşil enerji şirketi işletiyorum ve buna uygun görünmem gerekiyor," diye karşılık veriyorum. "Ayrıca bisiklet sürmek stres atmaya yardımcı oluyor. Bir ara denemelisin."

Kaşlarını çatarak, beyaz kağıt torbamı tekrar kapıyor.

Son anda çekilip, onun büyük elini itiyorum. Evet, yeter artık.

Gözlerimi kısarak ona ters ters bakıyorum, torbaya uzanıp sıcak ekmeği çıkarıyorum. Yavaş çekimde, büyük bir parçayı ısıırıyorum.

Mümkün olduğunca yüksek sesle çiğniyorum, dudaklarımı savaş davulu gibi şapırdatıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim, içimden "Mmmmm-mmm-mmm!" diye bir ses çıkıyor.

Sonra ısırık izi olan ruloyu çantaya geri koyuyorum, parmaklarımı yalıyorum ve ellerimi kot pantolonumun ön tarafına hiç çekinmeden siliyorum.

"Gördün mü? Her şey satılık değil. Anlaşma yok." Tanrım.

Ben de bencil erkekler gördüm ama bu adam hepsini geride bırakıyor, daha doğrusu, ona vermemem için ısrar ettiğim tarçınlı ruloyu almıyor. Bu ruloyu almayacağını açıkça belirttiğimde yüzünde beliren öfke, en iyi anaokulu öğretmenini bile korkutacak kadar şiddetli.

Çenesi sıkışır.

Kahverengi gözleri daha parlak, daha sıcak, *daha gürültülü* hale gelir. Beni her türlü küfürle lanetlediklerini duyabiliyorum.

Bu adil değil.

Çok sinirlendiğinde, ilk bakışta olduğundan yüz kat daha çekici oluyor.

Gözleri dudaklarıma düşer ve nefes kesici bir saniye boyunca orada kalır.

Bakışları o kadar ağır geliyor ki, kendimi kucaklayarak, beni tuz sütununa dönüştürebilecekmiş gibi hissettiren, küçümsemiş tanrı bakışının yoğunluğundan saklanmaya çalışıyorum.

Bir şey söylemek, bu ekşi sessizliği bir şaka ile bozmak istiyorum, ama bunun mümkün olup olmadığından emin değilim.

Ona, haklı olarak pislüğün teki olduğunu hatırlatmalı mıyım?

Onun aptal, huysuz suratına elli dolarlık rulo para tükürmediğim için çok şanslı olduğunu mu?

Ama bunun bir önemi yok.

O bana sırtını dönüp, sessizce mırıldanarak uzaklaşmadan önce, mükemmel bir "siktir git" bulacak vaktim yok.

Kahve dükkanının köşesini dönüyor ve arkasına bakmadan yoluna devam ediyor.

Tanrım. O kadar parası ve daha da fazla egosu olan bir adamın arabası olması gerekmez mi?

Neyse.

Benim sorunum değil.

İşe gitmem lazım.

Kira, benim bir yıllık kişisel cehennemimi ya da devasa hamur işleri yüzünden yüzüme karşı gelen garip adamlarla karşılaşmalarımı beklemez.

Regis rulomun dörtte üçü kalmışken ofise doğru yola çıkıyorum. Mükemmel pişmiş olması nedeniyle tadını çıkaracağım, ama Hot Shrek'ten gelen değerli yükü korumak bana şekerin verdiği enerji kadar endorfin veriyor.

Kaptan McGrowly ve onun mantrumu beni o kadar sinirlendirdi ki, hayatım buna bağılıymış gibi pedal çeviriyorum. Ofise zamanında varıyorum ve içerideki rekabetle uğraşmaya zorlamadan önce, buzlu tarçınlı lezzeti yiyip bitiriyorum.

Sadece birkaç hafta daha ve buradan çıkacaksın. Büyük planların var. Bunu başarabilirsin.

Daha sonra, benim maaşımın iki katını kazanan biri, tüm projeyi kaosa sürükleyen bir hata yaptığında, bu mantrayı defalarca tekrarlıyorum.

Aşırı çalıştırılan, düşük maaşlı metin yazarlığı pozisyonumda tipik bir gün. Bunu düzeltmek için çaresizce gün batımından sonra da işte kalıyorum.

Keşke Cinnamon Roll Luck ve küçük zaferimin verdiği coşku daha uzun sürseydi.

Bunun yerine, yazdığım tek şiir, başkalarının sorunlarını çözmek için ter içinde yazdığım bir ode olan berbat gerçekliğime geri döndüm.

Daha fazlasını okumak ister misiniz? [One Bossy Proposal](#)'ı BURADAN edinebilirsiniz.

NICOLE SNOW HAKKINDA

Nicole Snow, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarıdır. Öğle aralarında aşk sahneleri yazarak ve yönetim kurulu odalarından kaçış planları yaparak yazmaya olan sevgisini keşfetti. 2014 yılında Grizzlies MC serisiyle bağımsız romantizm sahnesine giriş yaptı.

O zamandan beri Snow, huysuz ama altın kalpli alfa kahramanlar, inanılmaz gerilim ve bolca bayılma fırtınalarıyla en iyisini hedeflemektedir.

Onun eserlerine şimdiden bağlandınız mı? En sevdiğiniz karakterlerden özel teklifler ve daha fazlası için [buradan](#) [haber bültenine](#) kaydolun!

[Yeni yayınlar hakkında güncellemeler için onu Bookbub'da](#)

takip edin. Web sitesi nicolesnowbooks.com

Eserleri hakkında sorunuz veya yorumunuz mu var? Ona istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz nicole@nicolesnowbooks.com

Okuduğunuz için teşekkürler. Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı unutmayın! Bir yazara en çok yardımcı olan şey budur.

NICOLE'İN DİĞER KİTAPLARI

Seattle'ın Otoriter

Takım Elbiseleri

Otoriter Bir Teklif

Otoriter Bir Meydan

Okuma

Bir Patronluk

Tarihi Bir

Patronluk Teklifi

Bir Otoriter Felaket

Kötü Chicago

Patronları Ofis

Huysuz Patron

Huysuz Mükemmel

Huysuz Hasarlı

Huysuz

Redhaven Kitaplarının Karanlık Kalpleri

Kırık Koruyucu En Tatlı

Takıntı

Dallas Şövalyeleri Kitapları

Romeo Anlaşması En İyi

Arkadaş Bölgesi

İhtiyacım Olan Kahraman

En Kötü En İyi Arkadaş Kazara

Şövalye (Eşlik eden kitap)*

Kalbin Kenarındaki Kahramanlar Kitapları

Mükemmel

Kahraman Yok İyi

Doktor Yok Kırık

Canavar Yok

Hasarlı Mal Yok Adil

Hanımfendi Yok

Bevaz Sövalve Yok

Nazik Dev Yok

Evlilik Hatası Bağımsız Kitaplar

Tesadüfi Kahraman

Tesadüfi Romeo

Tesadüfi Koruyucu

Tesadüfi Şövalye

Tesadüfi Asi Tesadüfi

Kalkan

Bağımsız Romanlar

Mükemmel Yanlış

Külkedisi Yıkılmış

Yeterince Erkek

Sürpriz Baba

Avantajlı Prens Beni

Tekrar Evlendir

Aşkın Yaraları

Pervasızca Onun

Enguard Koruyucular

Kitapları Hala Senden

Vazgeçemedim Hala

Senden Hoşlanmıyorum

Hala Senin Değilim

Hala Sevmiyorum

Bebek Ateşi Kitapları

Bebek Ateşi Gelin

Bebek Ateşi Sözü

Bebek Ateşi Sırları

Sadece Rol Yapma Kitapları

Kağıt Üzerinde

Nişanlı Bir

Gecelik Gelin

Grizzlies MC Kitapları

Kanunsuzun Öpücüğü

Kanunsuzun Takıntısı

Kanunsuzun Gelini

Kanunsuzun Yemini

Ölümcül Tabancalar MC

Kitapları Asla Bir Kanunsuz

Sevme Asla Bir Kanunsuz

Öpme

Asla Bir Kanunsuzun Bebeğini Yapma

Asla Bir Kanunsuzla Evlenme

Prairie Devils MC Kitapları

Kanunsuz Aşk Göçebe Aşk

Vahşi Aşk

Kötü Aşk Acı Aşk

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Kitap Hakkında](#)

[1. Tatlı Rahatlama \(Juniper\)](#)

[2. Bir Tatlı Anlaşma \(Dexter\)](#)

[3. No Sweet Sucker \(Juniper\)](#)

[4. Tatlı Takip \(Dexter\)](#)

[5. Tatlı Konuşmacı \(Juniper\)](#)

[6. Evim Güzel Evim \(Dexter\)](#)

[7. Tatlı Söylentiler \(Juniper\)](#)

[8. Tatlı Yavaş Dans \(Dexter\)](#)

[9. Sana Aşık \(Juniper\)](#)

[10. Tatlı Kaos \(Dexter\)](#)

[11. Anlaşmayı Tatlandır \(Juniper\)](#)

[12. Tatlı Kutlama \(Dexter\)](#)

[13. Tatlı Sohbetler \(Juniper\)](#)

[14. Tatlı Anlar \(Dexter\)](#)

[15. Tatlı Şeyler \(Juniper\)](#)

[16. Tatlı Nokta \(Dexter\)](#)

[17. Tatlı Zorlama \(Ardıç\)](#)

[18. Tatlı Cehennem \(Dexter\)](#)

[19. Tatlı Kaygı \(Juniper\)](#)

[20. Tatlı Anılar \(Dexter\)](#)

[21. Tatlı Kalp Ağrısı \(Juniper\)](#)

[22. Tatlı Sürprizler \(Dexter\)](#)

[23. Tatlı İhanet \(Juniper\)](#)

[24. Tatlı Pişmanlıklar \(Dexter\)](#)

[25. Tatlı Veda \(Juniper\)](#)

[26. Tatlı İntikam \(Dexter\)](#)

[27. Acı Tatlı Gözyaşları \(Juniper\)](#)

[28. Tatlı Sözler \(Dexter\)](#)

[29. Tatlı Rüyalar \(Juniper\)](#)

Otoriter [Teklif Önizlemesi](#)

[Nicole Snow Hakkında](#)
[Nicole'un Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

